

Adrian Botez

ȘOBOGRÉ

-155 de povestiri scurte și ultracurte-

CHIROMANTUL REGINEI

-nuvelă-

Editura RAFET, Rm. Sărat, 2017

Coperta I : Honoré Daumier – *Le Wagon de troisième classe (The third-class wagon)*

Se dedică soției mele, ELENA

*Această carte este sponsorizată, integral, de fratele meu,
IUSTINIAN BOTEZ – căruia, și pe această cale,
îi mulțumesc, pentru înțelegere!*

Toate drepturile aparțin autorului!
Copyright: Adrian Botez

I-ȘOBOGRÉ

CUVÂNTUL AUTORULUI

Privind lumea asta (ce-i cu ea? - ...de unde și până unde a răsărit o așa tâmpenie, zisă „*lumea asta*”?), dinlăuntrul ei, ca mediu existențial, ai impresia că există diferențe enorme între om și om (între un actor beat criță și alt actor beat criță!), între eveniment și eveniment (orice faptă este, într-un fel sau altul, apogeul absurdității!)

Privind „*lumea asta*”, însă, detașat, dinafară, ca spectacol cu actori - îți dai seama că ea seamănă cu „*Vagonul de clasa a III-a*”, pictat de Honoré Daumier: toți locuitorii ei (ai „*lumii-ca-vagon-de-clasa-a III-a*” - ...la clasa I credem a sta, singur, **UNU-Dumnezeu** - ...habar n-am „*cu ce se mănâncă!*” - iar la clasa a II-a, probabil, înghesuite, claie peste grămadă, **Ierarhiile Divine** - de la **Îngeri** și până la **Serafi**...despre ele...așijderea: **cunoaștere ZERO!**) - sunt, esențial, la fel! Sunt muritori, sunt supuși „*deciziilor divine*” (!?... - „*Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus*”...), sunt supuși necazurilor și torturilor neîmplinirii (sau împlinirii...dracu' mai știe!), de vreun fel sau altul...

În realitate, nu există, în „*lumea asta*”, cum nici în „*Vagonul de clasa a III-a*”, decât nefericiți și aiuriți fanfaroni. Nu există, în „*lumea asta*”, evenimente mai importante sau mai puțin importante: orice eveniment contează numai din perspectiva foloaselor sau pagubelor aduse oamenilor **ANUME**. A fi un funcționar banal și a sta pe closet, a sta în mijlocul drumului și a înjura, cu sudori... - sunt niște evenimente tot atât de importante, cât și acela de fi Pilat din Pont și a sta pe un tron guverenatorialo-imperial, cu purpură....dând decizii epocale... - ...sau a fi Maximilien Robespierre, și a proclama „*Drepturile omului și ale cetățeanului*”. Amănuntele evenimentului sunt nesemnificative, pentru **Adevărul-Istorie**. Și Napoleon Bonaparte, și ultimul hoinar oarecare, fluieră-vânt obscur - sunt capabili să se supere și să sufere, cu aceeași intensitate (**cu ce rost**...nu se va ști niciodată!) - nu mai mare, nu mai mică, ci tocmai potrivită cu **condiția umană**. Că unul a pierdut bătălia de la Waterloo, că altul și-a ratat viața la crăsmă, sau a întârziat, fatal, la serviciu... - ...reprezintă drame (nu tragedii!) egale, ca suferință și capacitate de suportabilitate...

E drept că Vincent Van Gogh a suportat, o întreagă viață, de 37 de ani, cea mai îngrozitoare umilință: **foamea**. Ba chiar și loviturile, suferințele fizice (precum epilepsia și disprețul

„**contondent**”, al „**semenilor**” neanderthalizați – acestea două, în primul rând!), nu doar pe cele morale.

Dar dacă un individ (altul decât Vincent Van Gogh...) își dă, într-o clipă de neatenție, cu ciocanul peste un deget - el suferă lovitura fizică, executată cu ciocanul (peste acel deget), cu o intensitate, la fel de mare, precum umilința și tortura lui Vincent Van Gogh, de-o viață întreagă.

Ce demonstrează acest lucru? Anume, că unora li s-a dat (naiba știe cum, **de ce și de către cine!**) o capacitate de suportabilitate (cantitativ) mai mare – și creatoare (în conjugare cu **harul**, firește!) de tablouri/opere artistice geniale (cazurile Vincent Van Gogh, Ludwig van Beethoven, Jorge Louis Borges etc.), pe când altora li s-a dat o capacitate de suportabilitate (cantitativ) mai mică. Și lipsită de **Har** și de **Misiune** (evidentă istoric...și incomprehensibilă semantic și intelectual-rațional!).

Dar asta nu înseamnă că forța și impactul durerii, ar fi mai mici, la cel ce și-a dat cu ciocanul, peste degete - față de Vincent Van Gogh, cel care, în Borinage (ca și în Haga sau la Arles!), suferă (...colo, în Borinage ori Haga, **de frig și de foame** – dincolo, la Arles, **de foame, de disprețul violent al semenilor și de epilepsie...**) - la modul mucenicesc și cristico-altruist. Rostesc, după cum vă dați singuri seama, termeni pe care nu-i cunosc...îi „**papagalicesc**”, după cheful „**democratic**” al gloatei demente (sau, cel puțin, cvasi-demente!) a Terreii.

Hristos a stat pe Cruce câteva ceasuri...unii oameni agonizează, pe crucile vieții, zeci și zeci de ani! Asta nu înseamnă că **Blândul Dumnezeu Nevinovat** a suferit crucificarea (în câteva ceasuri) mai puțin intens decât noi, **vinovații-oameni** (...de ce **anume** – vinovați?), care ne lăsăm în voia torturilor vieții întregi, zeci și zeci de ani.

Nu **cantitatea** durerii contează, ci **calitatea** durerii este dramatică, în expansiunea ei ființială! **Vinovatul** crucificat este capabil de mai puțină simțire (simțire neutralizată, parțial, de sentimentul culpei), decât **Nevinovatul** crucificat... – ...dar, ambii, în cadrul condiției umane (...căci **Hristos-„Fratele Divin”** se face văzut/simțit/perceput, iar nu doar intuit, tocmai pentru a demonstra cât de departe se poate merge, în **suportabilizarea vieții terestre!** – chiar transformând suferința în **etalon de prețuire a Frumuseții Vieții-Univers Creat!**), **suferă egal dureros...**

...**Privilegii**, în lumea asta? Nu există: ne facem iluzii, îi iluzionăm și pe alții, prin demagogia fanfaronadelor noastre...dar **cerșetorul** și cu **împăratul** n-au două stomacuri, nici cinci perechi de mâțe (groase ori subțiri).

Singurele realități evenimentțiale/demențiale rămân, încă, **niște legende disprețuite** (...pe drept și, totuși, se zice, continuu, în orișice gloată, din orișice epocă: „**DISPREȚUITE, NONȘALANT ȘI SENIN** -de fapt, **în mod cu totul frivol și iresponsabil**”!): **Nașterea, Viața, Moartea, Judecata Cea Singur Dreaptă...**

Restul...e teatralitate ieftină!

De fapt: **TOTUL** e teatralitate ieftină (...de fapt și de drept, „**ieftinirea**” asta s-a accentuat și **în timp**, dar, mai cu seamă, **din pricina vremurilor și a...”chiriașilor**” lor)!

Ieftină-ieftină: **de doi bani grămada...**!

Adică, în rest (ca și-n esență!), **pierdem vremea**, atât de scurtă, oferită de **Hristos-„Viața și Învierea”** (?)...tot așteptând (...oare de unde, de ce și pentru ce anume fapte deosebite, ale vreunuia dintre noi, „**semenii**”?!) - „**ȘANSE**”. **Nimeni nu are ALTĂ ȘANSĂ**, nici molusca, nici omul, decât aceea de a trăi cât mai **intens-semnificativ**...de fapt, de cele mai multe ori: cât mai **lejer-iresponsabil**!

Ăsta-i **adevărul adevărat**. Cât despre ce **credeți** și ce **spuneți** voi...sau ce **credem-spunem** noi, în genere (**noi despre noi înșine!**)...avem drept la ascultare și înțelegere, tot atâta cât și greierul din fabula lui **La Fontaine**...!

...Trăim, deci, în mijlocul unui „**vagon de clasa a III-a**” în care, chiar dacă **unii** au, pe cap, **jobenuri** (...ei cred că-s **coroane!**), iar **alții** sunt cu capul descoperit (acceptând **umilința**, ca

pe condiția lor firească!)... - ...chiar dacă **unele** au basmale, iar **altele** se poartă de parcă ar fi moștenit coroană imperială, peste conciiu slinos...toți suntem, grămadă, niște păduchi, niște javre, niște mincinoși iresponsabili, care încercăm să ne dăm, față de alții, drept ceea ce nu suntem și nici nu vom putea fi, vreodată...

S-ar putea chiar ca durerea **IEȘIRII DIN TRANSA AUTOIMPUSĂ** (...ne referim la cei ce **nu-și asumă** condiția de muritori jechoși...) să constituie o suferință în plus (față de cei ce și-au asumat, cu umilință non-ludică, întreaga condiție, trivială, înjositoare, dar „**REALĂ**” - ...ooo, ce vocabulă seacă! - ...a vieții terestre!) - ...o suferință de nesuportat, pentru cei care abia au ieșit de sub trasa „**măririi**”, de sub autoiluzionarea „**măririi**”, adică a „**diferenței în sus**” (absolut imagine!), față de semenii lor...Și, fie chiar și în ultimele clipe de viață, această **IEȘIRE DIN TRANSA AUTOIMPUSĂ** se face, cu necesitate...dar nu mai e nimic de îndreptat ori de schimbat... - ...cel mult, de **contemplat**, mai amuzat ori mai puțin amuzat! Pentru a evita această **condiție a disperării fără de leac**, prin autoiluzionarea „**măririi**” - **creștinismul Lui Hristos** (iar nu cel predicat de „**preoți**”, în mod dezgustător-lingușitor, egoist, meschin și revoltător-ipocrit, față de potențaii clipei...de fapt, față de „**demenții-șefi**” ai **CLYPEI-OSPICIU!**) reprezintă un leac major...reprezintă singura șansă **REALĂ (?)**, de supraviețuire, întru Lume, pe care divinitatea o asigură **omului-omenire**. Și, apoi (...se zice, se scrie, se crede...), **ÎNTRU TOTALITATEA / GLOBALITATEA FIINTELOR, CA PLURALITĂȚI UMANE!** - re-compunerea/recuperarea **SINGULARITĂȚII: Omul-Dumnezeu...**!

Iarăși, un termen/concept vehiculat **cu o frenezie drăcească** - dar **complet obscur...**!

...Însă ce se va face cu regnurile, celelalte decât cel **uman (-oid)**, pe care tocmai **omul/humanoidul** le-a **decăzut din divinitate** (se zice... - ...și cam așa și pare!), **fără ca ele să-și fi asumat vreo vină?** De ce **vină cea mare (humanoidă)** este răsplătită prin **recăpătarea (relativă!) a stării paradisiace**, iar **lipsa totală de vină**, prin...**TĂCERE?** Întrebări fără de răspuns...

...Ciudat este fenomenul acesta al **autoiluzionării**...dar acest fenomen intră, de-acum, în domeniul patologicului, al demenței solitare - deci, nu poate face parte dintr-o carte „**artistică**” și „**de meditații filosofice**” (așa cum se pretinde cea de față...), ci dintr-un tratat, eventual, despre ospicii și activitățile lor cotidiene... - ...în încercarea (absurdă, în esența și direcționarea ei taumaturgico-dinamică!) de a remedia capacitățile de acceptare a realității și capacitățile de suportabilitate a realității terestre, de către **omul-omenire**...

În definitiv, întreaga lume socio-terestră devine, în ultimul timp (și nu se va opri, până la **Judecata din Urmă!**), tot mai clar și decisiv - „**un ospiciu în aer liber**”!

Un ospiciu în care degradarea semantică a cuvintelor și a obiectelor-consecințe ale cuvintelor - are urmări catastrofale, apocaliptice...dar care, din nou! - nu afectează capacitatea de suportabilitate (adaptată!) a **omului-omenire**...

...„**Seamăn-semeni**”. Da, acesta este cuvântul „**genial**” aflat, **de și prin creștinism**: toți câți „**viiăm**” - **semănăm între noi, fără nicio excepție!**

Diferențierea între „**semeni**” („**cei care seamănă**”) nu o face omul, nu aparține omenirii: este **HARUL**, care n-are nimic de-a face cu **umanul**, dar are totul de-a face cu **TRANSCENDENȚA**.

Dar și **HARUL**, la rândul lui, poate însemna și chiar înseamnă, de cele mai multe ori, muceniecie și martiriu, al celui „**hăruit**” de Dumnezeu.

Așa că „**hăruitul**” nu trebuie **invidiat** - ci (...dacă omenirea ar fi în stare de așa ceva...) **compătimit**: **HARUL** aduce, cu el, un soi de „**blestem al Creației**”. Cel care are, de la Dumnezeu, **HAR** (adică, poate fi pus în rând cu Dumnezeu, dar într-un fel total aberant! - pentru că **Artistul** nu are nici nemurire, nici ubicuitate, nici apărare - ci, dimpotrivă, este cel mai hăituit, și hărțuit, și cel mai neajutorat om, din univers!) - plătește incredibil, enorm (cât pentru o crimă cosmică-deicid!), pentru acest dar divin (**HARUL!**), pentru această stare de

confuzie divină, între cele două categorii de demiurgie: **DEMIURGIA DIVINĂ** și **DEMIURGIA UMANĂ**.

Așa că...să fim doar ceea ce ni s-a dat să fim, fără resentimente, ori ifose. „**Să nu sărim, niciodată, peste umbra noastră**” – să nu forțăm, niciodată, destinul, nici să nu-l provocăm, precum Ajax al lui Oileu!

...„**MĂ DOARE-N COT DE MINE!**” – spunea, mereu, **Tivald Belea 13** – personajul central din cartea unui scriitor maghiar, cu totul trecut cu vederea (absolut pe nedrept!)...și, tocmai de aceea, semnând sub pseudonim: **P. HOWARD**... (cf. *Orașul revolverelor mute*, Budapesta, 1969).

Este o formulare perfectă (zic eu, în numele tuturor vitregiților sorții...) - formulare care ne-ar aduce multă liniște și leac contra feluritelor angoase, care fojgăiesc prin sufletele noastre - **dacă am și crede** (...cu toată ființa noastră, atât de însingurată, atât de friabilă...) – **în ea/formularea cu pricina!**

...Conlucrăm, pentru destinul propriu, cu Dumnezeu – dar să nu-L mâniem, să nu creăm potențialul blasfemiei, când ni se pare că Acesta nu ne-a dat ce credem noi (**biete râme trufase...!**) c-am fi meritat...”*Niciun om nu știe, și nici n-are de gând să-nvețe, ce-ar trebui să-L roage pe Dumnezeuul său! Fii atent ce-L rogi pe Dumnezeu...că s-ar putea să se-mplinească!*” – alarmează, cu drept cuvânt, unii sceptici. „**NEBUNIF**”.

...Și, iarăși: *Fiți siguri* (din nou: „**se zice**”!) **că NUMAI Dumnezeu știe dacă și cui să-i încredințeze mucenicia Creației...** – ...*în așa fel, încât „hăruitul” să-și blesteme zilele, în fiecă clipă a vieții sale!*

*

...Cineva te-a trezit, brusc, exploziv și revoltător - din somnul dulce al **UITĂRII-UNICA LOGICĂ** (fără să poți zice/mărturisi/deduce unde anume dormeai!) – și te-a azvârlit, te-a îmbrâncit, direct și fără menajamente, în mijlocul unei **scene de teatru!**

Să faci – **ce? Ce replici să produci**, pentru blazații glotași-spectatori...**invizibili**, de cele mai dese ori?

Nu se știe!

Dar, în definitiv, de ce stai, ca ultimul tâmpit, proțăpit drept în mijlocul scenei...și te hlizești, penibil? „**Ai o MISIUNE!**” – îți zic cei din jur, actori, și ei, care au pățit-o aidoma ție...

...Și te apuci să dai din mâini, să dai din gânduri...ca nebunul! Și, tot dând din mâini și gânduri, „**o iei pe cocoașă**”, duduind harnic și...martirizat „**în serial**” (...șuturi în „**pardon**”, scuipați sodom, ovații de șobolani și de cârțițe!) – ...”**o iei pe cocoașă**” (ți se zice, cu o solemnitate, de să te spargi de răs!): **martirizat...„ÎN MOD LEGITIM”!** Așa ți se zice, da-da, de către toți nelegitimii tăi „**semeni**” întru absurditate și demență!

Asta, cică, ar fi „**VIAȚA**”!

Și, cică, de undeva, te pândește, pururi, cineva: un dumnezeu (...**nu și Hristos, bietul!** – ...El, veșnic **ghinionistul** și **neînțeleșul**, veșnic torturatul de **propria-I bunăvoință extremă**, de **propria-I eleganță cosmică incredibilă**...trebuie scos, aici, din cauză!). Care zice-se c-a zis să faci aia, și nu ailaltă...că dacă o faci pe aia, îți îndeasă zahăr în gură...iar dacă o faci pe ailaltă, îți îndeasă curul cu șuturi!

Minunat! O logică și înțelegere „**de fier**”...”**fier**” topit de mult...ba, chiar volatilizat în eter!

Și, apoi, te smulg de pe scenă (dracu' știe cine e derbedeul/sunt derbedeii care-și permit/e asta!) – și te azvârl/e într-un dulap, ermetic închis, să nu ți se audă protestele ori regretele (!!)...ca să cânți, de-acolo, într-o surdină...de tot surdă - ”**romante pentru mai târziu**”...

Asta se zice c-ar fi „**MOARTEA**”...

Fiți amabili și lăsați-mă în pace să dorm...fără pauză ori antract...și fără accesorii și decoruri teatrale, tip „**dulap**”!

Nu v-am rugat, pe niciunul și pe nimeni, să mă treziți și să-mi umpleți târtăreața de șuturi și de bătăături absurde!

Fiiți **INUMANI** – și uitați-mă, ca pe **Aberația Supremă!**

Ca pe un dumnezeu paralel...

Un ZERO ABSOLUT!...ba, și „tăiat în patru”, după moda și metoda terestră!

...”Genialul Impostor”, Octavian Augustus (Gaius-Octavius-Thurinus-Augustus-Octavian-Caesar-Divi-Filius-Imperator) - ȘTIA!

Singurul, în toată demențiala piesă terestră, numită **„ISTORIE”** – care știa că **TOTUL**, despre **TOATĂ „lumea”** asta tembelă, de care se face atâta caz și tevatură... - ...și anume, **ȘTIA** că **„lumea asta”** nu-i decât o **...”mise-en-scène”**...teribil de **MEDIOCRĂ**, pentru că și actorii sunt, de regulă, **CABOTINI PENIBILI!** (...excepțiile întăresc, firește, **REGULA!**).

...“ACTA EST FABULA, PLAUDITE!”

*

...După opinia **„preoților”**, eu **„nu sunt un bun creștin”**. De ce? Pentru că **...„nu cred”**.

Așa este: eu nu cred – **EU AM CERTITUDINI! - ÎNTRU DUH.**

Eu am certitudinea existenței **Creatorului Divin**, eu am certitudinea existenței și influenței, permanente și faste, a **Spiritului Solar-Demiurgic – HRISTOS.**

Eu am certitudinea **Învierii-Trezirii Ființei Spirituale**, din om...dar eu am și certitudinea existenței răului: nu atât din **„radiațiile stelelor”**, sau din **„decizia divină”** (...da, evident, și din acestea poate **„sălta”** capul **„cel rău”**!), cât din slăbiciunile noastre – lașe, egoiste, grețose, meschine, murdare...

„Șmecherii cu anteriu” au nevoie de **„credincioși”**, însă...Credinciosul este cel care poate că 50% crede în ceva...dar 50% are îndoieli, nedumeriri, șovăieli, ignoranțe iresponsabile și revoltătoare. Azi, la șase și-un sfert dimineața, **„crede”** – ...și tot azi, la 12 și jumătate/la amiază, retractează, cu o seninătate uluitoare! **Îndoieli, nedumeriri, șovăieli, ignoranțe iresponsabile și revoltătoare** foarte apropiate, oricând, de **apostazie**. Și...**”interșanjabile”!** Ce azi e **credință** – mâine (...sau chiar mai degrabă) poate fi **apostazie, retractare sau ateism...**

„Credincios” este și/sau poate fi orice **„prost”** - zis **„spirit inferior”**. Adevăratul **„frate mai mic”** al Lui **HRISTOS** este **OMUL CERTITUDINILOR** (relative, firește, și ele - căci doar creaturi suntem...și acelea, humanoide...care se privesc unele pe altele, năuce. **INSTINCTUL ANIMALELOR ESTE INFINIT MAI SACRU!**) – **CERTITUDINI** asumate prin trudă continuă a **Duhului** – **CERTITUDINI** permanent responsabile, permanent asumate, cu garanția onestă, severă, a vieții-existenței.

CERTITUDINEA nu este, neapărat, una intelectuală, cât intuitivă, atitudinală. Dar nici nu este, cum se zice – **„apanajul boului”**.

CERTITUDINEA este **IPOSTAZĂ EROICĂ A OMULUI**, gata de sacrificiu suprem, pentru **„ceea ce nu se vede”**, dar se intuiește, ca **SINGUR** adevărat, ca **„EU CELEST”!** – ...pe când **„credința”** are un mare potențial de...**„dezertare”!**

Chiar înainte de a fi divinitate, **HRISTOS** este un **EROU** – prin tot ce a grăit și făptuit. De aceea – **„Imitatio Christi”**¹!

...Nu acceptați să fiți sclavii unor șmecheri, care au pus gheara pe **„Dumnezeu”** (...așa cred ei, cel puțin...e singura lor **„credință”!** - ...pentru că adevărații atei sunt, în majoritatea lor, așa-numiții **„preoți”**...) : **„puneți osul la treabă”**, oameni buni! – **puneți-vă Duhul și mintea la contribuție!**

Abia acela este frate cu **HRISTOS**, care ostenește în Duh, iar nu se lasă adormit de **„psalmodioane”** ipocrite și vorbe viclene și goale, adormitoare de faptă ziditoare și de voință

¹ -**THOMAS VON KEMPEN / FERICITUL THOMAS À KEMPIS** (n. Kempen, Renania de Nord-Westfalia, Germania, 1379/1380 - d. 2 august 1471, *Sint-Agietenberg bij Zwolle*, Overijssel, Țările de Jos) a fost un călugăr creștin augustinian, din Evul Mediu. – cea mai cunoscută operă: **Imitațiunea lui Cristos**, Arhiepiscopia Romano-Catolică București, 1992, traducere de Andrei Brezianu.

de cunoaștere a divinului din universul-Creație – „*psalmodioane*” și vorbe venite **din partea zaraților „credinței”, a celor intrați și cățărați, prin fraudă și sfidare obraznică, în Casa Domnului!**

...Azi, tare puțini slujitori adevărați ai Lui **HRISTOS** veți mai afla (...doar unii preoți de spital, ori preoți de țară...ici și colo...și, firește, tragicii, măreții, misticii pustnici – de obicei, „*nevăzuți*”!): încă de mici, din familie, acești ipochimeni (doar aparent „*slujitori ai Lui HRISTOS*”!) sunt „*destinați*” (de către niște **părinți-cârțițe** - părinți hrăpăreți, avizi și avari, complet iresponsabili și atei!) seminarelor teologice...fiind deprinși, de aceeași părinți „*descurcăreți*”, cu minciuna, demagogia fanfaronardă și înșelăciunea, acestea trei având, ca **RĂDĂCINĂ A RĂDĂCINILOR – lăcomia și egoismul** (cel feroce și atroce).

...Cât despre **SOARTA UMANĂ** - ea este determinată nu doar de „*voința și planul divin*” (firește că, în primul rând, de ele!) – **ci, într-o remarcabilă proporție (extrem de severă!), și de SLĂBICIUNILE TOLERATE sau, dimpotrivă, de SLĂBICIUNILE ÎNFRÂNTE, în Duhul și carnea noastră!**

...Dacă sunteți de acord cu aceste premize – cartea noastră, de aici încolo scrisă, ca oglindă a acestor idei, vă va lumina.

Dacă nu – mai bine zvârliți-o la gunoi, de pe-acum! - pentru că, așa cum vă zic unii „*șmecheri în sutană*”, din aceste vremuri atât de jalnic și adânc căzute – „*v-ar sminti de tot*”...!

Am oarece vagi bănuieli că „**OPERA DE SMINTEALĂ**” a apărut, totuși (prin cu totul alți ipochimeni, decât mine!), cu multe milenii în urmă, oarecum... - ...deci, mult înaintea cărții mele de față...

...Autorul

Motto: „E mult mai greu să fii om adevărat, decât să fii sfânt ipotetic. Sfântul e un neputincios, care refuză lupta cu și în această lume, ținându-se cu dinții de obsesia (eludândă / neasumatoare de realitate) a unei **alte** lumi (mai curând prezumate, decât revelate!) – pe când omul adevărat este omul eroic (e drept, **azi, pe cale de dispariție!**), care-și asumă (și duce) lupta cu toți demonii **acestei** lumi. Abia apoi catadicsește să privească spre lumina

incertă a lumii de dincolo...Hristos nu e și nu trebuie să fie (pentru noi, oamenii!), în primul rând, o ființă sacră, divinitatea supremă însăși (...și, prin aceste afirmații banale și comode, să ne închidem mintea, fapta și ființa!) - ci, înainte de toate, El este (și trebuie să fie!) o revelație supremă a tragismului și eroismului, potențiale, încă, în umanitate...MODELUL SUPREM DE FIINȚARE UMANĂ!"

(Abatele franciscan **Bernardo Gaizca Mendieta y Savayo** y Alcântara - *Întâmplări ciudate, la răscrucea dintre lumi*²)

1-FEREASTRA

-Închide **FEREASTRA**! – strigă, cu arțag, sora mai mare, întinsă, lăfăit, între perne.

-O înghit imediat... – murmură sora mai mică (cam guturăită...), de la chiuveța în care tocmai spăla vasele... – ...și, deodată, sora mai mică își căscă gura cât șura... - ...gură garnisită, din belșug, cu dinți inimaginabil de mari și ascuțiți, ca niște colți de rechin, înapoia cărora dispăru (înghițită, absorbită ca de Maëlström!), **FEREASTRA** camerei...

În perete rămase căscată o gaură imensă, neagră și amețitor de adâncită, ca un horn lutos, imens, de vulcan...prin care nu se vedeau stelele nopții – ci se ghiceau, mai curând, aburii, denși, de sulf.

Beznă totală.

Ca la teatru, înainte de începerea spectacolului...

*

...**Astralul** îl dădea pe **Om** prin mașina de tocat – după ce-l tranșase, cu vigoare și transcendentă bucurie.

Din **Om** ieșeau, prin grătarul mașinii, șuvițe groase, însângerate...sângele mustea și se scurgea, roșu-intens, prin grătarul mașinii de tocat, ca un sos de tomate, gustos...

-De ce mă toci? – întreba, chinuitor de intrigată, fiecare șuviță roșie, mustind de sânge, din **Om**ul trecut prin mașina de tocat.

-Nu știi...îți voi spune mai târziu, acum n-ai nevoie să știi...nu-ți folosește la nimic! – răspunse, puțin enervat, dar, de altfel, ferm și calm, **Astralul**.

-Ba da! Am nevoie de **logică**...! Ți-e foame, cumva...? ...de aceea mă toci? – întrebară, cu o nădejde, firavă, de logică a faptelor, șuvițele roșii, mustind de sânge, ale **Om**ului.

-Logică...numai voi, **Om**ule **Terestru**, aveți **ACEST** fel de logică...de la efect la cauză...de la cauză la efect...Noi nu mâncăm, nouă nu ne este foame! – răspunse **Astralul**, aproape strigând... - ...dar, straniu, parcă vorbea, în loc de el, **Astralul** - un **automat**, scoțând sunete enorm reverberate în atmosfera terestră...

-Vrei să experimentezi ceva...prin mine...prin noi...ucigându-ne...tocându-ne...? – făcură o ultimă încercare de dialog logic – acele șuvițe, mustind roșii, ale **Om**ului, însângerate, scurse prin grătarul mașinii de tocat.

-Noi nu avem nevoie de experimente. Noi știm totul, noi cunoaștem totul... – se repetă metalismul vocii **Astralului** (...practic, nespunând nimic nou, față de ceea ce și de felul cum afirmase, până atunci...).

...Atunci? Atunci? Atunci? – strigară, exasperate, reverberate și ele, șuvițele mustind, gros-însângerate, ale **Om**ului, trecut, neîntrerupt, prin grătarul tocătorului.

-Dacă voi ucide, dacă voi distruge, mereu, tot ce duhnește a vechi, primejdios și pretențios de vechi, așa ca tine...fără întrerupere să distrug...**atunci voi vedea FEREASTRA**! Dacă nu voi ucide, dacă nu voi distruge, mereu, fără întrerupere, lumea împruțită de voi, primejdioasele cadavre, care n-au aflat că-s cadavre, sau nu vor să se recunoască drept cadavre...**voi fi**

² - Cf. Adrian Botez, *Nălucirile abatelui Bernardo - cinci povestiri fantastice*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014.

condamnat la bezna eternă...și nu-mi va fi dat să văd FEREASTRA! – rosti, în fine, extatic și cu o logică a lui, personală (...complet străină de a noastră, de acum, firește!) – el, **Astralul!**

2-PROBLEMA DEGETELOR

Problema degetelor de la mâini și de la picioare devine, pe timp ce trece, una tot mai serioasă. Uneori, par mai multe, mult mai multe, decât de obicei – parcă ar deveni niște tentacule de caracatiță, sau un aluat, cu o viață independentă de mine și extrem de bizară, un aluat care se apucă să fremete, să dospească și bolborosească (ascuns, posomorât și clandestin, ca-ntr-un complot întunecat, împotriva unor rânduieli și legi obscure, nemulțumitoare...) – și se pun degetele astea (nu le mai simt ca fiind ale mele! – parcă sunt venite „**pe șes!**”, pe un drum de noapte - și oploșite, aici, la mine, pe extremele corpului meu, pe mâini și pe picioare - ...au devenit, degetele astea „**ale mele!**”, niște corpuri alienante, teribil de stresante - oploșite, obraznic, la mine, venind din alte galaxii...cine știe unde situate, galaxiile astea, sub ce tenebre și lumini or fi fiind situate...) - ...și prind degetele astea grețose (ca niște excrescențe, ca niște concrescențe...) să mă furnice, să mă înlăture (pe mine, din mine!) în întreg corpul meu! – și-s grozav de hămesite, hulpave, extrem de agresive, amețitoare în sciziparitatea lor, aparentă ori chiar reală (tot se zice că omul va fi înlocuit, ca specie, pe Terra, cât de curând, de moluștele cefalopode...).

Alteori, parcă se răresc, se vestejesc lăncede, se-mbolnăvesc de un deficit de lumină, ca niște melancolice frunze, într-o toamnă târzie - și...cad. Tentacule uscate și căzute...Nici nu mai merită să le iei în seamă, sărmamele!

...În ultima vreme, acest obicei al numărătorii degetelor de la mâini și de la picioare a devenit, pentru mine, unul îngrijorător de des repetat. Dar și îngrijorător (o îngrijorare metafizică, rău-prevestitoare...) în sine: de fiecare dată când mă apuc de treaba asta, **îmi iese alt număr!**

Cu totul alt număr, un număr cu totul surprinzător, înstrăinător de mine... - ...jubilând de supriză neplăcută pe care a produs-o – sugerând, în subsidiar, o revoltă secretă și cinică, ba chiar frizând sfidarea, batjocura, o ironie sarcastică. Semn că undeva, în cosmos, au loc schimbări majore, nemulțumiri galactice, revoluții necruțătoare...și degetele (să zicem, încă, așa, de formă, incorect și convențional...: „**ale mele!**”) răspund, prompt și străin, acestor semnale (recepționate, total autonom de ființa mea!), oricât de îndepărtat-cosmice ar fi ele, semnalele astea...

Și mă înversunez, o iau de la capăt cu numărătoarea degetelor (..., „**ale mele!**”...)... – ...toată ființa mea se fleșcăiește, umilită, exasperată și dezolată...până ce simt că o soluție mai simplă, mult mai simplă, pentru om (...dar cine știe ce forțe malefice, de rea-credință, s-or fi împotrivit ei, soluției ăsteia ameliorative, atunci, la început...acolo...), tot **aripile** ar fi fost...

Erau numai două – una-două...una-două! Una aici, în stânga, a doua, acolo, în dreapta - și basta! Liniștitor...mult mai liniștitor. Pentru toată lumea.

Poate doar pentru acele galaxii îndepărtate, răzvrătite mistic – nu.

3-REFLECȚIILE CENTAURULUI CHIRON

Elena, furioasă și teribil de frustrată, îi strigă soțului ei, Menelaos:

-Ești un bătrân puturos și neputincios!

Bătrânul (cu-adevărat...) Menelaos, fără să se simtă vexat, într-un mod deosebit, îi replică soției sale, scurt:

-Ești o curvă!

CENTAURUL CHIRON³, care-și făcea obișnuita-i plimbare patrupedică, prin preajma palatului regal, reflectează:

-De bătrânețea înțeleaptă, ca și de curvia celebră, poți să te salvezi în mit...! Deci, mereu: **Vai celor mediocri!**

Și-și luă, degrabă, copitele la spinare, să-i spună una bună elevului său cel drag, Achille...

...E ceva, da, să ai un ucenic, care să te și asculte – **chiar și în discursul tău gongoric, despre mediocritate!** - ...să te asculte extatic, dumnezeiește...

Și să și învețe – **din orice, măcar ceva!**

4-POTIR ȘI COPITĂ

Cândva (mi-e și lehamite să-mi amintesc), prin fel și soi de tertipuri...porcești, măgarul ajunsese mitropolit.

La o liturghie de dimineață (după ce, până în acel moment, o scosese la cap, prin răgete, cu Sfânta Slujbă...) - când ieși din sfântul altar cu Sfintele Daruri, măgarul băgă de seamă că a uitat Sfântul Potir. Ajunsese, deja, pe la mijlocul bisericii, așa că, ce-și zise el: „**Nu mă mai întorc, înapoi, în altar - că-mi merge rău și, cine poate ști, poate-mi pierd și din autoritate. Voi înlocui greutatea Potirului, cu greutatea propriei mele copite**”. Zis și făcut:

Credincioșii, sfioși și smeriți, de felul lor, aplecau capetele, unii după alții, sub povara copitei măgărești, ca sub suprema binecuvântare, mângâietoare și mântuitoare...Numai unul dintre credincioși, mai cârcotaș decât ceilalți, când ajunsese măgărescul mitropolit în dreptul lui, își înălță capul și zise:

-Să suport greutatea Sfântului Potir Graal, cu sângele arzând al Mântuitorului, ar fi fost o caznă dureroasă, recunosc, însă și o mare și luminoasă nădăjduire. Dar să-ți suport măgăreasca-ți copită, pe post de unealtă mântuitoare, e peste puterile mele! Rămâi, mitropolit măgăresc, cu cei care-ți rabdă copita, în locul Potirului conținând germeii nădăjduirii întru înviere: ăștia de te rabdă vor avea parte de scârnăvie măgărească și de întunerice de răget, iar nu de mântuire! Eu mă voi ridica, uite-așa, și voi pleca, întristat – fiindu-mi rușine de biserica în care s-a putut întâmpla această confuzie, fără ca nimeni, înafara mea, să bage de seamă deosebirea între **Potir și Copită**, între **Devotul Lui Dumnezeu-Cuvântul** – și **un răget de măgar**...

Și chiar așa făcu, întristatul cârcotaș...

5-FRÂNGHIA ȘI PATRIOTISMUL

Unii se întreabă, și azi, de unde și-a făcut rost Iuda de frânghia cu care s-a spânzurat.

După câte știm noi (și am investigat chestiunea asta energic și cu foarte multă cheltuială de timp, întrebând din om în om!), lucrurile s-au petrecut cam așa:

IUDA intră în dugheana unui meșter și neguțător frânghier:

-Ai frânghie bună?

-Păi, cum să nu fie bună? E, doar, frânghie evreiască! – spuse, mândru, neguțătorul de frânghii.

³ -La început, **CHIRON** a fost un zeu thessalian al vindecării, dar, în mitologia greacă de mai târziu, el supraviețuiește ca unul dintre **centauri** – **cel mai înțelept și mai învățat dintre centauri**. Avea cunoștințe avansate despre arta vindecării. A fost profesor pentru Iason, Asclepios, Tezeu și Achille. Când a fost lovit accidental de o săgeată otrăvită, trasă de Heracles, Chiron a renunțat la nemurire (în favoarea lui Prometeu), pentru a scăpa de durere prin moarte. După moartea terestră, el a devenit Constelația Săgetătorului. Chiron este fiul lui Cronos și al Philyrei.

-Mă ține și pe mine? – întreabă, cam neîncrezător, Iuda.

-Te ține și pe tine, și pe toată familia ta! Tu să fii sănătos...mă rog, să te spânzuri sănătos...adică... – se cam bâlbâi neguțătorul, dându-și seama că urările nu prea-și au locul, în astfel de situații...cum să le zicem noi...? ...”*sensibile*” - ar fi potrivit?! Să zicem că da.

-Deci, e frânghie evreiască... – se autoîncurajă Iuda.

-Da, da, da, frânghie sută la sută evreiască...cea mai bună din lume! - ...spânzură orice și pe oricine! – „*frânghie evreiască – patent evreiesc*”! - se reambală, încă mai înflăcărat, meșterul și neguțătorul frânghier, cel care-și pierduse cumpătul, cu câteva clipe în urmă.

-Bineee... – făcu Iuda. Am să văd...

-Da, ai să vezi...și...

Era să mai zică o prostie, bietul frânghier, cam încurcat de ineditul situației (...nu mai avusese, până atunci, clienți sinucigași, sau cel puțin, nu sinucigași declarați, cu atâta franchețe și înverșunare!): „*Și să te întorci să-mi zici ce părere ai de <<frânghia evreiască – patent evreiesc>>...*” – ...dar, din fericire pentru el, își opri, în ultima clipă, vorbele, pe muchia buzelor.

Iuda cumpără frânghia – și plecă din dugheană, încordând și descordând „*frânghia evreiască – patent evreiesc*” între mâini, ca pentru a-i testa rezistența. Cine-l vedea, jucând astfel frânghia între mâini, zicea că face exerciții la extensor...

Când ajunse pe delușorul care, ulterior, îi va fi și mormânt, sub numele de „*Tarina Olarului*” (...pentru că, în definitiv, trupul nu prețuiește mai mult decât o oală de lut, iar Iuda pune un preț cam exagerat pe trup...), căută din ochi un copac cu crăci zdrene, legă funia de una dintre crăci, îi făcu nodul, se cățăra pe creanga de deasupra celei cu funia înnodată, se coborî și-și vârî capul în laț, apoi își dădu drumul în gol...dar frânghia se rupse, sub greutatea lui.

Iuda se sculă de jos, înjurând de mama focului, atât „*frânghia evreiască – patent evreiesc*”, cât și pe frânghier.

Dar, gândindu-se mai bine, își zise că trebuie să fie și să și dovedească, în mod concret, patriotismul lui, de fariseu, amic intim al lui Caiafas (Marele Preot al Templului din Ierusalim!)... - ...și cum poți să-ți dovedești patriotismul, mai cu priință, în astfel de împrejurare specială, decât ...”*reluând faza*”, demonstrativ?

Deci, Iuda înnodă frânghia, de unde se rupsesse, parcurse, din nou, toate etapele, până la cea cu vârâtul capului în laț și cu aruncarea în gol...și, de data asta, totul merse strună!

Iuda dovedise și stabilise, pe pielea lui și prin tenacitatea lui patriotică, precum că „*frânghia evreiască – patent evreiesc*” este superioară tuturor celorlalte frânghii din lume, bune de spânzurat...

Punct...și de la capăt. Pentru că materia și energia evangheliilor nu se opresc niciodată!

Cel mult, fac o pauză de respirație și de regenerare...ad-hoc.

6-SÂNGELE AMESTECAT

Călăul se pregătea să taie frumosul cap al unei regine – regina **MARIA STUART**⁴. Altă regină (o regină urâtă din naștere și fals mitologizată, după moarte, de către locuitorii „*perfidului Albion*”...), Elisabeta I (...buna verișoară a Mariei Stuart...), aștepta (în balconul ferestrei palatului regal londonez) să cadă, cât mai repede, dincolo de butuc, capul însângerat al adversarei sale dintotdeauna.

⁴ - **MARIA STUART**, cunoscută în literatura engleză de specialitate sub numele de **Mary I of Scotland** (*Mary I a Scoției*) sau de **Mary, Queen of Scots** (*Mary, Regina scoțienilor*) (n. 8 decembrie 1542 — d. 8 februarie 1587), a devenit regină a Scoției în 1542, pe când avea doar o săptămână. Mary a sfârșit prin a fi decapitată în Anglia, după o lungă încarcerare în Turnul Londrei, fiind acuzată de conspirație și trădare împotriva verișoarei sale, Regina Elisabeta I a Angliei. Datorită acuzațiilor, judecării și condamnării sale, respectiv a sfârșitului său, a ajuns să fie cunoscută ca una dintre reginele cu cel mai tragic destin din istorie.

Deodată, călăul simți că degetul care-l dureau (cel mic, de la mâna dreaptă) de vreo două zile (se infectase, probabil, de la atâta sânge nevinovat...!), începe să i se încârlige, de suferință sălbatică, atroce, pe coada securii...insuportabil...atât de cumplit îl tortură durerea, înspăimântător, halucinant! Nu mai rezistă. Își zise, parcă într-o scăpărare de gând:

„Dacă, pe butucul ăsta, va cădea un atât de frumos și nobil cap de regină, de ce n-ar fi bun butucul ăsta și ca să cadă și nenorocitul ăsta de deget netrebnic...degetul meu ăsta, al meu, micul și insuportabilul meu deget infectat?”

Și, aproape fără să se mai gândească, își puse degetul cel mic pe butuc și, folosind mâna stângă, îl reteză, fulgerător, cu securea uriașă (...atât de fulgerător a fost gestul călăului, exasperat de suferință, încât nici careva din plebea strânsă, nici cei din balconul regal - **n-au observat nimic!**).

Apoi, abia băgând de seamă semnul fatal, pe care trebuia, la acel ceas, să-l dea acritura de Elisabeta I (însemnată de Dumnezeu Dreptății, cu sterpăciunea cea fără de leac...), din balconul palatului regal - călăul o rugă, cu vorbe reverențioase, dar hotărâte (șoptite și grăbite), pe blânda și încă fascinanta Maria Stuart, să-și pună gâtul alb de lebădă, pe trunchiul așchiat, deja însângerat... - și...dintr-o singură și măiastră lovitură (...cu dreapta lui proaspăt mutilată!), o decapită.

...Iată cum, pe același butuc, s-au amestecat și înfrățit, aparent cu totul întâmplător (**...dar nimic, în cosmos, nu se întâmplă fără de noimă!**), sângele țaranului ursuz și analfabet (devenit, din prea multă sărăcie exasperată - călău), cu sângele unei splendide regine scoțiene...atât de iubită, chiar și după (sau tocmai pentru) martirajul ei senin...!

...Și zău dacă această împreunare bizară (în ordinea noastră logică!) a mai fost remarcată de cineva, cândva...până azi!

7-LENEA LEDEI⁵

Era adânc după-amiază. Mireasma florilor sălbatice, de pe câmpuri, te îmbăta de te trăsnea. Tolănită în iarba pajiștii împărătești, sub miresme și raze de soare, prințesa **LEDA** (soția tiranului Spartei, Tindar...) se întinse, cu ochii închiși, teribil de somnoroasă. O mânca, ceva, pe la genunchii, de deasupra cărora i se sumesese fusta, tare neglijent pusă și ținută.

„Ce naiba mă tot mănâncă, de zor, în după-amiaza asta de miere?” – se întrebă, cu o lene nespusă, Leda. Întredeschise ochii, pentru o clipă numai - mijindu-și-i spre propriii genunchi:

„-Ia uite – o lebădă! Ha! Albă, mare, frumoasă...dar să mă trezesc eu de dragul unei nenorocite de orătanii?”

Simți că mănăcărimea, cu multă iuțeală și hărnicie hulpavă, i se suie tot mai sus de genunchi...dar nu se sinchisi...

Și iată cum s-au născut Elena și Pollux: din incredibilă lene femeiască și din iuțeală zeiesc-bărbătească!

(...Se zice că Elena s-ar fi complăcut a-i fi soție până și îndrăcitului savant - Faust...Nu-i de mirare că femeile trag la tot ce-i bizar: tot din lene provine și admirația fără discernământ!).

-Și nimeni n-a îndrăznit să se lege de ei (adică, de Elena și Pollux!), vreodată, cum că-s **„copii din flori”**...

Deh, **„șeful ăl mare”** să trăiască!

⁵ -**LEDA** (în mitologia greacă) Prințesă legendară din Etolia, soția lui Tindar, regele Spartei. Sedusă de Zeus, prin metamorfozarea amândurora în lebede; din cele două ouă produse de **L.** s-au născut două perechi de gemeni: Elena și Pollux (atribuiți lui Zeus) și Castor și Clitemnestra (atribuiți lui Tindar).

8-TAINA LUI PETRU

Se tot pune o întrebare, referitor la un text neotestamentar, din Sfântul Evanghelist Luca:

„Iisus a văzut stând lângă lac două luntre, iar pescarii, ieșiți din ele, își spălau mrejele. Și suindu-se în una din aceste luntre, care era a lui Simon, l-a rugat pe acesta s-o depărteze puțin de mal – și șezând, învăța din luntre poporul.

Iară când a conținut de a grăi, a zis către Simon:

-<<Trage la adânc și vă aruncați mrejele spre pescuire>>.

Răspunzând însă Simon, a zis către Dânsul:

-<<Învățătorule, toată noaptea ne-am ostenit, și n-am prins nimic; dar fiindcă zici Tu, VOIU arunca mreaja>>” (Luca, V, 2-5).

Deci, luntrea aparținea, dintre cei doi frați, Simon-Petru și Andrei – lui **SIMON-PETRU**. De ce aparținea acestuia, și nu fratelui său, sau să fi avut parte egală, la luntre, amândoi frații? Și de ce, dintre cei doi frați, nu Andrei îi răspunde Învățătorului-Iisus, ci, cătrănit și exasperat, doar Simon-Petru? Care Simon-Petru nu avea un ascuțit de limbă prea mare și nici o retorică ieșită din comun, precum cea paulinică...

Cei doi frați aveau părinți. Dar amândoi aveau **aceiași** părinți, deci faptul că proprietatea și-o asumă doar Simon-Petru asupra luntrei, înseamnă că acesta din urmă avea o datorie în plus, față de Andrei, care numai de părinții proprii se îngrijea. Și faptul că de cătrănit numai Simon-Petru era cătrănit, deși amândoi frații fuseseră la fel de păguboși la pescuit, spune încă mai mult: Simon-Petru avea nevoie de hrană **mai multă** decât pentru sine, pentru fratele său și pentru părinți...și, deci, era singurul **exasperat de ghinion**.

...Nu știm cum o chema, și va rămâne asta o taină, probabil până la sfârșitul veacurilor... - ...dar Petru avea și grija unei logodnice, din satul lui. O logodnică de taină. Numai părinții (ai lui și ai ei) și fratele Andrei știau despre existența acestei smerite și frumoase, minunate taine – pentru că un om sărac și demn trebuie să se ferească, umilit, chireit în sine și amărât, de ochii răi ai oamenilor bârfei și hulei, ai disprețului, sfruntării, ai insultei grosolane-**“măscăriri”** și ai nedreptății trufașe (...până când vor putea demonstra satului că, și ei, **prin vrednicie cinstită**, sunt în rând cu lumea...dacă nu chiar mai sus, prin străduința lor cea fără compromis ori pată!).

Săracă și ea (cum altfel?), logodnica cea de taină se lăsa în voia și-n puterea bărbătească a grijii viitorului apostol al lui Hristos – pentru a primi hrană și ocrotire de la Simon-Petru. Totul era curat (...sub frumoasă și înfrumusețată, prin sufletul lor de lumină - **taină**!), între cei doi logodnici – dar Simon-Petru, deși doar un pescar sărac, se simțea obligat, de demnitatea lui de viitor soț, să dovedească logodnicei lui (cât și părinților ei, presupunem noi...) că **“hărnicia doboară sărăcia”**. Și...uite că, în acea seară, nu putea să-i facă iubitei sale logodnice (și părinților ei) această firească demonstrație, de mândrie și virilitate ocrotitoare.

Și, atunci, să nu ne mai întrebăm de ce Învățătorul Dumnezeuiesc l-a tolerat și iertat (în repetate rânduri!), pe Simon-Petru (cel atât de stângaci, dar atât de cinstit, de drept la suflet și-n Duh și total ne-fățarnic!), mai mult decât pe oricare dintre ceilalți ucenici ai Săi.

Simon-Petru, venind, definitiv, lângă Hristos - jertfise, în simplitatea lui demnă, mult mai mult decât oricare dintre ceilalți apostoli: **Simon-Petru jertfise însăși dragostea lui pământească, toată - pentru Dragostea, infinit mai importantă, de Învățătorul Cerească...de Mântuitorul Lumii. Și intuiția sa de om primitiv și simplu - NU L-A ÎNSELAT!**

Ceea ce zisese Hristos, cândva, despre **ziua de mâine**, despre **păsări** și despre **crini** - atât de zguduitor de adevărat, dar și atât de greu de mistuit, în mințile noastre, cele strâmbe și strâmte (**“Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu**

ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea?

Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se poate să adauge staturii sale un cot?

Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia.

Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă. Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei” – Matei, VI, 25-34) – era valabil și pentru iubita logodnică a lui Simon-Petru, lăsată în urmă, în satul lui de pescari, de lângă lacul Ghenisaretului...

9-“REMEMBER”

...**CAROL I**, “*ultimul rege cavalier*”⁶, își scoase, pe eșafod, pălăria – după ce unul dintre “*capetele rotunde*” (puritanii răzvrătiți) ale lui Cromwell (un mârălnoi de englezoi, un țăran oarecare, fără drag de plugărie...improvizat în ajutor de călău!) avusese grijă să-i tundă (chiar în fața butucului!) frumoasele, romanticele lui plete. Atât de mândru, atât de teribil de mândru fusese Stuart-ul rege, de ele...

Când privi spre butucul, de pe care capul său trebuia, rostogolit precum o planetă, să-i încheie rotogolul (prea strâmt, nedrept de strâmt!) al vieții... - ...ochii, îi căzură pe ajutorul de călău, care, ținând cont că regalul condamnat ceruse răgaz să se roage, tocmai strângea, pe fărâș, părul unduos, fabulos, al regelui-martir.

Carol I nu se putu abține să nu-i strige acestuia, așa, în genunchi, cum se afla așezat, spre ultima rugare către Cel de Sus (și, firește, întrerupându-și rugăciunea...!):

-**Remember**⁷! – că așa plete, ca-n poveștile cu magnificul meu coleg regal, Arthur, n-o să mai vedeți, neam de neamul vostru de țopârlani cumpliți!

10-VREMURI BLESTEMATE, OAMENI NEFAȘTI

...**OLIVER CROMWELL**⁸ (asasinul cavalerului-rege, **Carol I Stuart!**), după masacrele de la Drogheda⁹ și Wexford, din 1649, călărea, posomorât, în fruntea “*capetelor rotunde*”¹⁰

⁶ -**CAROL I AL ANGLIEI** (engleză *Charles I of England*) (n. 19 noiembrie 1600 – d. 30 ianuarie 1649) a fost rege al Angliei, Scoției și Irlandei din 27 martie 1625 până la execuția sa din ianuarie 1649.

⁷ -**REMÉMBER** s. n. Aducere-aminte (a unui eveniment important). ♦ **Ține minte! amintește-ți!** [Pr.: *rimémbar*] – Din engl. **remember**.

⁸ -**OLIVER CROMWELL** (n. 25 aprilie 1599 – d. 3 septembrie 1658) a fost un lider militar și politic englez, cunoscut în special pentru contribuția sa la transformarea Angliei într-o republică federală („*Commonwealth*”) și pentru rolul său ulterior de Lord Protector al Angliei, Scoției și Irlandei. Armata sa, a Noului Model, i-a înfrânt pe regaliști în cadrul Războiului Civil Englez. După executarea regelui Carol I în 1649, Cromwell a dominat Commonwealthul de scurtă durată al Angliei, a cucerit Irlanda și Scoția, și a fost Lord Protector din 1653 până la moartea sa în 1658.

Cromwell provenea din clasa gentryului de mijloc, și a fost un personaj mai degrabă obscur în primii patruzeci de ani de viață, ajungând fermier yeoman în anii 1630 din motive personale și financiare. Cu toate acestea, a

(**puritanii**), înarmați până-n dinți și îngrozitor pângăriți, scăldați în sângele semenilor lor răzvrătiți, catolicii irlandezi...

Se gândea, cu fățarnicie, dar și cu mare și adevărată îngrijorare (pentru că este prea posibil să nu fi vrut, neapărat și de la început, răul imperiului său... - ...dar reușise a-l face, acest rău - din plin!):

-Războiul ăsta pustiitor a crescut anarhia în țară...și, deci, mi-a scăzut și mie, cumplit, autoritatea. Până și cei mai credincioși mie s-au îngrețoșat de ce i-am pus să facă...să vadă...să spună...Dumnezeu să-mi binecuvânteze mâna și mintea...îmi pare rău, îmi pare rău, dar eu Îl slujesc pe Domnul, chiar cu mâinile mânjite de sânge...dar trebuia...eu și numai eu trebuia să...să...să...

Fluxul gândurilor lui Oliver Cromwell se opri, extenuat... - ...și, deodată cu gândurile-i, se opri și calul său ostenit, care numai prin bălți de sânge călcase, plescăind sinistru, de vreo lună încoace... - ...apoi, își reluară: Cromwell – gândul (torturat și neguros...), iar calul – mersul, poticnit jalnic, ca de mârtoagă gârbovită, printre mlaștinile rânjind în delir, imemorale, împâclite, ale Irlandei...

-Trebuie să fiu, neapărat, rege...da...nu le mai ajunge, britanicilor mei căpoși, doar titlul fabricat de mine..."**Lord Protector**"...Ce-i aia să fii rege, în definitiv? O pană la pălărie, și atât! Și de ce n-ar fi, atunci, pana aia, aici, la pălăria **mea**? În felul ăsta, voi stinge nostalgii amenințătoare și voi reînvia străluciri bolnave...N-are a face: politica e mai tare chiar decât Dumnezeu. Când te cheamă necesitățile statului, când mocârțanii mei de "**capete rotunde**" se încruntă a vreme rea...îi spui, răspicat, Lui Dumnezeu, să mai aștepte...ba, chiar să plece, pentru o vreme...la treburile Lui netulburi și netulburate...

...Peste veacuri, mai târziu, la fel a gândit și Napoleon Bonaparte, "**copilul teribil al Revoluției Franceze**", de la 1789 – regicide, deicide, genocidice...În 1801, Napoleon ("**micul caporal**" corsican, de altădată) s-a încoronat împărat al Franței (...pe care o ura, nebuloasă și vag, dar crâncen...precum pe-o mamă vitregă!):

-Ce-nseamnă a fi împărat? A-i păcăli pe proști, cu câteva tinichele, atârinate de cap și de trupu-ți... - ...tinichele de care doar coțofenele s-ar apropia cu plăcere și stupidă râvnă...

...Câtă distanță astronomică între acești pigmei ai istoriei, condamnați de Dumnezeu și aleși de oameni, care, de cum și-i chemau, orbiți de crize demente, în fruntea lor - și-i alegeau nu oricum, ci cu surle și trâmbițe, ca orișice gloată plebee...! - ...după care își descopereau, și ei, aceeași ură neabătută, față de "**aleșii**" lor (...de cele mai multe ori, niște monștri înfricoșători...), precum mânia Lui Dumnezeu. Unii tirani erau condamnați chiar în timpul vieții¹¹ lor – și regalitatea divină autentică, mistic aureolată, **cu autoritate legitimată prin legendă și mit**...devenea, din nou (...în sufletul și simțirea mulțimilor, năuce și pulberoase...), **dor de nestins**. Amintiți-vă, cu evlavie, de cei care, în Dacia Sacră, erau numiți "**rex et pontifex**"...amintiți-vă, apoi, de voievozii martiri...amintiți-vă și de semenul lor celt, de la asfințit, "**King Arthur**"¹²...care-și smulge spada-i regală din mijlocul

revenit în rândul gentryului mulțumită unei moșteniri lăsate de unchiul său. O experiență de conversiune religioasă din aceeași decadă l-a determinat să adopte un stil independent de puritanism ca nucleu de bază al vieții și acțiunilor sale.

⁹ -**LA DROGHEDA**, armata lui Cromwell a ucis întreaga garnizoană irlandeză, de 2.500 de soldați. Ulterior, în timp ce Wexford negocia pacea cu trupele englezești, armata Lordului Protector a intrat în oraș și a ucis 2.000 de militari și 1.500 de civili.

¹⁰ -,"**CAPETELE ROTUNDE**" - Membri ai partidului parlamentar, în timpul războiului civil englez (1640-1660), opuși Cavalerilor Regaliști. Termenul provine de la părul scurt, purtat, pe atunci, doar de bărbații din clasele de jos.

¹¹ -Când regaliștii au revenit la putere în 1660, cadavrul lui **OLIVER CROMWELL** a fost exhumat, atârnat în lanțuri și decapitat...

¹² -**REGELE ARTHUR** sau **ARTUR** este un rege britanic legendar, reprezentând idealul cavaleresc, atât în război, cât și în pace.

Cosmosului-Lac...“*King Arthur*”, care a condus douăsprezece bătălii, culminând cu Bătălia de la Mons Badonicus, unde se spune că “*King Arthur*” a omorât, singur, 960 de oameni...numele lui înseamnă “*Omul-Urs*”¹³, tot așa cum numele regilor daci însemna “*Omul-Lup*”, **Purificatorul și Învietorul**...iar “*King Arthur*”, ca și supranumele dacilor, “*Trakes*” (...de unde calificativul, inabordabil pentru suspect de mulți cercetători de azi, și anume, acela de “*TRACF*”!), înseamnă și “*Strălucitorul/Arhanghelul, Trimisul Celest*”¹⁴...”*King Arthur*” este alter-ego-ul **Regelui Orfeu**, din Carpați – revelat, apoi, ca **Zeu al Muzicii și al ARMONIEI CELESTE!**

...Iată cât de frivol a fost tratată regalitatea, de sorginte divină, și în Țările române:

La 1866, trădătorii pașoptiști au chemat un “*rege*” neamț...să fure și distrugă Valahia Sacră, mai repede și mai cu spor. De fapt, un evreu neamț venetic, așa-zisul “*Carol I*” (de Hohenzollern-Siegmaringen...câtă “*valahicitate*”, în numele lui odios!). Acesta, precum și urmașii, și toată “*nemurăria*” lui! - nu au fost, nicicum, **trimișii Lui Dumnezeu**, ci **chemații** (schilozi la Duh și monstruoși întru suflet!) ai **vânzătorilor de țară, mai exact, de jalnica “generație pașoptistă” pseudo-valahă, iudeo-masonizată la Paris...**

...Nu, n-am învățat, dar deloc-deloc, de 2.000 de ani încoace, să ne rugăm Lui Hristos, spre a putea să scăpăm de orbirea cea sinucigașă, pentru a izbuti să întrevădem Adevărul, și anume – **Paradisul-Rai**, despre care **Jorge Luis Borges** spune¹⁵, cu mare îndreptățire, că este **SINGURA CREAȚIE A LUI DUMNEZEU...**

De aceea nu avem, azi, conducători autentici, în fruntea popoarelor, ci doar niște banale paiate și niște grosolani măcelari...trădători odioși...

Cavalerism, Onoare, Demnitate, Dragoste de Moșie și de Neam? “*Au fost odată ca-n povești, / Au fost ca niciodată...*”

...Regii și Preoții daci s-au ascuns în văzduh, Sfinții noștri Voievozi s-au stins (ori s-au azvârlit în văpăile Focului martiric!)...și, decât ei, alți sfinți nu s-au mai arătat ochilor noștri. Doar când ni se va cutremura ființa de Intrarea Lui Hristos-Dumnezeu, iarăși, în lumea asta, și vom vedea (și afla!), printr-o Fulgerare a Luminii, precum că “*sfinții sunt, toți, în noi*”...niciunul lipsă, niciunul atins de lepre, de râie, de lene și de preaîntunecata prostie...

11-ÎMPĂRĂȚIE...

Un împărat grozav se apucă și împărți lingăilor săi, servitori fără de obraz - țări, mări...burguri bogate, strălucite comitate și palate...ca să aibă în ce pivnițe să adune și ascundă jaful cumplit, nestăvilat și nesăturat, pururi hămesit și sălbatic...

Popoarele și oamenii simpli și muncitori tăceau, înfricoșați. Nu îndrăzneau să se împotrivească, să spună că n-are cum să se potrivească țara lor, cu un oarecare venetic, străin de limbă, credință, obiceiuri...Dar dintr-un sat de munte se pogorî, într-o dimineață, un sărman țăpinar, către cetatea de scaun a slăvitului (și atotmințitului) împărat. Greu trecu de straja palatului...numai lăsându-se arestat de ostași, reuși să fie adus în fața tronului imens, pe care stătea cocoțată o stârpitură de om, cu o falnică și grea coroană de aur, înfundată pe cap:

-Ce vrei, mișele? – întrebă, cu un strașnic orăcăit, împăratul.

¹³ - Numele de ARTHUR se pare că ar proveni din galezul *arth* (mai înainte *art*), însemnând “*urs*”, sugerând că *art-ur*, “*OMUL-URS*”.

¹⁴ - Toby D. Griffen, de la Southern Illinois University, leagă numele ARTHUR de Arcturus, cea mai strălucitoare stea din constelația Boötes, în apropiere de Ursa Mare (Ursa Major - MARELE URS).

¹⁵ -Cf. JORGE LUIS BORGES (n. 24 august 1899 la Buenos Aires - d. 14 iunie 1986 la Geneva, Elveția; de fapt *Jorge Francisco Isidoro Luis Borges Acevedo*) a fost unul dintre cei mai importanți scriitori ai secolului al XX-lea., *Roza lui Paracelsus*, din vol. *Cartea de nisip*, 1975.

-Păi, am vrut să vin la luminăta ta, ca să te luminez cu adevărat...

-Dacă-s "**luminăție**", se înțelege de la sine că sunt și luminat, prostovane! – se umflă, precum curcanul în pene, aschimodia de împărat.

-Dacă ai fi fost cu adevărat luminat, nu făceai greșeala pe care, văd, continui s-o faci... - se sumeți, fără frică, zdravănuț țăpinar.

-Cum îndrăznești, lepădătură, jăvră, golane...? – făcu spume la gură limbricul imperial.

-Îndrăznesc, așa cum ar fi trebuit să îndrăznească toți cei care-s luminați de Adevăr, de Sfânta Dreptate...că așa ne-a spus Mântuitorul: dacă nu suntem auziți în piața cetății mărturisind Adevărul, atunci să ne suim pe acoperișul caselor și să-l...

-Luați-l! La beci cu el...și mâine dimineată să i se taie capul! – urlă, din străfundul bojocilor, împăratul cel de neatins.

-Stai, împărate, și ascultă-mă, rogu-te, câteva clipe...după aia poți să mă faci bucățele și să m-azvârli la câini, treaba ta! – strigă, dintre ostașii imperiali, care-l deja arestaseră, țăpinarul.

-Să stau? Eu să stau? Să-să-să...începu să se bâlbâie, de turbare, împăratul cel prost și care se credea Dumnezeu pe pământ.

-Da, să stai câteva clipe și să-L ascuți pe Dumnezeu! – tună țăpinarul, smulgându-se dintre ostași.

-Ce-ce-ce...tu ttte crrrezi Du-Du-Dumnezeu...ha? – continuă să se bâlbâie împăratul. La balamuc cu el...și după aia tăiați-l pe loc...ardeți-l de viu! – urlă, în pragul demenței, foca regală.

-Nu eu sunt Dumnezeu, ci **Adevărul** pe care El l-a turnat în oamenii simpli și cinstiți din lumea asta este Chipul Lui Dumnezeu Cel Viu! – continuă să strige țăpinarul, eliberat de strânsoarea slugilor și a mercenarilor imperiali.

În clipa aceea, și împăratul, și slugile-i lingușitoare, toți șacalii... - tăcură, toți, năuci, ca la un semn nevăzut.

-Eu sunt un biet țăpinar – începu munteanul – care car buștenii, cu clonțul țapinei, din munți, cătinel-cătinel, spre văi și câmpii. Tu, împărate, n-ai văzut în viața ta, nici munți, nici păduri, nici cer, nici nori, nici izvoare, nici câmpii...n-ai auzit nici sticlețele cântând, nici ciocârliă, nici mierla, nici cucul...n-ai văzut nici soare, nici lună, nici stele...nici pe oamenii locului, care-s puși, acolo, de Mântuitor, hă-hă-hăăă, de când e ea lumea-lume, să vegheze, cu toată puterea credinței, la Zidirile Lui...bietul de tine, ești prizonierul acestor lingăi fără obraz...

-Ce-ce-ce... - voi curcănelul imperial să nu se lase dominat de țăpinar, dar, treptat, și el, și cei din sala palatului, se supuseră și tăcură, precum cei prinși în mreaja unei vrăji minunate.

-...Dacă le-ai fi văzut pe astea toate, ți-ai fi dat seama că degeaba te prefaci, prin terfelogeale tale și prin legile date de lingăii tăi, spre propriu-le folos, că le stăpânești, cică! – să stăpânești Sfântul Duh! - ...și să-i lași, și pe ei, să se creadă stăpâni ai munților, pădurilor...stăpâni asupra norilor! Numai noi, care trăim în sânul Zidirii Sfinte a Lui Dumnezeu, știm, cu toată convingerea și tăria, că ele nu pot avea alt stăpân decât pe Atoatefăcătorul...

...Și atât de convingător zugrăvi Zidirea Domnului și pledă zdrențărosul țăpinar (proțâp, zdravănuț, drept în buricul palatului imperial!), cauza munților și pădurilor, a cerului și a norilor, a păsărilor și a soarelui...a Soarelui și a Lunii, a păsărilor-îngeri și a vrednicilor veghetori ai Cereștii Moșii...încât împăratul, cu ochii împânziți de păreri de rău târzii, poate și de vise rămase, acum, la fel de vane cât și formele norilor...dădu poruncă să se arunce în foc toată hârțogăraia imperiului.

Iar el însuși, împăratul, ceru, cu umilință și șoptită rugăciune, zdrențărosului țăpinar, un strai de cioban, precum și vîia de a-l însoți în acest paradis, descris cu toată patima Adevărului – paradis despre care nimeni, dintre jigodiile și lingăii din jurul său, nu-i pomenise, vreodată...Da-da, nu-i pomeniseră de acest adevărat paradis, de frică să nu facă împăratul mai degrabă, ceea ce, totuși, datorită ațosului țăpinar, făcea măcar acum, înainte de moarte...

Acum abia afla împăratul, prin vocea smerit-credinciosului, dar demnului țăpinar, despre Adevărata Împărăție...

12-“VIII CU VIII ȘI MORȚII CU MORȚII”

Un preot însoțea alaiul funerar, cu mortul la mijloc, în dric – spre cimitir. Alaiul, cum e obiceiul, mergea pe mijlocul străzii.

Deodată, preotul își zări, pe trotuar, câțiva dragi cunoscuți și buni prieteni. Dintr-odată, preotul ieși dintre întristații și îndoliații care formau alaiul funebru, căroră el, preotul, le era singura călăuză și mângâiere – și se repezi, cu poalele patrafirului suflecate (...de parcă se pregătea să treacă o apă mare...) spre grupul de amici, de pe trotuar, intrând, cu răs și zâmbet, drept în mijlocul grupului.

Amicii, în mijlocul căroră se înfipsese preotul dezertor, se alarmară:

-Cum, părinte? Lași mortul singur...și pe familia îndoliată...și pe...

-“*Viii cu viii și morții cu morții*” – rezolvă preotul (pe loc, și perfect teologic și “*întru cuvântul Lui Hristos*”...) spinoasa problemă. În definitiv, tot la groapă o s-ajungă mortul – ori cu mine, ori fără mine... - încheie preotul, și continuă să râdă, vesel și “*de lume*”...”*de gașcă*”...

Amicii nu insistară - bucuroși că au, printre ei, și un “*om sfânt*”.

Și alaiul îndurerat merse înainte...fără de călăuză ori mângâiere pământească.

13-LUCIFER

-Lucifer e dracul...

-Pardon, Lucifer este **Arhanghel**!

-Păi, nu mai poate fi Arhanghel, că l-a azvârlit Dumnezeu din ceruri...

-Și tu crezi că Dumnezeu ar fi descompletat Arhanghelii, numai de dragul unei pedepse, revoltătoare, nedemne și stupide, numai pentru a sancționa o atât de discutabilă greșală, a unuia dintre ei? Cum să strici și să stingi, pe vecie, Tu, Dumnezeu - **Însăși Cifra Mântuirii**¹⁶?

-Păi...

-În primul rând, nu uita că Lucifer înseamnă “*făcătorul Luminii*”. Adică, Lucifer este **Primul Ajutor al Lui Dumnezeu**, din Prima Zi a Creației. Deci, Lucifer s-a înhămat primul, dintre cei 12 Arhangheli, la **smulgerea și vădirea Luminii**, din abisul întinericului. Din haos. Și n-a cerut nici favoare, nici plată, pentru că a dat valoare și țință de Lumină, tuturor celor create, ulterior, de către Demiurg. Adică, înseși Ierarhiilor Celeste!

-Deci, e dracul sau nu-i dracul?

-Nu merge cu “*da*” și “*nu*”, în lumea **Supremului Arbitru Cosmic**: dracii sunt tot îngeri, mila Lui Dumnezeu este fără de capăt, iar Mântuirea nu poate fi concepută decât ca un act integral. Origene¹⁷ însuși a afirmat că primii care vor merita, deci vor și căpăta Mântuirea -

¹⁶ -Pentru că 7 și cu 12, în numerologie, sunt echivalente: 4+3 sau 4X3 înseamnă Pământul re-legat de Cer, prin **Hristos-Crucea Celestă**.

¹⁷ -**ORIGENE** (c. 185 – c. 253), filozof, teolog creștin și scriitor grec născut în Egipt, la Alexandria. Celebru datorită vastei sale culturi filozofice, a fost comparat cu Socrate. Conducător al Școlii catihetice din Alexandria. A realizat prima ediție critică a „*Vechiului Testament*”, conținând șase versiuni (de unde titlul lucrării *Hexapia*) însoțite de comentarii. **O.** a reformulat învățătura creștină în sens platonizant și gnosticizant, folosind în special metoda alegorică; a apărut doctrina preexistenței sufletelor și a propovăduit apocastaza, mântuirea tuturor lucrurilor, **inclusiv a diavolului**; pentru astfel de idei, a fost nevoit să renunțe la activitatea didactică și să se stabilească în Cezarea, unde, în timpul prigonirii creștinilor (250) sub Decius, a fost prins și torturat. Controversele stârnite în secolele următoare de doctrinele sale au dus la condamnarea lor ca

sunt demonii, pentru că sunt cei mai supuși, în slujba lor, de a încerca și întări, spiritual, Omul, pentru ca Dumnezeu să-și recupereze, de data asta, superior, ba chiar **SUPREM** spiritual, **Capodopera Zilei a Șasea**. Omul va sta deasupra **Heruvilor**¹⁸ și **Serafilor**¹⁹...

-Lasă poveștile și teoriile astea găunoase...

-Nu văd de ce ar fi *“teorii”*, și încă ...*“găunoase”*! Generozitatea lui Lucifer, care, atunci, la început, nici nu avea ce răsplată să ceară, pentru că, încă, nimic nu se făcuse...este răsplătită de Mântuitorul Lumii cu rangul de *“Poet al Lui Dumnezeu”*...

-Cum? Ce? Blasfemie!!!

-De ce un *“Poet al Lui Dumnezeu”* ți se pare a fi o *“blasfemie”*? Dacă nu-L vede pe Dumnezeu, n-are cum revela **Sacra Poezie a Paradisului** și a **Esențelor Entelehice** – deci, nu-i Poet! Dar Lucifer Îl vede, și asta, în fiecare clipă din eternitate! *“Blasfemie”*... - pentru că este *“Vizionarul-fără-de-Plată”* și, apoi, *“Martirul Uitării și Nerecunoaștinței Lumii”*? Da, în definitiv, asta este și rămâne, în esența sa, Lucifer...cealaltă față, geamănă, oglindită - a Lui Hristos. Mai gândește-te, și vei ajunge la concluzia înțelepților antici, dacă în creștinism tu nu-L pricepi pe Hristos... – ...Hristos, Cel care nici răzbunător nu este, și nici ură ori pică nu poartă...și rabdă, cât tu nici nu ți-ai putea imagina vreodată...Anticul Hesiod spunea despre Eros-Iubirea că *“a fost înainte de toți zeii”* – deci, nu se poate ca Hristos, **Vârful Muntelui Duhului Lumii**, să nu-și iubească întreaga Creație, fără limite ori discriminare...

Dogmaticul rigid tăcu, pentru că argumentul Iubirii nu putea decât să-l aprobe. Altfel (își spunea el, în sinele său, strâmt și cam mucegăit de nefolosință...) – ar fi riscat să fie, el însuși, acuzat de blasfemie...și, firește, de prostie!

14- DOGMA...

Câtă vreme vor exista, în noianul popoarelor creștine, noțiunile de *“paradis”* și, respectiv, *“infern”* – cei doi protagoniști cosmici, Dumnezeu și Satana, vor apărea, în mentalul uman, ca fiind niște derbedei și escroci, care, toată vremea, cât ține istoria, altă treabă nu au decât să născocească noi metode de a se înșela, de *“a se trage în piept”*, unul pe celălalt, pentru a câștiga, cu orice preț, o partidă numai de ei știută... - ...de a câștiga, deci, *“liberal”* - deci, **total necinstit!**

Dacă Bisericele (Ortodoxă și Romano-Catolică) vor voi să-i reabiliteze moral, pe cei doi *“șefi cosmici”* (...și pe drept cuvânt, probabil...), care, acum, sunt compromiși cvasi-total, trebuie să ofere o iertare generală, o absolvire generală de păcate – și să-i deposeze, pe cei doi *“lideri cosmici”*, de orișice responsabilitate, în domeniul moralei omenirii.

Se simte nevoia (...cum s-a simțit dintotdeauna – și Ea a venit/s-a arătat, împlinitor, multîmilor, prin **HRISTOS-MÂNTUITORUL LUMII COSMICE!**) de o divinitate cu adevărat altruistă, față de om/umanitate și încărcată de misiuni creatoare, nelimitat și perpetuu creatoare. **Dogma Sfintei Treimi** (negată încă din 325 d.H., de majoritatea episcopilor de la Nikeea...), din rațiuni multiple și foarte bine întemeiate (în primul rând, încercarea permanentă a evreimii/rabinatului mondial, de 2000 de ani încoace, de a-și subordona, până la totala servitute, doctrina creștină, introducându-și, în chiar miezul ei, un atât de dubios *“Tată”*, care să fie echivalent, sau identic, cu **Iahwe/Iehova**, dumnezeul *“urii-mâniei-răzbunării”*, deci... cu Satana! - ...și să și-l subordoneze, *“Tatăl”*, precum șeful de birou sau patronul - pe bietul funcționar, în toate ascultător, ca un handicapat mintal: pe

eretice la Conciliul de la Constantinopol (553); aceasta a dus la dispariția unei mari părți a numeroase scrieri, din care s-au păstrat doar fragmente traduse în latină în sec. 4. Op. pr.: *„De principiis”*, *„Contra Celsus”*.

¹⁸ -**HERUVIMII** – Spiritele Ordinii.

¹⁹ -**SERAFIMII** – Spiritele Iubirii.

“*Fiul-Hristos*”!), trebuie fie desființată, fie re-interpretată, din cu totul alte unghiuri de viziune și interpretare, decât cele actuale.

În zilele noastre, “*Tatăl*” este “*boss-ul*”, teribil de capricios-mofturos și tiranic, care are monopolul **Voinței Cosmice și al Sortii**, pe care și le impune **absolut arbitrar** (desființând, în totalul dispreț **chiar** veterotestamentar, **liberul arbitru**!), Hristos este “*mocofanul*”, “*dependentul total*” (un soi de drogat “*avant la lettre*”!), la modul servil și oligofrenic (a se vedea așa-zisa “*rugăciune din Grădina Ghetsemani*”: “*Dar facă-se Voia Ta* (s.n.), *nu voia mea*”), Duhul Sfânt rămânând o noțiune total abstractă și inutilă-inutilizabilă, care nu încapă funcțional, nicăieri (chestiunea cu “*filioque*” rămâne aproape una marginală, deși se încearcă a se re-introduce, prin ea, agentul de slăbire a coeziunii spirituale, **politeismul** - sub **MASCA monoteismului**... - ...**în raport cu gongorismul, absolut gratuit și fără nicio relevanță efectivă, a versetului din textul Crezului, despre Duhul Sfânt: “care a grăit prin proroci”** – evident, în majoritate, se trimite la profeții *Vechiului Testament*, deși Ioan Botezătorul este, și el, profet...; dar prin Poeți – oare, nu? Ce fel de Sfânt Duh este El, **dacă nu exprimă, clarissim, forța de expresivitate și de acțiune demiurgică, a Lui Hristos?**).

*

-Dar uite ce frumos scrie pe troița asta! Vezi? – îmi zise, într-o zi, un cunoscut, cu care plecasem într-o călătorie, și, acum, stătea, pe margine de drum, și privea scrisul de pe placa prinsă pe peretele unei troițe (combinată cu un paraclis...), foarte sofisticat construite.

-Ce scrie? – îl întrebai eu, cam oboist și neinteresat de inscripțiile ocazionale.

-Păi, uite ce scrie – zi și tu dacă nu-ți dau lacrimile: “*Cu vrerea Tatălui, cu ajutorul Fiului și cu desăvârșirea Sfântului Duh, s-a zidit acest sfânt lăcaș, cu hramul Sfinților Petru și Pavel, prin contribuția benevolă a lui Ion Andrei, în cinstea și sănătatea bunicii lui, Varvara*”...

-Da, impresionant gestul tânărului, impresionant că nu și-a uitat bunica și impresionant că și-o cinstește, chiar înainte de a o fi pierdut, dar...

-Dar...ce? Ce tot ai de spus, ce tot cârțești? Ți-e ciudă că a făcut unul un gest pe care tu n-ai fi fost în stare să-l faci, asta e!

-Poate că n-aș fi fost în stare, că nu mă dau banii afară din casă, nici când e vorba de mâncarea propriilor mei copii...Dar voiam să-ți atrag atenția asupra unui lucru mult mai...

-Nu, tu ești un invidios! Asta e! Și gata! – strigă, cu mâinile la urechi și cu mare harțag, amicul meu.

-Dacă-ți iei mâinile de la urechi...am să-ți zic ceva care o să te intereseze... - spusei eu, domol.

-Uite că le-am luat! – se agăță curiosul meu partener de drum (...căruia îi trecuse harțagul, ca prin farmec...), de vorbele mele..

-Privește la formularea teologică de pe placă: “*Cu vrerea Tatălui, cu ajutorul Fiului și cu desăvârșirea Sfântului Duh*”.

-Da, ce are? Ce nu-ți convine? – îi reveni harțagul, bunului și naivului meu amic.

-Păi, uite cum stă treaba: Tatăl are “*VREREA*”, deci are, implicit, **PUTEREA**! Fiul nu-i decât un “*ajutor*”, o slugă a Tatălui tiranic și atotputernic...iar **desăvârșirea**, în mod absurd și bizar, nu aparține nici tiranicului și puternicului Tată, nicium Fiului-“*ajutor*”...ar fi zis mai bine dacă scria “*amplouat*”, ori “*grefier*”...ci tocmai enigmaticului, pentru toți, Sfânt Duh...Unde vezi tu, în formularea asta, identitatea “*ipostazurilor*” divine-pesonajelor divine cele trei, unde vezi tu acel veșnic invocat “*3=1*”...când, fiecare dintre cei trei este, funcțional, total diferit de “*tovarășii*” săi trinitari, și, mai cu seamă, “*tovarășii treimici*” ne sunt înfățișați ca fiind subordonați ierarhic, **TOTAL**, Tatălui...singura problemă rămâne că Sfântul Duh, fiind **desăvârșit**, ar însemna că tiranicul Tată n-ar fi desăv...?

-Nu, că tu cauți, la toate și tuturor, nod în papură! – mă întrerupse, impetuos, și-și plesni mâinile, una de alta (înălțându-le, apoi, către cer!), a mirare revoltată, amicul. Tu blasfemiezi și spurci tot ce atingi, cu mâna, cu ochiul, cu limba, cu...

Până azi mă mir cum de m-am apucat să vorbesc despre religie, cu acest prieten al meu...total încredințat că **a gândi și a căuta adevărul** – sunt (și **TREBUIE** să fie!) echivalentul, sinonimul **blasfemiei**...uitând de învățătura Dumnezeuului Unic, **HRISTOS**: **“Bate, și ți se va deschide – caută, și vei afla...”**.

*

...Un preot-călugăr, bătrân ca vremea, a mai atras atenția asupra unui aspect teribil:

-**“Preoți fără de minte și nechibzuți”** – li se adresa el, extrem de...reverențios, preoților de mir – **“ați pictat, la Pantocrator, un MOȘ! – cică Tatăl! - iar pe pereți se plimbă un MUCOS, cică Hristos! Nu vă dați seama că ați introdus, în biserică, TIMPUL, deci PĂCATUL?! – și, care va să zică, ați transformat lăcașul Credinței în Hristos - în lăcașul Satanei?!”**

Și are perfectă dreptate! De fapt, s-a mai întâmplat ceva, de care laicii (spre deosebire de clerici, care sunt terorizați de ierarhii lor și devin, treptat, niște mancurți...închizându-ți gura, ție, laic, cu...”**taina sfântă**” – ...dar cine are și poate da garanția sfințeniei, înafară de Dumnezeu, și de unde știm, oare, că, de fapt...”**cineva**” **ANUME**, din omenire! - nu vrea să mai gândim, cu ceea ce avem între umeri, pus tot de Dumnezeu... – ...ci să înghițim farse după farse, **“pe nemestecatele”**, pentru a face din noi, lejer, niște ...da, niște **“sclavi veseli”**, numai buni de ospiciu!) devin tot mai intens-conștienți: se furișează, din nou, **politeismul schizofrenizant, pe ușa din spate** – distrugând, cu totul, **măreția monoteismului solidarizant-spiritual**.

Nu, așa cum sunt prezentate, în textele intens falsificate de către **“harnicii lumii”**.. – creștinismul **“treimic”** și **Dogma Treimii** nu au nicio justificare, pentru mulțimile necăjite ale lumii!

Pe la 1410, cel mai mare pictor rus-iconar, **ANDREI RUBLIOV**²⁰, reprezenta Sfânta Treime întru **identitatea** perfectă a celor trei **“ipostazuri”**-personaje divino-creștine. Reluând o temă clasică a iconografiei bizantine, ospitalitatea lui Avraam, **Andrei Rubliov** a fost primul iconar care a făcut să dispară din cadrul icoanei personajele Avraam și Sarra, concentrând atenția privitorului spre cei trei îngeri așezați lângă **stejarul Mamvri**, **ILUSTRARE A ARMONIEI TRINITARE**. Deci, pe la 1410, încă se cunoștea, la modul înalt-spiritual și desăvârșit, **Sensul Monoteist și Măreția Lucrării Întru-Unice a ORTODOXIEI!**

...Și toți uită (până la amnezia maladivă, sau până la indiferentismul total!), că **Hristos este SINGURUL Dumnezeu** – Duhul Unic al Luminii și al Mântuirii Cosmice! Este, concomitant, **“Gott”**-ul și **“Gottheit”**-ul²¹ extaticului **MEISTER ECKHART**²²! Dumnezeuul

²⁰ -**ANDREI RUBLIOV** (în limba rusă: **Андрей Рублёв**) sau **Sfântul Andrei Iconograful** (născut pe la 1360 – 1370 și decedat la 29 ianuarie 1427 sau 1430, la **Mănăstirea Andronikov**, Moscova) a fost un călugăr și pictor de icoane rus, din secolul al XV-lea. Recent, Biserica Ortodoxă Rusă l-a canonizat, iar sărbătoarea sa a fost fixată pe 29 ianuarie și pe 4 iulie.

²¹ - Cf. **MEISTER ECKHART**: a) **Dumnezeu** (Gott) și **deitatea** (Gottheit-Grund), care nu acționează. Diferența este preluată și de N. Berdiaev, **Adevăr și revelație**, p. 57, Ed. de Vest, Timișoara, 1993.

²² - **MEISTER ECKHART** (meșterul sau magistrul **Eckhart**) sau **Eckhart von Hochheim** (scris și **Eckehart**) (n. 1260, Hochheim (Turingia) sau Tambach – d. 1327, Avignon) a fost un teolog mistic german și călugăr dominican.

El scrie, urmând, integral, cuvântul hristic: **“Dacă un om renunță la o împărăție sau chiar la lumea întreagă, dar se păstrează pe sine însuși, el n-a părăsit nimic.”**

În 1302-1304, **Eckhart** s-a aflat în Franța, unde a primit titlul academic **magister sacrae theologiae** și a devenit titularul catedrei de teologie a Universității din Paris.

În anii următori a avut diferite funcții în ordinul dominican din Germania. În 1307 a devenit vicar general al Bohemiei și a fost împuternicit cu reformarea ordinului dominican și de administrarea numeroaselor mănăstiri din subordinea sa. Ca vicar general al Boemiei, a înființat trei mănăstiri.

În 1311, a fost propus pentru postul de superior general al ordinului dominican pentru toată Germania, însă consiliul superior al ordinului nu și-a dat acordul.

Reputația lui **Eckhart** a crescut neîncetat și din acest motiv a fost trimis din nou la Paris (1311-1314) pentru a prelua catedra (dominicană) de teologie, onoare ce îi fusese acordată numai lui Toma d'Aquino. A doua ședere în Franța a fost perioada

cel arătat mulțimilor, pentru a le sensibiliza și a le atrage atenția asupra Căii, călăuzindu-le - și **“Gottheit”**-ul, același Duh Suprem/Supraduh Cosmic, dar vizibil doar Duhului/Sinei Spirituale, după părăsirea stadiului terestru - **“Gottheit”**-ul (aparent inactiv - în realitate, **refăcător de lumi și unități, la infinit, “ou din ou, ou peste ou”**, ca la Brâncuși!).

Să-l acuzi pe extaticul Eckhart de erezie²³ (și tocmai legat de sublima **Carte a consolării divine!**), și să nu bagi de seamă toate neconcordanțele, fie perverse și (auto)subminatoare de creștinism (prin harnica contribuție a **“amicilor”** veterotestamentaro-mozaici...care insistă, în unele rugăciuni creștine, **“fabricate la minut”, până și asupra circumciziei lui Hristos** [**“Prin mâinile neprihănite ale Mariei și prin inima lui Hristos, îți oferim prima vărsare de sânge a Lui Hristos...”** - ...despre care formulare se pretinde că ar aparține Sfintei Brigitta, a Suediei²⁴...], mozaicii apropiindu-și, hilar și revoltător, totdeodată, Dumezeul Cosmic!), fie absurd, total lipsit de logică și bun-simț, din creștinismul-posthristic denaturat, impus de un păgân²⁵ (prin rugăciunea **Crezul**, decisă imperial, la Nikeea - 325 p. Ch.!) - înseamnă să-L răstignești, din nou, pe Hristos, amânând, **“sine die”**, Mântuirea/ Atotrevelarea Ființei/Ființării Spirituale a Omului.

Amânând re-îndumnezeirea omului, re-înfrățirea lui cu Hristos, Fratele nostru mai Mare și Călăuza Cosmică a umanității.

*

...-Se spune că **SFÂNTUL FRANCISC** este singurul creștin, de la Hristos încoace. Așa este: numai el a înțeles, deplin (și, deci, le-a și avut, în palme, în tălpi și sub coastă...”**Sfintele Stigmat**”) semnificația, cosmică și mântuitoare, a **Sfintelor Stigmat** (prin care Sângele scurs arde păcatele Țestei Adamice **de jos**, iar Apa țâșnește **în sus**, în cosmos, mântuind **TOATĂ/ÎNTREAGA** lucrarea Divină... - ...Apă de-a văzut-o și Iuri Gagarin, în 1961, zburând circumterestru... - , pentru a arde o **istorie-fără-de-istorie**, o fantasmă a conștiinței noastre re-trezite la **ARMONIE COSMICĂ-VIAȚĂ ETERNĂ!** - adică, a arde **“păcatul-neghină”**, întru suprema înțelegere și îndurare și re-arhitecturare a **ANDROGINULUI PARADISIAC!**), prin care Hristos ni se arată, ca **Gott**, ca fiind, adică, cel mai autentic, singurul și supremul duh activ-altruist, al nefericitei și zbuciumatei istorii a **“omului căzut”**.

*

...-Dacă stau și mă gândesc bine, **nu știu, decât foarte vag**, cine e Hristos. **EXISTĂ (peste tot, în toți și-n toate... - ...deci, și-n mine!)**, știu asta, **fără nici cea mai neînsemnată șovăială!** - ...dar Identitatea Sa (fără **“buletin urban”** sau **“metropolitan”**!), Personalitatea Sa Vie, Reală... - ...îmi rămân, aproape cu totul, **în ceață**, deocamdată (...de parcă s-ar fi retras,

redactării unei părți însemnate din *Questiones* (Dezbateri) și din comentariile în limba latină referitoare la Sfânta Scriptură. În anii 1314-1324, **Eckart** se afla la Strasbourg, unde a ținut predici numeroase în fața comunității laice și religioase. (Dominicanii aveau, la Strasbourg, șapte mănăstiri).

²³ - Ultima parte a vieții lui **MEISTER ECKHART** este întunecată de implicarea sa într-un proces de erezie. În 1326, acuzat fiind ca eretic, de către arhiepiscopul de Köln, un număr de patruzeci și nouă de teze extrase din *Benedictus Deus* (**“Cartea consolării divine”**), din predicile germane și din lucrările latine - au fost supuse unei anchete bisericești. Pentru a se apăra, **Eckhart** i s-a adresat direct papei din Avignon, și-a susținut tezele cu argumente, s-a arătat dispus să renunțe la teze dacă ele s-ar fi dovedit false și și-a retractat câteva cuvinte din textele respective.

În final, prin bula *In agro dominico* emisă la 27 martie 1327, suveranul pontif, Ioan al XXII-lea, a condamnat douăzeci și opt dintre tezele sale, calificându-le drept eretice.

MEISTER ECKHART s-a stins din viață în 1327 la Avignon, cu câteva luni înainte ca bula papală să fi fost dată publicității.

²⁴ - **SF. BRIGITTA** (n. 1303, Finstad, d. 23 iulie 1373, Roma) a fost o călugăriță suedeză, întemeietoare de ordin călugăresc, sfântă. A intrat în Ordinul al treilea al Sfântului Francisc, iar după moartea soțului, pe care l-a iubit foarte mult, a dus o viață ascetică, rămânând totuși în mijlocul lumii. Cu ajutorul regelui Suediei a întemeiat apoi, în 1346, la Vadstena, un Ordin călugăresc (al **“Brigîtinelor”**), numit și **“Ordinul Răscumpărătorului”**, deoarece se spune că Isus Cristos însuși i-ar fi dictat, cuvânt cu cuvânt, Sfintei Brigita, regula noului ordin și indicațiile pentru construcția bisericii. Noul ordin a avut mare importanță în viața religioasă și literară a țărilor nordice.

Ultimii 24 de ani ai vieții și i-a petrecut la Roma, unde a dat tuturor un exemplu strălucit de virtute, s-a străduit să reformeze Biserica și a încercat (fără succes) să obțină întoarcerea Papilor de la Avignon la Roma. A întemeiat aici un cămin pentru studenți și pelerini suedezi. A murit la Roma în anul 1373.

²⁵ - Împăratul **CONSTANTIN CEL MARE** se creștinează-botează abia pe patul morții!

și El, **Gott**-ul - în **Gottheit**...) - ...dacă m-aș rezuma și raporta numai la acele “**evangelii**” diversionist-iudaice...e drept, nu întrutotul diversioniste, ci doar...în majoritatea textului lor, firește!

Căci înțelepciunea Lui de **Duh Cosmic Demiurgic** nu poate fi înăbușită nici măcar de dușmanii Săi de moarte, de azi...ca și de 2.000 de ani încoace...aceiași dușmani, aceeași ură...nestinsă și tot mai înverșunată și triumfătoare ură a dușmanilor Săi de moarte!

...Nu știu, mai ales, **unde** este acum, unde și cui se face auzit și simțit... O fi fiind pe undeva...se adresează unor urechi și ființe treze...căci El este **Spiritul Cosmic Solar** al acestui **MANVANTARA**! – dar...unde?...unde și cui? -...și ce face, în timp ce, aici, în lumea asata, se succed catastrofele spirituale, ca “**pușcăturile**” din mină...unele după altele? O fi adormit, de atâta suferință și de atâtea înjurături, primite din partea “**creaturilor**” Sale...cică “**Lui credincioase**”... - ...de fapt, dezgustător de lașe, lingușitoare, ipocrite și cumplit de superstițioase...!

...Dar nu e corect, **NU ESTE MORAL**! - să-l apuce somnul, tocmai acum, când e mai greu în lume...**căci nici lumea, nici locuitorii ei, nu s-au cerut a fi făcuți!**

Nu e cu cale să adoarmă, după ce a făcut atâta tevdură cu...”**CREAȚIA**” aia a Lui...pentru că restul figuranților și măscăricilor-impostori (“**demiurghi**” de bâlci!), de care se tot lehăiește, în lumea snoabă, ori incultă și tembelă, a teologilor (“**Tatăl**”, “**Sfântul Duh**” etc.) - nu-s decât umpluturi ale poveștii lumii...și încă umpluturi periculoase, explozive!

...Ori...poate eu (**iar nu altcineva!**) sunt cel extrem de ostentat...ostentat și asurzit...de atâtea dureri, “**încercări**”, scuipați și hule (fulminante și continue...) - ...cine mai poate discerne, cu adevărat, în haosul lumii de azi?

...”-**Sfinții, poate...**” - veți zice, nepăsători și iresponsabili, față de noimele graiului vostru, tot mai bâlbâit și pe cale să devină muget sau urlet nearticulat.

Dar eu numai sfânt nu sunt...și am mari rețineri, în ce privește calitatea de “**sfânt**” a oricui viețuiește, **aici** și **acum**... - ...ținând cont de o istorie atât de labirintic-păcătoasă, disimulată cu viclenie și acut-criminală...a tot mai penibilei și jalnicei planete, numită, cumva...parcă...Terra!

15-PROBLEMA MERELOR ȘI A EVEI

...Adam îi spune **EVEI**, cu luciri de ochi licanthropice, ori chiar de jind canibalic (privind către crăcile, gemând de fructe aurii-roșcate, ale celebrului copac din rai...):

-Fă, Evo, ce mere frumoase! Mai ceva ca alea de la aprozar...Eu parcă tot aș șparli câteva, așa, de-o poftă, ceva...

Vegetariană (“**vegană**”), ba chiar “**fructariană**”, Eva îi zise umflatului de Adam:

-Nicio poftă, nimic! Pune-ți pofta-n craci...pardon: **crăci**! Îți spun eu, ascultă la mine, șterge-ți balele de la gură: **așteptăm să cadă merele, de la sine, din copac, asta-i!**

-Dar șarpele...

-Lasă-l pe șarpe! Ăla-i un prost, nici nu știe să-și țină pielea pe el! Tu ascultă de mine, dacă vrei să-ți fie bine și să te pui bine cu Șeful...

-Bine, ascult, ascult... - acceptă Adam solilocviul Evei, așa, cam cu o ureche și fără niciun chef.

-Da-da, ascultă bine ce-ți zic, că nu mai repet! **Așteptăm să cadă merele, DE LA SINE, din copac!** Așa, nici măcar nu ne poate imputa Preasfântul că I-am călcat porunca...cine, no-o oi?...că, de câți sfinți și populațiune, sfântă și ne-sfântă, trece pe-aici, merele căzute ar fi storcite de-a binelea, de ar începe să fermenteze și să dea în must...apoi, în **vin**...așa că **noi păzim să nu se dedea sfinții la beție**...dacă noi nu le-am...pricepi, tăntălăule? Unde mai pui

că ne-ar și lăuda Dumnezeu, atât pentru ascultare, cât și pentru răbdare, cât și pentru igienizarea paradisiului, cât și...

...Se vede treaba că, de-or fi ori n-or fi "**căzuți**" (păi da, dacă n-a ascultat-o bărbatul pe femeie, să lase a cădea numai merele, nu și capetele, și duhurile...asta-i!), Adam și Eva, Bărbatul și Femeia – nu s-au schimbat, din anistorie în istorie, "**nicio iotă sau cirtă**"...

Iar Femeia, dintotdeauna, **s-a distins!** Nu contează... "**prin ce**"!

...Ar mai fi ceva: primii oameni ("**capodoperele zilei a șasea**") se pare că au fost, totuși (după tot felul de argumente, inclusiv cele lingvistice!), nu din "**poporul (auto)ales**" – ci valahi neași...după vorbă și apucături.

16-FORTIFIANTUL SATAN

MIHAIL BULGAKOV tocmai își pusese prima filă albă în mașina de scris, voind să înceapă, în sfârșit, de mult plănuitul său roman, care l-a făcut celebru – "**Maestrul și Margareta**".

Era cătrănit rău: lăptarul nu-i adusese laptele, poștașul întârziase cu cel puțin două ceasuri să-i aducă mult-așteptata corespondență, telefonul de la Kremlin (...al generalisimului Stalin...) – nici vorbă...! Deja era amiază, amurgul dădea târcoale... – ...și Mihail, tot așteptând fel și soi de evenimente și oameni, uitase să înnegrească, fie măcar și cu o literă, foaia, supărător și artificial de albă, din fața sa. Se pare că Dumnezeu își întorsese de tot fața de la el ("**Boje moi, Boje moi...!**") - și, se vede treaba, nici măcar scrisul nu se va dovedi un lucru simplu, deși avea, în cap, pas cu pas, rând cu rând - tot romanul, pe care tocmai se pregătea să-l nemurească.

"**Maestrul**" Mihail simțea nevoia unui fortifiant, dar nu dinafară (nu era bețiv, nici drogat!), ci de undeva, dinlăuntrul său. Toți amicii îl părăsiseră, pe motiv că-i pe cale să înnebunească...simțea nevoia unui tovarăș de nădejde, în pragul crizei de deznădejde, care simțea că se apropie, vertiginos...Fie și pe dracul să și-l aducă aproape, numai să fie, să simtă mișcând ceva viu, lângă sufletul său, zdrențuit de atâtea fantasme.

Și se decise, deodată - explodează interior, fără să-și dea măcar seama! - ...zicând, cu patimă, în șoaptă:

-Am să-l fac pe Satana mai de treabă, mai cald și mai viu, mai credibil și mai de nădejde, decât Însuși Dumnezeu...mai moral! – ...da, mai moral, mai scârbit de ipocrizie și de lipsa de morală, decât "**adversarul**" său! Să am, și eu, pe cineva, acolo, și aici, pe cineva de nădejde! – ceva, un sprijin...unde-o fi...Am să fac din Satan – fortifiantul sufletului meu amărât și amicul meu de după-amiază, din amurg... - ...și degetele albe, nervoase, ale lui Mihail ("**Maestrul**"), între timp, deja dactilografiau, de zor, fascinanta poveste a fascinantului și "**miriapodului**" ființial - Satan...

...Mihail se ținu de cuvânt, pe de-a-ntregul - spre desfătarea milioanei de cititori, care n-aveau de unde să știe nici de lăptar, nici de poștaș, nici măcar de generalisimul Stalin, de la Kremlin...

Așa e Poetul – bizar și de neînțeles, pentru că nimeni, decât el (uneori! – ...cel mai des, nici măcar Poetul nu știe ce l-a apucat, cum și de ce anume l-a mușcat, dintr-odată, tarantula cea neagră, hipnotizantă, atât de leneș-expresivă... - așa, pe ne-veste!) și, eventual..."**cineva de dincolo**" - știu resorturile intime, care dezlanțuie și motivează nașterea unei cărți vii, exploziv-adevărate.

"**La ceasul unui amurg învăpăiat de primăvară, la Moscova, în parcul Patriarșie prudi, își făcură apariția doi cetățeni...**"

17-FLOAREA SOARELUI – REGĂSIREA LUI DUMNEZEU

Genialul pictor olandez **VINCENT VAN GOGH** a avut, de-a lungul vieții sale zbuciumate, nenumărate experiențe interioare. Dar două dintre ele l-au marcat puternic – prima dezechilibrându-l spiritual, a doua reechilibrându-l, re-împăcându-l cu sine însuși. Prima – când l-a pierdut pe Dumnezeu – a doua, când l-a regăsit pe Dumnezeu!

...Se știe că, printre alte „**ocupații**”, de-a lungul celor 37 de ani ai vieții sale (pe care „**ocupații**”, Vincent Van Gogh le trata ca misiuni incandescente, iar nu ca simple izvoare de câștig...a rămas, toată viața, sărac precum un șoarece de biserică... – ...numai fratele mai mic, Theo, negustor de tablouri, înțelegând să-l ajute și sprijine, lunar, cu bani, cât să nu moară de foame...pentru că Vincent era și foarte nepriceput, în administrarea banilor, pe termen mai lung de o zi...) - „**ocupația**” care a cutremurat cumplit, din temelii, ființa sa pătimașă și duhul său arzător, a fost aceea de predicator „**temporar și neoficial**”, în Wasmes-Borinage – o regiune minier-carboniferă tragică, din sudul Belgiei. Văzând chinurile infinite ale mizerelor familiei de mineri, predicatorul „**temporar și neoficial**” a căutat să-i ajute, din toate puterile sale.

Ca un nou sfânt venit pe pământ, atunci când le-a văzut, înțeles și trăit minerilor, cu empatie dramatică, suferințele cumplite (pentru agonia lor înspăimântătoare, arși și schilodiți inimaginabil, în urma surpărilor și incendiilor, produse de exploziile din minele complet neasigurate, pentru munca minerilor, prin morțile năprasnice, în urma prăbușirii minelor, prin foamea ucigașă de copii ai bieților mineri-sclavi „**moderni**”...) – Vincent Van Gogh, predicatorul „**temporar și neoficial**”, le-a dăruit acestora tot ce avea asupra-i și-n jur - adică: le-a împărțit, pe bucăți, straietele de pe el (ca să-și lege arsurile și rănilor de la exploziile subterane și să-și mai stingă frigul din case, intrat până-n oasele copiilor lor...), le-a dat tot praful de cărbune, cu care obișnuia să-și facă focul din cocioaba sa, în mijlocul iernii asasine... - ...le-a dăruit nenorocitul „**mobilier**” din cocioaba sa - cea mai sărmană din întregul Borinage!: un pat de lemn, pe care l-a desfăcut bucăți, pentru a-l dăruia, alinător, mai multor nevoi și nevoiași...salteaua de paie mizere și masa (...la fel, îmbucătățită, spre a le face minuscule focuri, în vetrele lor stinse, martirizaților mineri din Borinage...).

Dar, după ce, încercând să-și ajute prietenii sufletului său exasperat de chinul lor, de morțile lor terifiante și de foamea endemică - a încercat să negocieze cu burtoșii patroni ai minei, și și-a dat seama că toată jertfa sa este zadarnică, pentru că burtoșii nu voiau să renunțe, cu niciun chip, la profiturile mari, de pe urma morții și chinurilor de iad, ale „**mutrelor negre**” (așa erau numiți, de către patronii lor - **minerii-martiri**...), Vincent Van Gogh și-a ridicat capul spre cer, și a strigat: „**Doamne, cerul e gol! Nu te mai aflu acolo!**” – ...și, din acea zi, nu s-a mai rugat deloc și n-a mai crezut în existența vreunui Dumnezeu, bun și milostiv, cât de cât atent la sfârșietoarea suferință umană...

...Abia mai târziu, la Haga, a învățat lecția martirilor autentici, vocaționali: „**A ști să suferi, fără să te plângi...!**” – precum și axiomele **Artistului-Martir**: „**Arta este o luptă!**” și (prin jurnalul lui Delacroix): „**Am descoperit pictura când nu mai aveam dinți în gură și de-abia îmi trăgeam sufletul**”...

...Spre sfârșitul vieții, după ce a părăsit Parisul și pe fratele său, Theo, fixându-și ființa sa, vagantă și martirică, într-o zonă din sudul (pârjolit de soare) al Franței (orașelul Arles, din Provence) – a descoperit trei realități, despre care habar nu avusese, până atunci: **soarele copleșitor**, care-i dizolva nu doar frigul strâns în oase (o viață întreagă!), ci și ființa, și mințile...**demențialul mistral**, vântul care-i răsuca trupul, pânzele și mințile...și, în fine, **FLOAREA SOARELUI**! Văzând imensele vârtejuri de foc ale acestor plante superbe, heliotrope – și intuind, în mijlocul acestor roți uriașe de văpaie galbenă, sfânt catifelată - **Taina Semințelor!** - Vincent Van Gogh a exclamat, cu patima cea din urmă, a vieții sale de martir al **Artei** și **Credinței**: „**Doamne, deci aici te ascundeai! De azi încolo, Te voi**

dezvălui, Te voi slăvi și Te voi nemuri, în pânzele mele!” (...numai o singură pânză i-a fost cumpărată, în timpul vieții sale umile și arzătoare...și aceea, datorită lui Theo Van Gogh și prietenului acestuia, criticul de artă G. Albert Aurier...).

Și așa a început Vincent Van Gogh să picteze, înfrigurat și învăpăiat, totodată - **focul cosmic divin și tainele lui centrale, semințele misterului vieții eterne...: FLORILE SOARELUI!**

Asta, până când torturile nebuniei prin epilepsie l-au răpus...dar ochii săi, într-acea ultimă privire agonică, spre Dumnezeul Câmpiilor Incendiului Mistic al Vieții (...de după gestul fatal, al sinuciderii, cu un glonț în inimă...), au păstrat imaginea **roților sacre de foc ale FLORII SOARELUI** – vâlvătaia cea veșnică și extatică, atotbiruitoare, ca imagine a Lui Dumnezeu, Cel arătat în Văpaie, dar și Cel nearătat, dar intuibil, în **Întunericul Semințelor Centrale...**

18-REZOLVARE URGENTĂ

Unul, căruia i se amputase, de vreun an, piciorul stâng, vine (spijinit într-o pereche de cârje) în fața comisiei de stabilire a gradului de handicap. Toți membrii comisiei căscău de zor, de li se vedeau: unora amigdalele, altora, fundul stomacului, sau anusul (...fiecare, după posibilități...) - iar șefa comisiei, o doamnă mai în vârstă, teribil de autoritară până și când clefăia - mesteca, înverșunat, dușmănește, un sandviș cu cârnat.

-Ei? La ce-ai venit? Ce vrei? – îl luă repede șefa pe om - cucoana fiind gata, oricând, de furtună (de oricât de înalt grad!).

-Păi...nu am un picior...

-Și ce dacă? Mergi cu celălalt! Următorul! Hai, mai repede, mișcați-vă mai repede, ce naiba, parcă sunteți niște...handicapați!

19-UN BĂRBAT DECIS

Matur și cu bărbia scoasă, bătaios, înainte - **BACOVIA** asculta, exasperat, picăturile de ploaie, cum bat o darabană infernală, pe acoperișul de tablă al casei...

În sfârșit, bărbatul-poet declară, solemn, în fața soției sale (...de fapt, înafară de o mătă răpănoasă și cam râioasă, nu mai exista, în toată casa, vreun alt martor la solemnă și atât de decisa declarație bacoviană...), scoțând, dintr-un sertar, eternul său pistol fără cocoș:

-Dacă nu încetează ploaia asta terorizantă, mă împușc, în **exact** șapte minute!

Soția se ghemui pe scaunul pe care stătea, îngrozită și neputincioasă...Nici nu mai ținea ceas în casă, biata de ea, de când cu deciziile și declarațiile solemne ale soțului!

...De plouat, plouă în Bacău și la ora asta, când scriu ...ceea ce tocmai v-am scris... - iar George Bacovia a trăit, bine-mersi, 76 de ani, cu sănătate și virtute...

20-“ȘOBOGRÉ”

Celebrul și dementul experimentator sexual, **DONATIEN ALPHONSE FRANCOIS DE SADE, MARCHIZ DE SADE**, pe când a fost întemnițat la Bastilia²⁶, pentru că nu prea avea

²⁶ -**DONATIEN ALPHONSE FRANCOIS DE SADE, MARCHIZ DE SADE**, s-a născut în Paris, Franța - la data de 2 iunie 1740 și a decedat la data de 2 decembrie 1814, în Charenton, Franța. Acesta e numele unui faimos aristocrat francez, al unui revoluționar și al unui nuvelist. Nuvelele sale aveau tendințe filozofice și sadomasochiste, explorând o multitudine de subiecte controversate, cum ar fi violul, bestialitatea sau necrofilia. A fost un susținător înfocat al libertății extreme, o libertate care să nu dea socoteală moralității, religiei sau legii, având drept principiu de bază obținerea plăcerii personale. 32 de ani, aceasta e durata totală a timpului petrecut în închisoare și, spre sfârșitul vieții sale, într-un azil de nebuni. În primii 11

cum face, el însuși, experimente sexuale – nu s-a dat bătut, ci a încercat să experimenteze sexualicește pe niște biete animale, specifice mediului de celulă, sau doar întâmplător nimerite pe-acolo.

În primul rând, a făcut rost, dintr-o gaură din peretele celulei sale, de o amărâtă de șobolăniță (“*rat*”) – pe care, imediat, a pus-o într-o cutie, pentru a o feri de influențele nedorite (de către marchiz, se-nțelege!), din partea vreunui șobolan-mascul. Apoi, nu se știe cum, într-o noapte, un nefericit de greiere (“*cigale*”) a nimerit în ghearele marchizului, luându-și prea tare avânt, și trecând printre gratiile de la fereastra celulei.

Bucuros la culme, marchizul-experimentator sexual, nici una, nici două, a ținut să împerecheze cele două nefericite animale, ca să obțină o specie nemaivăzută în lume: combinând numele celor două chinuite animăluțe, voia să obțină o nouă ființă, sfîndînd, astfel (a câta oară?) Divinitatea și Creația Divină – noua creatură ar fi urmat să poarte numele de “*RACIGALE*”. Dacă am încerca s-o dăm pe românește (Doamne ferește de așa nebuni, și printre valahii noștri!), *homunculus*-ul²⁷ șobolănesco-greieresc s-ar fi numit “*ȘOBOGRE*”...!

Ei bine, pentru început, marchizul l-a pus-o-împins, pe nenorocitul de greiere, în vaginul nevinovatei (și cu totul pe nedrept chinuitei!) șobolănițe...doar-doar s-o scurge, din “*cigale*”, vreo umoare sexuală seminală, care să producă fecundarea șobolăniței!

Numai că experimentul s-a oprit cam pe-aici... - ...adică, n-a trecut de prima sa fază. Pentru că greierașul (de sub stea neagră!) s-a înecat în umorile din vaginul șobolăniței...adică, exact ce nu prevăzuse marchizul întreprinzător...

Din toată isprava “*alchimistului*” (care a stăruit să păstreze cadavrul ghinionistului greiere, în vaginul șobolăniței...poate-poate, și în moarte, “*cigale*”-ul va slobozi ceva, cumva, în matricea șobolănească...!) s-a cam ales praful. Ca urmare, șobolănița a murit, a doua zi după decesul greierașului, de un soi de “*septicemie șobolănească*”...iar “*șobogre*”-ul a murit, și el, înainte de a se naște. A decedat, cum s-ar zice – încă din starea de...**proiect**!

...Ceea ce arată că demența experimentatorilor depășește, uneori, cu mult, media acceptată, de oameni și de Dumnezeu...A se vedea, printre atâtea altele, și cazul de la Geneva, cu “*alchimiștii antimateriei*”²⁸!

...Pe de altă parte, stai și te gândești că astfel de experimente, fără cap și fără coadă, se fac și la nivel divin. **Spre exemplu, Dumnezeu a vrut să corcească un înger c-un drac – și-a ieșit...omul!** Zău că n-a ieșit ceva de seamă, cum se tot laudă Preabunul: o arătare, pe de-o

ani, a fost înțemnitat în Paris; dintre aceștia, 10 i-a petrecut în Bastilia, 2 ani a fost închis într-o altă fortăreață, 3 ani în Bicêtre, un an în Sainte-Pélagie și, în ultimii 13 ani ai vieții sale, a fost închis în azilul de nebuni Charenton. O mare parte a operelor sale au fost scrise în celulă. Termenul de „*sadism*” e derivat din numele lui.

²⁷ -**HOMÚNCULUS**, *homunculus*, s. m. Omuleț artificial, pe care alchimiștii pretindeau că au reușit să-l fabrice, în athanor (cuptorul alchimic).

²⁸ -În august 2000, laboratoarele CERN din Geneva, Elveția au finalizat construcția unei “**FABRICI DE ANTIMATERIE**”. Scopul acesteia este de a crea atomi de antihidrogen. Problema este că acești atomi, odată sintetizați, se pot anihila intrând în contact cu materie. Această problemă ar putea fi rezolvată cu ajutorul unor “*capcane*” magnetice în vacuum, așa-zisele capcane Penning, care să prevină asemenea coliziuni.

S-au detectat mici cantități de antimaterie, într-o zonă de Univers dominată, de departe, de materie. Antimateria se întâlnește foarte ușor cu materia care o înconjoară, cu care se anihilează, rezultând raze gamma. Această lumină a fost detectată încă din 1978 ca provenind din centrul galaxiei noastre. Cercetările au continuat și, acum, fizicienii propun un mecanism, pentru a explica apariția acestei antimaterii. Această antimaterie există pentru foarte scurt timp, lovindu-se repede de materie și anihilându-se. Observarea acestei lumini a permis astronomilor să detecteze prezența acestei antimaterii” – cf. wikipedia.

...Se cunoaște faptul că atunci “*Când materia și antimateria se întâlnesc, acestea reacționează violent. Materia și antimateria dispar (se anihilează), lăsând în urma lor o formă de energie, stabilizată de obicei ulterior ca foton de înaltă energie (raze gamma) – sau...o gaură neagră*”. Adică, mai pe românește: e foarte posibil, dacă experimentul demenților “*alchimiști*” genevezi “*reușește*” (!) – în locul Pământului, ba chiar în locul Galaxiei, să rămână (“*să se obțină*”)...un “*șobogre*” de forma unei...“*găuri negre*”!

...“*Casa arde* (...lumea moare de foame, de boli oribile și de nedreptatea strigătoare la cer...), iar “*babele*” (avide de...“*homunculoizi*”) *se piaptănă...!!!*”

parte, proastă ca un **greiere**, cântând, flecărind și pălăvrăgind fără rost...pe de alta, cu o fire lacomă și apucătoare, răutăcioasă și crudă, precum **șobolanul**...

Da-da, zău că n-are cu ce se lăuda (...*“capodopera Creației”*, *“capodopera Zilei a Șasea”* - auzi!)...El, *“Marchizul Celest”*...!

21-NECAZURILE LUI PROCUST

PROCUST²⁹ vorbea, într-o zi, cu un *“tovarăș de pat”*:

-Dacă-ai ști, dragule, câte cheltuieli și câtă muncă necesită întreținerea stării patului ăstuia pe care ștezi acum, așa de lejer și fără nicio grijă... - ...m-ai compătimi, nu m-ai mai înjura: du-te și ascute, zilnic, securea, pentru cei *“prealungi”*, du-te și cumpără, cel puțin din două în două zile, moviloaie de frânghii și roți enorme de odgoane (...nici nu știi ce prețuri astronomice sunt pe piață, cu criza asta mondială...!)...odgoane pentru cei *“preascurți”*.... - ...pune mâna, de sute de ori pe zi, și hâiește patul ăsta enorm și teribil de greu, tot spre nord, tot spre nord! - ...că, altfel, clienții refuză să se așeze într-însul...s-au învățat cu nărav, împielitații, să doarmă după busolă...hmmm...

...Și avea dreptate, bietul bandit: până și călailor li se urăște, uneori, cu complexitatea și ingratitudinea slujbei lor...cât și cu criza mondială!

...Mă gândesc...dar nu! M-am răzgândit, de tot și de toate... - ...pentru că bietul Procust (*“biet să fie de păcate”*!) se apropie, cu pași de pisică, de mine...! ...Evident, nu să mă ntrebe ce-am scris, aici, despre el...

22-FILOSOFIE CONTEMPORAN-ELEVEASCĂ

...*“Au înflorit mucii, iar caca e sub mine”* – citi (era miezul nopții...), în extemporalul dat, de dimineață, elevilor săi (de la clasa a XII-a, firește - deci aflați în prag de bacalaureat...*“examen de maturitate”*, deh!), extrem de ostentiv profesor bătrân. Compunere liberă le dăduse...puteau să fie și poeme în proză, sau poeme pur și simplu, clasice sau moderne, n-avea importanță! Numai să scrie corect și să povestească, cumva, epico-liric...și, dacă ar fi fost posibil, **și captivant**...!

Captivant scriseseră ei, din moment ce bătrânul profesor, *„de modă veche”*, rămăsese cu gura căscată, în fața foii unui elev *„cvasi-bacalaureat”*, deci...*„cvasi-matur”*!

-Nu se poate...să mai citesc o dată... – ...mormăi, cu glasul stins (...îi era frică, bietului bătrân, de o congestie cerebrală, ori de vreun infarct, ceva...în urma *„lecturării”* capodoperelor!) - dar, citind, se convinse că elevul chiar așa scrisese: ...*“Au înflorit mucii, iar caca e sub mine”*!

-Cum...care...aaa...cred că trebuia să scrie *„nucii”*, nu *„mucii”*...da-da... - deci – să corectăm cu roșu: *„Au înflorit nucii”*...Dar...nu înțeleg cum e cu ...*“caca”*? *„E sub mine”*... – spune, mai exact, textul (...profesorul vorbea despre nenorocita aia de mângâlitură, ca despre **hieroglificele egiptene**!). Ia s-o luăm de la capăt (și bătrânul dascăl simțea vârtejuri negre-roșii în creier...): *„Au înflorit mucii, iar caca e sub mine”*...Doamne, Doamne, nu mă lăsa...: ce au de-a face *„nucii/mucii”* și cu ...,*„caca”*...? Poate că prima variantă, aia a elevului, era, totuși,

²⁹ - **PROCUST** (în mitologia greacă), tâlhar din Atica. Înzestrat cu o forță fizică supraomenească. După ce-i jefuia pe călătorii prinși la drumul mare, îi reducea la dimensiunile patului în care erau culcați: celor înalți, care nu încăpeau în pat, le tăia picioarele, iar celor scunzi le zdrobea mădulele, ca să-i poată întinde pe toată lungimea patului. A fost supus supliciiului născocit de el însuși de către Teseu. **P.** este simbolul banalizării, al reducerii omului la convențional, este tiranul totalitar (om, partid, regim) care nu suportă decât acțiuni și judecăți conforme propriilor sale criterii. Numit și *Damastes* sau Polypemon.

cea corectă, și eu m-am prostiț de tot...da-da, se leagă mai logic, cumva...: ”***Au înflorit mucii, iar caca e sub mine***” – ...dar...unii la un capăt, „***înfloresc***”...alta...ăăă..., la celălalt capăt, „***e sub mine***”...mbăă? Uffff...”***Mucii-nucii-caca***”...Ce idee încurcată, ce idee...dar și ce imagine...! – ...șoptea, într-una, depășit cu totul, zăpăcit cu totul, bătrânul dascăl.

...Și bietul profesor era să înnebunescă, în acea noapte (pe care o făcu albă!), încercând să înțeleagă adâncă filosofie „***elevească***”, din contemporaneitate...adică, aceea a analfabetismului timpuriu și modern... – să înțeleagă, adică, legătura mistică dintre „***muci***” și „***caca***”!

...Abia a doua zi dimineață, înțelese adâncă filosofie, din textul elevesc: nepoțelul lui, din clasa a II-a, pe când bunicuțul își lua micul dejun (...cu ample noduri în gât...), îi răscolise toate extemporalele din servietă, și nimerise taman peste ăla cu bizareria filosofico-elevească... – ...începând să-l citească, cu voce așa de stridentă și de intensă, și cu un avânt magnific, înspăimântător...de te amețea de cap!

Dar fericitul profesor bătrân, în sfârșit, zâmbi, blând și fericit: „***Nu m-am tâmpit chiar de tot...***”

Nepoțelul citise:

- „***Au înflorit nucii, iar craca e sub mine***”.

...Acum, deh! - când ai de dezlegat o asemenea filosofie existențialistă, redactată în astfel de termeni și cu o așa ortografie „***bacalaureată***” - e un lucru delicat (...și nici nu cred că e bine s-o faci!) ca să te pronunți, în mod definitiv-decisiv, asupra „***operei înalt-moderniste***”...dacă tu, cadru didactic conștiincios, chiar nu poți ajunge, treptat, dar destul de degrabă („***în astfel de condițiuni***”!), la gradul-stadiul de inteligență numit, vulgar: ...”***tâmpenie***”, sau: „***tâmpire***”... accelerat-progresivă!

23-MUSCA ȘI CORBUL

Pe când **EDGAR ALLAN POE** se dădea de ceasul morții să-și termine (pentru revista la care era angajat...) celebrul său poem (...scris „în stare de ***perfectă conștiință și raționalitate, fără niciun strop de inspirație, așa-zis <<divină>>***” – declara Poetul, mai târziu...) - **CORBUL!** - zări pe masa de lucru o muscă neagră (de fapt, neagră cu verde...), ferchezuindu-și și „***lingându-și***” aripile cam jengoase...cățărata, cu labele-i păroase, pe statueta unui silen³⁰ de marmură albă (pusă pe marginea biroului), un silen cu priviri tare desfrânate...

Primul gest, nervos, al Poetului sublim, fu s-o strivească...dar, apoi, își zise, pe sub mustăcioară:

-Las-o...în definitiv, poate fi, și ea, un izvor de inspirație...

Și așa se născură zguduitorile și nemuritoarele stihuri (...care transpuneau, de fapt, bâzâitul infernal, înnebunitor, în liniștea perfectă a nopții - al unei vulgare muște de bălegar, nimerite, cu totul din întâmplare, în mansarda unui Poet...):

***„ Ci făptura-i de tăciune și-a oprit, solemn, din zbor,
Chiar pe bustul albei Palas - ca un Domn stăpînitor,
Sus, pe bust, se-opri din zbor. (...)
Tu, profet cu neagră pană, vraci, oracol, sau satană,
Sol al Beznei sau Gheenei, dacă ești iscoditor,
În noroasa mea ruină, lângă-un țărîm fără lumină,
Unde spaima e regină - spune-mi, spune-mi te implor,***

³⁰ -**SILEN**, *sileni*, s. m. (în mitologia greacă) - nume dat **satirilor bătrâni**; p. ext. persoană în vârstă care, sub o înfățișare grotescă, ascunde o înțelepciune ironică. – Din lat. **Silenus**, fr. **Silene**.

Este-n Galaad ? - găsi-voi un balsam alinător?"
Spuse Corbul: <<Nevermore>>".

...Și tot așa, până la capăt (...timp în care vaganta muscă fu scăpată de la o moarte rușinoasă și violentă...nu știm ce s-a întâmplat cu norocoasa insectă **DUPĂ** terminarea poemului...!):

*"(...) Și de-atunci, pe todeauna, Corbul stă, și stă într-una,
Sus, pe albul bust, deasupra ușii mele, pânditor,
Ochii veșnic stau de pază, ochi de demon ce visează,
Lampa își prelinge-o rază de pe pana-i pe covor;
Știu, eu n-am să scap din umbra-i nemișcată pe covor.
Niciodată - Nevermore".*

...Câteodată, până și o biată muscă poate deveni obiect de admirație, perorație și chiar adorație...în lipsă de ceva mai consistent și mai majestuos...

Asta, mai ales, când te înverșunezi să păcălești lumea, cu orice preț...chiar și cu acela al slăvirii unei atât de banale muște, sub mască de "*funerar proroc – profet cu pană neagră*"...**CORBUL!**

24-NECESITATEA ZARURILOR

Când să treacă Rubiconul³¹, **CAIUS IULIUS CAESAR** și-a dat seama că are nevoie de o pereche de zaruri.

De unde să facă rost, însă?

După ceasuri întregi de căutări, a găsit zaruri, la doi soldați, care se ascuseseră în spatele unui cort, să joace...

Firește, Caesar le-a confiscat pe loc, lăsându-i, pe cei doi legionari, cu buza umflată...

-Ei, acum pot să trec, în sfârșit, Rubiconul! – strigă el vesel, zornăindu-și zarurile în mâna stângă. Acum, am, în sfârșit, **zaruri de aruncat!** – ...și și le zornăia, mereu, în mâna stângă...

Căci Caius Iulius Caesar era stângaci, de felul lui – și așa a rămas, până la **Idele lui Marte**...

25-ATITUDINI

-Ești un imbecil! – i-a spus el ceasului de pe masa, așezată lângă patul în care trândăvea omul nostru (...cam de mulțor!). Ba îți salți acele, câte o jum'ate de oră deodată, înainte, atunci când am eu de dorm...de gândit la nemurire...! - ...ba abia te târăăști..., te târăăști, și-apoi, parcă te oprești în loc, o vecie..., și apoi, parc-ai da înapoi vreo jum'ate de ceas, ba un ceas întreg și-o zi întreagă...când se apropie ora unui meci de fotbal, la televizor!

Apoi, cu maximă oroare:

-Tu ești Diavolul! Da, **Adevăratul Diavol e Timpul!!!**

Și, rezolutiv, își anunță (mai curând, amenință funest...) ceasul de masă:

-Am să te arunc pe fereastră!

³¹ - **RUBICON**, mic râu în Italia, care forma, la sfârșitul republicii romane, granița dintre Italia propriu-zisă și Galia Cisalpină. Spre a preveni eventualele lovituri de stat militare, Senatul a declarat inamic public pe cel care va trece cu armata peste râu în Italia. Pornind din *Galia Cisalpină* împotriva Senatului, Cezar a trecut **R.** cu o parte a armatei sale în ian. 49 î. Hr., îndreptându-se asupra Romei, fapt care marchează începutul războiului civil, care a pus capăt regimului republican de la Roma. Cu acest prilej, el ar fi rostit memorabilele cuvinte: *Alea jacta est!* (Zarurile au fost aruncate); devenite proverbiale, aceste cuvinte exprimă simbolic luarea unor hotărâri irevocabile, decise după îndelungi ezitări.

...Când l-au scos, pe năsălie, din casă, s-au purtat cu el (adicăteala, cu **răzvrătitul, din instinct, împotriva timpului demonic...**) civilizat: **L-AU SCOS PE UȘĂ**.

Ceasul a dat aprobativ, din sonerie – și și-a mai sărit ațele, cu un minut jum'ate. În definitiv, ce-l costa, nu-i așa?...că doar nu dădea de la el...

...Sau, te pomenști că exact „*minutul ăla jum'ate*” (aparent „*în plus*”, răzleț...) să fi schimbat, radical, atât soarta sufletului, pe lumea cealaltă, a **răzvrătitului contra timpului** – ...precum și destinul tuturor oamenilor de pe lumea asta, **cu care răzvrătitul a intrat, vreodată, în contact...**?

...Ce importante apar, în această nouă lumină, fleacurile astea de frânturi de timp, în succesiunea **clipelor** (...aparent, mizere, singure și gârbovite, pasagere zgribulite și fără niciun Dumnezeu...), **TOATE** prizoniere în **eternitate**!

Te prinde și mirarea...ba, chiar te trec și niscaiva fiori...zău așa!

26-POVEȘTI ȘI NECESITĂȚI

-A fost odată ca niciodată, un tărâm liniștit și frumos, fermecător, în care toți oamenii erau fericiți, foarte fericiți, pentru că toți oamenii erau idioți... – povestea bunica, nepotului, înainte de culcare.

-Chiar toți-toți, bunico? - întrebă, cu, deodată, neașteptat interes, nepotul.

-Chiar toți-toți, dragul bunicii... – psalmodie glasul blând al bunicii.

-Și mai este tărâmul ăsta, bunico? – insistă, cu sporit interes, nepotul.

-Mai este, dragul bunicii, mai este, cum să nu fie... – numai să-l cauți, că-l și afli...oleacă de Geografie, dacă înveți la școală...cum nu faci tu, de-ai încasat, azi, un trei... – răspunse, hâtră, bunica.

Dar tatăl copilului, în vremea asta, trăgea cu urechea la spusele bătrânei sale mame, și-și spunea, în sine a lui: „*Vezi dacă n-am învățat la școală, nici eu, Geografia? Trebuie să mă documentez, cât mai repede, unde e țara asta, și s-o iau la picior, grabnic, spre acele zări...până nu prind de veste ai mei, la serviciu, CÂT DE IDIOT AM AJUNS...Să duc, și eu, frate, o viață liniștită, în sfârșit, și fără stresul de fiecare zi, că aș putea fi dat de gol, oricând, de oricare cioflingar...*”

Era, în definitiv, un om cinstit și de bun-simț.

27-O IMPOSTOARE,TRAGEDIANĂ”

VERONICA MICLE („*floarea albă de cireș*”) avea ambiția să se culce numai cu „*celebrități ale zilei*” – cu „*oameni mari*”, cum zice ea. Ca să se agațe de **Mantia Stelară a Nemuririi** lor...devenind, astfel, prin fraudă, înșelăciune, abuz...și ea, „*nemuritoare*”.

Dar nu ocolea (**ba, dimpotrivă!**) nici **ofițerii chipeși și zăngănitori din săbii, din grădina Copoului...**

Așa se face că a făcut tranziția, din patul lui Eminescu, unde intrase cam cu forța (...la „*Eminul meu iubit*”...), în cel al lui Caragiale, fără nicio greutate ori problemă de conștiință.

Numai că Dramaturgul era mult mai dur și puțin răbdător, decât Poetul. Când, la trezirea din „*extazul*” primei nopți „*de amor*”, s-a pomenit cu Veronica, grămadă pe pieptul lui, gungurindu-i în urechi numai imbecilități siropoase, de tipul:

-Tu ești papagalul meu cel drăgălaș...tu ești porumbelul meu cel fistichiu...oh, ciocârliuța mea **creată** (...Caragiale era ...”*chel hăt bine*”!))...

...ei bine, Caragiale n-a mai răbdat, s-a smuls din căldura patului - și-a dat-o pe ușă afară, fără multe fasoane! Nu că-l muștra conștiința, că l-a trădat pe „*amicul*” Eminescu, dar „*nenea*

Iancu” era un tip cu un ascutit simț al ridicolului, teribil de comod și iubitor atât de fast și eleganță, cât și de „**libertate libertină**”...

Ăsta este adevărul despre „**martira**” care (la mănăstirea Văratec, unde s-a retras după moartea lui Eminescu... jucând farsa dezgustătoare a „**văduvei îndoliate**”!), pe 4 august 1889, înghite arsenic și moare, în chinuri, după 24 de ore - la 39 de ani...

28-CONFRUNTAREA

PILAT DIN PONT³², guvernatorul Iudeii (un om foarte energic și aspru, dar drept!), după ce avusese (în primă fază) discuția cu Caiaphas³³ (despre execuția, prin răstignire, a lui Hristos), pe „**terenul**” acestuia din urmă – l-a invitat pe Marele Preot la o discuție particulară, chiar în sala tronului guvernatorial – și Caiaphas s-a prezentat, de urgență.

-Ia spune, ce ai cu omul ăsta, de vrei, cu orice preț, să ordon execuția lui? – îl luă Pilat din scurt, pe Marele Preot.

-Ți-am spus că nu te privește și că, dacă nu dai satisfacție slujitorilor Marelui Templu din Ierusalim, te vom pârî lui Tiberiu... – încep, cu obrăznicia specifică cinului său, Caiaphas.

-Șantajul ăsta ordinar l-am mai auzit. Nu mă intimidezi. Bun, să zicem că-l trimit la moarte pe acest Hristos Iisus, căruia nu-i găsesc nicio vină. Și că fac asta, împotriva tuturor convingerilor mele, împotriva conștiinței mele, de om drept. Nu parșiv, precum sunteți voi și scorpionii voștri de zeloți, pe care tu-i instigi împotriva mea, Caiaphas...să nu ne îmbătăm cu apă rece: Barabas e doar executantul tău orb... - ... iar eu rabd asta de mult prea multă vreme. Revenim: ce câștigi tu, prin moartea acestui om drept?

-Eu nu câștig nimic... – încercă să se fofileze șacalul de Caiaphas.

-Ei, te rog, nu mă lua de prost! Sunt, totuși, guvernatorul Iudeii! Nu există să mișcați voi, popii, un deget, fără să vă iasă câștiguri și averi de neînchipuit, pentru un evreu cinstit și muncitor. Deci: care-i treaba ta, cu acest Iisus? Hai, degrabă!

-Tu m-ai chemat... – încercă, din nou, să se strecoare Caiaphas.

-Da, eu. Dar nu ca să pierdem vremea, că nu am așa ceva de pierdut, ci ca să înțeleg, și eu, ceva, din toată cabala voastră popească. Ce-ți iese, deci?

-Ți-am spus...

Pilat se încruntă atât de aprig, încât Marele Preot simți că nu era exclus ca nebunul ăsta de guvernator roman să uite până și de moartea pe care i-ar fi dat-o îndatoratul (pe viață!) la evrei împărat Tiberiu (un desfrânat, care ținea să-și păstreze și viața, și tronul!), numai să-și apere **demnitatea sa de ostaș**. Și, nemaiaivând „**unde învârti pisica**”, zise:

-Acest individ se dă drept Dumnezeu...

-Și **este** Dumnezeu? – întrebă, repezit, Pilat.

-Pe mine nu mă interesează asta. Pe mine mă interesează să fie și să rămână un singur Dumnezeu – și anume, **al nostru**.

-Da, de pe urma căruia câștigați binișor și-i țineți în sclavie pe toți poporenii evrei! – exclamă, triumfător, Pilat.

-Nu te privește asta, guvernatorule... – se încruntă, la rândul lui, dar cu mare grijă să nu exagereze, Caiaphas.

-Nu, firește că nu. Deci: îl dau morții, pe dreptul ăsta, numai pentru ca să vă îmbogățiți tu și gașca ta de la Templu, da?

³² - **PILAT DIN PONT** sau **Ponțiu Pilat** (în latină *Pontius Pilatus*), originar din Pontul Asiei mici, a fost al cincilea prefect (guvernator roman) al Iudeii, între anii 26 - 36, în vreme ce la Roma era împărat Tiberius, fiu adoptiv (14 - 37) al lui Octavian (31 î.Hr. - 14).

³³ - **IOSIF, FIUL LUI CAIAFA**, (Ebraică יוסף בר קאפא sau *Yosef Bar Kayafa*), cunoscut mai bine sub numele de **Caiafa** (greacă *Kaifapas*), a fost Mare preot al Sinedriului, între anii 18-37 d.Hr.

-Nu, guvernatorul! Tot poporul o vrea...

-Ce vrea poporul?

-**Moar-tea fal-su-lui Dum-ne-zeu...** – silabisi, enervat, Caiaphas.

-Chiar așa?

-Da, încercă-i pe oameni, mâine, la Gavafta, și vei vedea că nu te mint! – se sumeți, sigur pe el, Marele Preot.

-Sunteți, cu toții, niște nebuni! Și proști! Și Dacă El este, cu adevărat, Dumnezeu (...și de ce te-aș crede eu pe tine, un derbedeu și umflat de popă, că „**NU**” este Dumnezeu?! - ...și nu l-aș crede pe El, un sărăntoc drept și cinstit...**o făptură aleasă și luminată!** – că „**DA**”, **ESTE DUMNEZEU!**...dacă va mai fi existând, **dacă va mai fi putând exista, prin cerurile astea pârjolate, vreun dumnezeu...**) - ...atunci, ori îl răstignesc eu, ori nu, **El tot Dumnezeu rămâne, și n-o să vă fie moale, vouă, care înafară de crima lașă, n-ați învățat nimic, în toată existența voastră...în toată istoria voastră!** Și atunci, când se va dovedi că El este Dumnezeu, să vă văd pe unde veți scoate cămașa, inconștienților și pigmeilor, la minte și suflet, care nu vedeți decât ce-i sub nasul vostru...nicio antenă nu aveți, pentru viitor – **pentru ce va fi, dacă va fi, sau va MAI putea fi...** - strigă, înfuriat, Pilat.

Și încheie, brusc, întrevederea. Era amărât, foarte amărât. Și nici nu știa, exact, de ce...

...A doua zi, la Gavafta, Pilat avu prilejul să vadă că șacalul pustiului, Caiaphas, avea dreptate, în ce privește „**calitățile morale**” ale „**poporului**” de sclavi, terorizați de Templu, e adevărat... - ...dar și încercați, strașnic (și biruiți, marea majoritate!), de către demonii **nerecunoștinței și trufiei**...

-**Popor de nemernici...** – șuieră Pilat, printre dinți, după ce auzi strigătul leproșilor, orbilor, șchiopilor...toți, dar **TOTI!** - vindecați și luminați (s-ar fi crezut că și **pe dinăuntru...**!) de **Hristos Iisus**:

„**SĂ SE RĂSTIGNEASCĂ HRISTOSUL!**”...

Mai corect și complet ar fi fost să zică Pilat: „**Popor de inconștienți și de iresponsabili, de nerecunoscători și trufași**”. Dar nici formularea pilatiană **autentică** nu-i de lepădat...

...Peste aproape 17 secole de la discuția relatată de noi, mai sus - un evreu francez deștept (Blaise Pascal³⁴) se va dovedi cu mult mai prudent și potopit, copleșit chiar, de furtuni metafizice - decât a fost, atunci, cândva, Caiaphas:

“**Dacă cred că există Dumnezeu și El nu există, n-am pierdut nimic. Dacă există și mă rog lui – n-am pierdut mult. Dar dacă nu cred că există și El există cu adevărat, atunci am pierdut foarte mult: am dat de belea!**”.

„**Gheșeftul**” ieșea prost...

Da, se pare că și Caiaphas, și „**poporul său**”, de 2.000 de ani de la răstignirea „**DREPTULUI**” (...folosindu-se, necinstit, de șantajarea onestului guvernator, Pilat din Pont!) - au unele probleme spirituale, destul de întunecate și complicate, care seamănă al naibii de bine cu...**”beleaua”**.

29-O INTRARE

Grasul rânea cu nasul (...un nas enorm, cât două trompe de elefant, înnodate!), ca porcul, prin toate vitrinele de la stradă, luându-le la rând. Și asta n-o făcea pentru a cerceta mărfurile expuse, ci pentru a-și admira, în vitrine, „**mândra-i făptură**”...

³⁴ - **BLAISE PASCAL** (n. 19 iunie 1623, Clermont-Ferrand, Franța – d. 19 august 1662, Paris) a fost un matematician, fizician și filosof francez, având contribuții în numeroase domenii ale științei, precum construcția unor calculatoare mecanice, considerații asupra teoriei probabilităților, studiul fluidelor prin clarificarea conceptelor de presiune și vid. În urma unei revelații religioase în 1654, Pascal abandonează matematica și științele exacte și își dedică viața filozofiei și teologiei.

La un moment dat, dădu cu ochii de o dugheană, care, pe sticla vitrinei, avea o inscripție uriașă:

„**OGLINZI**”.

Și grasul dispăru înăuntrul dughenei. Și nu mai ieși de-acolo, nicicând.

Probabil că **intrase prin luciul uneia dintre oglinzi** – și pe-aici ți-e drumul!

Să sperăm că, măcar acolo, dincolo de luciul, s-a...**ușurat**.. - ...și nasul i-o mai fi intrat la apă!

30-CANDIDATUL

Unul stătea la o gură de metrou, din New York, unde lipise, pe un perete, o hârtie imensă (purta în mână o pungă cu fursecuri „**asortate**” la...pantalonii lui kaki!), și-i îndemna, pe grăbiții trecători (către stații și linii) să-l voteze, pe el, ca primar:

-Priviți, vă rog: aici, pe acest perete, este înșirat tot programul meu, pentru Primăria New York-ului...(și începea să dea din gură, ca la oale roșii: „**o să fac, o să dreg!**” – ce mai, îi mergeau trâmbița și morișca, de minune! – ...ziceai că-i cel mai tare și mare binefăcător, de la „**tata Moise**” încoace!).

Și, când se întrerupea, în fața unui nou trecător grăbit, întreba, insinuant-onctuos și teribil de enervant:

-Mă votați? Mă votați? Mă votați?

Și oamenii, în genere, delicați, ori se furișau prin spatele lui, ori îi ziceau, din vârful buzelor:

-Cum să nu...sigur că da...contați pe mine... – și semnau, într-un catastif, pus pe trepte...

Dar unul, mai supărat, îl luă, pe candidatul cvasi-itinerant, din scurt:

-Știi ce, măi „**ăsta**”? Mai bine ne-ai lăsa, fiecăruia, câte o fotografie de-a ta...că ai așa o mutră de oaie bleagă, că nu te pot deosebi dintr-o turmă! Nici măcar față-n față cu metroul **gol**, nu-s sigur că te-aș...”**discrimina**”!

31-„**CE SE DĂ**”...

Era o coadă imensă. Tipul se înghesui, dădu din coate, strașnic, obraznic, „**cu temei**”...se fofilă, se contorsionă, din toate măduarele...ca să ajungă în față! - curios, nevoie mare, să vadă: „**ce se dă**”...

Când ajunse, în sfârșit, în față – regretă amarnic: de fapt, se făcea coadă la o **GHILOTINĂ IACOBINĂ**...iar călăul, însângerat, din cap până-n picioare, ostenise de cât tot lăsase tăișul să cadă, peste gâtleurile atât de supușilor, **atât de însetaților de moarte - oameni**...

32-AGENTUL DE ASIGURĂRI DE VIAȚĂ

Agentul de asigurări de viață „**dădea din papagal**”, cu un zel inegalabil, către un client cu o mutră de oligofren (dintr-o mahala obscură a orașului):

-Unul din doi oameni, în țara noastră, mor violent, unul din trei oameni mor torturați, în condiții de sadism, unul din patru oameni, din acest oraș, care pare fermecător, dar este un labirint ai iadului...unul din patru, zic, mor suportând o agonie chinuitoare... (și agentul urmă, neobosit, în aceeași notă sinistrală)...trebuie să vă faceți asigurare de viață, pentru ca să nu-i lăsați muritori de foame, pe copiii domniei voastre, pe soția și părinții...

-N-am familie, sunt singur... – molfăi oligofrenul, cleios.

-Cu atât mai mult... – voi să-și reînceapă pledoaria, de data asta pe portative lăcrămoase, agentul de asigurări...când, deodată, oligofrenul, care era guturăit strașnic și i se scurgeau,

(țurțuri-țurțuri!) mucii în gură, îl întrebă pe agent (în mod cu totul surprinzător, pe neașteptate...), producându-și un hârâit în piept, îngrozitor, de astmatic aflat în ultima fază:

-Dar dumneata ai asigurare de viață?

-Nnnuuu... – se bâlbâi, luat prin surprindere, ca niciodată, agentul de asigurări de viață.

-Foarte rău... – fornăi și fonfăi oligofrenul, cu ochii tot mai bleojdiți și mai lăcrămoși.

-Dar... – dădu să-și reînceapă logoreea agentul.

Oligofrenul, cu ochii roșii și plini de lacrimi, scoase din buzunar un revolver, și, cu un calm și o detașare perfecte (de parcă **EL** ar fi fost **agentul de asigurări de viață**, iar **agentul** – el...) îl împușcă, drept în ventriculul stâng, pe imprudentul agent de asigurări de viață.

33-CUVÂNTUL DE ONOARE

-Băi, tu o duci atâta de bine și de-atâta vreme...încât eu zic că ai făcut pact cu diavolul...

-No, ce pact? Niciun pact! Ce, să cheltuiesc eu hârtie, sânge la semnătură...

-Și-atunci, cum mama naibii...dacă n-ai făcut pact cu diavolul, cum...?!

-Nu, dom'le, **noi** (...eu și Satana, adică!) **avem cuvânt de onoare... - ...ce naiba?!**

34-AFIȘ

Scrie pe o pancartă-afiș mare, cât un ecran de cinematograf, de pe vremuri:

„ELVILA – mobilă cât vezi cu ochii!”

Ce prostie: s-ar putea să stai într-o carceră, de 1/1 metri pătrați... – ...și ochii tăi (dacă ai, cumva, și o lanternă, la tine...), **„cât vezi cu ei”**, pot admira, **în mod sigur...**întreg **„mobilierul”** carcerii!!!

...Aș fi extrem de curios ce părere au, despre acest afiș (**„ELVILA – mobilă cât vezi cu ochii!”**) – **ORBII!**

Bănuiesc că, măcar o parte dintre ei, locuiesc în camere...**mobilate!**

35-...PE CĂRAREA CODRULUI

...Pe cărarea codrului, zdrențărosul haiduc, Gheorghe al lui Orbete Cloanță (...dimpreună cu cei doi tovarăși ai săi, de exasperare răzvrătită, care-l recunoscuseră de Căpitan...și ei, cu aceeași **„vestimentație a mizeriei”**...) îl ucisese pe ciocoi și pe cele zece blestемate slugi ale ciocoiului. Ciocoiul sângera printr-o singură gaură, cea din frunte. Ceilalți lingăi ciocoiști zăceau, prin tufișuri, zobiți de bâte...

Pentru că haiducul Gheorghe, Căpitanul, avea el, **„câne-cânește”**, o pușcă ghintuită și cam ruginită, luată de la un nefer domnesc...dar ceilalți doi tovarăși de nefericire explodată nu aveau decât niște bâte zdravene și mânia lor, ieșirea lor din fire, prin deznădejdea sărăciei...

...Suntem în vestiții codri ai Teleormanului (**„Deli Orman”** – **„Pădurea nebună”**...). Haiducul Gheorghe, cât fusese iobag, pe moșia ciocoiului, îndurase cât toți martirii calendarului: bățai, schilodiri, umilințe, scuipături...nevasta violată de ciocoi... - ...și, apoi, dată vătafilor, până ce-și dăduse duhul...la fel și copila lui, de 12 ani...

Avea tot dreptul să-și ia singur răsplata, cum și cu cât putea și se pricepea.

Dar, când haiducul Gheorghe s-a aplecat peste ciocoiul ucis, care sângera doar din frunte, cu țoalele de pe el intacte...și când haiducul Gheorghe a văzut straiul de mătase, tivită cu aur, la

guler și mâneci...și caftanul (ce acoperea, pe jumătate, straiul) – caftan de catifea scumpă, cu blană de hermină, la poale, la piept, la guler...s-a zăpăcit de tot:

-Ptiu! Iaca ce boarfe sunt pe lumea asta...și, prostul de mine, eu nici nu știam, măcar...! – se cruci haiducul-Căpitan.

Și haiducul Gheorghe a uitat să-l buzunărească pe ciocoi, tot zgâindu-se la îmbrăcămintea acestuia...îmbrăcând-o degrabă și fudulindu-se, curcănește, cu ea...Haiducul Gheorghe jinduia, în ascuns, de-o viață, să fie îmbrăcat bine și frumos...așa că doar despuie de haine hoitul ciocoiului...și, dacă, pe seară, cei doi tovarăși nu i-ar fi amintit că aveau nevoie de bani, pentru a-și scoate, din ocnă, familiile (...atâta cât mai rămăseseră din ele...), el ar fi uitat, cu desăvârșire, și de buzunarele umflate ale ciocoiului și ale slugoilor ciocoiești...și de lada cu galbeni, burdușită, a trăsuri...

Unul dintre cei doi tovarăși de exasperare, Ioan Ailenei, îl probozi, scurt, pe Căpitan:

-Păi, Căpitane, dacă știai că numai vrei să te înțolești pe tine, scoțând boarfele de pe morți...de ce te-ai mai făcut haiduc, cu noi dimpreună, iar nu...**borfaș**...și-atât?!

-Mda...ai fi câștigat mai ușor, ceea ce noi dobândim cu luptă și frământ, fără somn și fără liniște, de atâtea amintiri năcăjite...ai fi câștigat nu cu sânge și pândă de fiară, dreptatea, pentru tine și pentru alții..."**Căpitane**"...**pentru țoale nu te spânzură**...te leagă și te bate...și tu ești, se vede treaba, mult prea obișnuit cu umilinta și cu scuipații...de zici că-s ploaie mănoasă...ce știu eu.. – murmură, amărât și dezamăgit, și al doilea tovarăș, Toma Păstrăguș...care nici nu era, de felul lui, din Muntenia, ci de pe lângă Târgul Neamțului Moldovei, de undeva...

Și continuă, de-și vărsă tot amarul, cum câinele, când a mâncat prea mult și din prea multe...bietul venetic moldovean, zdrențaros și cu obrazul pârlit de toate canonirile lumii „**cele mai bune, dintre lumi - luminată și dreaptă**”...da-da, pentru alții decât haiducii codrului...:

...Ai uitat, „**Căpitane**”, de cei pierduți, cumplit, „**acolo**”...ai uitat de neamurile tale, care-s și-ale noastre, neamuri fie ucise, fie înlănțuite greu, cu zeci de ocale de fiare, de grecii și arbănașii domniei, în temniți și-n ocne...ai uitat de ce te-ai înfrățit cu noi și cu **Măria Sa, Codrul Sfintei Cetini**...

...Și, din păcate, nimeni nu-l mai respectă, din acea zi, drept „**Căpitan**”, pe Gheorghe al lui Orbet Cloanță : pentru că toți îl porecleau, acum, fără întoarcere, „**Borfașul**”...

Și așa o tot ținură (...și când se-nmulțiră exasperații micii cete, de la **trei**, la **cincisprezece**...), cu „**Borfașul**” în sus și „**Borfașul**” în jos...până când pòterele domniei fanariote îi prinseră, pe toți, într-o capcană (...cum altfel, decât într-o crâșmă...crâșmărița era și agent dublu, și turnătoare de-adevărată meserie...după cum se știe, despre orișice crâșmăriță-șerpoaică, tânără și nurlie...) – ...și-i spânzură, la hurtă...cu juvăturile înșiruite pe-o singură bârnă comună!

„**Frățește**”...

...Așa pățești, când te-nveți să scuipi sămânța și să mănânci cojile...

Nu toți „**căpitani**” au fost, în acele vremuri cumplite, eroi... - ...cum nici tot ce-nfloarește nu-i trandafir ori crin cu suspin...

36-NEVOIA DE NAPALM

...Are dinainte-i, de o viață întreagă, nu bisturie, nu microscop, nu stetoscop, nu...ci numai și numai dosare...mii și mii de dosare...

Și toată lumea, când îl vede, îi zice, cu respect: „**dom' doctor**”!

Dacă, absolut întâmplător, îl confunzi pe stradă, și-l întrebi, cu maximă politețe, spre a te lămuri, cu privire la identitatea „**întâlnișului**”:

-Cum vă cheamă, vă rog frumos? – ...el îți va răspunde imediat, ca-n transă:

-Dosarul nr. ...

...Dacă soția sa proprie îl întreabă, seara:

-Dragule, ce să-ți fac de mâncare, pe mâine? – el, iar, într-o nouă transă:

-Directiva nr. ... prevede ca mâine...

..Sau, mai simplu. Când îl vezi atât de „*celulozic*”, pe chiulăul ăsta cronic, pierdut printre dosarele a zeci de mii de sorți umane (...oameni necăjiți, fierbinți de suferință, cât și fundul iadului... – ...oameni vii, încă - dar arși, mutilați, ologi, paralizați, orbi...oameni pentru care viața asta, aici, pe Pământ, a fost și va rămâne, până la capăt, mai vitregă și seacă decât un băț uscat, toamna târziu...), și-l întrebi:

-Mai trăiești sau ești mort de mult? – el îți va răspunde, tot printr-o transă hipnotico-administrativă:

-Conform legii nr. ..., s-a dat dispoziția ca aceia care trăiesc...

...În fața „*onoratei comisii*” pentru stabilirea gradului de handicap (formată dintr-un mucos „*rârâit*” și vreo trei liceene fără liceu...comisie prezidată, cum altfel, de indispensabilul „*om de celuloză*”) este adus, în cărucior, un olog „*bătrân ca vremea*”, cu un picior zgârcit de boala cumplită, din 1957, iar pe celălalt picior, cu o proteză hârbuită...).

-Ce vrei mata? – întreabă, fudul ca un curcan, „*geniul celulozic*”.

-Păi, scrie acolo...în dosar...sunt olog, canceros...

-Ce? Olog? Canceros? De ce?

-Păi, epidemia de poliomielită infantilă³⁵ din 1957...au murit zeci de mii de copii...apoi, în 2013...cancer ganglionar...

-Dumneata? Dumneata n-ai avut niciodată poliomielită...medicii care scriu aici în dosar, fabulează...te-ai „*aranjat*” cu ei, știm noi...Dumneata n-ai avut niciodată decât o infecție, o inflamație, pe undeva...și numai pentru asta...? Ieși afară! Nu pierd eu vremea discutând cu alde mata..., toți sunteți niște „*simulanți*”, niște impostori și mincinoși patentati... – tună „*dumnezeul celulozic*”, de pe Pământ!

Ologul cu pricina, ce să facă, și el? Le urează, cu înfocare, tuturor celor din fața sa, să devină ologi - ... „*inflamați*” și „*infecțați*”, adică, precum este el, cel din cărucior...hai, nu chiar pentru toată viața, dar măcar pentru un anișor... - ...de probă, numai...!

...Deci, da: chiar lui, omului acestuia, căruia i s-au încredințat, între tartaje de dosare, zeci de mii de sorți umane, supraviețuirea sau moartea, extrem de chinuită și penibilă, a zeci de mii de nefericiți ai lumii, vitregiți de sănătate și de cea mai mică scânteie de bucurie..., oameni (ca tine, ca mine, dar și ca mulți, tot mai mulți martiri tereștri!), oameni condamnați, de Marele Anonim, din naștere și până la moarte, la cruci incredibil de înalte și la piroane inimaginabil de adânc înfipite în carnea și-n sufletul lor ... da, acest veritabil „*zombie*” pervers, este un monstru și un dezertor de la viață, prizonier al neantului și auto-mutilat, la nivelul Duhului, mai zdravăn și definitiv decât toți mutilații lumii! Da, el este un chiulău nemernic, teribil de trufaș și proteic, care a încărunțit între munți de dosare și hârtii de celuloză...dar este numit, totuși...”*medic*” și „*dom' doctor*”! „*Medic*”? Pe cine a vindecat ăsta, fie și dacă bolnavul, venit spre „*mântuire*” trupească, n-ar fi avut de vindecat decât cazuri de guturai și bătăături la degetele picioarelor? O, dar nici pe el nu se poate vindeca de „*dosarită*”, nefericitul...

³⁵ - **POLIOMIELITĂ**, *poliomielite*, s. f. Boală infecțioasă epidemică sau contagioasă, provocată de un virus specific, care produce leziuni anatomice în substanța cenușie a măduvei spinării, atingând celulele nervoase motorii, și care se manifestă prin febră, tulburări digestive, somnolență și dureri în mușchii membrelor, urmate de paralizii localizate de obicei la membrele inferioare; paralizie infantilă. [Pr.: -li-o-mi-e-] – Din fr. *poliomyélite*.

E doar o fabrică (proiectată – prin dezgustul divin, față de șobolanii, aflați în plină descompunere... – ...să fie și să rămână **ambulantă**) - de flatulații supradimensionate, sonor – dar inutile și inutilizabile.

...”**Doctor**”? Doctor în ce? **Doctor în întorsul foilor dosarelor?**

„**Omul de celuloză**”!

Da, probabil că ăsta ar fi răspunsul. Dar ce facem cu acești bolnavi, demenți ai societății, care sunt din ce în ce mai mulți și stau în spatele unor birouri din ce în ce mai înalte?

De împușcat, mitraliat sau ars...n-avem voie. Atunci, înseamnă că trebuie să se dea, urgent, „**o lege**” sau „**o directivă**”, și să li se întocmească „**dosare**”, pentru internarea lor în ospicii de maximă securitate...pentru asanarea, cât mai grabnică, a societății umane, jalnic degenerescente! - poate, chiar, incurabil bolnave...

*

...”**Omul de celuloză**” ieși de la comisie, pentru nevoi fiziologice, și-l întâlnește, pe hol, pe unul dintre „**beneficiarii**” turbați, ai „**deciziilor**” sale (ologul canceros...) - ...și făcu greșeala să-l întrebe, pe acesta, „**de ce e supărat**”. În următoarele trei minute, „**omul de celuloză**” a avut parte de cel mai elocvent și, în același timp, de cel mai succint discurs din viața sa:

-Domnule **Nu-Știu-Ce-Ești**, dacă n-aș fi dureros de conștient de faptul că aș suporta, în mod cu totul nedrept, consecințele legilor absurde, ale țării mele și ale lumii de azi - **legi date împotriva IGIENIZĂRII SOCIALE, prin extirparea MONȘTRILOR SAURIANO-MEDICALI!** – în următoarele cincisprezece minute ai fi **nu doar** lichidat...adică, **ai deveni cel mai mort dintre morții planetei Terra...** - ...ci ai fi și îngropat...nu la 2,5 metri sub pământ, ci la câțiva ani-lumină de Centrul Galactic...

”**Omul de celuloză**” holba ochii, clipea, „**hojma**”, din ochi, începând să simtă, pe șira spinării, că Planeta Terra nu-i **DELOC** într-un proces de încălzire, cum se tot zice pe la TV-uri. Se întreba, intrat în panică și cuprins de frisoane (cei mai cruzi oameni se recrutează – o spun statisticile! – dintre cei mai lași oameni...): „**Dar cum o va face? Singur? Doar e olog...și canceros... - ...înseamnă că, în mod cert, printr-o celebră gașcă profesionistă...!**”). Înfara sa nu răzbătura, însă, decât niște bâlbâieli penibile, teribil de confuze:

-Dar...ce...cum...de ce...

-...Și, crede-mă, dacă procesul acesta de **igienizare socio-terestră** va dura (cum îți zisei, deja!) vreo 15 minute - primele 30 de secunde vor fi dedicate **lichidării fizice**, pur și simplu, a domniei tale, iar următoarele 14 minute și jumătate ar dura „**funeraliile fericite**”, pe care le-aș îndeplini **cu mâna mea și în mod deosebit de acribios**: eu sunt fecior de gospodar, **și-mi place să fac lucrurile până la capăt, și ca lumea!** De asemenea, voi avea grijă ca dumneata nu numai să nu învie, pe altundeva, cumva, Doamne ferește...naiba știe..., ca Iisus Hristos..., „**N-a zi, după Scripturi**”...ci să nu aibă Demiurgul nici măcar pe cine judeca, la Județul Cel din Urmă...îți voi distruge și **orișice reziduu de Duh**...lucru care va fi cel mai ușor și rapid de împlinit, dată fiind **PROSTIA** supra-galactică, congenitală, infinit-colosală, a domniei tale...

”**Omul de celuloză**” uită încotro o pornise, înainte de a se întâlni, pe hol, cu „**teroristul**” cel olog...și se refugie, înapoi, cu o prudență puțin cam exagerată, în camera „**dezonorantei comisii**”, pitulându-se, ca o „**umbră elizeică**”, printre membrii „**de rând**” ai sus-numitei comisii...

...De pe hol răsunau, însă, sub chip de ecou, continuarea și finalul discursului cvasi-funebru, al „**teroristului de ocazie**” (olog și canceros...):

-...Dacă aceste legi absurde, care funcționează azi, în detrimentul întregii umanități terestre, vor fi suspendate, **fie și pentru o oră**, și nu vor avea efect retroactiv, **dumneata consideră-te, încă de pe acum, UN CADAVRU PE DEPLIN ASIGURAT...**

*

-...Nu-nu, fraților! - veni replica **Opinie Publice**, încă vii!

-NAPALM „LA LIBER”! – începură să strige manifestanții nemancurtizați...

---În orice prăvălie de pe stradă...NAPALM „LA LIBER”..., până și la chioșcurile de ziare!

---Noi trebuie să revărsăm valuri de napalm incendiar - și să-i ardem de vii, în plapumele lor flocoase, jechoase și slinoase, pe toți **păduchii dosarelor, pe **gândacii ăștia de bălegar**, care-și închipuie că dispun, ca pe frontul americano-vietnamez, de viețile și morțile oamenilor necăjiți, ajunși neputincioși, după o întreagă viață de muncă cinstită și după o întreagă viață de calvar... - ...Calvar incomparabil, ca durată și intensitate, cu acela de pe Golgota!**

---NU AȘTEPTĂM NIMIC DE LA GUVERN (...decât Legea pentru „LIBERUL LA NAPALM”!) **...În rest:**

-TOTUL DE LA NOI! – se pronunță Corul Robilor Dezrobiți, al celor descătușați de orice inhibiții... „toleranto-pseudo-feminine”!

De fapt, doar imbecile...

37-PUȘTIUL NĂRĂVAȘ

La academia militară de la Brienne-le-Château, prin 1780 – printre alții, se număra, ca elev, un puști corsican³⁶, de vreo 11 ani, ciufulit și pururi răzvrătit (care stâlcea franceza în mod revoltător!) – și ăst puști corsican era “**căpăcit**” zdravăn, de colegii lui, pentru această “**lipsă de patriotism**”, față de “**limba sfântă**”, a micului vorbitor de italiană (...mama sa, Maria Letizia Ramolino – mamă a 7 copii! – teribil de severă, dar atât de înțeleaptă! - doar îl prevenise, de atâtea ori, că va trebui să fie mult mai harnic, în învățarea limbii noilor stăpâni ai Corsicăi...!). Nu-i vorbă, nici el nu le rămânea colegilor dator, cu “**capacele**” – dar ei erau prea mulți, iar el...singur!

După ce căpăta cucuiele “**reglementare**” (vreo 7-8...), după ce împărțise, la destui, cam același număr de cucuie (dar ei “**împărțeau**”, pe când el le încasa...”**solo**”!), micul corsican (care nu se smiorcăia niciodată, ci-și fulgera, cumplit, ochii către “**dușman**”...!) le striga “**inamicilor**” (care-și contemplau opera, depărtați vreo 2-3 metri, lăsându-l să răsuflă, pe micul recalcitrant...), cu ciudă și, totuși, și cu o trufie inexplicabilă, urmărindu-și, concomitent, cu ochii, un vis obsedant:

-Lasă-lasă, când o să fiu eu regele Franței...ba nu, de ce să nu fiu...**împăratul** Franței, o să vă tai capetele tuturor! (...nu începuse, încă, “**moda**” iacobină...dar Micul Corsican o cam anticipa!).

Colegii râdeau de se spărgeau...dar, azi așa, mâine tot așa...unul dintre “**micii academicieni**”, voind să facă o glumă teribilă, îi replică puștiului neîmblânzit:

-Păi, cum să vă zic...”**Majestatea voastră**”, nu?...da! Deci: “**Majestatea voastră**”, de ce, în loc să ne tăiați capetele, nu ne faceți, așa, strict colegial, generali și mareșali?

...Glumețul nu știa, nu prevedea că, după vreo 30 de ani, cam asta și va face fostul “**ciufulici**” nărăvaș: îl va numi mareșal al Franței, pe fostul “**glumeț**”, puștiul-profet...

Căci Micul Corsican era un tip straniu, care a înflăcărat, și încă mai înflăcărează și azi, imaginația tinerilor, fără mari resurse financiare, dar care trag nădejde că Dumnezeu va “**dezgropa**”, din Duhul lor, calități inimaginabile, pe post de surprize “**vitale**”, ca un Moș Crăciun “**social**”... : era, nici mai mult, nici mai puțin, decât **NAPOLEONE DI BUONAPARTE** - cunoscut, de toți francezii, ca fiind **împăratul-sfânt al Franței: NAPOLEON BONAPARTE**.

³⁶ -**CORSICA**, în 1768, fusese transferată Franței, de către Republica Genova.

38-„LOCURI ÎMPUȚITE”

După „**ghilotinarea ghilotinatorului**”-lider revoluționar, Maximilien Robespierre - dar protector al lui Napoleon-ofițer general, în glorioasa lui campanie din Italia (...la 27 iulie 1794, 9 thermidor, după calendarul revoluționar, pe când **NAPOLEON** sosește la Nisa, Maximilien Robespierre este declarat în afara legii, iar a doua zi este ghilotinat, alături de fratele său, Augustin...) – **NAPOLEON-MILITARUL** cu idei geniale trăiește o epocă de exasperare și enormă silă.

La 25 mai 1795, Parisul este cuprins de foamete. Pe 1 prerial, mulțimea îl masacrează pe deputatul Féraud...Adresându-se ministrului de război Aubry, Napoleon primește o vagă funcție la statul-major, până la plecarea sa în vest, în calitate de general de infanterie al armatei din Vendeea. El refuză în repetate rânduri să se prezinte la armata din vest, socotind că putea acționa mai bine în armata lui din Italia. Se prezintă, la 18 august 1795, la Comitetul Salvării Publice, își expune din nou planul de campanie pentru Italia - dar este atașat la biroul topografic al Comitetului. Acest lucru nu-i face deloc plăcere și chiar se gândește să se expatrieze, tocmai la Constantinopol...

Nu se duce chiar la Constantinopol...dar o ia, hoinar, pentru câteva zile, spre nord-estul Franței – apoi, trece granița, în Belgia. Alături de el, câțiva ofițeri bravi, care-l îndrăgeau, încă de pe-acum, pe fostul lor “**nărăvaș corsican**”. Ajunși într-un sat sărac și mizer (...colcăind de contrabandiști englezi!), unde nici măcar hrană pentru cai nu găsesc, d-apoi pentru ...“**oamenii Franței**”... - Napoleon le zice camarazilor săi:

-Ce sat mizerabil! **N-am să mai trec niciodată prin locurile astea împuțite! Jur pe ce am mai sfânt!**

...Satul “**mizerabil**” se numea Waterloo...³⁷

39-SERBAREA EXTRATEREȘTRILOR

Era o noapte înstelată. **Foarte intens** înstelată.

Pe sub stele, evoluau, ca la paradă, formațiuni de OZN-uri (...sau „**farfurii zburătoare**”, cum le zic ignoranții...): triumfiuri cu formate din becuri albastre, în mijlocul fiecărui triumfi strălucind o lumină roșie..., pătrate de lumini galbene, în mijloc cu șiruri de câte cinci lumini albastre..., octogoane portocalii, având, în vârful fiecărui colț, o lumină verde, iar în mijlocul octogonului, o splendidă sepie violetă...Și OZN-urile se roteau și-și interschimbau locurile, fulgerător, mai repede decât poate, o rețină normală, să înregistreze...

Ce se întâmpla, de fapt?

Era o orgă de lumini plutitoare, formată și formulată în cinstea primarului satului de extraterestri nomazi...**cam tuciurii, ei, vecinii**...care primar, nu se știe nici azi cum, scăpase nescalpat, dintr-o vizită în satul galactic vecin...

O nebunie, ce mai!

Îți venea să te înscrii, pe loc, în șatra de lumini, cu un tricorn de **alcade orionic** în mână și cu două cucuie extra-proeminente, de-o parte și de alta a capului!

-Hai la oale roșii-violeto-portocalio-gălbui, neamule! Nu rata ocaziaaaaa!

³⁷ -**WATERLOO** (valonă *Waterlô*) (Pronunție în franceză: /watɛʁ'lo/) este o comună francofonă din regiunea Valonia din Belgia. Suprafața totală a comunei este de 21,03 km². La 1 ianuarie 2008 comuna avea o populație totală de 29.448 locuitori.

Localitatea este celebră datorită Bătăliei de la Waterloo ce a avut loc aici la 18 iunie 1815 și a opus armatelor lui Napoleon Bonaparte o coaliție anglo-prusacă, bătălie soldată cu înfrângerea definitivă a lui Napoleon.

...Nevastă-mea mă trase, simultan, de guler și de mâneca dreaptă:
 -Treci, cât te văd, la spălat vase, și nu te mai tot prefacă că ești în extaz, în fața unei turme...
 -...Nu turmă – zisei eu, rugător... - zi-i, te implor, „*caravană de beduini stelari*”...
 -Fi-ți-ar bedunii să-ți fie de cap! – urlă, cu spume la gură, soția mea dragă. Crezi că te poți fofila, de la spălatul vaselor...
 -Farfuriilor zburătoare...galactice... te rog...– încercăi eu, șoptit și timid.
 -...Și să te ferească Dumnezeu să-ți zboare vreo farfurie „*negalactică*”, din mâini, la spălat...că ai să cumperi zece, pentru una! M-auzi tu?
 -Da...imediat...uite că s-au stins și luminile toate, serbarea s-a încheiat...uite acu', nevastă ... - și, cu voce fortissimo, mă impusei în lumea decibelilor familiari:
 -...Voi începe să spăl vasele cu viteză super-galactică, superluminică....
 -Ai grijă, ai grijă, năucule, tăntălăule, nătărău nenorocit...că te nenorocesc eu de tot...**și taman în galaxia noastră, din bucătărie!** – mârâi, tigrește, buna și înțeleghătoarea mea nevastă... - și se duse, pușcă, în sufragerie.
 Începea serialul ei preferat, cu... extraterestri!
 Păi, cum?!

40-DISPUTĂ PĂCĂTOASĂ

-Am răspuns la greșală cu eroare! – spuse slabul.
 -Păi, da, așa-i! – foarte bine ai făcut! – trebuie închis, degrabă și fără preget, circuitul gândirii nociv-creative: numai în felul ăsta se poate ajunge la progres! – încuviință grasul, îngrășându-se și mai mult, pe măsură ce vorbea.
 -Dar...n-ar fi mai bine să inventăm ceva, decât să stăruim în expectativă greșeloso-eronată? – îndrăzni slabul, timid.
 -Ce...cum, adică, „*să inventezi*”? Ești nebun? Toate invențiile omenirii au ucis rațiunea și inițiativa, iar spiritul muncii a produs degenerarea spiritului contemplației și extaticului! – decretă, grav, grasul (...care se vedea, de la o poștă, că beneficiase, din plin, de toate aceste nocive inovații-invenții, multiple și foarte puțin voit-cunoscute, ale umanității terestre...).
 -De ce zici așa? Eu am încercat, anii trecuți (nu mai știu, exact când...), să muncesc...da...să muncesc...parcă m-am mai înviorat...
 -Percepții false, ispite nimicitoare, nefericitule! – sentenționă grasul, înspăimântat de-a binelea.
 -...numai că m-a împiedicat conștiința: **a munci este un păcat!** – își continuă slabul spovedania lui rușinată și rușinoasă. Da, știu: Adam și Eva s-au apucat de muncă, pe Pământ, **drept pedeapsă** că au avut inițiativă, acolo, în ceruri... – slabul slăbea, în argumente și ființă, pe măsură ce vorbea.
 -Păi vezi? **Eu** am dreptate, întru totul și întru toate! – trâmbiță grasul. **Nu munciți, și vă veți mântui, Dumnezeu vă va iubi!**
 -Dar...
 -Ce dar? Niciun dar! Darul ne-a fost oferit de Dumnezeu, când ne-a poruncit să lăncezim, în permanentă extază! Este destul, ba chiar deplin condamabil și profund reproșabil, că am făcut efortul, nepermis, de a vorbi, acum, atâta! Gata cu cochetarea perversă, vis-à-vis de păcatul vorbeii raționalizante! – ...asta, vorbirea noastră, de acum, înseamnă că am încurajat, incalificabil, activitatea călăului ființei noastre umano-terestre! – se autosanționează, penitent, grasul - cutremurându-se cumplit - ...tectonic, slăbinozic și spiritual.
 Așa că, cei doi tăcură, smeriți și pe deplin conștienți că făptuiseră, prin rațiune-gândire, tocmai când se simțiseră mai sănătoși, mai „*întregi la fire*” și vindecați de rău - păcate inimaginabile, de neiertat...

41-O MOARTE DE INVIDIAT

În bătălia de la Trafalgar (20 octombrie 1805), amiralul **HORATIO NELSON**³⁸ (**puritan, abstinent convins!**), după ce a primit glonțul în umărul stâng (glonț care i-a intrat în șira spinării, provocându-i, după trei ore de la împușcare, moartea...) – căzând în genunchi și având viziunea lui Lady Emma Hamilton³⁹, aureolată serafic, își zise:

-Nu trebuie să-i apar Emmei, în paradis, tot chior⁴⁰... – și-și smulse, de pe ochiul drept, legătura cea neagră, care-l făcea să apară atât de viril și pirat...

Nu avea nici pe naiba, la ochi: o vedea, pe Emma lui, cu ambii ochi, la fel (...întrebarea care se pune, logic, este: cum o fi văzut-o amiralul Nelson, pe Emma lui, cu ochiul stâng, până atunci... - ...probabil, „**nu cu ochi buni**”!).

...Ceea ce impresionează, în biografia acestui erou britanic, mort la datorie (pe vasul-amiral, *Victory*... – ultimele vorbe ale amiralului au fost: „**Mulțumesc lui Dumnezeu și Emmei, mi-am făcut datoria!**”) - este modul cum știu englezii nu doar să trăiască, ci să și moară: trupul decedatului (și atât de iubitului amiral, despre a cărui pierdere, legată de victoria Angliei, asupra Franței napoleonice, la Trafalgar, însuși regele Angliei, George al III-lea, ar fi spus, cu lacrimi în ochi: „**Am pierdut, mai mult decât am câștigat**”...) amiral-erou a fost adus, în Anglia, spre a fi înhumat... - ...**ÎNTR-UN BUTOI IMENS, CARE CONȚINEA O CANTITATE, CU TOTUL RESPECTABILĂ, DE CONIAC, AMESTECAT CU VIN ȘI WHISKY...**

...Ce plească (...invidiată, în primul rând, de irlandezi și de scoțieni!) au unii, dom'le - chiar și după moarte...!

Auzi, el, **NELSON, puritan, abstinent convins!** - ...și cadavrul lui păstrat într-un butoi cu **CONIAC, AMESTECAT CU VIN ȘI WHISKY! Phii!**

„**Nelson să fii, noroc să ai!**”

42-„CELE DOUĂ MAME”

Un cetățean iese, complet nemulțumit de verdictul (final...) dat, în cazul lui, de către Tribunalul Suprem - și se răstește, obidit, către clădirea înaltă, rece și trufașă, a Tribunalului:

-Am să-ți dau foc! Să moară mama, dacă nu-ți dau foc! - cloacă de bandiți și imbecili!

Un țigan, care, din lipsă de ocupație, stătea la colț de stradă („**poate pică ceva**”...), auziamenințarea, „**in abstracto**”, a cetățeanului furios - ...se apropie de acesta, în grabă – și-i zise, strașnic de persuasiv (...cu ochii dați peste cap, „**dulce**”, de atâta sinceritate...):

-Nașparliule, dacă-i dai lu' tetea un milion, pe loc - uite-acușica-ți aduc un kil dă gaz! Parol! – să moară mama, dacă nu-ți aduc! - ...uite-acușica, bre, pupa-ți-aș...!

Cetățeanul furios se liniștește, ca prin farmec, uitându-se cu coada ochiului la „**micul întreprinzător**” rrrom... și o luă, pe ici încolo, bombănind, el știe ce. Probabil, despre diferențele formale, dintre „**cele două mame**”...

...Până și în zilele noastre, venerabila clădire a Tribunalului stă în picioare, neafumată.

³⁸ -**HORATIO NELSON** (n.29 septembrie 1758 – d.21 octombrie 1805), amiral britanic este cunoscut în istorie, înainte de toate, ca învingător al flotei franco-spaniole (a împăratului Napoleon I), la Trafalgar.

³⁹ -În cursul unei misiuni la Neapole, în septembrie 1793, **NELSON** o cunoaște pe **LADY EMMA HAMILTON**, soția ambasadorului britanic la Neapole, cu care mai târziu va avea o relație amoroasă și furtunoasă.

⁴⁰ -În timpul unei operațiuni de unire a efectivului naval în Corsica, în 1796 - **NELSON** suferă primul accident grav: este lovit în față de o bucată de proiectil și își pierde ochiul drept.

Probabil că soarta ei va fi alta, decât cea pronunțată și anunțată, cumplit, de către cetățeanul ieșit din sărite....

...Să fiu iertat, dar nu cred că, totuși, pe această clădire o așteaptă o soartă rozalie și esențial depărtată, de cea dorită și prorocită, prin vocea mâniei nedreptățiului: prea-i aproape de...”*zona seismică*” a lumii contemporane...!

43-RESPECTUL FAȚĂ DE PROVERBE ȘI ZICĂTORI

-E atâta de deștept portarul școlii ăsteia, încât „*îmi scot basca, în fața lui*”! – zise unul

-Dar tu nu porți nimic pe cap...de unde atâta bască...? – îl atenționează prietenul cel mai de aproape.

-Lasă, pentru unul ca el, chiar merită să-mi cumpăr **una bucată bască**...dacă ar fi încă și mai deștept decât e, mi-aș fi cumpărat, dom'le, pălărie, zău...să fac pe voia proverbului...sau zicătorii...naiba mai știe cum se zice, că eu n-am făcut decât grădinița la seral și școala primară, la fe fel! Trebuie respectate ...astea...proverbele...ori, cumva, zicătorile? – șovăi băscosul fără bască.

-Poate „*zăcătorile*”, cât de bine le știi tu potrivi din gură! - că doară cu pixul n-are ce lucra, în zi de duminică...un geniu, curat popular, ca tine! – îl cam luă în balon, tocmai prietenul...

Pentru că, nu-i așa? - „*Prietenul la nevoie se cunoaște*”, ...sau voi fi greșit, cumva, proverbul...?!

Dar...n-aș crede...!

44-PALINCA NUCLEARĂ

...În crăsmă mai rămăseseră trei ortaci, de cei vechi și neclintiți nici de cutremurul cel mare: nea Zahăr, și-ncă doi, unul bătrâior și unul mai tinerel olecuță.

-...No, ș-apăi cum vă ziceam, mă, brejilor! – spunea un bătrân haios, Zahăr îi ziceam noi (...că-i plăcea, afară de pipă și beutură, și să sugă zahăr, într-una...), stând la crăsmă, cu ortacii ăștia de mină.

-Zî-i, mă nea Zahăre, zî-i! – îl îndemnară la vorbă ceilalți doi...că la pahar nimeni n-are nevoie de vreun îndemn, de nicăirea...că așa se și chema crășma: „*La cei ce beau fără îndemn*”...Noi adăugam, când eram cu chef...(și când nu eram noi, pe-atuncea, altfel decât „*cu chef*”?!): „*Să li să facă mâna – lemn!*”

-Șî cum vă zăceam, noi ci beurăm ici, de-o vară întreagă, îi pișoarcă, băi! Pi-șoar-cî!

-Da' di ci zăci așa, di o beutură așa de faină, măi Zahăre? – se cam șifonă (sau: se cam sifonă) unul, bătrâiorul, tot de-o samă cu Zahăr – adică, sugativă premiată și la Cannes...

-Păi, uiti di ci: eu știu, da' tu nu știi ci-i beutura adivarată...

-Vezi cî mă cam superi la umărul stâng, măi Zahăre...șî mă tratez cu tini, acușa... - mârâi ortacul cel iernatic.

-Las' că-ți trece, la primăvară...sau, cine știe, dacă-l rogi frumos pi tiristul di vizavi, sî ti calci oleacă, poate sî ti scăpi, uite, chiar și acușăca, di orișăci dureri! – îl împacă Zahăr, pe bunul ortac. Șî cum vă zăcăm, avusăi eu un preten la școală, la liceu, cum s-ar zăci...Eu eram dejghețat foc, pi-atuncea... - ...nu ca acum, când îs cam brumăriu la minte, de-atâta beuturi faină... – ...da' el era, cum sî vă zăc eu, ca sî mă pricepeți voi bini...era ca sî zăc, așa... -

...înghețul cel mare! Bocăneai, cu toporul, la mintea lui...și digeaba, nu făceai de-o copcă, macar! Nu știu nici sî-ș' gasască dreapta di stînga!

-Așe breaz era, mă Zahare? – îl zgîndări ortacul mai înmugurit.

-Așe, mă! Ș-apoi, când era la tezi, oricare! - vinea în banci la mini, sî copiezi! I-o mers lui așa, cu copiatul di la mine, o vreme distul di lați...pân' pîntr-a unșpea...dar după aia, nu-ș' cum naiba, s-o împiedicat di tăt! Repetent...repetent...ș-o trebuit sî pleci de-acasă, di rușani, mă!

-Ave', cari va sî zăci, și rușani? Că di așa ceva nu pomeniși, pânî acu'!

-Ave', ave', mă, săracu' meu ortac! Ave'! Și s-o dus el la Baia Mari, da' ș-acolo l-o pus sî faci cevașilea compunerii, și, saracu', lua trinul.... - ...cî nu era internet, pi atunci... - , și nu zăci cî vinē la mini, sî-i fac, zor nevoie, tot eu, compunerii?! Eu nu i-am zăs niciodată (și nici nu mă lasa inima sî-i zăc, vodată-n viața asta!) ortacului āstui: „**Nu, bă!**” – ci i le făcēm...frumos i le mai făcēm, cî, știți și voi, cum nu...

-Da, cum nu...știm, știm! – ziseră cu haz, cam pe chelie, în cor, ortacii.

-Știț' pi naiba sî vă ie! Ci știț'? Cî nimnicî nu știț'...bă, pi mini m-o lăsat Domnu', acilea, pi pămāntu' ista, cu haru' papagalului...mari har, bre, di știi sî ti folosāști di el...da', tot așa: cîni știi, bini, cîni nu știi sî sî folosascî di el, rămāni ca mini, uite-așā, un trāntor di povestaș...

-Pāi, nu sî vedi, cu ochiu' liber? – mormāi iernaticul.

-Māāā...taci, mă, că-ngheț' pi loc, di prost ci ești... – îl gādilă Zahār, cu duioșie, la inimă.

-Ia vez', Zahare, ia vez'! – se boscorodi iernaticul, dar îi zāmbāreau ochii în cap, nu-i vorbā...

-Ei, și când îl chema în fața clasei, pi ortacul ista al meu, sî le citeascî ci-i scriam eu...māi, clei! - ...cî nu sî potrivē scrisu' meu, cu cititu' lui...și profa s-o prins, cî nu era bolāndî! „**Mă, zice, țāie ț-o făcut cinevașilea compozițiunea, hoțuli!**” – „**Nu, doamnă! Nu-s hoț...**” – sî cam ferē el și sî cam oțārā..., dar sî și roșē... cam prē tari, pintru un om cinstit di tăt! „**Nu-i fi tu hoț, da' tot n-ai făcut-o, tu din mintea ta de cimbrisor! Mă, lasă-te de prostii!**” – îl muștra profa. „**Ț-o făcut-o altu', și paci, asta-i lucru hotārāt!**” – mai zācē profa, dișteaptî fati, bre! „**Așa că, āluia de ț-o făcut-o îi dau nouă, că zece numa mie-mi dau...iar țāie ț-oi da șinși, că te-ai strădui s-o copiezi bine...da' nu te-ai strădui distul s-o și citești, după ce-ai copiet-o...**”!

-Nea Zahare, da' parcā voiai matali sî demonstrezi di ci îi pișoarcî zama di-aici, nu sî ni mbrobodești cu povești din școala matali...di acu' vun veac și ceva... – îl luā, așa, mai pe departe, înmuguritul.

-Mă țacā, eu și senator putēm fi, așe di bini știu sî înmbrobodesc! Da' las' acu' ci putēm eu ajungi...cî dacî n-am ajuns, îi ca și cum n-aș fi fost vodată pin alti părț', dicāt pi la mama mē acasā..., cî ajungem taman la ci voiai tu, cu zāsa mē, māi țacî!

-Dar-ar Domnu'...- mormāi, cam posăcit, iernaticul.

-Ci să-ți mai dē Domnu', bă, ponihosuli? Țāie ț-o dat deja pre' mult, di poț' sta pi-acilea, în fund, și nu-n copac, afarî, cu pāsārelili, pi cracî!

-Māāā... – se iți, iarā, de după pahar, iernaticul.

-Taci, că tot ești băiet bun, ș-așā! Și cum vă zāceam: după ce terminā āsta, copiagiul meu, liceul, la Baia Mari, și l-o pus oamini di-acolo în slujbî mari...iaca minunî, începe, neicā, sî sî sāmțā: vini, în fieci lunî, pi la mini, cu cāti un șāp di palincî prima...

-Mari scofālî...- bāzāi în barbā înmuguritul.

-Uite cî s-o stārnit și vāntul afarî, bre, di vorba ta ce' proastî! – îl tachinā Zahār. Bāi, palinca asta e ca nucleara! Nici n-o pui bini pi limbā, cî și explodeazî! Furtunî faci, bre, di-ți iē părul din cap, cu totu'! - numa' s-o atingi di buzî! Nici n-ari nevoie di chibrit, pe-aproapi, ca sî s-aprindî pālālaie... - ...și sî-ți pārleascî și bārbuța ta di țap!

-Chiar așe, bre? – nu era încrezātor înmuguritul, dar nici iernaticului nu-i prea dādea māna să fie, după ce cārțise atāta.

-Chiar cum vă spui! Uiti, ni, colē... – și Zahār scoase un șip de-o kilā, jum'ate plin, cu un lichid alb-gālbui, incandescent ca soarele de varā tārzie. Sā fie di sufletul copiagiului meu,

mă, cî luna trecutî o trecut, şî el, la cei sfinţi...ăsta-i ultimu' şâp di la el. Ia beţi di la taica Zahăr, ia di la taica, ia... - ...şî-ţ vidè voi di-i cum zăc eu, or altfelu!

Le puse, fiecăruia, câte doi stropi, în pahare...şi crâşma şi sări în aer, cu tot cu Zahăr, cu iernatici şi cu înmuguriţi...cu toţi minerii „*sfatului*”. Pasămite Zahăr nu-şi stinsese pipa...

N-a mai rămas decât locul, afumat tare... - ...şi amintirea cea bună a lui Zahăr-povestaşul...

Vă daţi seama ce palincă ştiu face moroşenii, bre, nasolilor?

D-apoi să mai şi povesteşti despre ea?! – catastrofă curată, bre!

Nu te-alegi nici cu ciolanele!

45-CRONICA MODEI DE TOAMNĂ

...În oraşul X, s-a desfăşurat, cu deplin succes, o paradă a modei de toamnă, cu modele - firesc şi adaptat sezonului - mai...tomnatice.

În primul rând, se remarcă sâni dezorganizaţi: unul dintre ei iese, prin breteaua din partea dreaptă, ca o gură de mitralieră dezafectată (de funingini pulberoase), iar celălalt, din stînga, o ia în jos, spre buric...centrul cosmic al oricărei fiinţe.

Picioarele modelelor respective ar face mare cinste unor războinici ostrogoţi: vânjoase şi păroase - de nădejde, adică...Numai pulparele lipsesc, dar această lipsă nu se prea observă, pentru că, în primul rând, lipsesc pulpele: parcă, în locul lor, ar fi fost desenate hărţi în relief, cu făgaşuri de munte, cu protuberanţe hiperlipidice şi cu văioage naturale.

Părul este mai mult deranjat decât aranjat, după manualele excelente (de coafură), din vremea Gorgonei Meduza, mezina... – ...dacă nu s-ar fi pus afiş, că-i o paradă a modei de toamnă, ne-am fi grăbit, cu îngrijorare compătimitoare, să dăm telefon la ambulanţa unui stabiliment anume, ocrotitor de nevroze cu efecte permanentizate.

...Rochiile...rochiile sunt absolut minunate! - ...dar, în condiţiile mai sus expuse, ar fi fost preferabile rochii-pantaloni. Oricum, tot la pantaloni ne-am gândit, tot timpul parăzii...

Parada a adus, în mod bizar, mai mult maidanezi vocal-admirativi, decât bărbaţi agasanto-adevăraţi şi şuierătoro-enervanto-pretenţioşi.

Aşteptăm, cu înfrigurare (complet asexuată!), iarna, deci...

...Un amănunt: când am întrebat cine a organizat această extrem de reuşită paradă a modei, ni s-a răspuns, din partea garderobierei, cu voce (adânc şi enigmatic) înăbuşită sub o batistă (...şi cu iscoditoare, furişe priviri laterale, oarecum excesiv alertate...de parcă, în paralel cu parada vizionată de noi, alături s-ar fi ținut o paradă funebră, cu Vedeta Cernită a Lumii Celeilalte, în prim-plan!) - ...ni s-a răspuns, zic, că parada este, integral, opera (...drastic-selectivă, extrem-dinamică şi excepţional-creativă!) a soţiei domnului Primar al localităţii X, pe care sus-numita soţie l-a prins, acum o lună, cu o „*podoabă*” de la liceu, „*cam minoră*” (după buletin...), în poale...

Am dat din cap, galeş, a compătimire şi adâncă înţelegere.

...Şi ne-am dus să scriem cronică. În timp ce scriam - pentru orice eventualitate, am anunţat postul de pompieri.

Apoi, am oftat mai liniştit, sperând şi visând, totuşi (absurd!), la zorii trandafirii...

46-PROBLEMA APEI

Nu numai în capitală se întrerupe apa la blocuri, pe „*o perioadă*”...care poate ţine cam cât două glaciaţiuni complete...!

Într-o zi (bună sau rea, se va vedea!), vizitându-mi nişte rude, şi (după ce mă dezbrăcasem de praful drumului), tocmai terminasem, la baie, de săpunit capul (...al meu, propriu şi personal!)

- așa, strașnic, ca de „**bun-găsit**”! - ...deodată, apa de la robinet face, instantaneu, „**hârc-spârc**”...și, apoi, nu mai face nimic. Săpunul, unduindu-mi, romantic, pe față și chelie (...săpun „**ca lumea**”, făcut din trei părți acid clorhidric și dintr-una de acid sulfuric!), îmi cerceta ochii, până la retină, precum cel mai migălos oftalmolog!

„**Neamul**” (...intrând, cu mare fereală, în baie, ca să mă compăttimească...) îmi zice, liniștindu-mi pandaliile... - ...și căutând, în general, să-mi reducă panica și umilința șiroindă:

-Este apă, lasă, la particularii de peste grădinile blocului...Mă duc s-aduc, cu găleata!

Aud, pe scări, năvală de găleți, turma „**blocată**” trăgând nădejde în ajutorul fântânilor, de pe la „**particularii de peste grădinile blocului**”. „**Neamul**”, la care venisem „**cu toată dragostea și iubirea**”...caută găleata...caută... caută...caută...caută...turbează:

-Unde naiba a dispărut? Ieri o lăsasem în bucătărie...

Și tot ce urmează, verbal, nu se poate consemna în scris...

Dar, când, în sfârșit, găsește găleata (...era tot în bucătărie, dar ascunsă bine, sub draperia de la gunoi...), aude turma găleților „**blocaților**”, zdrăgănind a gol, pe scară..., și înjurături, conținând, în general, un calendar ortodox complet, de sfinți, de sărbători cu cruce neagră, dar, mai cu seamă, de sărbători cu cruce roșie...(trebuie să recunosc că toți „**blocații**” sunt excelenți creștini, catehizați de nota zece!).

Ce se-ntâmplase? „**Particularii de peste grădinile blocului**” le făcuseră figura: care erau la serviciu, care nu erau acasă...pur și simplu!

-Na, degeaba am găsit găleata...că nu-i apă! – bufni, umilit de cât de mânios era, „**neamul**” meu.

Acum, să nu credeți că eu, cu capul șiroind de săpun „**usturos**”, eram mai discret, în ce privește componența calendarului religios ortodox...

Deodată, un urlat cumplit, ca de scalpare generală și concomitentă... - ...de la parter și până în vârful norilor, izbucni în tot blocul:

-A venit apăaaa!

Dar, din curte, se auzi, în aceeași clipă, glasul de stentor al administratorului de bloc:

-Toată lumea, la ședință! Discutăm problema apei! Urgent! Cine lipsește, este evacuat, din cauză de lipsă de preocupare, pentru binele obștesc!

...,„**Neamul**” meu, obidit:

-Când e apă, n-am găleată...când e găleată, n-am apă...iar când e și găleată, și apă – ne cheamă la ședință...pe problema apei...

Și, firește, tot calendarul ortodox fu recapitulat..., verbal și cu mult foc (al credinței, se-nțelege!), cu scrupulozitate și c-un debit verbal de speriat...

47-UN ADAOS LOGIC

Eram la un mall „**LIDL**”, cu soția mea. Dar eu n-aveam chef, deloc, dar absolut deloc, să parcurg toate labirinturile mall-ului, doar pentru a o urmări pe soția mea, în demersurile (și experimentele) ei, situate sub binecuvântata zodie a lui Mercur! În definitiv, nici nu se face să strici plăcerea unei cucoane, de a admira (mai ales...) și de a cumpăra (...în subsidiar, de cele mai multe ori...dată fiind criza mondială prelungită!), de capul (și de banii) ei...

Așa că, mi-am construit, și eu, mica mea plăcere, din a citi stupiditățile reclamelor din mall. Speram să aflu ceva mai de „**Doamne,-ajută**”...

Și așteptările nu mi-au fost înșelate! Pe un panou, trona inscripția fudulă: „**<<LIDL>> – meriți să fii surprins...**” – iar cineva adăugase, cu un pix, dedesubt... - ...ca un soi de continuare logică a lozincii (...numai bună pentru educarea retardaților mintali...): „**...cu mâna-n sertarul cu bani, al casieritei...**”

Și (culmea!), adaosul era inscripționat **perfect ortografic**... – ...ceea ce nu-i de ici, de colo, în vremurile noastre de maximă ..., *frivolitate lingvistică*”!

48-PARADOXUL REALITĂȚII

M-am întâlnit cu un amic (de multă vreme nu ne mai văzuserăm, din pricina maldărelor de necazuri personale!) - la policlinică...apoi, în aceeași zi, după o goană contra cronometru (a amândurora! – ...pentru că, și eu, aveam un bolnav grav în familie...), l-am întâlnit la medicul de familie, apoi, la spital...din nou, la medicul de familie...și iar la spital...și, în sfârșit, la farmacie!

-Ca să fii bolnav, trebuie să fii sănătos tun... - ...mârâi el, printre dinți, lângă umărul meu.

-Ce spui? – ...obosit de atâta alergătură, mă aplecai eu cu urechea spre el, crezând că n-am auzit bine.

-Ei, bine, hai să nuanțăm un pic (...îmi concesionă el, ștergându-și, de zor, fruntea și fața, de sudoare...)...să formulăm așa: **Ca să-ți permiți, azi, să fii bolnav, trebuie să fii al naibii de sănătos!** – răbufni, în sfârșit, bietul om, față de mine, în fața teighelei de la farmacie. ...Batistele nu-și mai făceau datoria...era, sărmanul, ca și mine, lac de sudoare atâtor „*curse*”, făcute pe jos, de la Ana la Caiafa...și retur!

-Ciudat paradox... – îl privii eu țintă, oarecum derutat, dar începând să fiu cuprins de „*lumina intuiției*”...

-Niciun paradox! Soră-mea are cancer, și, dacă eu nu existam pe fața pământului, deci ea ar fi fost obligată să-și caute și găsească tratamentul cu citostatice, **de una singură** – da, atunci, ia închipuiește-ți (...ceea ce imbecilii din minister nu vor să **încearcă** măcar, nici dacă-i decapitezi... - ...în definitiv, nici n-ai avea ce face cu dovleacul lor gol-gol-gol..., cel mult, „*dotat*” cu un braț de fân!): ea, bolnava de cancer, soră-mea, ar fi trebuit să parcurgă exact traseul pe care l-am parcurs eu, fratele ei, azi...și te-am avut martor pe tine! Dacă era să trebuiască **bolnavul** să-și capete tratamentul (pentru că ar fi singur-singurel, fără soț, sau soție, sau frați, surori, vecini miloși etc.), probabil că s-ar prăbuși, mort, încă din clipa în care s-ar fi dat jos din pat, ca să se îmbrace, spre a se înscrie în sinistru bătăie de joc, numită, imens de cinic, acolo sus, la nivelul **Nesimțirii Supreme!** - „*drumul bolnavului către sănătate*”...

...Și, gândind o clipă, dincolo de cumplita osteneală paralizantă (și de membre, și de minte!)... - ...mi-am dat seama, cu umilință și revoltă, că nu era, cu adevărat (în spusele amicului meu), niciun paradox, ci era exprimată, doar, cu obidă - cruda și canibalica realitate, a societății „*umane*” (!) de azi...!

49-MARELE SUPERSTIȚIOS

Deși socotit un mare câștigător, la „*bursa femeilor zilei*” (...a avut, ca amante, femei foarte bine situate social, precum bogătașa, sincer-iubitoare de amant, Laure de Berny, mamă a nouă copii și inspiratoare a romanului „*Femeia la 30 de ani*”... - ...poeta Marceline Desbordes-Valmore, celebra doamnă Récamier, Eleonore de Trumilly, nobilă pur-sânge, fiica unui legitimist ce luptase în armata lui Condée, marchiza de Castries, care-l face să scrie, în jurnalul său, la întoarcerea în Franța, din voiajul său la Geneva, compagnon fiind al marchizei: „*dezolat, blestemând tot, afurisind femeia*”...etc. etc.) – fenomenal de prodigiosul romancier („*Mă scol la miezul nopții și lucrez șaisprezece ore în șir*”)

HONORÉ DE BALZAC⁴¹ (particula nobiliară și-o adaugă, cu de la sine putere, numelui, în aprilie 1831, deși știa foarte bine că tatăl său nu fusese decât un țăran descărăreț, Bernard-François Balsa, din cătunul Nougayrié, iar mama sa fiind fiica unui bogat negustor de postavuri, Anne-Charlotte-Laure Sallambier⁴² - și atât!) - era un tip „*cu ochi de foc*”, dar rubicund, ba chiar **gras de-a binelea**!

Tatălui său, care-i spusese, destul de îngrijorat și disprețuitor: „*În literatură trebuie să fii rege, ca să nu fii ordonanță !*” - tânărul grăsuț, Honoré „*de*” Balzac, exasperat și plin de visuri (...care de care mai nebunesc... - ...la un moment dat, a crezut că poate ajunge academician, pair, ministru...și chiar mai mult...: “*Prin lovituri de tun, ușa la Academie, prin Academie - să devin pair, prin titlul de pair - ministru, și să ajung la putere, prin puterea însăși*”) – îi răspunde: „*Eu voi fi rege !*”...

Această “*balenă umană*”, autoînnobilată, își măsura zilnic, grosimea pântecelui...și se îngrijora, de moarte, când îi scădea pântecelul, în vreo dimineață, sub doi metri (circumferința “*mijlocelului*”...!). De ce? Pur și simplu, din superstiție! Avea el, marele Balzac, omul monden și de succes... - ...o bizară obsesie: “*Cu cât voi fi mai gras, cu atât voi crea personaje mai vajnice, mai vânjoase, mai credibile, mai ușor și mai bune de impus publicului meu cititor!*”

Notă: Balzac adunase, în unii ani, datorii amețitoare, pe care trăgea nădejde ca munca sa turbată (dublă de un abuz incredibil de cafea...în unele zile, bea cafea, literalmente, cu căldarea!) - ...să-l scape de beleaua datoriilor (...o belea statornică! – pentru că Balzac, asemenea multor artiști, se credea mare om de afaceri, pe când realitatea era cu totul alta: Balzac a fost cel mai prost “*om de afaceri*”, și cel mai **încăpățânat în prostia asta**, dintre toți scriitorii lumii, care s-au crezut, vreodată, “*oameni de afaceri*”... - dintre care, mulți, se voiau și “*se vedeau*” ca: patroni, bancheri, administratori etc.)!

...Dar urma o a doua parte obsesiei sale superstițioase, cel puțin la fel de bizară ca prima:

“*Personajele mele trebuie să mi le creez, din punct de vedere fizic, invers proporțional cu statura mea și, mai cu seamă, cu starea pântecelui meu: cu cât eu voi fi mai gras, cu atât ele, personajele mele dragi, trebuie să fie mai uscate, mai sfrijite...Altfel, romanul meu va da chix, la public!*”

Își folosea, în scopul menținerii pântecelui său, la “*cote*” înalte (și spre verificare permanent-periodică...), un metru de croitorie. Asta, în fiecare dimineață și în fiecare seară...

...Și, astfel, apar celebrii “*sfrijți*” balzacieni (...“*sfrijți*”, fie din pricini de zgârcenie monstruoasă, fie din pricini de malnutriție pauperă, nu atât din sublimitatea vreunui martiraj, cât dintr-o patimă cu totul dementă, maladivă...): Gobseck, Moș Goriot, Eugénie Grandet, Eugène de Rastignac (“*À nous deux maintenant, Paris!*”), Vautrin, César Birotteau, Vărul Pons etc. etc. etc.

...Nu există mare creator, fără...“*păsărica*” lui, aducătoare/“*colectoare*” de muze și de geniu! Altfel, de i-ar lipsi „*păsărica*” (una cu totul specifică, originală!), „*marele creator*” n-ar fi decât un om banal - ca mine, ca tine...

50-PROBLEMA ATITUDINII

⁴¹ - **HONORÉ DE BALZAC** (n. 20 mai 1799, Tours, Franța – d. 18 august 1850, Paris, Franța) a fost un romancier, critic literar, eseist, jurnalist și scriitor francez.

El este considerat unul dintre cei mai mari scriitori francezi în domeniul romanului realist, romanului psihologic și a romanului fantastic.

⁴² -Cf. Gérard Gengembre, “*BALZAC, le Napoléon des lettres*”, Paris, Découvertes Gallimard, 1992 – și: « *Balzac* », *Dictionnaire des littératures de langue française*, p. 120- 143, Bordas, 1984.

E o toamnă profund melancolică. Toți copacii din parc își plâng amurgul, cu ploi prelungi, de frunze galbene. Aproape audibil vuietul căderii cosmice, de neîntors...

Un Poet (...hoinar, „*vagant și famelic*”...) recită din Verlaine (...pe gânduri, murmurat... – și oftând, numai el știe de ce...) - împletindu-și (ritmându-și, instinctiv...) pașii, pe aleile parcului pustiit de amurgul desăvârșit...), cu expiațiunile funebru-rotitoare, agonizante, ale frunzelor și chiar mănunchiurilor de frunze:

-“*Les sanglots longs
Des violins
De l'automne
Blessent mon Coeur
D'une langueur
Monotone...*”

O gospodină, trecând, cu totul întâmplător, pe aceeași alee cu Poetul, cu bărbia în piept și la fel de adâncit-gânditoare ca și Maestrul (...cel rănit de lacrimile poemului verlain-ian...), bolborosește, pentru ea, extrem de preocupată și ațâțat-îngrijorată:

-Varza am pus-o la butoi...buuun...să văd, în seara asta, ce fac cu castraveții ăia, că se strică, dacă nu-i fac nici azi...

E greu de spus care dintre cei doi „*pietoni ai căderii, reînnoite, în beznele anuale*”, este mai profund și mai sincer afectat, de toamna aceasta târzie.

...Să ne imaginăm, de-o pildă, că gospodina, după ce-a pus și castraveții (în super-borcane!), îl invită, la un festin cu murături „*adiționale*”, pe... *vagantul și famelicul*” Poet.

Cine și-ar putea da atunci, oare, cu mai multă dreptate (dintre cei doi... - ...care par atât de diferiți, între ei!) – „*aere princiare*”...?

51-UN TIP

Scriitorul **DUILIU ZAMFIRESCU**, el însuși fiu de arendaș (...fiul arendașului Lascăr Zamfirescu...), a creat, în romanul-fluviu, ciclul *Comăneștenilor (Viața la țară, Tănase Scatiu, În război, Îndreptări, Anna)* – pe unul dintre cele mai detestabile tipuri: tipul arendașului parvenit, Tănase Scatiu.

Se știe că, datorită faptului că fusese, încă de foarte tânăr, inițiat în iudeo-masonerie, Duiliu Zamfirescu a avut acces la cele mai înalte „*cinuri*”, în cadrul Ministerului de Externe al României: a fost secretar de legăție la Roma (până în 1906) - revenit în țară, este numit secretar general al Ministerului de Externe al României, apoi, ministru de externe, sub guvernul Averescu (13 Martie-13 Iunie 1920)...

Toate cele cinci volume ale ciclului *Comăneștenilor* au fost scrise departe de țară, la Roma, când autorul lucra la legăția română din Italia.

Ceea ce se știe mai puțin este felul împrejurării și împrejurarea însăși, care i-a oferit, lui Zamfirescu, modelul pentru „*celebrul întunecat*” al „*cărții sale fluviale*” – *Tănase Scatiu*.

Duiliu Zamfirescu tocmai luase trenul, celebrul *Orient Express*, pentru Roma. După ce bagajele îi fuseseră puse în regulă de hamali, Zamfirescu se așezase pe fotoliul-banchetă, de la „*prima clasă*”... – ...și, închizând ochii, începu să dormiteze „*dulce*”...

Când, deodată, ușa compartimentului se deschise cu un zgomet violent, și un glas îngroșat de o mânie cam „*spectaculoasă*”, un glas „*integral*” mârălănesc, înjurând cu grosolănie, îl trezi de tot...dar Duiliu Zamfirescu păstră, din prudență, ochii tot închiși...:

-Băi boule! – ...se pare că noul pasager și companion nedorit al lui Zamfirescu se adresa, cu astfel de admonestare, nu „*secretarului de legăție*” (...cel cu ochii încă închiși...), ci îl

“*apela*”, atât de impetuos-elegant, pe hamal, cu această invectivă explozivă... - ...băi tâmpitule, cât dracu îți trebuie, ca să cari bagajele? Imbecilule... - ...și urmă, firește, un nou torent de înjurături, abundente, teribil de suculente și care nu se repetau...”*neam*”!

După ce conflictul cu hamalul se stinse, prin înapoierea, pe peron, a ultimului – noul pasager zbieră, către pasagerul cu ochii închiși:

-Da, dom'le, închipuiește-ți, pe căldura asta, să mai ai de-a face și cu idioți, cretini din naștere, animale, dom'le, ce mai... - ...și, din nou, urechile proaspătului secretar de legăție la Roma fură potopite de înjurături, inedite și fără de nicio reținere.

Apoi, deși Zamfirescu, în continuare, își ținea ochii închiși, noul pasager aproape îi smulse mâna din umăr, cu o politețe de măcelar...o politețe care mirosea, cât de colo, a culme a grosolăniei...dar și a ceva alcool... “*antedatat*”:

-Hai, dom'le, nu-mi mai fă mie pe porcu-n păpușoi! Nu dormi matale, în tot tãmbălăul ăsta, cum nu doarme noul matale amic, Gaiță! Aici de față, care se prezintă, cu onor! – strigă, prin surprindere (...de era să-l bage în boale, pe domnul “*secretar de legăție*” la Roma!), noua sa cunoștință de călătorie, domnul Gaiță... - ...și domnul Gaiță își pocni, strașnic de milităros, călcăiele unor pantofi extrem de scumpi...dacă nu și deosebit de eleganți.

Duiliu Zamfirescu (“*domnul secretar de legăție*” la Roma...) realizează, cam târziu, că strategia cu dormitul prefăcut nu dă totdeauna roade fertile și liniștitoare...mai ales în compania unor domni cu nume atât de răsunătoare și neaoș-valahe, precum cel de Gaiță...!

Își deschise, deci, ochii, cât putu de larg, își încordă toți mușchii feței, pentru un zâmbet (care semăna cu acela al unui martir, dus la locul de supliciu...) și-și lăsă mâna să-i fie pompată de laba de urs a...”*gaiței*” euforice. Nu-i vorbă, emana, dinspre “*gaiță*” (ceva teribil, dom'le!), un damf caracteristic, de trascău...nici măcar de coniac fin...

-Hai să trăiești o mie de ani! Ai în față, dom'le, un arendaș deștept foc și norocos de-de-de-de... - ...și, după bâlbâiala calculată, urmă, firește, toată proza autobiografico-auto-apologetică, a domnului Gaiță, care...:

-Dom'le, eu sunt om dintr-o bucată, dom'le, nu o panseluță d-aia boierească...eu am muncit, din greu, dom'le, cu mâinile și cu capul ăsta - uite, dom'le, astea și ăsta! (...și și le arată, pe rând, palmele și creștetul capului, deși nu se observau deosebiri majore, de păroșenie, între primele și ultimul!) - ...n-am, dom'le, ce ascunde! Ce-i în gușă, și-n căpușă! Și acum, pentru că ne-am cunoscut așa de bine, ca doi cai breji (...“*secretarul de legăție*”, la Roma, nu apucase a-și descleșta gura, nici măcar pentru o singură silabă!), ia și bea cu mine, așa, bruderșaft, din țuica asta...e de mine făcută, dom'le! – ...de mine, și-atât! – ...țărani, dom'le, este mai răi și mai imbecili decât vita din staul, dom'le! - ...nu-i las eu pe putorile de țărani să se atingă de secretul lui Bacchus al meu! Ha-ha-ha-ha-ha! – și nu se mai sfârșiră, decât după vreun sfert de ceas, hohotele grobianului “*găițar*”, atât de încântat era el însuși (și cam atât...) de propria-i glumă...”*enciclopedico-mitologică*”!

...“*Uite, despre un astfel de mârlan trebuie să scriu, neapărat...pentru că prea dai peste el unde vrei și unde nu vrei, în Valahia noastră..., cea care, până nu de mult, era campioana europeană a bunului-simț și al măsurii, în toate cele...*” – oftă, plictisit, în sine sa, ceva mai târziu, Duiliu Zamfirescu... - ...aproape terorizat de efuziunile periodice ale arendașului Gaiță, care, după fiecare “*glumă*” (cu patent propriu, de veritabilă...”*gaiță*”!), îi strivea mâna-i (...fină și înmănușată...), între labele lui, strașnic de păroase, pretins “*prietenose*”...

...E drept că, din “*gaiță*”, în cartea lui Zamfirescu, s-a schimbat în “*scatiu*”, dar fără “*pierderi de viteză*” ale vocabularului ori ale caracterului: tot atâta farmec de mahala și zalhana a dobândit personajul creat în viitoarea operă nemuritoare a lui Duiliu Zamfirescu (...domnul “*secretar de legăție*” la Roma, care se bătuse pe burtă cu un co-specimen de arendaș get-beget, deloc “*secretărito-înfipit*”, de iudeo-masonerie – cel puțin, **nu deocamdată!** - prin legații străine...), cât și cel authentic și viu, întâlnit din întâmplare (o

întâmplare cu consecințe foarte rodnice, pentru literatură română!), în *Orient Express*-ul eleganței și rafinamentului European-Oriental...**dar garantat balcanic!**

52-CRUCEA IUBIRII

...Jegos la culme, nebărbierit ca un pustnic al veacului, cu câteva flenduri slinoase, atârându-i, burlesc, pe trupul de sperietoare de ciori – **EDGAR ALLAN POE** se târăște, abia smulgându-și pașii (...unul, al doilea...altul, și, pe urmă, cu infernale chinuri, celălalt...), din nisipul deșertului cenușiu-purpuriu...din cețurile și vălurile cernite, solidificate de vreme și fără nădăjduirea vreunei zări...

Acolo, sus, în vârful Stâncii, precum Sfînxul – stă **CORBUL**...nemișcat stă Negrul și Orbul **CORB**...și Poe se târăște, inimaginabil de greu, până la poalele Stâncii:

-Îți merge bine, Corbule, nu-i așa? Spune drept, Corbule! – rânji (chinuit, obosit și exasperat), Poetul.

-Da, de când ție nu-ți mai merge deloc, eu am început să prosper de minune, mai mult chiar decât m-am așteptat...mai mult decât toți regii și împărații lumii... - hârâi Corbul, batjocoritor și cu tășurile clonțului strâmbe, încrucișate de dispreț - ca de o beție mistică.

Poetul parcă atunci își descoperi, cu durere cumplită, mizeria în care se zbătea și se-ngloda...își dădu seama de păsările negre ale demenței, care dădeau roate, în jurul capului său încins de disperări fără leac, în jurul hoitului său, anume pregătit pentru festinul demonilor cerului...

Se reculese, strângând din dinții care-i mai rămăsese, ca o mască funebră, pe sub obrajii suflecați de atâtea mii de crispări... – și-și întrebă Corbul:

-Ea ce mai face? Măcar acum, când am plecat definitiv, ba chiar am fugit, îngrozit, din toate oceanele lumii, din toate amintirile lumii...măcar acum ridică, rogu-te, un colț al vălului, de deasupra chipului și misterului ei...care se contopesc... - te implor!

-Da, și Ea se hrănește, acum, din hoitul tău...și este fericită...foarte fericită... - ...dacă ai mai avea ochi, priviri și puteri, ai vedea-o amestecată cu demonii zburători, care dau roate hoitului tău becnic... - ricană Corbul.

Poetul se ghemui, întâi, de o durere atroce, inexprimabilă...dar, apoi, se ridică, demn; vocea lui deveni sonoră și plină, iar chipul lui se luminează fantastic, ca de o mare revelație:

-Dacă chinurile mele, dacă răstignirile mele, dacă moartea mea – sunt semnele învierii ei, atunci eu mă bucur, mă bucur din adânc de suflet...pentru că ființă nu mai am...mă bucur, da...sunt fericit, peste orice măsură sunt fericit...fericit pentru toate durerile mele, și-I dau slavă Lui, Dumnezeuului îndrăgostiților lumii!

-Da-da-da, dă slavă, dă slavă, amărătule! – din nou, batjocori Sfînxul Cel Negru. Uite, colo, în vârf de Munte, deasupra tuturor mlaștinilor tale – Cele Trei Cruci...alege-ți una...

Și, într-adevăr, în pisc de Munte străluminau trei cruci...una, cea din mijloc, deasupra tuturor...iar cea din marginea stângă, a lui Hestas-Orbul, era mai prizărită decât toate...

-Să-mi aleg crucea? Da, o s-o aleg...murmură, cu o voce, din nou, pierdută, Poetul.

Și, din nou, în clipa ce urmă, vocea i se limpezi și întări, aproape de tunet:

-Dacă durerile mele cumplite și umilințele mele nesfârșite sunt hrana ființei Ei, a Iubitei mele Mistice - atunci...atunci, în vecie, crucea mea să fie crucea Orbului Hestas...

În aceeași clipă, cu un zgomet asurzitor, Corbul-Sfînx se prăbuși, în praful amneziilor cosmice...dimpună cu toată vizunea deșertului cenușiu-purpuriu, rostogolindu-se până, hăt, în prăpastia fără de fund, de la poalele Muntelui...dispărând, cu totul și pentru totdeauna...și păsările negre dispărură, toate deodată, ca prin farmec, lăsând locul luminii de peste fire și cântecelor angelice...

...Poetul muri, în mod atât de umil și rușinos... - ...dar crucea lui (aparent sfrijită, pipernicită și aparținând unui celebru și sângeros Orb...), crucea purtând, pe aripile ei de foc, Iubirea Cea Curată (*"Fata fără-asemuire, îngerii îi spun Lenore, / Nume-n lume trecător..."*), rămase veșnic, spre mirare, admirare și extaz, în toate sufletele celor (dintre muritori...) care, prin minunată întâmplare sau prin enigmatic har, au văzut și n-au uitat Cristalul Celest.

53-CAVALERISM MODERN

Cavalerul Louis le Noir, care susținuse, cu succes, duelul, în Bois de Boulogne (arondismentul 16 al Parisului), și apăruse, astfel, onoarea iubitei lui (...onoare care cam fusese șifonată, într-un restaurant din suburbii, cu o seară înainte, de către un înalt duce scoțian, beat criță), făcându-i adversarului său o frumoasă gaură în plămânul stâng (și, evident, și în buzunarul stâng, pentru că tratamentul, ce urma să-i vindece, aceluia, plămânul, urma să-l coste și timp, dar, mai cu seamă, câteva mii de euro, bani-peșin...) – se întorcea acasă, în palatul său de pe Champs Élysées (aproape de Place de la Concorde), acoperit fiind de aureola gloriei virile. Și cu câteva răni sângărânde – superficiale, dar dureroase, la brațul drept și la umărul din aceeași direcție.

Iubita-l aștepta, lividă, în Sala Albastră. Când îl văzu intrând, așa, însângerat, se azvârli în brațele lui, îngenunchie, duioasă (...de-i foșniră toate verzele rochiilor de mătase galben-de-levănțică...), plângându-i pe răni și gungurind amarnic:

-O, bietele mele răni, o, rănilor mele dragi...

Cavalerul, cu aerul său accentuat nobiliar, trufaș, savant și nesuferit de cutezător și precis în exprimare, îi replică, printr-un discurs sever:

-Te rog, frumoasa mea, să te ridici și să nu-mi mai bocești pe răni! Sunt rănilor mele, nu ale tale! Lacrimile tale conțin, pe lângă prolactină, mangan, albumină, enzime – și o cantitate supărătoare de sare, care-mi sporește, clar și tot mai acut, durerile și usturimea rănilor... - ...pe care ți le-am dedicat, e-adevărat – dar nu pentru ca, după lupta onoarei, tu să suprasoliciți aceste dureri, cu sărurile tale, produse dintr-un exces glandular... - ...de înțeles, parțial, dar, acum, date fiind leziunile mele chinuitoare – foarte condamabil!

Adăugă, disprețuitor, după câteva secunde de gândire:

---Și nici măcar nu au capacități dezinfectante, aceste secreții lacrimale ale tale...!

Și-o smulse de la pieptu-i, pe iubita-i exasperată...o smulse, cu noblețe, de pe rănilor lui sângărânde... – ...sângărânde-sângărânde, dar într-un mod strict științifico-biologic.

54-GRĂDINA

...Un tânăr student, înalt, frumos și șchiop, urca pe Copoul Iașilor, într-o primăvară târzie și de neînțeles luminoasă... - ...ca o minune a Învierii Mântuitorului. Studentul mergea la cursuri. Soarele strălucea, cum, parcă, n-o făcuse niciodată... - ...de când e el, soarele - soare, pe cerurile perfect albastre, de adevărată și continuă sărbătoare...

Urca tânărul, destul de greu urca, din pricina betegelii lui - dar urca fericit. Toată viața era înaintea lui! Teii te îmbătau, cu mireasma lor...Toată lumea era a lui!

-De ce să merg la cursuri? N-au niciun rost, cursurile astea...cu nimic nu m-ajută...Numai pierd vremea, cu fel și soi de prostii, care-mi sufocă mintea și-mi orbesc ochii sufletului. Trebuie să merg în Grădină!

Un coleg de grupă, care-l ajunsese din urmă, îl însoți, în tăcere, câteva secunde, pe drumul urcător, spre Universitate... – ..apoi, îl întreabă, mai mult să se afle în treabă:

-Mergi la cursuri, nu?

-Așa gândeam, când am intrat pe sub coloanele Bibliotecii Eminescu...dar acum nu mai sunt deloc convins...cred că mă voi duce în Grădină... – murmură, cântărindu-și, încă, alternativele, tânărul student, înalt, frumos și șchiop.

-Ce fericit ai să fii... – murmură studentul cel teafăr. Eu am lipsit la vreo zece cursuri...nu-mi mai permit și azi...e prea mult de copiat, de la frați...Ce fericire, pe o vreme ca asta, să dai la spate cursurile astea îmbâcsite.. – și studentul cel teafăr dădea din cap, cu capul lăsat în bărbie - ba la stânga, ba la dreapta, îi pendula capul lui, cel nehotărât și jalnic.

-Da, e plicticos, când e o asemenea zi...când e un asemenea soare...când miresmele teilor tembată.... – rosti, decis, entuziasat la culme, tânărul student șchiop, cu capul sus.

-Atunci...atunci, la revedere...eu o iau înainte...și să te bucuri de tot ce-ți poate da ziua asta, atât de frumoasă...

-Da, mă voi bucura, și de zi, și de lume, și de viață! – se bucură, ca-ntr-un jurământ, beteagul - la gândul evadării din orarul plictiselilor inutile și sinucigașe. Târându-și, cu o bucurie secretă, piciorul beteag, studentul rosti, în extază:

-La revedere, la revedere! – spuse el - dar făcu asta dintr-un automatism. Pentru că, de mult, nici nu mai ținea cont de existența studentului teafăr, de lângă umărul lui. Se gândea doar înainte, la Grădină.

Și urca, greu, dar fericit! - urca spre Grădină...

...A văzut Grădina, dar n-a fost fericit. Viața și lumea n-au fost ale lui, ci s-au lăsat dictate, cu cruzime, de cu totul altcineva, decât voința și dorința lui, aproape (dar nu întru totul...) religioasă, de libertate. A fost, cât a mai trăit (dar, oare, o fi trăit...?), ca un pai plutind pe o suprafața unei bălți puturoase... - ... doar un profesoraș oarecare, înmlăștinat într-un târg împutit (...împutit de bârfe urât mirositoare, de invidii turbate, de lipsă acută de rosturi și de crezuri...și, mai cu seamă, de crime banale, dar cumplite de feroce... – ...crime trecute, zilnic, cu vederea, de toți, ca niște lucruri intrate, de mult, dintotdeauna, în rânduiala firii...) - târg în care visurile lui „*îngrădinate*” (...odată, odinioară, demult...nu se mai știa când...) - i-au fost jumultite, cu totul, încă din primele ceasuri ale venirii lui „*acolo*”, în infern...

Da, acolo, în acel târg împutit, a murit, fără să apuce a trăi. A murit, fără să știe că-i mort. Și nu s-a aflat nimeni, niciun suflet milos, să-i spună cât de perfect mort este.

...Nu e suficient să vezi Grădina. **Trebuie să nu accepți infernul, în primul rând – și niciodată!** E necesar să și rămâi cu ea, cu Grădina, în suflet. Sau – să rămâi, pe veci, îngropat în miresmele ei sfinte, care, parcă, te strigă (...mereu, exasperat!) cu glasurile lor de îngeri salvatori, mereu și întru totul și toate salvatori....

Religia Grădinii n-o înțeleg și n-o păstrează decât cei credincioși, pe viață...adică, pentru veșnicie... – ...cei închinați, cu totul, Ei!

...Altfel, betegeala se întinde, ca pecinginea, sau precum un neîndurător cancer... - ...de la picior, la ochi...de la ochi, la suflet... - ...și praful se alege de viața, de lumea, de ființarea ta...

Și ajungi șchiop ca diavolul...neîncrezător precum diavolul...sau chiar diavol-diavol... – ...un diavol de rând, fără străluciri luciferice...un diavol îngrozitor de banal... - ...adică beteag, pe veșnicie, de Duh!

55-AXA LUMILOR

...Când eram, de vreo 2-3 ani, la bunicii mei, care m-au crescut o vreme – creștea, acolo, în ograda lor largă, **un tei urieșesc...care ajungea cu crăcile lui luminate drept la Poarta Cerului...**și eu, copil prostovan (...cum eram și voi rămâne, **până la urma-urmei!**), stând eu în...“*șezut*”, la poale de tei, îmi ziceam, în sinea mea, cu oarece nădăjduire tainică (...n-am zis-o nimănui, de atunci, până azi...): “*Măi, da' dacă m-aș sui eu, din creangă în creangă,*

așa, binișor, n-oi ajunge, oare, la Poarta Raiului, să vorbesc oleacă, nu mult, da' oleacă de tot... cu Doamne-Doamne? Ce-ar fi...

...N-a fost nimic, nu vă speriați! - ...dar, pentru mine, **TEIUL din Ograda Bunicilor** era **Scara Lumilor**, "**Axa Lumilor**", pe care te poți sui, cu nădejde, dacă ai vrednicie de Duh... - ...spre veșnica izbăvire!

56-FIECARE LUCRU, LA TIMPUL LUI

O jună „**balenoasă**” (...cât vreo trei dulapuri de haine...ticsite!) se plimba, într-o seară de vară (după o zi toridă!), pe trotuar... – ...dar nu înregistrase, într-un ceas, de când se plimba (...și se plimbase atâta, încât ieșise și luna, scandalizată că i se face concurență, ca „**regină a beznelor**”...cum se autointitula!) - niciun succes...

Fusese o zi de arșiță cumplită...cum-pli-tă! -...cum spuneau meteorologii cei atotștiutori și cu o istorie sub frizuri, phiii! - de-ți venea (...printr-o compensație judicioasă, chiar înțeleaptă!) să adopți „**moda Kojak**”: „**N-au mai fost înregistrate asemenea temperaturi, de 457 de ani, două luni, trei săptămâni și paisprezece ceasuri...și treisprezece secunde**”!

Adică, de pe vremea lui Papură-Vodă⁴³ (zicem noi...)!

Un tânăr trecător („**trecătoria**” lui era absolut întâmplătoare (accidentală și coincidentală), i se adresă, politicos, dar sugestiv, de tot junei celei „**balenoase**”:

-Trebuia, domnișoară dragă, să-ți fi făcut plimbarea, dacă tot ești un suflet mizericordios, azi, la amiază...când totul se lichefia, de căldură... ba, chiar ieșeau aburi din corporalitățile solide...care începeau să se vaporizeze! – ...nu acu', când e umbră „**căcălău**”! Păi, una ca dumneata, așa de ...”**fermă și vastă în lățimi**”, scăpa (azi, la amiază!), viața și sănătatea unui batalion întreg de oameni...faceai umbră pentru cel puțin câteva sute de bieți semeni de-ai noștri..., care, în schimb, pentru că dumneata faci totul pe dos, și te-ai încăpățânat să nu te arăți, în toată larga-ți splendoare, Mirelui-Soare.... - ...s-au prăjit, s-au zvârcolit...unii au făcut insolăție...alții or fi și murit, sărmanii, deshidratați...

...Așa este.

⁴³ **-I-ȘTEFĂNIȚĂ LUPU**, poreclit „**PAPURĂ VODĂ**”, a fost fiul domnitorului Vasile Lupu și al Ecaterinei Doamna și a domnit în Moldova între anii 1659-1661. În plan intern, domnul avea să se confrunte cu o situație economică precară. Lupta pentru tron și raidurile turco-tătare au agravat și mai mult viața oamenilor de rând. Acestor conflicte politice și militare li s-a adăugat și foametea. Ca să le salveze viețile, oamenii acceptau să-și vândă copiii.

De numele domnitorului Ștefăniță Lupu se leagă și una dintre cele mai plastice expresii intrate în vocabularul și mentalul colectiv, „**Țara lui Papură Vodă**”. Pentru a afla originile acestei expresii, care sunt cauzele care i-au dat naștere, este necesară o privire aruncată pe cronicile acelor vremuri. Astfel, se poate vedea că, în anul 1660, an în care Ștefăniță Lupu era încă domnitor al Moldovei, o ciumă și apoi o foamete cumplită, provocată de jafurile tătarilor și de o mare invazie de lăcuste, au afectat provincia. Foamea oamenilor din ținut era atât de mare, încât aceștia, nemaiavind hrană, au ajuns să folosească coajă de copac și papură măcinată, în loc de pâine. De aici i s-a tras tînărului domnitor porecla de „**Papură Vodă**”. Martor ocular al acestor evenimente, Miron Costin scria: „**Oamenii mânca(u)...papură uscată în loc de pâine..., poreclea și pre Ștefăniță-Vodă, de-i dzicea <<Papură-Vodă>>**” – cf. adevarul.ro

II-Există și o altă variantă, despre un haiduc, Neagu Papură, care i-ar fi alungat (cu oamenii lui înarmați!), pe austrieci, din Oltenia (în 1734, după Pacea de la Passarowitz, din 21 iulie 1718) – și, cel puțin Oltenia, timp de **35 de ani** (1735-1770), s-a numit „**Țara lui Papură Vodă**”. Această zonă a devenit, aproape fără voia ei, un fel de stat independent: Țara Românească nu o putea revendica pentru că aparținea Imperiului Habsburgic, iar după 1739 domnitorii fanarioți n-au avut puterea necesară să se impună fără acordul oltenilor. Pe de altă parte, turcii, care erau încolțiți de ruși și austrieci, au stat deoparte, mulțumindu-se să întărească paza cetăților de la Dunăre, de teama atacurilor și jafurilor haiducilor. Paradoxal, acest interval istoric a fost de-a dreptul benefic pentru Oltenia. Fără sistem legislativ, dar și fără tributuri și taxe plătite turcilor, austriecilor, sau fanarioților de la București, viața majorității populației s-a îmbunătățit. Boierii au asuprit mai puțin țăranii, de teamă ca aceștia să nu-și facă singuri dreptate, comercianții și boierii și-au continuat afacerile la adăpostul cetelor înarmate de slujitori, iar procesele și judecățile au dispărut, diferendele rezolvându-se „**la mica înțelegere**”, prin forță sau aplicând legile pământului. Orașul s-a dezvoltat vertiginos, construindu-se multe clădiri, biserici și ateliere.

Oltenia, în perioada în care s-a identificat cu sintagma „**Țara lui Papură Vodă**”, este un paradox istoric. Abandonată de austrieci, necucerită de turci și stăpânită, practic, de haiduci, a găsit resursele interne să se redrezeze organic – cf. Miron Manega, *Povestea uimitoare din spatele expresiei „Țara lui Papură Vodă”*, în revista online de pe site-ul www.cunoastelumea.ro

Fiecare lucru, ca să fie de folos **cuiva** (...ori, după caz, **mai multora**...și juna „**balenoasă**” era tocmai...”**cazul**”), trebuie făcut la timpul lui... - ...adică, la și pe vremea potrivită...

57-DEOSEBIRI FUNDAMENTALE

...Un semen de-al nostru tocmai își făcea datoria de cetățean, față de semenii săi, de la crâșmă:

-Nu treceți strada: tocmai trece, pe stradă, un mort... – ...și, să nu-i luați, cumva, Doamne ferește, năravul lui cel veșnic...!

Un tânăr plictisit, însă (de la o masă mai apropiată), încercă să-l „**încuie**” pe bunul cetățean:

-Dar dacă trece pe stradă un prost? Ha? Sau...mai mulți, că ăștia, proștii, așa trec, ca și cocostârcii, în stoluri...chiar și-n „**rânduri-rânduri**”⁴⁴, ca rândunelele lui Eminescu...sau ca „**batalioanele hordiste**”, ale lui taica Atilla-Hunul...Tot să n-o trecem?

-Nu, atunci să emigrați...în lună! - ...”**că, altminteri, vă sufocați**” – zice învățătura străbună! – îi replică, ferm și concis, bunul cetățean.

Și continuă să bea, parcă mai vârtos și mai înverșunat, decât până atunci...

58-MOARTEA UNUI FUNCȚIONAR

...Funcționarul Ionescu se trezi cu noaptea în cap. Chiar noapte! Deși era doar ora cinci...noiembrie adusesese, deja, întunericul precoc.

Funcționarul Ionescu nu izbutise, de cu seară, să-și termine raportul către șef, și, de aceea, își jurase să-și jertfească somnul, pentru desăvârșirea datoriei...

Și avea funcționarul Ionescu un guturai strașnic, exasperant...

Sculându-se în capul oaselor, medită, în pat, cum să facă, să le rezolve pe toate, sau aproape...

- deodată! Își spuse, cu îndreptățire, că, dacă Napoleon reușea să facă mai multe treburi, importante, dinr-odată - apoi el, funcționarul Ionescu, cel care nu avea decât treburi mărunte de rezolvat...ce, era mai prost el, decât Napoleon? Doar și ăla era tot un om...

Lacrimile îi curgeau șuvoaie, din pricina strașnicului guturai...și i se înnodau în barbă. Dar ce trebuie făcut, apoi chiar trebuie făcut!

Ca urmare, se așază pe closet și, în același timp, deschise, larg, robinetul, de la chiuveta montată la doi pași de oala closetului. Stând pe „**tron**”, cu registrul de rapoarte proptit pe genunchi (...acolo unde abia i se țineau pantalonii de pijama, de firavele și ascuțitele-i rotule, să nu-i alunece, precum o pereche de lanțuri de pușcăriaș, peste glezne...) - înhăță, rapid, tubul de pastă de dinți și întinse, cu generozitate, pasta tricoloră, pe o periuță cam cheală...

Deodată, însă, își aminti că trebuie să-și facă un ceai fierbinte, ca să mai scadă din vijelia guturaiului...și să ia și o bomboană de mentă, în gură: așa îi spusese lui o cucoană, de la farmacie, că, dacă suge bomboana de mentă, îi trece orice răceală, ca luată cu mâna...

Pentru că încă nu „**produsese**”, încă, nimic, în oala closetului (deci, nu era pericol să-și ungă pijamalele...), alergă, așa, cu „**lanțurile**” la picioare, până în bucătărie...făcu ceaiul, într-o grabă nebună...luă, dintr-un coștei, și bomboana de mentă...și, țuști! – înapoi pe „**tronul**” solemn al closetului. Bineînțeles, toate mișcările prin casă (de la baie la bucătărie și înapoi!) - cu „**lanțurile**” pijamalei, fâlfâind și flendurind, în jurul gleznelor...!

Se așază, din nou, cuminte (precum „**Cumințenia Pământului**”!), pe „**tron**”, înhăță, din nou, periuța, cu șarpele de pastă tricoloră, încolăcit, leneș, peste perii ei (...ca un duh de pașă ori de vizir, făcându-și, tihnit, tabietul...)...și începu să-și frece, cu nădejde, dinții (cam stricați,

⁴⁴ -...De fapt, ca **florile de tei**: „*Adormind de armonia/Codrului bătut de gânduri,/Flori de tei deasupra noastră/Or să cadă rânduri-rânduri*” cf. Mihai Eminescu, *Dorința*.

înnegriți de carii dureroase). Pe genunchi, din nou, registrul...peste prima pagină a raportului, puse, în echilibru relativ, cana cu ceaiul aburind, fierbinte...și, cu o mână, scria la raport, cu cealaltă ducea cana aburindă la gură, în răstimpuri...

Dar tihna sufletului său funcționează nu dură mult: începură să-i curgă muci, din ambele nări, deodată...și nu, așa, câte o „**precipitație slabă**”, ci torente: jumătate din mucii se întâlneau cu lacrimile-i, în bărbie (...câte o pereche împreună, **lacrimi-muci**, ajungea să cadă, din păcate, și pe raportul, încă rămas prea alb...), iar jumătate din „**provizia**” de mucii ai foselor nazale îi obtura ambele nări...

Funcționarul Ionescu era și exasperat, și speriat: timpul trecea, raportul nu înainta, mai avea doar trei sferturi de ceas, până să se prezinte la slujbă...și „**precipitațiile bivalente**” îl sufocau de-a binelea. Nu-și permitea să lase, toate, la pământ...registru, cu raport cu tot, periută de dinți, cană cu ceai...și să smulgă (din suportul fixat în perete) o fâșie de hârtie igienică, să se șteargă la nas...!

Automat, deschise gura, în speranța că va intra aer **prin ea** (măcar) și va putea respira...dar, pentru că, de obicei, niciodată nu deschidea gura, fără să arunce sau strecoare, într-însa, ceva (...obicei de la câinescul serviciu funcționează...) – ...și acum, printr-un gest automat, își azvârli în hăul gurii bomboana de mentă...care, cum e și firesc, în lumea ghinionistilor! - se autoproiectă **drept în trahee**...

Funcționarul Ionescu scăpă din mână periută..., dar, mai cu seamă, scăpă, în hăuri, ceașca de ceai, care-și prăvăli întreg conținutul peste cele câteva zeci de rânduri scrise ale raportului (...și cel de cu seară, și continuarea lui de-acum, scrisă de pe „**tron**”!)...ochii i se înroșiră ca la turbați, ochii i se holbară cumplit, ieșindu-i din cap, ca la melcii cei mai zeloși...mucii și lacrimile pătrunseră prin gura larg, dureros deschisă... - ...și urmară drumul funest al bomboanei de mentă (adică, „**ulița armenească**” a traheii!)... se sufoca...se sufoca...se sufo-caaaa! - ...lumea i se-ntuneca...

...Atunci când își reveni, funcționarul Ionescu era scaldat în sudori, îndoite cu mucii și lacrimi, unite într-o sfântă (și cleioasă) cununie...Era prăbușit de pe „**tron**”, pe pardoseala băii...cât era de lat (și era!) și de lung: fără să-și dea seama, „**produse**”, între timp (în timpul scurtului său leșin...) - ...și încă niște colăcei verzui-maronii, tare gelatinoși, uriași, care i se lipiseră de burtă, de fese, de ambii craci ai pijamalelor...precum tentaculele unei caracatițe excrementale! ...Se uită la ceasul de pe peretele băii: ora de începere a serviciului...hă-hă...era dusă, cu toți dușii!

Funcționarului Ionescu, însă, i se schimbaseră, în cele câteva minute ale suplicii prin guturai, psihologia de slujbaş conștiincios. Acum, culmea de tacticos, dădu drumul robinetului de la cadă, lepădă, cu aceeași lentoare sănătoasă, „**lanțurile**” cracilor de la pijama...și așa, gol-goluț, ca un nou-născut, se cățăra în cadă, puse în cadă niște săruri de baie, parfumate... - ...se înfundă, în apă și în spumele arabice, ca un autentic padișah.

Nu-i mai păsa de nimic – decât de desfătarea momentelor acestora, de autentic paradis terestru.

...Funcționarul Ionescu murise. Acum, în cadă, se scâldea, extatic, epicureul Ionescu! Un om care învăța primii pași ai **libertății**, cu adevărat umane... – și pe cei ai **plăcerii**, nu mai puțin dăruite omului, de către Forța Supremă! - ...spre ogoirea eventualelor (dar numai bine de luat la goană!) necazuri cotidiene - imbecilizante, enervante și stupide, prin monotonia și repetitivitatea lor, absurdă și exasperantă.

Nici cariile nu-l mai dureau. Iar dinții, ca prin minune, se albiseră.

Hotărât lucru, avem de-a face cu alt om, decât cel cu care am început povestirea noastră...— ...deci, să ieșim din casa acestui nou locatar, pășind în vârful degetelor...și să ne ducem în treaba noastră, pe la cei care sunt **cu adevărat necăjiți**, în umilința grabelor lor funcționărești.

Căci locatarul Ionescu II (...probabil, dar nu foarte sigur...fostul funcționar Ionescu I) era, cu adevărat, un om fericit.

59-GHICITORUL ȘI TOCANA

Nu știu ce-l picni, într-o zi, pe un om ca la vreo 40-45 de ani, că el trebuie să se ducă, zor-nevoie, la un ghicitor, să-i spună cum va muri...altfel...altfel el nu se mai poate liniști! Ori că simțea vreun junghi, pe undeva, ori că-l luaseră gândurile cele rele, pe ne-veste, ori că visase mai știu eu ce... – ...destul că, în aceeași seară, se afla în pragul unei căsuțe prizărite, sub un delușor, unde oamenii din târg ziceau că șade „**un mare ghicitor**”!

Ajuns în casa ghicitorului, care n-avea decât o cameră, despărțită, în două, de o perdea (de-o parte dormea ghicitorul și-și visa...ghicirurile, iar de cealaltă parte, era o masă mare, rotundă și neagră-neagră (naiba știe de unde șterpelită..., că doar nu-ți crede că ghicitorul era chiar așa de bogat și căutat, de către oamenii normali la cap!), omul nostru se cam fâstâci. Pe masă era, chiar în mijloc (cum altfel?), un glob fumuriu...Ghicitorul îi înhăță omului, în primul și-n primul rând, taxa știută (...că-n târg mai erau nerozi, nu mulți, dar destui...) – iar, apoi, autoritar și luându-l de sus pe omul nostru:

-Hai, spune ce ai de spus!

Omul se codea, se codea...strașnic se codea...simțea el că întrebarea cu care venise era cam...ăăă...cam așa...”**într-o parte**”!

-La ce-ai venit la mine, omule? – ciocăni în masă ghicitorul și-l luă din scurt pe bietul om, care se cam prăpădise cu firea (...ghicitorul, în dosul perdelei, tocmai își terminase de făcut o tocană de berbec și, lângă tocană, „**legase**”, așa cum se și cuvine, și un șip cu palincă strașnică...deci, nu prea avea el chef de vorbă și de ghicit, când îl aștepta un astfel de ospăț... - ...pesemne, în ultimele zile, ghiujului îi mersese destul de bine, cu „**slujba**” lui, cea „**din dosul dealului**”...).

-Păi... – începu și se și poticni omul.

-Păi, ce?

-Aș vrea...aș cam...ăăă... – se bâlbâi omul.

-Toți vrem câte ceva, numai că nu e după cum vrem noi! – i-o tăie, aspru, ghicitorul. Hai, zi odată, limpede, ce vrei de la mine? De ce ești aici, iar nu acasă, lângă nevastă?

-...Ăăă...aș vrea să știu.

-Da? – ce anume nu știi încă, și-ai vrea să știi de-acum încolo? Că-s atâtea lucruri de neștiut, pe lumea asta și pe cealaltă, că nici nu visează omul...

-Păi, astaaa...aș vrea să știu cum voi trece eu pe cealaltă lume... – se grăbi omul, ca să nu se trezească dat afară, cumva, pe nepusă masă, de ghicitorul care, în acea zi, se dovedea a fi cam arțăgos – și să rămână, Doamne ferește, fără de răspuns, la marea taină...

-Adică, vrei să știi în ce fel vei muri, da? – își miji ochii ghicitorul.

-Păi, cam așa ceva... – răsuflă ușurat omul, că fusese, în sfârșit, înțeles.

Ghicitorul stătu vreo câteva clipe cu ochii în ochii omului. Apoi, întrebă, răspicat, ca la un interogatoriu:

-Știi să înoți?

-Păi cum nu, sigur că știu, io mi-s chiar campion la...

-Ei, atunci înseamnă că vei muri **spânzurat**, iar nu **de apă**... – rosti răspicat și rezolutiv ghicitorul, și-i întoarse spatele omului, lăsându-l în „**apele**” lui, în legea lui și-n grija cui o fi...căci prea mirosea bine, tocana de după perdea...

60-DIALOGURI CU AMICUL MEU SURD

-...Dama de aseară, cu care te-am zărit, a fost..."**valabilă**"?

-Ei, și tu! Mama mea e totdeauna amabilă!

-Nu-nu, eu te întrebam de **damă**, dacă e „**valabilă**”...

-Da-da, contabilă, contabilă...Păi, ce Dumnezeu, ai uitat așa de ușor că mama a fost, la banca din orașul nostru, singura contabilă?

-Hei, hei, dar concentrează-te puțin, amice: eu vorbeam de **dama de la restaurant**!

-Păi, sigur: chiar ieri, mama a trimis scrisoarea pe care i-ai dat-o, la post-restant!

-Nu, dom'le, eu te-am întrebat de **damă...DAMA**!

-Da, da, a pus mama, tot ieri, și fotografia tatei în ramă...așa ce s-a bucurat tata!

-...dama aia, înconjurată de bărbați...

-Nu, cum să se pozeze tata, mâncând cârnați? Ești formidabil de fraier...nu știu ce ai azi!

-...înconjurată ca de-un „**cordon sanitar**”! – mă grăbii eu să-mi termin fraza, în speranța că amicul meu își va ordona, în ureche și-n minte, cumva, altfel, sunetele...

-Da, uite că aici ți-ai amintit: e tocmai fotografia în care el, tata, era militar...

-...Întreaga noapte au roit, în jurul ei, tot felul de bărbați...

- ...Ai dreptate: tata apare în poză cu toți cei șapte frați!

...Văzând că n-o prea scot la capăt cu amicul meu, obsedat de temele familiale și cu totul indiferent la „**damezele**” supra-abordabile (...care, m-am gândit eu, i s-o fi părând lui ca fiind o temă cu totul marginală, neinteresantă - **...nici nu l-am întrebat, vreodată, de orientarea lui sexuală...** - ...și, de aceea, nici nu se concentrează să m-asculte, cu tot aparatul lui auditiv, pe care-l poartă în urechea dreaptă...), am încercat (...mutându-mă, urgent, chiar pe „**dreapta**” amicului greu de concentrat!) - să-l „**activez**” cu...politica:

-Ai auzit de complotul din Chile...

-Ei, cum să nu, mama a făcut aseară compot...da, a pus multe mere...da, cred că ai dreptate - vreo 3 kile...

-...ce aranjament aiurit: au fost toți arestați...

-...Ooof! Dar, te rog frumos, amice, să nu te mai aud (?) vorbind de zugrăvit și de agramăți (...eu tocmai de la unii ca ăștia am venit, acum!) și...numai de mame și de tați, că turbez! Toată ziua numai despre asta știi să vorbești! Limitatule! Și nu-mi tot sta în coasta dreaptă! – ...vreau să aud (!) și să mă desfăt, și eu, ca toată lumea, cu trilurile păsărilor, din pădurea asta...! (...pe care le auzea, precum **Cățelul Pământului...**).

*

...Am considerat că, cel puțin pe ziua de azi, mi-am făcut datoria, să „**socializez**” cu amicul meu cel mai bun...și mi-am văzut de treabă, hoinărind din vitrină de mall în vitrină de mall...

...De fapt, „**socializarea**” dă, mereu, în zilele noastre, aceleași roade plăpânde, pîrpirii și fade - cu oricine ai „**testa-o**”...ca și cum toți oamenii ar fi devenit, „**brusc și instantaneu**” – surzi sadea!

Măcar, amicul meu are scuza scarlatinei din copilărie...

61-AMINTIRI APĂSĂTOARE

CHARLES DICKENS⁴⁵ (1812-1870), deși se trăgea din mica nobilime - din cauza exceselor tatălui, a ajuns (dimpreună cu toată familia, de altfel!) - la închisoarea datornicilor.

⁴⁵ - **CHARLES JOHN HUFFAM DICKENS** (n. 7 februarie 1812 – d. 9 iunie 1870) a fost un romancier englez. Charles Dickens a fost un scriitor englez reprezentativ pentru realismul secolului al XIX-lea, cunoscut prin opere precum *Marile speranțe*, *Aventurile lui Oliver Twist*, *David Copperfield*, *Martin Chuzzlewit*, *Dombey și fiul*, *Timpuri grele*, *Dugheana cu vechituri* (*Prăvălia cu antichități*), *Documentele postume ale*

Mai târziu, când romanele sale au început să aibă un succes remarcabil, în societatea victoriană a timpului, s-a integrat, perfect, modei „*lecturilor publice*”, făcute în turnee – Scoția, Irlanda, SUA - ...firește că și în Anglia, în primul rând în Anglia sa natală...

Lumea zice că „*Marile speranțe*” ar fi cel mai bun roman al său. Puțini știu că, de fapt, când citea în public, „*David Copperfield*”, Dickens, deseori, lăcrima...și chiar era nevoit să-și întrerupă lectura publică.

...Unul dintre admiratorii săi a îndrăznit să-l abordeze, într-o seară târzie, după o astfel de lectură patetică (...se cunoștea bine, în societatea britanică, de atunci, că Charles Dickens avusese cel puțin două legături amoroase extraconjugale, cu Maria Beadnell și cu Ellen Tarnen, care o cam întorseseră pe dos pe soția sa, Catherine, cu care avea zece copii... – ...dar cea cu actrița Ellen Tarnen, începută în 1857, devenise nu doar notorie, ci se dovedise a fi și extrem de bizară, căci, vagonul de-a-ntâia, al unui tren deraiat, în care erau, împreună, în același compartiment, Charles cu Ellen - a fost singurul ocolit de moarte și dezastru, în 1865...) :

-Maestre, de ce nu mărturisiți că aveți un copil cu doamna Tarnen...? - ...care copil v-a murit, și, acum, îl jeliți...de aceea izbucniți în lacrimi, de câte ori vă decideți să ne citiți din David Copperfield...v-ați mai ușura sufletul, poate, dacă... – ...și, de aci încolo, milosul domn ascultător nu îndrăzni să mai înainteze, în fraza sa.

Charles Dickens reflectă, preț de vreo câteva minute, și, apoi, se decide:

-Da, în acel roman vorbesc despre un copil care mi-a murit...dar copilul acela nu era al meu, ci eram **eu însumi**! Când vă citesc dintr-însul, îmi amintesc toate umilințele și nedreptățile vieții mele: închisoarea datornicilor, în care am zăcut toți membrii familiei mele..., faptul că munceam zece-douăsprezece ore, când aveam doar 12 ani, în fabrica de cremă de ghetă a lui Warren...pentru 6 șilingi pe săptămână...doar-doar îi voi scoate pe ai mei, mai degrabă, din închisoarea datornicilor...dar, mai cu seamă, îmi aduc aminte cum, în inima mea, am pierdut-o pe mama...care m-a lăsat, **m-a obligat** să muncesc, în continuare, ani în șir, la crema de ghetă Warren, chiar și după ce toți ai mei ieșiseră, de mult, din temnița datornicilor...și aveau bani, și trăiau, în sfârșit, din nou, omenește...iar eu eram obligat să mă uit, noaptea târziu, când ieșeam de la Warren, pe fereastra luminată a casei părinților mei, de unde, acum, răzbăteau râsete vesele...fără să îndrăznesc, vreodată, să intru printre ei, în casa aceea, care era și a mea...în definitiv, pentru ei mă lăsasem umilit, înjurat și bătut, zi de zi, de Warren și de „*preferații*” săi, vlăjgani de două ori cât mine...și mă înjurau, cu obstinare, numai de mamă...și mamei mele nu-i mai era gândul la mine, la truda și lacrimile mele de copil, silit să-și privească părinții și frații, doar printre storurile de la ferestrele luminate...toți râzând, numai eu plângând...deși, o mare parte din munca mea copleșitoare, de copil de 12-13-14 ani, era răsplătită, abundant, de înjurături spurcate și de vânătăi care-mi închideau, adesea, ochii umflați..., banii amărâți ai muncii mele, făcute cu înverșunare și arzătoare dragoste de familie, se adăugaseră averii moștenite de ei, cu totul și cu totul întâmplător...ei, cei scăpați din temniță, și prin munca mea, uitaseră de mine...

Își trecu o mână peste fruntea asudată de greutatea și rușinea mărturisirii...poate o revărsare, o explozie necesară, ca să nu-și sară, precoce, din minți:

---Măcar de i-aș fi știut odihnind morți, sub un ulm înalt, în cimitir...Doamne-Dumnezeule, câte gânduri demente nu trec prin țeasta unui copil **orfan cu părinți**...Ce dement sunt și eu însumi, când, acum, la bătrânețe, simt, mai acut decât în copilărie chiar, starea penibilă de...orfan...Ha-ha-ha...

Deși părea că râde de el însuși, ochii lui Dickens se împăienjeniră de lacrimi, din nou – și-și puse palma peste ochi...lacrimile i se scurgeau printre degete...:

-Dumneata...de fapt, nimeni, nimeni nu-și poate da seama cât de tragic este să-ți pierzi mama... - **...ea fiind, încă, în viață...**Mă mir cum n-am înnebunit, mă mir că nu înnebunesc și acum, bâtrând și jenant de prost...dar, oare, nu-s deja, de multă vreme, nebun...și eu n-o știu? Niciun sfat, nicio aprobare, nicio încurajare, nicio consolare, niciun sprijin din partea nimănui de care să-mi amintesc... - ... așa că, să mă ajute Bunul Dumnezeu: dacă încă nu mi-am pierdut, de tot, mințile, să nu mi le pierd acum, înainte de a-mi pierde viața!

Copleșit de durerea disperată a lui Charles Dickens, idolul său... - admiratorul fără rețineri, îndrăznețul cel milos... - se târî, la o parte, din calea marelui scriitor, cel cu inima frământată de beznele amintirilor exasperante, atât de insuportabil de reale, în tortura gândurilor sale...

62-O DUPĂ-AMIAZĂ, O SEARĂ, O NOAPTE... - CU KAY STRICKER!

...Zăceam, tolănit, pe un pat larg și incomod, cumplit de tare și enorm, din atelierul de pictură al lui **VINCENT VAN GOGH**⁴⁶, din Arles. Mâncaserăm amândoi, din vase curate...dar nici unul dintre noi doi n-avea de gând să spele vasele!

Vincent se decise în fine, și-mi spuse:

-Hai să le spălăm amândoi vasele...că, data viitoare când mâncăm, nu mai avem vase curate, din care să mâncăm. Le-am tot stivuit, așa, murdare...și s-au isprăvit toate cele curate – ...ce-i drept, nici nu erau ele, vasele mele, prea multe...

Le-am spălat, amândoi, de mântuială...numai să existe o **“dată viitoare”**, când să mâncăm, iar, din vase spălate...curate!

Apoi, am ieșit, cu **“nebulul roșcat”** (**“fou roux”**, îi ziceau copii și imbecilii de târgoveți...), am ieșit afară, pe câmpii... Am mers pe jos, câțiva kilometri, probabil mulți... - el, Vincent, mormăind la fiecare nou peisaj, apărut, revelat ochilor săi...eu mormăind din pricini de pantofi prea strâmți. Mi i-am scos din picioare, cu o furie egală cu a lui **“fou roux”**, în fața operei începute, pe pânză! - când ea era, demult, isprăvită, în mintea și-n Duhul său... - și, desculț, ca un veritabil apostol al lui, l-am urmat, până ce s-a oprit, undeva, de unde încă se mai zărea soarele cotropitor al după-amiezii, și chiparoșii se ploconeau, deodată cu vântul, printre mările și oceanele de grâu copt, care se închinau, de zor, cerului și pământului – egal!

...Eu m-am tolănit, din nou, de data asta, în iarba înaltă și de un verde de otravă ucigașă. La câțiva metri de locul unde Vincent Van Gogh își instalase șevaletul, cu pânza gata pregătită...Mă uitam la nori, la schimbările permanente ale formelor lor neprihănite, în timp ce Van Gogh, așezat în fața șevaletului, schița ceva...mormăind un nume drag: numele iubirii lui, adevărate și unice, **“coapte”** și dramatice – Kay Vos, născută Stricker...

...L-am lăsat să mormăiască, în legea lui, pe **“roșcovanul nebun”**...iar eu priveam cum un nor imens, alb, se preschimba în silueta și, apoi, în forma, plină și albă, a unei domnițe, a unei prințese celeste, mirifică și albă ca laptele, și cu coroană pe cap...și norul părea că înțepenise într-această formă, și nu voia să se mai des-țepenească, în veci, din această viziune minunată! Norul nu se mai alungea, lățea sau scurta - ci, pe ceruri, în văzul întregii lumi terestre, deschise ochii domnița, părințesa cea albă, cu diademă strălucitoare pe pletele-i revărsate...și-i auzii vocea de cristal, strigând ceva...pe cineva drag, de jos...

-O vezi, Vincent? – îl întrebai pe pictorul mormăitor.

...Cum să n-o văd? – îmi răspunse el, tot mormăit, dar mult mai clar. O văd pretutindeni, este miresa mea, este prințesa mea...iubita mea Kay...

Eu îmi linsei buzele, pline de otravă - și-l întrebai, șovăitor:

⁴⁶ -**VINCENT WILLEM VAN GOGH** (pronunțat în neerlandeză [vɪnsɛnt vɑnxɔx], v. AFI, n. 30 martie 1853, Groot Zundert, Olanda, d. 29 iulie 1890, Auvers sur Oise, Franța) a fost un genial pictor olandez post-impresionist, ale cărui lucrări au avut o influență profundă asupra artei secolului al XIX-lea, prin culorile lor vii și impactul emoțional. A suferit de boli mintale, care la vârsta de 37 ani l-au dus la sinucidere.

-Și...se va vedea...va apărea Kay, pe pânza ta?

-Ce vorbă proastă, amice! – mormăi, neliniștit și, parcă, înfricoșat, hipnotizat de o vedenie. În fiecare tablou al meu este Kay...cerul este Kay...și pământul este tot Kay, cu diademă de grâu copt...Kay este totul, pretutindeni!

...Răsăriseră, pe cer, primele stele ale serii...

...Și în fiecare stea, și luna, și soarele, sunt toți aștri, ea, singura... Kay cea veșnică...veșnică...Kay a mea...frumoasa...preafrumoasa mea Kay...

Mă ridicai, să mă dezmořesc – și mă apropiai de pânza lui, pictată, parcă, de mii de zei fulgerători și de sute de înspăimântătoare harpii, răzbunătoare și de toate amintitoare...

-Dar, Vincent, eu nu văd în tabloul tău decât chiparoșii veghetori ai unui lan de grâu...văd și corbi, peste lan...văd și stelele, așternute, peste lan...dar n-o văd pe Kay, despre care mi-ai vorbit atât...

-Eu nu **vorbesc** despre Kay... - rosti, de data asta, clar, Vincent Van Gogh. Eu **o pictez** pe Kay, mereu și mereu...și mereu, fără conținere o pictez pe iubita mea Kay...

Și mă uitai mai bine, cu o luare-aminte care mă durea cumplit... - ...mă uitai întâi spre cerurile amurgite adânc, apoi, spre tabloul lui Vincent...da, pe cer nu conținea să se zbată acel nor, acum purpuriu, care nu putea să se elibereze de poruncile pe care i le dădea silueta prințesei albe...iar printre toate cele pictate de Vincent, se zbătea, neputincioasă și teribilă, Kay. Kay era în ceruri, Kay se frământa în mistralul care zvârcolea lanurile de grâu copt...Kay era în stele, și convorbea, înflăcărata, însuflețită, cu “**nebunul cel roșcovan**”...”**fou roux**”.

-Da, Vincent, abia acum simt că mi-am venit în simțiri...da, Vincent, totul, în tablourile pe care le pictezi, este silueta de foc și vorba de văpaie atotarzătoare, atotmistuitoare, a Iubirii lui Kay...

-Nu mă iubește... - începu el, Vincent, cu răsuflarea blocată de lacrimi...

-Nu, Vincent, nu ai dreptate: cât Kay a fost pe pământ, aici, în lumea noastră, nu te vedea pe tine, vedea ce-i urla reverendul Stricker, tatăl ei..., cum nici eu, la început, n-o vedeam, în tablourile tale...Dar acum, acum, prințesa Kay a ta este dusă într-o lume în care domnește **numai** iubirea voastră, **numai voi existați**...existați fără niciun zăgaz, fără alte zăgazuri decât respirația ta...decât ciorile sau corbii aceia de peste lanuri, dintre lumi le vegheate de chiparoși, ca niște punți întunecate și verzi, între lumi, între tine și Kay...

Vincent scoase un pistol, din buzunarul său ferfenițit, și se împușcă, drept în inimă se împușcă...murind (pentru ochii noștri orbi!), în fața tabloului său, care era universul întreg...adică, era tabloul enorm, din care striga, tot mai însuflețită și mai vehement învăpăiată de dragoste, Iubirea lui unică, stelară acum – Kay...

...Corbii sau ciorile, bocind sau cârâind, și-au luat, toate deodată, zborul! - ... și fâlfăiturile aripilor lor explodară cumplit, ca un ecou re-înviat al împușcăturii sinucigașe, a Maestrului Vincent – care se unea, pentru eternitate, cu Kay!

...Venise, și pentru Vincent Van Gogh – **NOAPTEA**! Dar, fiți siguri, nu fără Kay! Niciodată Vincent fără Kay...!

63-CUPLURI ERONATE

...**LUDWIG VAN BEETHOVEN**⁴⁷ (“**grădină de sfeclă**”) și Napoleon Bonaparte. Un Geniu-Demiurg - și un nemernic, care a distrus toată floarea Franței...și viitorul ei european. **NU!** Asta – nu!

⁴⁷ - **LUDWIG VAN BEETHOVEN** (n. 16 decembrie 1770, Bonn - d. 26 martie 1827, Viena) a fost un compozitor german, recunoscut ca unul din cei mai mari compozitori din istoria muzicii.

...Un muzician surd. De la 24 de ani... - ...și până la moarte!

Incredibil!

“Urechea lui interioară producea vibrații stranii...de aici, muzica sa...”.

Poate că medicii chiar vor fi crezând într-o așa de imbecilă explicație a Genialității - ca explicație, de fapt, a dumnezeirii integrale, din **Om** și din **Muzica lui Beethoven**. Eu nu cred. Eu mă închin în fața titanului Beethoven. Da, trebuia, cu necesitate absolută trebuia să schimbe titlul **Simfoniei a III-a** – și aceasta să devină, curat și splendid – **“EROICA”**! Asasinul Franței nu merita ritmurile sacre, ale muzicii Geniului!

...Au urinat copiii pe trupul lui, când cădea, în stradă, doborât de amărăciuni incommensurabile...și de absint...Dar copiii sunt cele mai crunte și nemiloase bestii: ei vor fi urinat și peste trupul lui Socrate...și peste trupul lui Paul Verlaine⁴⁸, sau al lui Francis Joseph Thompson⁴⁹, când acesta din urmă dormea, laolaltă cu criminalii, sub podurile Londrei...

Nu după mofturile crude ale copiilor, sau ale popilor, trădători de Hristos, ilogici, incuți (și, majoritatea, **ATEI!**) - se judecă **Geniul!!!**

...Când izbucnesc fluviile vocii umane atotbiruitoare, în partea a IV-a, a Simfoniei a IX-a – izbucnește, în ființa mea, un cutremur metanoic, de gradul 10, pe scara Richter!...ochii mei plâng și râd, deodată, dimpreună cu sufletul și cu Duhul meu...și nu mă mai interesează că popii zic (...să zică, n-au decât: **Adam Protogonos** are nevoie de toate **“așchiile”** lui umane, pentru a se autorecupera sacru, pentru a reveni la **Rădăcina lui Paradisiacă**, adică **“întru Dumnezeu”**!), precum că nu se vor mântui toți oamenii lumii! Ba nu: toți oamenii lumii sunt vinovați, de cele mai oribile păcate, dar toți oamenii lumii sunt, totdeodată, Copiii Lui Dumnezeu! Da, oamenii sunt infernali, dar sunt, totdeodată (poate că paradoxal, poate nu...) și sublimi, și sacri...oamenii sunt dumnezei, până și atunci când se complac în a se scufunda în cele mai adânci bezne ale **Orbirii**...ori ale **Surzirii**:

*“Slavă ție, stea curată
Voie bună pe pământ!
Astăzi te simțim aproape,
Sol din Rai cu soare sfânt.
Vraja ta aduce iară
Pe popor lângă popor!
Toți pe lume frați noi suntem,
Când apari ușor în zbor...
Cine a avut norocul
De prieteni buni să dea,
Cine știe ce-i iubirea -
Lângă noi, cântând, să stea!
Fericit un suflet drag
Te poate face pe pământ!
Cine n-a simțit iubirea,
Plece dintre noi plângând.
...Milioane strângeți rânduri,*

⁴⁸ - **PAUL VERLAINE** (n. 30 martie 1844 — d. 8 ianuarie 1896) a fost un genial poet, aparținând simbolismului francez poet francez. Este unul dintre cei mai muzicali, mai cântați și mai citați, dintre poeții francezi. Este privit, de simboiștii francezi, ca șef al curentului – încoronat ca **“Rege al Poeziei”**. A dus o viață de boem, de **“poet blestemat”**, ce contrastează, în planul creației, cu aspirația spre puritate și candoare.

⁴⁹ - **FRANCIS JOSEPH THOMPSON** (16 December 1859 – 13 November 1907) este unul dintre geniile simbolismului englez. A trăit, până la descoperirea Poeziei lui, de un editor londonez – într-o mizerie de neimaginat...!

Tot mai sus urcând spre cer!”

...Nu. Nu Beethoven și Napoleon – ci **SCHILLER**⁵⁰ și **BEETHOVEN**.

64-BEȚIVUL ȘI MOARTEA

Se zice că Moartea, la un moment dat, a dat în darul beției, și oamenii, plantele, animalele mureau anapoda, fără nicio socoteală și pravilă, după cum rânduise Cel de Sus...

Ce se întâmplase?

Dăduse Moartea peste un bețiv-“**veteran**” (el își zicea “**tâmplar**”, cică! – dar ce-are a face, parcă se uită cineva în gura unui bețiv?), de pe la noi, de undeva... - ...care fusese întârcat, din fragedă pruncie, cu palincă, iar după aia, timp de 70 de ani, bătuți pe muchie (...dacă nu și mai mult, că nu puteai grăi cu el, omenește și românește, când el se făcea clampă, și numai ce te “**lua la vale**”, șmecheros nevoie mare, de-i curgeau păduchii pe guler, de atâta deșteptăciune afumată!), băuse neîntrerupt: ba din banii lui, ba la “**cinsteala**” unor amici, ba pe datorie...mă rog, cum apuca omul! Dar, de descurcat, se decurca de minune, cu suptul și cu înmuiatul fundurilor de sticle...

Și, pe când, într-o seară, îi pusese sub masă, într-o oarecare crâșmă, pe toți tovarășii lui de “**umezeală**”, iar el rămăsese singur și nealinat, pe câmpul de bătălie...dar sticle, pe masă, rămăseseră, încă “**fără număr, fără număr**”...iaca și Moartea: n-are de lucru și-și băgă nasul, taman în crâșma cu pricina..

Cum se face, cum nu se face – dar “**veteranul**” nostru întru ale sticlelor-biberoane a păcălit-o pe coana Moarte, de nu numai că a uitat la ce intrase ea în crâșmă – dar o convinge să-l ajute să “**stingă**” și sticlele, cele multe și rămase pline, pe masă...

Și s-a chiurluit Moartea! Și gâl-gâl-gâl, și gâl-gâl-gâl! - ...de parcă se porniseră toate pâraiele și râurile și fluviile lumii, înspre gura ei, cea cu... “**cer negru**”! Uuu-huuuu-huuuuu! Ce s-a mai chiurluit, și ce cântece porcoase-mi cânta cucoana (și le mai și născocea, singură!), de gât cu ...”**veteranul**”, și lăcrămând amândoi, de mila și de dorul nu se știe cui!

De atunci, Moartea făcea ce făcea, dădea rasol cu “**meseria**”, numai să aibă vreme să-l întâlnească pe “**drăguțul**” ei, “**veteranul**” (cel de 70 de ani și mai bine!), și să-i tragă la guleaiuri, ca lumea...după care, aghioase, tată, pe unde apuca, “**sireaca**” Moarte !

Cel de Sus a răbdât cât a răbdât dezordinea și sminteala asta a Morții, dar, până la urmă, până și Atoateîndurătorul...nu mai îndură! O chemă pe coana Moarte, așa “**cui**”, cum era, smulgând-o de la gâtul “**veteranului**” ei de nedezipit – și-i trase Domnul Dumnezeuul nostru un șmotru Morții...iu-huu-huuu! – de-i merseră fulgii!

Și, firește, îi dădu și canon, și pedeapsă, cum se cade, ca să nu mai lunece în păcatul “**udăturii**” cea fără de măsură: de dimineață, o pune la plivit Grădina Raiului (căci, Rai-Rai, dar dacă i se îngăduise să hălăduiască în el lui, Șarpelui Celui Bătrân, apoi cum să nu li se dea voie buruienilor, drăcușorii cei soioși, nespălați și nepieptănați nici de Ucigă-l toaca, nici de nimeni, să-și scoată, ici și colo - și cât de des! - cornițele și codițele!). Apoi, spre seară, Cel de Sus o trimitea la...”**cursurile serale**”, de reciclare a ciocilor, ciclonilor, killer-ilor și vampirilor, ba și a zombi-lor...

⁵⁰ - **JOHANN CHRISTOPH FRIEDRICH VON SCHILLER** (n.10 noiembrie 1759, Marbach am Neckar, Baden-Württemberg - d. 9 mai 1805, Weimar), înnobilit în anul 1802, a fost un poet și dramaturg german, considerat unul din „**prinții poeziei germane**”. Scrie poezia **Zur Freude („Către bucurie”)**, care va fi transpusă muzical de Beethoven, în finalul Simfoniei a IX-a, devenită imn al Uniunii Europene.

Frântă, bre, frântă de oboseală ajungea sărmana Moarte, înapoi în casa ei (...dintr-un cimitir franțuzesc, mi se pare mie...Père Lachaise...) – ...că nu mai avea nici atâtă putere să țină pahar, ori sticlă, în mână – ...d-apoi, să-și mai bată capul să inventeze, mereu, strategii noi, de luat viețile bietelor ființe...

Și, uite așa, un bețiv de clasă înaltă, de pe la noi, a scăpat lumea de lucrarea cuviincioasă a Morții (...om vedea noi pe câtă vreme e scuteala asta...), de “**trebușoarele**” (cele cu dric și cu circ popesc!) ale Morții...de s-au înmulțit și îndesat oamenii strașnic...dar numai se păruiesc și se slutesc între ei, ca proștii...pentru că Moartea, în vremea asta, sforăie cumplit, în cimitirul ăla al franțujilor... și și de-ar vrea și ar ruga-o, vreunul, mai plictisit de toate cele, să-l ia Moartea și să-l izbăvească de plictis... - ...apoi, cine să-l audă, printre bubuiturile sforăitului celei care doarme du-u-usă! ...cu coasa drept pernă...?!

...Treaba Celui de Sus...d-apoi, pedeapsă-pedeapsă, dar nici așa! – ...să nu se mai poată omul hodini, în veci, dac-are el așa chef!

65-ÎN-CRUCIȘARE RATATĂ

...Fojgăie hienele și șacalii, pe meridianele și paralelele lumii. Unde se intersectează meridianele și paralelele lumii, crește tensiunea: acolo, la în-crucișarea lor, paralelele-hiene și șacalii-meridiane știu că-l vor afla pe Hristos – și-L vor sfâșia!

-ÎL VOM SFÂȘIAAAA!

S-au covins că, numai răstignit, Hristos nu moare, ci învie! Dar, sfâșiat dacă va fi, tot, oare, nu va mai pieri?

Demonii-paralele, grași (ca niște hiene și șacali plebei, băloși, dăbălăzați și umflați...), le strigă demonilor-meridiane, slabi și distinși (ca niște hiene și șacali de lux, ca niște aristocratici lincși...):

-Ei, Îl vedeți? Cum stați cu vânătoarea?

Iar demonii cei distinși, ca niște hiene și șacali de lux, le răspund:

-Lăsați voi grija noastră! Cum stați **voi** cu vânătoarea? Îl amușinați, Îl adulmecați? Nările voastre Îi simt mirosul sângelui?

Paralelele cele rotofeie strigă, către stafidiții draci nobili “**paraleliști**”:

-Nu se simte, încă, nimic! Nu se simte, încă, nimic! Așteptați, să vă intersectați voi cu noi! Acolo-L vom prinde, în Centrul în-crucișărilor Îl vom prinde - și-l vom sfâșia! Aaaa! Nu va scăpa! Nu are pe unde scăpa! De noi – niciodată! Noi facem cruci mortale, cele mai letale în-crucișări din univers!

...Dar, când se încrucișează, paralelele dodoloațe și meridianele cele sfrijite constată că se **în-crucișează în gol**, constată că se **intersectează în gol**... – ...și strigă, urlă, fac ca toți dracii! - șacalii și hienele, toți și toate deodată, urlă într-un cor sinistru:

-A fugit de pe Cruce! A fugit de pe Cruce! A scăpat de pe Cruce! Lașul! Lașul! Huooo!

Dar un glas din înaltul Luminii Văzduhului rostește, răspicat și tunător, trăsător:

-N-am fugit! Am înviat! Am dat crucile și în-crucișările voastre sterile, deci, la...remaiat!

Este Hristos, după voce...și nici umflatele paralele, nici dezumflatele meridiane – nu pricepe nimic – nu pot pricepe:

-Cum, adică, să fii pe Cruce și, totodată, deasupra Crucii?

...Greu, greu se mai vânează, de-o vreme...cam de 2.000 de ani încoace, de când noi am crezut că-i destul să-L sui pe Cruce, ca să scapi de El! – ...dar se pare că noi L-am ajutat, mai curând, iar nu L-am linșat! – bolborosesc, ca niște poloboace sparte, hienele și șacalii paralelelor... - ...mârâie, sinistru, hienele și șacalii paralelelor, ca niște fire sau ștreanguri rupte, plase destrămate...toți și toate mișună feroce, fojgăiesc, furnicăresc, se-ncolăcesc, oribil și gregar... dar nu-și mai află liniștea crudă a izbânzii asupra Celui-Fără-de-Apărare...

- ...având Lumina (de ne-nțeles!), mereu, deasupra! - ...mereu, **altceva** decât pot ei și ele înțelege...căci ei și ele nu cunosc altă lege decât pe cea a stomacului, pe aceea a mațelor și a burții, a lăbărțatului infern... – ...cel al pântecelui, din ce în ce mai supt, din ce în ce mai tras, înspre Centrul Jigărit al Pământului...înspre Sediul Central, către Cartierul General al Gheenei!

66-O PROFESIE ALEASĂ...

Când vezi că, în lumea de azi, toți conducătorii de popoare (de pe toate continentele!), toți conducătorii de organisme internaționale (civile și militare), toți papii de la Vatican (...de 500 de ani încoace!), toți marii bancheri, marii șmecheri și oameni de afaceri, toți marii ziariști și marea majoritate a artiștilor de succes etc. sunt evrei, îți vine să zici că a te naște evreu este cel mai rentabil lucru.

Ar trebui ca toți evreii din lume, când își alcătuiesc, pentru orice eventualitate, un “*Curriculum vitae*”, la rubrica vizând **profesia**, să scrie: “**De profesie – evreu**”!

Să vezi, atunci, cum se deschid toate ușile (și ce ușe!) , în fața lor... – ...singure, ca în povești! Și covorul roșu este, și el, la locul lui (...așternut, peste hectare de parchet luciosoluminos, sub candelabrele feerice!), făcându-și datoria sa ingrată, de a fi călcat în picioare, de toți bandiții lumii...!

“**Locuitori, muncitori sau hoți, din toate țările, uniți-vă! – spre a vă proteja evreii!**”

Căci, fără ei, nu știu ce v-ați face...cred că ați dispărea, pur și simplu! - ...rând pe rând, ca și lumânările stinse, într-o biserică, după Sfânta Liturghie...!

Dar...ce zic eu? Oricum veți dispărea, sub invazia, violentă și de nestăvilit, a “**poporului ales**”...care se ține cu mâna nu de brăcinari, ci de o terfeloagă infectă (și instigatoare la crimă, genociduri etc.), numită “**Biblie**” – cu nelipsitul “**op**” (justificator de orice înfracțiune, trădare, crimă, nemernicie...!): “**Vechiul Testament**”...susținut, argumentat și explicat prin **Suprema Terfeloagă Rabinică** (...argumentatoare a tuturor crimelor și jafurilor continue, asupra ne-evreilor/**GOYMILOR**: “*Un non-evreu (goym) e ca un câine. Scripturile ne învață că un câine merită mai mult respect*⁵¹. Rasa noastră este rasa Lui Dumnezeu. **Noi, evreii, suntem zeii divini pe această planetă. Suntem la fel de diferiți de rasele inferioare, cum acestea sunt de insecte. De fapt, în comparație cu neamul nostru, alte rase sunt fiare și animale, bovine în cel mai bun caz. Alte rase sunt considerate ca excremente umane. Destinul nostru este de a domni asupra raselor inferioare. Regatul nostru pământesc va fi condus de liderul nostru cu un toiag de fier. Masele vor linge picioarele noastre și ne vor servi ca sclavi ai noștri⁵²... Chiar și cel mai bun dintre goymi trebuie ucis⁵³... Dacă un goym lovește un evreu, trebuie ucis, e ca și cum ar lovi pe Dumnezeu⁵⁴... Exterminarea ne-evreilor e un sacrificiu agreabil lui Dumnezeu⁵⁵... Cele mai bune locuri în ceruri sunt pentru cei ce ucid creștini⁵⁶”... etc.): “**TALMUDUL**”!**

...Dacă te-ai potrivi propagandei lor excelente, în **TOATE** războaiele și măcelurile, câte s-au făcut, de la începutul lumii și până azi, **au murit NUMAI evrei!** Restul popoarelor fie sunt invulnerabile, precum Făt-Frumos (...cu deosebirea că Făt-Frumosul actual ar fi...**antisemit teribil și caracatiform**... - ...decă **nu teribil de Frumoso-Agreat!**) -...fie membrii lor, ai

⁵¹ - **TALMUD**, Ereget Rashi Erod, 22 /30.

⁵² - Prim-ministrul israelian **MENACHEM BEGIN** (1977-1983), într-un discurs în fața Knesset-ului[Parlamentul] israelian.

⁵³ - **TALMUD**, Abhodah Zarah, 26b T.

⁵⁴ - **TALMUD**, Sanhedrin, 58b.

⁵⁵ - **TALMUD**, Zohar II, 43a.

⁵⁶ - **TALMUD**, Zohar I, 28b, 39a.

popoarelor lumii, au murit, **TOTI**, fericiți, **NUMAI** la adânci bătrâneți, de moarte nu bună, ci...**excelentă!**

Numai ei, evreii, sunt veșnice și neostoite victime, numai ei, evreii, au mame plângânde și văduve bocinde, numai ei, evreii, au sânge vărsat și numai pentru ei, evreii, a creat Dumnezeu **Moartea, Batjocura și Suferințele...cu alte cuvinte, numai ei, evreii, trebuie să fie GRAS PLĂTIȚI, de către toți oamenii Terreii (non-evrei, firește!), pentru că...le-au furat acestora, “GOYMILO” (ALTRUISTIC, cum altfel?) - MOARTEA, MASACRELE, INTENȚIILE ȘI PORNIRILE GENOCIDICE, NECAZURILE, DURERILE...!**

...De bietul Hristos-RĂSTIGNITUL (ADEVĂRATUL Dumnezeu...Cel cu ochi albaștri...deci, “GOYM”!) și de “*Noul Său Testament-LEGĂMÂNT*”, făcut către (și cu!) locuitorii Terreii... - ...nu vom mai avea **nici NEVOIE**, dar, mai cu seamă, **nu vom mai avea VOIE**, foarte curând, **nici măcar să ne amintim**, cu memoria noastră, săraca: o memorie, și ea, acolo...chifligită, stafidită, mancortizată, integral “*antisemită*”...și ciuruită de moliile, bâzâind diabolic și “*pretutindena*”, ale... “*aleșilor*”!

67-PROROCUL ȘI PORCUL

Bătrânul avea sprâncenele albe, dese și atât de lungi, că-i acopereau ochii. Vedea prin ele ca printr-o sită. Și, totuși, zări cum trece, prin fața sa, un porc cu paiu-n gură. Dar paiul, pare-se, avea ceva “*ne-păiesc*” într-însul...strălucea de mama focului, de parcă ar fi fost de aur! Pe loc, bătrânul își și tună prorocirea, către cele patru zări:

-Astăzi o să plouă!!!

Porcul se opri din goana-i solitară și-l privi muștrător:

-Bătrânule, de ce te pripești și vorbești așa prostii?

-Cum, adică, vorbesc prostii?! – se miră și se mânie prorocul locului.

-Păi, uite-așa! Tu nu știi ce se întâmplă în lume, dar îți slobozi gura aiurea, numai așa, ca să faci vânt... - se sumeți, cu îndrăzneală țâfnoasă, porcul.

-Măi, porcule, ia vezi... - trecu bătrânul proroc, de la mânie, la amenințări.

-Nu trebuie să te superi pe mine! Uite, îți spun povestea mea și a paiului ăstuia din gura mea...din râțul meu... - se îmblânzi porcul, grăind împăciuitor.

-Nu mai pot eu de paiul tău... - mormăi, ne-îmbunat, prorocul amator.

-Ei, nu-i chiar așa! Ia ascultă aici... - se pregăti, ca de o prelegere, porcul cel bizar.

-Hmmm...

-Da, ascultă, și vei afla câteva lucruri importante! – deveni porcul extrem de pedagogic. Vin tocmai de la Bethlehem, unde mă ascunsesem într-o iesle, că alerga stăpânul meu să mă-njunghie. Și, deodată, din mijlocul ieslei, răsări o luminiță...apoi, luminița crescă într-o mare lumină...- și văzui, astfel, la lumina razelor tot mai înalte, un brodac de prunc, la căpătâiul căruia mama-sa, care tocmai îl născuse, veghea cu duioșie. M-am smuls din iesle, rămânând pe râț cu paiul ăsta. Maica brodacului de copil (care orăcăia, de se strânseseră păstori...și vite...și niște...nu-știu-ce, trei la număr, cu coroane pe cap și, fiecare, cu câte un toiag de aur în mână...) – ...maica brodacului celui luminat mă zări și-mi zise: Hai, porcule, fugi cât poți...dacă trece pe-aici stăpânul tău, ucigașul, am să-l opresc eu și-i voi zice că-l numesc în mare dregătorie: îl voi face al patrulea mag – Hortopan... Și, uite, așa se face c-am scăpat de stăpânul meu cel sângeros, dar mi-a rămas agățat, de râț, paiul ăsta de aur curat...

-Mare scofală, ce mai povestitor de minciuni porcești... - cârti, invidios și temându-se să nu i se năruie, din pricina unui oarecare porc, mitul său solemn, de maaare proroc!

-Mare, ne-mare, ceva scofală tot a fost – dădu din umeri porcul. Am aflat, cu prilejul ăsta, că inșii cu coroane și toiege de aur sunt regi și magi, cititori în stele...și, în timp ce-mi luam

copitele la spinare, văzui, cu coada ochiului, scări de înger, pogorându-se spre ieslea brotacului...care era, acum, un prunc frumos, strălucind de lumină...

-Ptrttt... - făcu din buzișoarele lui (...sumese a larg dispreț și scremute a invidie ascunsă...), prorocul amator, tot ne-împăcat, tot temător, pentru faima sa, atât de greu construită, în ani lungi de înșelăciune...

68-METAMORFOZELE SECRETE (ȘI DISCRETE!) ALE OMULUI BACCHIC

Stătea pe taburet și, mereu, se băția, înainte și înapoi, ca un pendul bine pus la punct, ca-ntr-un soi de rugăciune dramatică și bizară... Câteodată (cam la cinci bățaieli o dată) se apleca adânc, pentru metanie, muindu-și nasul în farfuria cu mâncare sleită. Apoi, se ridica, amenințător, demn și solemn, totdeodată, ca un sfînx morocănos... – ...și, timp de vreo trei secunde, holba ochii fix și încerca să se potrivească, cu spatele, într-un fictiv spătar...Apoi, își relua, netulburat, rugăciunea.

Băuse, e drept, ceva mai mult ca de obicei. Bucuria victoriei, deh!

Tovarășul său de veghe și “*asistent de rugăciune*” (...că de vorbit, vorbeau tragic de rar...) nu era la fel de bine “*făcut*”. Era îmbrăcat tot în “*civil*”... - adică, numai în izmene, fără maieu, cu pieptu-i păros scos, bățaios, înapoi!

Între cei doi, paharele, toate, se răsturnaseră, de mult, într-o baltă negru-sângeroasă, umplând toată masa cu mărturiile mărețe ale jertfei bacchice...

Din când în când (răstimpurile erau, se pare, calculate și re-calculate, din cinci în cinci minute...), tovarășul, “*asistentul de rugăciune*”, se înțepenea în spătarul real - și rostea câte o frază sibilinică, sforăitoare, strecurată, parcă, mai curând printre sprâncenele semi-lăsate (ca obloanele unei prăvălii, potrivite strâmb, de cu noapte și prea în grabă, de vreun negustor...), decât printre buzele subțiri, de ventriloc (...și tot la fel de sibilinic i se și răspundea...):

-Chivet'...ha? (adică, în traducere liberă: “*Ai rezolvat cu chiuveța?*”).

Rugătorul întredeschise un ochi și rosti, înclăiat, dar rezolutiv:

-O'meu (...celălalt rămânea să traducă: “*Mi-am adus omul meu*”...).

Trecură cele cinci minute regulamentare, și tovarășul mai treaz (“*asistentul de rugăciune*”) zise, răspicat:

-Crez'el? (...adică: “*Ai încredere în el? Crezi în el?!*”).

Și răspunsul se trezi și se-ncropi, lent, de partea cealaltă a mesei de rugăciuni, cu mândrie cam îngălată, dar plină de onoare ofensată și de simțire lezată adâncă (...dar și cu două tonuri mai sus, în vocea-i torturată de osteneli bachicco-îndelungi...!):

-O'meu! (tradus: “*E omul meu!*”). Și bătu (pentru întărirea celor spuse...), cu pumnul în masă, foc de orgolios! Adică: “*Îndrăznești să-mi pui la îndoială autoritatea discernământului, băi <<acesta>>?*”

Tovarășul bățai din cap...și, după alte cinci minute legice, întrebă, aspru, cu aceeași concizie masonică – “*secretă și discretă*”:

-Cio'zău? (adică, în traducere liberă: “*Este un om credincios, cu frica Lui Dumnezeu?*”).

Se vede treaba că economia verbală, la sânge, devenise rostul vieții celor doi indivizi. Păi, nu te joci, așa, ca năucul, cu sfintele cuvinte! Mai ales când lucrezi, într-o credință ortodoxă cu ele...dar cu instrumente ale celor cu ...“*echerul și compasul*”!

Răspunsul nu se lăsă așteptat, **rugătorul** regăsindu-și o demnitate de mult rătăcită:

-Omu'n'bagi! (...aici, traducerea trebuie să fie cât se poate mai liberă și cât mai intens-imaginativă: “*E omul meu și tu să nu te bagi!*”).

Tovarășul, amărât, îi replică, după orarul stabilit:

-Cân-ta? (...adică, aproximativ: “*Când e gata?*”).

Cu nasul în farfurie, într-o repetată metanie, **rugătorul** bolborosi:

-Vreau...om'sultă! (suntem contrariați, dar nu definitiv – căci traducerea logică ar putea fi, după dicționarele secrete ale lui Bacchus: “*Când vreau eu...omul de mine ascultă!*”).

Tovarășul cel atât de iute intuitiv lăsa buza în jos, cât mai aproape de piept... - ...medită îndelung (mai îndelung decât regulamentele cinci minute...) – și dădu un verdict final, tunător, precum Iehova pe Muntele Sinai:

-Dra-ia...om'ău! (îndrăznim să ne avântăm în labirintul cvasi-infinitelor posibilități de traducere: “*Dracul să te ia! Ce să-ți zic: <<omul tău!>>...?!’*”).

Și, împăcați deplin, cei doi, simultan, se aplecară, definitiv, sondând, cu nasul, sleiala farfuriilor...și adormiră în pace și pe loc!

...Celor doi preoți li se stricase chiuveta, de la casa parohială. Și unul dintre ei, **numai**, avea “*pile majore*”, printre meseriași...deci, se simțea “*călare pe situație*” - și, deci, îndreptățit să-i dea de băut amicului celui lipsit de mijloace ...”*pilastre*”!

...“*O'mei!*” (adică: “*Aștia doi popi, trebuie să știți, sunt oamenii mei!*”). “*Ta'g'uti-i-le!*” (...aproximativ, în dialectal liguric: “*Să tăceți din gură și...gata cu prostiile!*”).

...Culmea! – toți bețivii (când “*grăiesc*” între ei) înțeleg **PERFECT** acest limbaj apocopato-masacrat!!!

69-SUB SEMNUL SACRU AL ȘTREANGULUI

Un marțafoi (să tot fi avut 24-25 de ani...) se plimba, fluturându-și zdrențele (decolorate și grozav de impetuoase!), pe o stradă pariziană, mai dosnică și rău famată, pe la 1400 și ceva (...mai exact, în *anno Domini* 1455...).

Era **FRANÇOIS VILLON**, alias **François de Montcorbier**, **Des Logos** sau **Des Loges**...Adoptase numele „*Villon*”, după cel al protectorului și tutorelui său, Guillaume de Villon, profesor de drept canonic la Sorbona și capelan la biserica Saint-Benoît-le-Bétourné. Marțafoiul, cu pana după ureche, se născuse pe la 1431, pe lângă Paris...Montcorbier...

Versurile acestui (deocamdată!) doar “*școlar*” (student “*bacalaureat*” - ...iar mai târziu, va fi numit “*Maestru*”!) și **hoț!** – zic: stihurile lui se citeau, cu plăcere, de unii - cu fiere, de alții...dar nu era om, cu cât de puțină carte, în Paris, ca și în Franța, să nu recite (cu umor, cu revoltă, cu patos!), stihurile lui (*Diata cea mică, Diata cea mare*...). Multe, vesele. Dar unele – atât de triste, că se înclinau hornurile caselor și cădeau fărâme, pe strădele...se topeau toate vasele de tinichea, de pe mesele cârciumilor...

...De ce se plimba marțafoiul, oare, tocmai pe această străduță-stradělă? Pentru că “*blestematul*” de marțafoi voia să răzbune “*onoarea unei curve*” (nobile!)...Yehanne de Marier, Marion, Marthe, ori Blanche “*ca floarea de cais*”...ori Berthe Picior-Lung, “*Catarina de la Văi*”, Bietris, Margot, Alison, “*văduva Machecoue*”...”*napolitance, piemonteze, nemțoaice, prusiance, britanice, șvițere, tolosance, picarde, pescărese, porcărese*”...naiba mai știe, azi, toate numele curvelor de ieri (“...*De ele, măre, ce-ți mai pasă,/Pe unde sunt din alte ori./ Doar viersu-acesta nu te lasă:/ Dar unde-s marile ninsori?*”)...

...Și de cine voia să apere această “*onoare*” a “*comorii*” lui muieresti? De un popă!...să nu-ți vină să crezi! – ...”*ba, de un episcop, chiar!!!*” – ...scuipă-ți în sân, suratooo!

...Se zice că, în seara aceea, au început toate necazurile lui Villon – și de atunci, avea scris, pe frunte, Sfârșitul: da, l-a înjunghiat pe popa-episcop! – ...după care, ca să nu fie spânzurat, a fugit din Paris...în 1456, a fost grațiat de regele Carol al VII-lea...apoi, după ce participă la jefuirea Colegiului Navarra, este arestat și întemnițat și torturat, la Châtelet...evadează de la Châtelet...șase ani vagabondează (scurtă vreme - decembrie 1457 - ianuarie 1458 - Villon încearcă, în silă, să devină “*domesticul protejat*”, “*papagalul de curte*” al “*prințului-poet*”, infatuatul duce Charles d'Orléans – dar Villon nu rabdă nici colivia castelului de la Blois,

cum nicio altă colivie: el este **TERIBIL DE VIU** și, deci: **LIBER!**) - ...și, ca să nu “*ruginească*” prematur, ...pune pe roate o șleahță de tâlhari, teribil de îndrăzneți și sfrunțați...”*scoicarii*” (“*les coquillards*”)...apoi, din nou întemnițat, la Château de Meung-sur-Loire...**chiar de sub ștreang**, este grațiat de alt rege, unul “*mai mare*”... – ...Ludovic al XI-lea...iar la Paris, iar este arestat și postat sub **semnul sacru al ștreangului**... În urma apelului, Curtea Supremă pariziană (“*Le Parlement de Paris*”) i-a comutat pedeapsa la expulzarea din Paris, pe o perioadă de zece ani. La vârsta de 32 de ani (1463), François Villon părăsește Parisul și ... **dispare definitiv**...

Fapt absolut real. În rest...

...Să fi fost de vină intrigile lui “*Perrenet Marchand-Le Bâtard*”...? Sau “*Le Bâtard*” e doar o metaforă a **frustrării** masculine atroce, a **urii**, oarbe și tembele, contra **HARULUI, Armoniei și Luminii**?!

... **FRANÇOIS VILLON** “*dispare*”...dar stihurile lui le îngân, azi, când scriu aceste rânduri, chiar eu, “*târgovețul douămiist*”... (“*Ici zace adormit sub prag/Răpus c-un arc de dor anume,/Un mic învățăcel, pribeag,/Francois Villon chemat pe nume.../Pământ n-avu o palmă-n lume,/Și dete tot, cum bine știți:/Coș, masă, căpriori, legume./Iubeți, c-un vers să-l prohoditi!*”) – sau, acele stihuri cutremurătoare, când Villon simțea cum **sacru semn al Ștreangului** deja îl suspendă, ca pe un pod cristic, între cer și pământ, să le lege, iarăși, Cerul și Pământul, la un loc - precum fură ele dintru-nceput: “*Eu sunt Villon – asta-i cusurul!/ De la Paris, mai dimprejurul./Acum va ști, legat cu șnurul/Grumazul meu cât trage curul!*”...dar neuitându-i, cu milă, cu înțelegere profund omenească, pe toți “**CÂNTĂRIȚII**” **ȘTEANGULUI**...și știind că acea Călăreață Năprasnică, Moartea, este logodnica tuturor vieților, cu voie ori fără de voie...: “*Frați muritori, ce după noi viați,/Cu inima de piatră nu ne fiți;/Căci dacă de noi, bieții, vă-ndurați,/De Domnu-n mila lui veți fi primiți./Ne și vedeți, cinci-șase, aci suiți;/Iar trupul cel ținut în lăcomie/A fost mâncat fășie cu fășie;/Noi oasele – cenușă și noroi./Dar să nu râdă nimeni de urgie,/Ci vă rugați la Domnul pentru noi! [...]/De ploaie suntem umezi și spălați,/De soare suntem arși și innegriți,/De corbi, ereți, ni-s ochii adâncăți,/Iar perii de pe față, jumuliți.../ [...]/Încolo-ncoa, cum vântul care-adie,/Ne poartă-ntr-una, cum îi place sie;/Ciupiți ca degetarele, stăm goi./Nu fiți dintru a noastră seminție,/Ci vă rugați la Domnul pentru noi!*”)... - ...eu, cel ce mă-nfund în istorie, pentru a vă justifica, domniilor voastre, **un om**.

...Nu: un **Poet** este cu mult mai mult decât **om**. Este **Vocea Lui Dumnezeu!** N-are nevoie nici de mine, nici de alții... – ...și de nicio justificare: stihurile lui, pline de **har sfânt**, sunt îngânate (de pe Tronul Său Celest!), până și de (sau: **mai ales de...**) **Bunul Dumnezeu-Hristos, Întâiul și Ultimul Poet al Lumii!**

...Iar **Spânzuratul**, în străvechiul joc al tarotului, este simbolul **Celui ce Reunește Cerul cu Pământul...al Mântuitorului Real și Viu în Vecie!**

70-“**ANIMALDI**”

Un student “*de bani gata*” (părinții lui erau, amândoi, profesori universitari la Biologie...și cam snobi, săracuții de ei!) se duse, într-o iarnă, sâmbătă dimineața, pe la 10 (că tot nu găsea ce să facă mai bun...), la o prelegere de la Sala Operei. Prelegerea se întâmplă să fie despre Giuseppe Garibaldi. Dar, pentru că mintea tânărului cu pricina (la fel ca mințile majorității tinerilor de azi) nu prea era deschisă spre cunoaștere, înnoire și diversificare a informației, iar inima nici vorbă să fie pregătită și antrenată pentru avânturi vulturești – personajul nostru adormi la circa cinci minute după începerea prelegerii. Prelegerea dură vreo trei ceasuri, iar studentul cu pricina se trezea, din când în când...și iar adormea (...ocărându-se, în sinea lui, până la pogorârea re-înnoită a vălului somnului, peste conștiința sa... - ...că nu alesese

barul...orișicare! - în locul plictiselii acesteia cu pretenții intelectualiste!) – ...și se trezi fix cu un minut înainte de terminarea concluziilor.

Așa că, mahmur de atâta sictir (adunat în somnul său cam agitat, de vocea conferențiarului!), când ajunse, în sfârșit, acasă, când părinții îl întrebară despre subiectul prelegerii – el zise, cu o voce răgușită și nesigură, că se vorbise despre ceva...o viețuitoare...parcă-i zicea... “*Animaldi*”...sau așa ceva...

Snobii săi părinți rămaseră teribil de contrariați:

-Poate...Antonio **VIVALDI**, nu?

-Nu, nu...era o...vertebrată...ceva...un...ceva...așa ceva... - bâigui, parcă mahmur de tot, “*băiețelul mamei*”.

-Oare ce vertebrată va mai fi fiind și asta? – se întrebară “*babacii*” săi snobi, între ei. “*Animaldi*”...hmmm...Dar, măcar, o fi vertebrată, viețuitoarea asta...scumpule?

-Ddda...cred că ddda... - bâjbâi, cu totul îmbeznat de oboseala încordării mentale, “*alintătura mamei*”...

Și începură să caute, amândoi snobo-părinții, febril, prin “*Enciclopedia Britanică*”, informații despre această nouă viețuitoare terestră – “*Animaldi*”...

...Vedeți voi la ce se ajunge, în zilele noastre...când și cele mai avântate și eroice, romantice și înălțătoare revoluții (cât și o operă de Verdi!), ajung pe post de...”*Animaldi*”, în “*mintea*” (dacă ne putem exprima așa, despre claia de fân, de sub țeasta multor sfertodocti, cu pretenții enorme!) unui tânăr “*modern*”...și cu părinți...în dinți...

Memento!

71-ÎNTREBARE ȘI RĂSPUNS

Profesorul îl întreabă pe elevul dintr-o școală vasluiană:

-Când a fost bătălia de la Podu' Înalt și cine conducea eroica oaste moldovenească?

Stă elevul, stă, stă, stă...și, în sfârșit, aproape în șoaptă, răspunde, făcându-se auzit clar, în liniștea mormântală a clasei:

-Bătălia de la Podu' Înalt...a fost în 1989, și a condus...a condus-o Hagi...ba nu...a condus-o domnu' Iliescu...

...Bine că n-au condus-o răposatul Sergiu Nicolaescu și încă ne-răposatul Mircea Dinescu...!
”*Ștefane, Măria ta,/Mai ascultă-ți țara ta...!*”

72-DARUL STRĂINULUI

A fost odată...odinioară, tare de mult...când **ZEUL ORFEU** se plimba pe pământ, prin casele oamenilor, ca să vadă câtă armonie le-a mai rămas în suflete pământenilor celor tot mai împietriți - și câtă le mai este lipsă.

Într-o noapte, Orfeu trase la o casuță de la margini de codru, cu un copil născut de câteva luni. Era așa o hărmălaie în casă (omul, femeia, fratele femeii, părinții cei bătrâni ai femeii...bașca pruncușorul...într-o căsuță ce-ar fi adăpostit, cu folos și largime sănătoasă, cel mult jumătate dintre ei!) - încât zeului nu i-a mai ars să le cânte, gazdelor sale, vreun cântec vrăjit...de-al său (...un cântec care îmblânzea fiarele, dar nu se știa câtă forță ar fi avut asupra unui amărât de pruncuț...și asupra unor părinți îngrijorați de boala pruncuțului lor...).

Gazde pe care plânsul și boala copilului (avea, deja, pojar!) îi istoviseră de tot.

...Orfeu a zis bogdaproste că gazdele l-au primit și nu l-au dat afară, beznelor și frigului iernii...a-mbucat, cu oamenii din casă, așa, de-a-mpicioarele, oarece pită uscată, ce se afla pe-o poliță...și s-a culcat, într-un colț, în care mirosea a busuioc proaspăt. Așa de obosit și

trudit era Orfeu, de gălăgia și forfota din jurul pruncului - prunc pus într-un așternut de pânză, între părinții săi... - ...încât genele i s-au închis deasupra ochilor săi strălucitori...Dar asta nu înainte de a auzi pe tatăl copilului zicând - mai curând, murmurând:

-Of, de-am avea măcar un pătuț, pentru prunc...unde să poată dormi singur și liniștit...și el, și noi...și, poate, dac-ar fi mai aerisit, i s-ar mai potoli și pojarul febrei...

...Când s-au trezit, a doua zi, de tare dimineață (*"cu noaptea-n cap"*!) – oamenii din casă nu-l mai aflară pe oaspetele lor...Ia-l de unde nu-i!

-Poate a furat ceva din casa noastră...și dus a fost! – ...prinde-i urma... - cârti bărbatul femeii, oarecum furios pe sine însuși și pe bunătatea sa, care nu alegea, niciodată, asupra cui să se reverse...

Căutară prin firide și săltare (unde erau pitite, biete, câteva lucruri mai de preț...) - ...nu furase nimeni, nimic – sau, cel puțin, nu ceva de preț.

În schimb, în colțul cel cu miros de busuioc, aflară, uitată, lira străinului...și, lângă ea, o a doua liră, leită cu prima.

Ei-ehei, gazdele lui Orfeu, habar n-aveau cine le călcase pragul...nicicum să fi văzut, în viața lor, o liră...! Deci, luară, cu frică, obiectele cele cu două coarne și cu strune, prinse între coarne! - ...le învârtiră, le suciră, și le dădură unul altuia, din mână în mână...până ce bărbatul iarăși murmură, mai mult pentru sine:

-Bun lemn...tare și mlădios...din astea două se pot face, ușor, două tălpici tare bune, pentru un pătuț al pruncului...

Femeia se uită, cu ochi întrebători, la frate-su...apoi, zise:

-Dar dacă se întoarce, bietul străin, după ce-a uitat la noi? De unde să-i mai dăm lemnele astea frumoase, dacă tu faci, din ele, pătuț? Să stricăm, atunci, pătuțul încropit de tine?

Bărbatul șovăi o clipă, apoi se încumetă să zică, tare, foarte bizuit pe încredințările sale :

-Femeie, când ne-a intrat sărmanul străin în casă, știu bine că nu avea decât un lemn dintr-asta...Eu m-aș întreba, mai curând, de unde a găsit al doilea lemn, aidoma primului... - ...și de ce trebuia să le afle, ori să le facă, numai Dumnezeu știe cum și unde...**pe amândouă!**

Șovăi o clipită, apoi:

-Ce ochi limpezi, de om bun și cinstit, avea străinul nostru! Eu, femeie, cred că i s-a făcut milă de pruncuț, dar și de noi...și...

Nu mai îndrăzni să închege,-n cuvinte, ce gândea.

Femeia se miră de vorbele multe ale bărbatului ei, îl privi, în tăcere, pe frate-su cel tăcut (era mai mic decât ea...) – și zise așa:

-Așa, vra să zică, tu crezi, bărbate, că străinului i s-a făcut milă de noi, și, care vra să zică, nu și-a **uitat** lemnulele lui frumoase, precum lebedele, ci ni le-a **dăruit**... - și se opri.

-Taman așa gândesc eu, măi femeie...Dar, vorba lungă, sărăcie curată – hai să m-apuc de treabă...

Și, repede, smulse strunele, dintre coarnele lirei, și închipui, repede și cu mare pricepere, din cele două coarne, tălpicile unui leagăn...așa de frumos, de parcă era leagăn de făt de împărat! Isprăvi de încropit, din niște leături, și lateralele leagănului – și aduse, cu mare grijă și răbdare, pruncul, care plângea până la ceruri și se olicăia de mama focului! Dar, cum îl depuse în leagănul atât de grăbit încropit (chiar în mijloc de ogradă lucrat!), pruncul se ostoi, pe dată...pojarul febrei nu mai exista, de parcă nici nu fusese vreodată...iar copilul gungurea, acum, cumișel și armonios, de parcă le-ar fi cântat, ceva tainic și vesel, părinților săi... – ...cei săraci, dar atât de grijulii, și cu copilul lor, dar și cu străinii și necunoscuții, năpristăniți peste ei...și tratându-i cu omenie și frăție de Duh...ca pe niște adevărați zei, rătăciți, de ntâmplare ori nu, taman în bătătura lor!

...De sus, din cer, Măritul Zeu Orfeu zâmbea, cu duioșie, celor de jos. Era mulțumit de folosul darului său...muzicalo-instrumental!

*

...La școală, în copilărie, am învățat că oamenii vechi, din Neamul meu, dacii - aveau un Dumnezeu atotputernic...care nu se deosebea, prea mult, de Hristos: murea (răstignit pe un stejar !), pentru oameni, învia și se înălța la ceruri, zicând că va fi cu ei, până la Sfârșitul Vremurilor...și le va învia sufletele, cu tot cu trupuri. Se numea **ZALMOXIS** – adică: “**ZAL**” însemna **Stăpânul Lumii**, iar “**MOCȘĂ**” însemna **Tărâmul Sfânt**...

...Treceam, la un început timpuriu de primăvară, prin Ardeal (când se-ncep și arăturile pe-aici), nu foarte de demult (acum, la bătrânețe...), într-o căruță hodorogită. Alături de căruțaș, era un preot, cu care mă împrietenisem ca frații, tot povestindu-ne, unul altuia, din istoria acestui neam năcăjit...Fratele preotului (mai mare, hăt, decât preotul!) era călugăr – și amândoi frații nevoiau, acuma, morți-copți, să se oprească și să sfătuiască sfat mare, în satul **Moacșa**, la unchiul lor, Grigore...care toate leacurile le știa, leacuri de lună plină, leacuri de rouă cât bobul de porumb...leacuri de dragosti ori leacuri de alean...dar toți din Moacșa știau taina vieții, prin leacurile cele vii și umbrite, ale Lui Dumnezeu...

Am tresărit, auzind străvechea particulă, din Numele Zeului – “**Moacșa**”....:

-Cum ai zis, părinte, că se cheamă satul?

-**Moacșa**... - răspunse, în locul preotului, frate-su, bătrânul, care se uita, de pe loitră⁵⁷ (“*draghină*”, îi ziceau tovarășii mei de drum...), tot în lungul câmpului...și șuiera încet, ca o mierlă...Picioarele și le bălăbănea, ca pe două pendule, pe dinafara căruței.

-Moacșa? Păi și pe zeul dacilor...Zalmoxis...

-Daa... - zise călugărul, moale, neuitându-se drept la mine, ci numai și într-una tot la lumea cea largă și începând, sfioasă cât și dânsul, a înfrunzi împărătește... - ...daa-daa, **Moacșa**...Unchiul Grigore-mi zice...și să vezi dacă n-o să-ți bată capul și ție, vericule... precum că, la el, “*trage Zeul, peste noapte, în fiecare noapte trage Zeul Cel Mare la mine, măi nepoate...și mă-nvață câte de toate...<< de-am ajuns, nepoate, cel mai iscusit și bogat din sat!>>*”...(...bogat tare, de se ieu tăte ciorile după el, când iese din bojdeucă, în zori...a avut el, cândva, multă avere, nu-i vorba...dar i-o ars-o războiul, deh...și i-o luat-o, câtă brumă-i mai rămăsese – colectiva, arz-o focul!) - ...iară dimineța-i lasă, cică, tot Zeul Cel Mare, pe colacul fântânii, un ban de aur...semn că n-o să moară niciodată...

-Cine, Grigore n-o să moară niciodată? – îl zeflemisi frate-su, popa, de lângă cotul meu., scărpînându-se, avan, în barba-i încă neagră.

-Daaa-daa... din **Darul Străinului** nu se moare niciodată, să știi și tu asta, popo... - zise tot încet, moale și trăgănat, călugărul, prefirându-și, îndelung, printre degetele-i subțiri ca fusele, lăunile bărbii lui celei surii... - ...că pe unchiul nostru (continuă el)...tu nu știi, dar eu mi-s mai mare ca tine cu vo zăce ani...îl cheamă, după moșii noștri cei vechi, Ararat (că neamul lui s-o tras încoace, la câmpie, zice-se, de pe la munții cei cu vârful în cer!)...dar notarul din sat, ori că era beat, ori că și-o fi zis că nu poate trece, în catastif, nume de om, de parcă ar scrie, acolo, munții cei străvechi ai **Bibliei**...l-a însemnat doar cu numele lui scurtat, de azi: **Arat**...de-i zice, cum știi și tu, acuma, **Grigore Aratul**...

-Tulai Doamne, ni câte dă mutul din el, când îl pornești! – exclamă popa, privindu-și, cam cu invidie, fratele cel mare, cel dus cu sufletul către ciocârlile din crucea azurie a cerurilor (...ciocârlii care, se știe, zboară cu atâta râvnă, sfredelind în sus, de te-amețesc de tot...zboară tocmai cătră logodnicul lor cel preaiubit și prealuminat, din tărie: **Soarele Cel Sfânt!**)... - ...și-apoi, se lăsă, între noi, un pui de tăcere...că mai era mult câmp de mâncat, până la **Sfânta Moacșa**...și ne era și cam somn...că peste noapte vegheasem la povești și, bată-ne, și la o glajă de palincă...

⁵⁷ -**LÓITRĂ**, *loitre*, s. f. Fiecare dintre cele două părți laterale ale căruței, constând dintr-un fel de scară, care în partea de jos se sprijină de dric, iar în partea de sus se prinde de leuci; *draghină*. – Din sb. **lo(i)tra**.

L-am lăsat numai pe căruțaș să rămână treaz, ca să nu ne lunecăm, Doamne feri, drept în vrun șanț...că-i de rușine, pentru niște gospodari ca noi, de mare soi, trei din doi!...și încă, din trei mușterii ai căruțașului, doi avându-și lămurile scoase, mițoase tare, p-afară...acușa, pe căldurile astea, de răsărită bine primăvară!

...Rămăsesem cu gândul la **DARUL STRĂINULUI**...Orfeu ori Zalmoxis...

Uite că zeii cei vechi nu ne-au părăsit, și încearcă să ne mai aline greul vremilor, întovărășindu-se cu Hristos-Dumnezeu, întru această trebușoară nu prea ușoară – ba, chiar din ce în ce mai grea...

Numai că ne trebuie certitudini, peste credință - adică, ne este necesar un suflet care să se armonizeze cu toate forțele cele uluitoare și uitate...suflet mult mai bine pregătit pentru lupta cu demonii, decât șovăielnica, tot mai debila, instabila credință...cu coada ochilor trăgând tot spre laturi, adică, tot spre șanțul drumului.

73-“SINTEZE”

Cine se uită în dicționare, la informațiile despre enigmaticul voievod și alchimist-astrolog, **DIMITRIE CANTEMIR**, află:

“Dimitrie Cantemir (n. 26 octombrie 1673 – d. 21 august 1723) a fost domnul Moldovei în două rânduri (martie - aprilie 1693 și 1710 - 1711) și un mare cărturar al umanismului românesc. Printre ocupațiile sale diverse s-au numărat cele de enciclopedist, etnograf, geograf, filozof, istoric, lingvist, muzicolog și compozitor. A fost membru al Academiei de Științe din Berlin.

Dimitrie era fiul domnului moldovean Constantin Cantemir. Frate mai mare: Antioh Cantemir. La moartea tatălui său în 1693, a fost proclamat domn, după modelul lui Constantin Brâncoveanu, însă Poarta nu l-a confirmat în domnie. Și-a petrecut următorii ani la Constantinopol, unde a fost capuchehaie, și a însoțit armata otomană în expediția eșuată din Ungaria, fiind martor al înfrângerii otomanilor în Bătălia de la Zenta, unde s-a convins de decadența Imperiului Otoman.

În 1710 a fost numit la tronul Moldovei, având misiunea de a-l supraveghea pe Brâncoveanu, bănuind de neloialitate față de Imperiul Otoman, în schimb a încheiat el însuși un tratat cu Imperiul Rus al lui Petru cel Mare. Armata rusă ajutată de moldoveni a suferit o înfrângere categorică din partea turcilor în Bătălia de la Stănilești. În consecință, Cantemir a fost nevoit să se refugieze în Rusia, unde și-a petrecut restul vieții în mijlocul preocupărilor intelectuale.

OPERE PRINCIPALE:

1-Divanul sau Gâlceava înțeleptului cu lumea sau Giudețul sufletului cu trupul, scrisă în română și tipărită la Iași în 1698. Această operă este prima lucrare filozofică românească. În această lucrare întâlnim disputele medievale despre timp, suflet, natură sau conștiință. Dimitrie Cantemir sugerează superioritatea omului asupra celorlalte viețuitoare, face din om un stăpân al lumii, susține superioritatea vieții spirituale asupra condiției biologice a omului, încearcă să definească concepte filosofice și să alcătuiască o terminologie filosofică.

2-Sacrosanctae Scientiae Indepingibilis Imago - 1700, lucrare filosofică, în care încearcă să integreze fizica într-un sistem teist, în linia lui Bacon, un fel de împăcare între știință și religie, între determinismul științific și metafizica medievală. Cantemir manifestă un interes deosebit pentru astrologie și științele oculte, sacre, specifice Renașterii.

3-Istoria ieroglică, scrisă la Constantinopol în română (1703 - 1705). Este considerată prima încercare de roman politico-social. Cantemir satirizează lupta pentru domnie dintre

partidele boierești din țările române. Această luptă alegorică se reflectă printr-o dispută filosofică între două principii, simbolizate de Inorog și Corb. Lucrarea cuprinde cugetări, proverbe și versuri care reflectă influența poeziei populare.

4-Istoria Creșterii și Descrășterii Curții Otomane (*Istoria creșterii și descrășterii curții otomane*), redactată în latină (*Historia incrementorum atque decrementorum Aulae Othomanicae*) între 1714 și 1716. În această lucrare, Dimitrie Cantemir a relatat istoria imperiului otoman și a analizat cauzele care ar fi putut duce la destrămarea sa. A insistat și asupra posibilităților popoarelor asuprite de a-și recuceri libertatea. Lucrarea a fost tradusă și publicată în limbile engleză, franceză și germană.

Prima publicare a operei s-a făcut în limba engleză, în 1734, prin efortul pastorului Nicolas Tindal, care era maestru în artele liberale și vicar la Great Waltham (în comitatul Essex).

5-Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor, scris mai întâi în latină, dar tradus apoi de autor în română (1719 - 1722), cuprinde istoria românilor de la origini până la descălecare. Susține ideea lui Miron Costin: originea latină comună a tuturor dialectelor românești. Pentru scrierea acestei lucrări, Dimitrie Cantemir a consultat peste 150 de izvoare române și străine în limbile latină, greacă, polonă și rusă.

6-Descriptio Moldaviae (*Descrierea Moldovei*), scrisă în latină (1714 - 1716), când trăia în Rusia, la cererea Academiei din Berlin”.

...Mai nimic nu-i adevărat. Sau, mă rog, există, în acest text - mult prea multe și grosolane falsuri. Toate, pierzătoare de Sine.

În primul rând, nimeni nu știe când s-a născut Alchimistul-Dimitrie și, mai cu seamă, nu există martori ai morții lui. În al doilea rând, nimeni nu suflă o vorbă despre adevăratul titlu al ultimei sale opere. Ea se numește **“Sinteze”** – și nu are decât un singur exemplar (printr-o întâmplare curioasă și temerară, eu am devenit deținătorul exclusiv al manuscrisului...). Cât despre conținutul ei, este evident că nu-l cunoaște nimeni. Sau n-are nimeni curajul să-l rostească. Aici, în textul de față, eu voi rosti doar atât cât cred că este nevoie.

Să fie clar: **UN ALCHEMIST NU MOARE!** Nici măcar nu se naște (în sensul vulgar al cuvântului...). În cazul oricărui Alchimist este vorba, deja, de un zeu. 1673 (data așa-zisei “nașteri”) se traduce prin: 7 (6+1)+7 dubla creație (celeastă și terestră), sub semnul **TREIMII SINTETIC-COSMICE** (Cer, Pământ, Subpământ). Alchimistul-Dimitrie nu s-a **“născut”**, ci a fost dăruit, de cosmos, unei perechi spectral-creatoare-domnitoare. De aceea, nicio asemănare între **“frații”** cei falși: Dimitrie și Antioh...Cu toate că o mutație alchimică s-a săvârșit, totuși, și pentru **“cel întunecat întru ignoranță”**: **“A”** (prima slovă a numelui de **“Antioh”**) fiind **Muntele și Piscul Luminat**, iar **“H”** (ultima slovă a numelui de **“Antioh”**) fiind **Treapta spre Paradis Refăcută**...

Dar noi n-avem cădere decât să schițăm câteva lucruri, despre ultima sa operă, cea necunoscută și, deci, nerostită: **“Sinteze”**.

Vedem, în aceste pagini, trecute prin para focului, scorjite și re-înviolate întru Duh, câteva reuniri de litere și cifre, care ar intra pe orice cărturar.

În primul rând: **M** și **C**. Se referă, după toate semnele, la decapitatul (deci, adusul întru desăvârșire!) Miron Costin. Nu tatăl, Constantin Cantemir, trebuie suspionat de vreun asasinat **“mârșav”** asupra lui Miron Costin – ci însuși **“fiul”** alchimic: Dimitrie, la rugămintea papistășitului cronicar moldovean, l-a desăvârșit, pe acesta, întru nemurire și **“purgatio”** (desprinzând **Sfera Capului Genial**, de nevrednicele **mădulare terestre**... **“M”** înseamnă 1.000. Adică, **UNU** Dumnezeu, urmat de un semicerc (**“C”**), care este simbolul întrevederii **Cercului-Dumnezeu**. Miron Costin voia, tânjea... – ...și, prin Alchimistul-Dimitrie, **a izbândit!** – să-l vadă pe Atotputernicul Demiurg...!

Apoi, apare numele titanului-țar al Rusiei, Petru I - cu care Dimitrie-Alchimistul a făcut un tratat, la Luțk, în Rusia (1711). Și, în lucrarea "**Sinteze**", se apasă, viguros, pe motivul acestui tratat: acest "**I**" (care nu face ordine într-o dinastie terestră!) este, de fapt, un "**i**", fără de punctul solstițialo-divin. Deci, Alchimistul-Dimitrie se simțea stăpânul spiritului celebrului țar: prin "**amiciția**" dintre ei, Alchimistul-Dimitrie îi sugera și oferea lui Petru (dominându-l spiritual!) – **ȚINTA DIVIN-SOLARĂ A VIETII... "punctul"** simbolizând **Soarele**, ca **ultim și suprem ideal spiritual...**

Dar nu și victorii pământești...dimpotrivă!

...Și tot întru sintetizarea vieții sale semnificativ-divine, Alchimistul-Dimitrie analizează și simbolistica cifrei 1723 (data așa-zisei... "**morți**"): $1+7=8$ (care este semnul **Echilibrului Universal și al Justiției, Tetragrama cu Reflectarea sa și Cuaternarul Cercului Perfect/Crucea Filosofică/Focul Elementar al Înțelepților** - multiplicat de binar) – iar $2+3=5$ (**Hieroglifa Marelui Hierofant, Numărul Științei Binelui și Răului, Pentagrama Angelică sau Diabolică**). Deci, Alchimistul "**și-a luat zborul**", la modul pur spiritual, spre **DESĂVÂRȘIREA PARADISIACĂ...**

A fost învinsă, astfel, Moartea cea vulgară.

"**S**" de la "**Sinteze**" este **Șarpele bivalent: Șarpele luciferic-cunoscător ("S") și Șarpele Înțelepciunii "gheenice"** și, totdeodată, al **Fulgerului Izbăvitor Zalmoxian-Originar ("Z")**. Datorită lui Zalmoxis, efectul "**scării rupte**" ("**E**") este neutralizat! "**E**" este **scara ruptă (la toate trei nivelurile!)**, spre paradis – dar, lângă **Șarpe**, este "**i**"-ul solstițial și izbăvitor. "**N**"-ul este **Muntele Meru**, pe care, central, se instalează **Crucea Alchimică**, prin care se "**cos**", iarăși, întru originalitate, **Cerul și Pământul...**

Astfel, cine are parte de oscilantul "**N**" (prin crucificare alchimică) se întâlnește, întru frăție celestă, cu "**M**" – **Meru cu Dublu Pisc/Dublă Victorie Mistică** (Miron Costin)! Semicercul închis întru violența **Arcului**, "**D**" (Dimitrie) - se deschide înspre semicercul deschis "**C**" (Cantemir) – ca **Poartă spre Izbăvirea de Toate Arcanele**.

Nu există Moarte, nici asasinat de justificat, la nivelul "**tatălui**" (cum se afirmă despre lucrarea istorică primă, a **Alchimistului** – "**Vita Constantini Cantemirae**") – ci doar căutare și aflare de Viață Veșnică.

...Nu "**Berlinul**" l-a dat lumii pe **FILOSOF (în 1714)**...în niciun caz! - căci "**B**" este semnul **Celor Două Lumi Învrăjbite**...semnul "**bucilor eoliene**", umflate cu aer și vânturi nepurificate/nepurificatoare...Și: $1+7=8$ (**Echilibrul Universal**), iar $1+4=5$ (**Hierofantul**). **Marele Preot** nu are nevoie de **Roua Amurgului** – ci **Roua Amurgului** are nevoie de **Marele Preot**, spre a dobândi promisiunea fertilității rouei – și, deci, a **Re-Învierii...**

De observant că cifra așa-zisei "**morți**" ($1723 - 1+7=8$ și $2+3=5$) și cifra "**primirii**" ($1714 - 1+7=8$ și $1+4=5$) Alchimistului-Dimitrie, la Academia din Berlin – **COINCID, simbolico-numerologic!**

... $7=12$ – pentru că $7=4$ (Pământul) ± 3 (Cerul), iar $12=4$ -Pământul $\times 3$ -Cerul (și " \pm ", și " \times " reprezintă **Crucea Lui Hristos-Demiurgul** - deci, **Facerea Lumii** nu este posibilă și nici măcar imaginabilă, decât prin "**opintirea**"/"**SPÂNZURAREA**" Lui Hristos-Dumnezeu [avându-l ca revers/colaborator al Noii Faceri]"**Noul Testament**", **Frate-întru-Facere**, pe **IUDA!** – tot așa cum, în Vechea Facere, l-a avut revers/colaborator, **Frate-întru-Facere**, pe **LUCIFER** – Creatorul Luminii!], între Pământ și Cer - întru re-legarea Pământului de Cer, cu finalitate unică: **Refacerea Paradisului ...**).

...Alchimistul există, pur și simplu, înafara și împotriva oricărui **Apus-Amurg!** Cel mult, prin Amurg, Alchimistul trece prin **Arcana Morții** – spre **Re-Înviere!** Și "**tărăște**" după sine, spre **Re-Înviere**, și **Amurgul**...inerțial sau ca operație alchimică de "**originarizare**" (întoarcerea **Bolnavului Amurg-Rege Pescar**, la **Originile Paradisiace ale Sănătății Spirituale** – prin operațiunile alchimice săvârșite de către Cavalerul Lohengrin!).

Cel mult, „**Berlinul**” ar fi trebuit să ia aminte la hieroglifile pe care i le aducea, spre avertizare, **Alchimistul Răsăritului – DIMITRIE!** Fiul natural al lui **DEMETER...**

...Cavalerul Lohengrin/Alchimistul-Cantemir readuce Moldova („*Descriptio Moldaviae*” – 1716), prin harul său, la mântuirea prin Logos: 1716 înseamnă **Echilibrul Universal** (1+7=8), dublat de 1+6=7, **Revenirea la Septenarul Sacru** (cele trei puteri ale ternarului și cele patru legături ale lor – întru **Duhul ÎNVINGĂTORULUI!**) – adică, se revine la **DEMIURGIA SPIRITUALĂ, de tip cristic!**

74-“**DUMNEZEI PE PĂMÂNT**”

-Popii ăștia sunt formidabili! Se cred „*dumnezei pe Pământ*”! Auzi, mâine **EI** dau „*dezlegarea la pește*”! – exclamă un biet și îmbătrânit muncitor de pe-un șantier... - ...care abia-și câștigase, pentru acea zi, o nenorocită de pâine neagră, pentru copii...

-Bucuria peștilor, nu? – se prinse în vorbă un tovarăș de muncă mai tânăr.

-...Cum, de altfel, acești „*dumnezei pe Pământ*” (continuă bătrânul), lacomi, îngâmfați și trândavi - de Nașterea Mântuitorului, dăruiesc „*dezlegarea*” la porcii hăcuiți barbar, canibalic..., cum de Paștele Învierii Domnului, tot mârlandii ăștia, inculți și „*sfințiți*”, în trufia și cruzimea lor imbecilă, dăruiesc „*dezlegare*” și bucurie amărăților de miei masacrați (cu milioanele, nevinovați și albi! – milioane de re-răstigniri și însângărări cumplite ale Lui Crist...), miei cu gâttejurile tăiate și jupuiți de calzi (înainte de a muri!), jupuiți fără nicio scânteie de milă creștinească... - ...jupuiți grabnic, ca dezbrăcați de-o pijama, dată peste cap...

-Da' „*dezlegarea la curve*”, când binevoiesc s-o dea preasfințiile lor, ha? – se interesă, cam într-o doară, colegul mai tânăr, al obiditului muncitor (...îmbătrânit, cu mâinile și fața șanțuite amarnic, de truda zilnică, pentru supraviețuirea familiei sale...).

75-VORBE DE SPITAL

-...Ăștia toți fac curat, în ogrăzi și pe străzi, așteptând prima ninsoare! – se miră, uitându-se pe geam, un tânăr, tare palid, dintr-un spital, văzând cum aproape străluceau de curățenie, toate cele ale oamenilor de afară.

-Da, dar când zăpada va veni, va fi prea târziu pentru noi... – murmură un coleg de salon, la fel de tânăr.

-Ia nu mai cobi, scobitoareo! – îl apostrofă unul ceva mai bătrân, care scosese un pachet, din noptieră, cu gând să mănânce. Mâncarea de spital era cu mult mai subțire chiar decât tovarășul său de salon...

-E frumos, totul, în lumea asta, numai pentru cei sănătoși... – reflectă „*scobitoarea*”. Cei ca noi, așteaptă, pe prispa lumii, să vină „*călăreții negri*”. Și-or să vină mai curând decât prima ninsoare...

-Băi, parc-ai fi fecior de miner, la carbune, așa ce le vezi tu, pe toate, numa-n negru! – exclamă bătrânul, care încă mai foșnea la pachetul lui, mult prea bine împachetat...

-Mie-mi place că-i curățenie, da-i și pustiu, parcă ar fi făcut curățenie, azi-noapte, duhurile pământului, ori ale subpământului: acum au plecat, toate duhurile, de parc-ar fi intrat, toate deodată, după treaba asta frumoasă, în pământ...oamenii, pretutindeni, s-au ascuns...parcă numai noi am mai rămas să privim, la lumea asta, atâta de ciudată... atâta de ciudat de curată – murmură, ca pentru sine, tânărul cel palid și curios de ce-i pe-afară.

-Ei, lasă, că-i bine: decât vara ... murdărie peste tot, muște sodom, te coci... – zise bătrânul, care izbutise, în cele din urmă, să descurce, dintre hârtii, o bucată de cașcaval și câteva felii de pâine, ceva mai albă, decât aia de spital.

-Vara e urât să mori: parcă simți că te ia prea repede, parcă simți că te smulge dintr-o lume fojgăind de viață, sau de ceva care ar semăna a viață vânjoasă, încăpățânată... – spuse, pe gânduri, „**scobitoarea**”. Nu contează că-i murdar și te coci, ci că e soare și cald, că duduie viața, peste tot, prin sălcii, prin tufișuri, prin case, peste case... și că ai putea să te ridici, ba chiar **ai vrea** să te ridici din pat, și să tot hoinărești, așa, de nebun...hai-hui...

-Ei, măi băiete, tot iarna, când e pustiu și nu te vede nimeni, că toți sunt băgați prin case, înghesuți prin case, la vetre, la căldură...tot iarna e bine să mori...Uite așa: pleci – și nu te vede nimeni că pleci... – se melancoliză bătrânul, pe măsură ce mesteca din săpunul cu nume pompos, de „**cașcaval**”. Da, da, bine zice frate-meu: „**caș**”-„**ca**”-„**valul**”...e gol și fără saț, ca un val fără soartă..., îl ia valul, de caș ce mai e și ăsta... – mormăi, înciudat de eșecul culinar al zilei, bătrânul...dar nimeni nu-i auzi, sau nu-i luă în seamă, critica sa, cu subiect gastronomic.

-...Da, și în plus, pleci pe curățenie...parcă plecarea ta ar fi o sărbătoare, pe care au pregătit-o, discret, toți cei din lume și toți cei dinafara lumii...și, acum, se dau la o parte, din fața ta, ca din fața împăratului, când treci și, deci, pleci... – zise, așezat, iar pe pat, palidul. Ladă, tataie – i se adresa el bătrânului pus pe gânduri de indigestia care i se pregătea, de la soiosul și săpunosul cașcaval... – lasă, că e frumos, oricum e frumos.

-Da, ce frumos e să-ți aștepți moartea, cu curul pe cearșaf... – cârti, din nou, „**scobitoarea**”.

-Dar tu unde ai vrea să aștepți moartea? La portița grădinii? – se încinse, un pic, palidul. Păi, numai când vezi florile alea, care de care mai mândru înflorite, și nu-ți vine să te mai duci nicăieri!

-Ehei, feții mei, tot cu florile o să vă întâlniți și în cimitir! – exclamă, parcă bucuros de soarta colegilor, bătrânul – de parcă pe el era sigur că o să-l sară, o să-l treacă, ea, cumva, coana Moarte...

-...Maaa-saa! – anunță infirmiera, ca-ntr-o melopee jucat-înviorată, de fapt, jalnic-cerșetoare de iertare a minciunii ce-o zicea..., de parcă nici ea nu prea era încredințată că, ceea ce aduce bolnavilor, în salon, s-ar putea numi „**masă**”.

-Da, iarăși pescuim doi limbrici de, cică, „**fidea**”, pe fundul apei aleia, mai limpede decât orice râu de munte...de-i zice „**supă**”... – îl învioră pe bătrân, din nou, viața trucață și rutinată a spitalului, scoțându-l din pasa proastă, în care-l vârâse „**scobitoarea**”.

Și, toți trei bolnavii de cancer, se așezară, cumiți, în jurul mesei din salon, să-și caute (cu oarece interes scârbit...) - ...”**limbricii**” din supă...

-...Bine măcar că-i fierbinte...ne mai încălzim, și noi, hoiturile... – murmură, între două sorbituri, bătrânul.

76-RECLAME

-Pe ăsta pe care-l vezi, acum, la televizor, în reclamă, eu l-am cunoscut personal. E un mincinos atât de lacom și convingător, încât l-ar vinde și pe tac-su, sub sloganul: „**Iată un produs, care poate fi consumat cu maximă plăcere, fără pâine și fără niciun fel de ingrediente!**” – exclamă tânărul, din fotoliu, adresându-se amicului său.

-Mda...Eu am cunoscut, „**în carne și oase**”, pe unul care și-a vândut-o pe maică-sa, unei biserici, sub numele de „**Maica Domnului, re-înviată și coborâtă pe Pământ**” – replică amicul. Biserica respectivă (și ea, plină de coțcari...”**preasfințiți**”!) a cumpărat-o, înscriind-o la rubrica: „**Moște vii**”...

...“**Pentru sănătatea dumneavoastră, consumați cel puțin 2 litri de apă pe zi !**” – grohăie, din oră în oră, televizorul, la rubrica de reclame...

Eu nu consum decât un kil de palincă limpede-limpede (...de vezi Uralii, prin ea!), pe zi...și mă simt miraculos de sănătos, de-o viață întreagă...adică, de vreo 85 de ani..., plus anii pe care m-am plictisit să-i tot pun la socoteală, de la cei 85 „**oficializați**”, încoace...puzderie!

...Biata bătrână, tot oftând de atâtea și-atâtea reumatisme și artroze, strânse și cuibărite, în oasele ei, de o viață de om... - ...culcușită în pat, auzi, deodată, la televizor, reclama...și văzu, pe ecran, și tubulețul galben, cu unsoare albă, miraculoasă:

„-Vă dor încheieturile mâinilor și picioarelor? Aveți reumatism? Vă chinuie artroza? Folosiți PERSKINDOL! Numai PERSKINDOL! Numai de uz extern! Veți deveni mai tânăr cu 30 de ani, numai cu PERSKINDOL”!

Baba se cruci, de-acolo, din pat, unde era:

-Nu vreau, maică, să fiu mai tânără, Doamne, iartă-mă...dar să nu mă doară atâta de tare, toate cele...! Slavă Ție, Sfântă Marie, că dai leacuri de durere, până și pentru babe ca mine...!

„-...Folosiți PERSKINDOL! Numai PERSKINDOL! Optim!” – turuia televizorul, neobosit. Baba-și înhăță carnețelul de cumpărături, de pe măsuta pusă lângă pat - și încercă să scrie ce auzea...silabisind:

-...Cum zicea că se cheamă? Va să zică, așa: „**PER-CHIZ-DOL**”? Așa...am scris, deja, deci: „**PER-CHIZ-DOL**”. Da, parcă așa-i zicea...da-da...Iaca, mă și duc la poticar...rău mă mai dor încheieturile...văleu-văleu, Doamne Dumnezeule!

Scrise repede ce-și pusese în minte să cumpere de la farmacie, rupse hârtiuța din carnețel... – ...se îmbracă, printre găfâieli și oftături, de ți se despica inima...și tuleo, iute și sprinten, ca-n tinerețele-i, demult apuse...(din garsoniera ei, „**procurată**” de fecioru-su, avea de „**făcut**” patru etaje-n jos, fără lift...) - ...drept la **...”POTICĂRIE”** (farmacie...):

-Doamnă dragă (i se adresă, aproape afectuos, farmacistei, care-și aplecă, cu grijă, coafura, spre gura babei, ca după surzi...!) - **...”PER-CHIZ-DOL”...”PERCHIZDOL”**, așa-i zice...pentru încheieturi reumatice... - ...aveți să-mi dați **...„PERCHIZDOL”**... de asta?

Farmacista mustăci...apoi îi zise, cu delicatețe, abia stăpânindu-și hohotul de râs:

-Da, avem **...„PERSKINDOL”**! Pofțiți aici (și silabisi, și ea...): **„PER-SKIN-DOL”!** **„P-E-R-S-K-I-N-D-O-L”** – îi zise farmacista și pe litere... - ...și-i împachetă babei, îndată, tubușorul cu unguent.

Baba nu mai putea de bucurie:

-Da-da, așa-așa...cum îi zici matale, taman așa! - **”PERCHIZDOL”...”PERCHIZDOL”**...da-da...așa zicea și la reclamă, la televizorul ce mi l-a adus fiu-miu, din Franța...**”PERCHIZDOL”**...săru' mâna, domniță! Să vă dea Dumnezeu sănătate și viață lungă, domniță, că miluiți și lecuiți și-o babă bătrână și neputincioasă, ca mine... săru' mâna... **”PERCHIZDOL”**, da-da...!

...Nu dorim să fim triviali, obsceni etc. Nici vorbă! Vrem doar a atrage atenția asupra faptului că numele complicate ale medicamentelor, **parcă fabricate, exclusiv, de snobi pentru snobi** (...nume latinizate, grecizate...), iar nu și pentru oamenii simpli, poate deveni, foarte ușor, un izvor de neînțelegeri – care va stârni, în unele cazuri, doar râsul grosolan al snobilor supraplebei... - ...dar pot împiedica, de cele mai multe ori, și folosirea corectă a acestor medicamente, tocmai de către cei mai sărmani și mai bolnavi, dintre oamenii țării... – **ȚĂRANII!**

Nu credeți, oare, că s-ar putea afla și nume românizate, mai simple și **„pe-nțelesul tuturor”**...pentru medicamentele din farmaciile țării...a noastră sau alta... – ...dar scrise, numele astea, în așa fel încât să priceapă ce iau și de ce iau aceste medicamente, până și bieții țărani, oamenii simpli... – ...iar nu doar...**”poticarii”**?!

Se zice că Lucifer ar fi cumpărat de la unul, Faust, sufletul acestuia...

Dar se vede clar că, dacă nu i-a făcut el, Lucifer nu le știa năravurile, de bază, ale pământenilor: minciuna și înșelătoria. Lucifer-Mefistofel, de bună-credință, n-a controlat, dinainte, marfa contractată „*în orb*”.

De perfectă bună-credință, Lucifer i-a dăruit, în schimb, bătrânului ticălos terestru, tot ce-i râvnea inimioara lui, cam „*stătută*” (ba, chiar „*stătută*” rău, în ce privește distracțiile vulgare...), întru ale plăcerilor...

Și așa, bietul drac-șef, s-a trezit, la finalul existenței terestre a bătrânului escroc Faust, că e „*tras în piept*”, serios de tot: hoțomanul nu avea (...cum nici nu avusese **vreodată**, de aia și se prinsese să semneze așa de sinistru și solemn, cu **propriul lui sânge**...! – ma-a-are hemoragie, ce să-ți zic! - ...probabil îi cursese sânge din nas, la ora de Educație fizică!) - **...nu avea suflet!**

Deloc!

Zău că-i plâng de milă bietului drac înșelat...căci mie nu mi-a plăcut, niciodată, seminția asta odioasă, a ticăloșilor înșelători!

Și Domnul-Dumnezeul nostru (prin cetele Lui de îngeri, trimise să-l „*mântuiască*” pe escrocul de Faust și pe matricida și pruncucigașa lui Margaretă...!) i-a cam fost complice (la daravăra asta...), derbedeului ăluia de Faust... - ...n-am încotro, și mărturisesc Adevărul, cu mâna pe inimă!

Dar să nu insistăm prea mult, asupra acestei ultime chestiuni...cu gașca de îngeri..., „*furăciosi*” de „*fauști și margarete*”!

78-DIALOG CIVILIZAT

-Știați, boule, că am câștigat **Premiul Terestru pentru Floricultură și Ghivece de Flori**? De ce nu mi-ați telefonat, porc împutit ce sunteți? – îl apostrofă stafia Maestrului Florar, pe impresarul său.

-Pentru că domnia voastră, fie-mi iertat, nu mai existați... – îndrăzni impresarul să înfrunte vijelia șefului-Maestru.

-Cum „*nu mai exist*”, ce-i aia „*nu mai exist*”? – turbă Maestrul... „*stafiot*”.

-Domnia voastră ați binevoit să muriți acum două săptămâni... – îngână, îngrozit de curajul său suprauman, impresarul... - ...dar nimeni n-a îndrăznit să vă anunțe această stare de fapt...numai eu m-am nimerit, absolut din întâmplare, azi, pe aici...

79-DISPUTE ȘTIINȚIFICE

-...**La Tine**, Doamne, **la Tine**... – abia mai apucă să murmure muribundul, voind, de fapt, a zice (dar moartea îi înghețase, deja, continuarea vorbelor, pe buze!): „**La Tine vreau să mă iei, Doamne, la Tine!**”...

-Ba, **DACICE**, secătura naibii, **dacice!** – neamul nostru are origini **dacice!** - urlă preotul-savant (...cu vaste și aprofundate studii științifice zalmoxiene...) de la căpătâiul mortului (...el, prelatul-savant, înțelesese într-un cuvânt: „**LATINE**”...!).

-...Nici măcar originile neamului tău nu le știi, imbecil deshidratat! – urmă, întunecat de tot, preotul-savant. Nu-ți pot da absolvirea, sfânta iertare de păcate...ești prea, **mult prea** păcătos! – conchise prelatul.

...Mortul, bietul, acceptă, de tot tăcut, verdictul științific al sacerdotului...pentru că acum el nu mai era decât un sărman stârv (...nici **dac**, nici **latin**...) - ...care privea veșnicia în față: sticlos, țeapăn, resemnat.

80-NEBUN - SAU O FACE PE NEBUNUL?

-Ești nebun? Ce mișelli îți mai trec prin cap, și azi? – mă întâmpină, dimineața, amicul meu - scandalizat de ziua mea de ieri, precum și de semnele unor perspective asemănătoare, pentru ziua de azi...

-Nu, nu sunt nebun, ci o fac pe nebunul! Azi mi-am organizat o **Agonie** și o **Moarte**, de toată frumusețea...splendide, **ARTĂ PURĂ**, amândouă...! – ...iar mâine îmi voi organiza o **Înviere** și **Înălțarea** de rigoare, la ceruri!

-Tu ești... – ...dar amicul meu își dădu seama, în ultima clipă, că s-ar repeta, pleonastic, dacă și-ar continua fraza.

-Nu, dragule, nu sunt deloc ceea ce gândești tu și alde tine, despre mine! Sunt, probabil, unul dintre cei mai lucizi și pragmatici locuitori ai planetei Terra! Viața nu poate fi frumoasă decât dacă-i descoperi și-i pui în valoare **absurdul său enorm, probabil fără de limite!** Viața merită să fie trăită **dacă și numai dacă** ai spirit de inițiativă, inventivitate și...firește, dacă ai, în tine însuși, o doză suficientă de **spirit al absurdului**, de **simț al absurdului**...”*eficient și curativ*”... - ca să nu sucombi, când absurdul **străin** (...acela venit, năvălit, cu hoardele beznelor, dinafara ta, dinspre viață și dinspre existența și lumea în care trăim...), vrea să te covârșească...să covârșească absurdul tău **propriu** – intim și familiar!

Am făcut o scurtă pauză necesară, de respirație.

---Asta, ce fac eu, compensează, fie și minor, fie și palid, sfrijit, pipernicit...cum vrei tu... – asta compensează, „*foarte parțial*”, am zice, nenorocul cosmic de a te fi născut om, adică ființă conștientă și cu ceva minte/rațiune, în tărtăcuță...!

...”*Tu as compris, mon ami?*”...de oriunde ai fi!

81-„ȚARA LUI <<DE AZI PE MÂINE>>”

...Un bătrân căpitan al lui ȘTEFAN CEL SFÂNT povestea, la un foc de han, pe înseratelea, într-o demult trecută iarnă a vremii:

„...*Măria Sa avea obiceiul, când îi îngăduia Hristos un răgaz de trecătoare liniște(...adică, fără de spadă în mână, pieptar pe inimă și coif pe căpătână...) – să le spună așa oamenilor săi: „Ostași, boieri, curteni* (...căci, la Măria Sa, întâi erau ostașii, care apărau Sfânta Moșie, iar boierii nu erau boieri decât întru măsura în care se dovedeau **buni și credincioși oșteni Moșiei!**... curtenii nu stăteau la curte, ci mereu erau pe drumuri, între Măria Sa și oastea Măriei Sale...) - ...*ostași, boieri, curteni, astă Moșie a noastră este <<ȚARA LUI DE AZI PE MÂINE>>. Dar dăm slavă lui Hristos că a îngăduit ca această țară și Moșie să-și păstreze, ca prin minune dumnezeiască, și <<AZI>>-ul, și să-și dobândească, dar nu oricum, ci numai prin jertfă de sânge, și <<MÂINELE>>!*”

...Altădată, când fusese întrebat, de niște trimiși venețiani, de ce retezase capetele unor boieri de-ai săi, ȘTEFAN CEL SFÂNT răspunsese așa: „*Dar ce capete am retezat? Eu nu retez capete! Cele ce numiți domniile voastre capete, nu erau decât niște gălme, complet vătămătoare, între umeri - niște beșici cu aer, otrăvite de prostie și de lene...! Când v-au văzut, la hotar, pe domniile voastre, în loc să vă întrebe pe domniile voastre cine sunteți și ce vreți, au trimis de olac, să mă-ntrebe pe mine, tocmai la Suceavă, ce și cum... - ...puteați covârși Moldova, de o sută de ori, dacă voiați asta, până să vină răspunsul de la mine...Păi,*

ăștia nu-s oameni de trebuință, și nici măcar dobitoace nu-s, căci dobitocul, dacă vede că vîi și lui nu-i place că vîi spre el, tot te ia în coarne, ori te ia în colți... – ...și știe el cum și cu ce să te-ntrebe, căci i-a dat bună și grabnică rînduială Domnul Hristos, iar el o ține rînduiala aiasta, cu sfințenie, ca să-și poată ține și viața! - ...dar beșicile astea, pustiite de orice boare de minte, așa-zișii „**boieri ai mei**” - nu erau buni nici de coarne și nici de colți, pentru apărarea Moșiei noastre...Căci la noi, cinstiți oaspeți, dacă ne lipsește grăbirea în faptă și-n judecată, Domnul Hristos nu mai amână, precum la cetățile și țările și Moșiile domniilor voastre, **ci îndată ne șterge de pe fața Pămîntului!** Căci noi suntem puși, aici, cu Misiune Sfîntă și Unică, precum cetele de îngeri, degrabă fulgerînd, sub poruncile Duhului Sfînt și ale arhangheilor... – ...suntem puși, aici, să nu amănăm și să nu șovăim, dacă vrem ca <<**azi**>> să mai aibă ș-un <<**mîine**>> – iar **Evropa Domnului Hristos** să nu se cufunde, pentru de-a pururi, în hârdaiele cele de bezne ale timpului ucigaș și ale sultanilor celor păgâni, mereu întărâtați și totdeauna întunecați de oarba lăcomie...dară și de dorul lor de a dura - ...pretutindeni unde văd cu ochii... – ...**moschee** și iar **moschee** și deasupra tot **moschee!**”...

...Și venețianii aceia s-au închinat, cu mare mirare, la așa vorbe și la așa făptuiri înalt-cumpănite și repezi, fără șovăială ori amânare, otrăvite și pierzătoare de Moșie și de Lumină...dar și de „**Evropă**” creștinească...!

*

...Aceiași „**venețiani**” (confirm eu, azi...), în alte veacuri, se cutremură de împrejurările sinistre ale morții **Martirilor BRÂNCOVENI...alți Sfinți Voievozi DACO-VALAHI!**

Ne cerem scuze amintirii marelui istoric român **Nicolae Iorga** – dar acest mare istoric valah **MINTE CUMPLIT!** (...straniu, e drept!...dar n-ar fi pentru prima și singura dată, când Nicolae Iorga, istoric și politician de curte, sfidează Adevărul și pe slujitorii Adevărului ..., oh, ce păcat!: om de știință eminent și, totuși, minte fără rușine și-și trădează Neamul, atunci când îl „împung” atât orgoliul, cât și iudeo-masonii, cât și aviditatea de deșarte titluri „evropenești”... da-da, vorbesc „taman” despre numitul Nicolae Iorga...!) - atunci când vorbește despre cel mai zguduitor martiriu voievodal, din Evul Mediu: „[c]ea mai mare parte din cei ce cunosc catastrofa tragică a familiei fericite a lui Brâncovănu nu bănuiesc că ceea ce ni se dă ca istoria acestei drame nu e alta decât un mosaic de sciri [“știri”, n.me] pestrice, luate de la fel de fel de isvóre de a doua mână: scurte mărturii de călători, povestiri tărđi [“târzi”- n.me]. Cert este doar că martiriul a avut loc pe data de 15/26 august 1714, când creștinii sărbătoreau Adormirea Maicii Domnului”.

...Iată, însă, mărturia integrală a

PLENIPOTENȚIARULUI VENEȚIAN LA ȚARIGRAD, ANDREEA MEMNO, CARE A FOST DE FAȚĂ LA NEMAIVĂZUTUL MARTIRIU DACO-VALAH...!

(document descoperit și dăruit românilor de Sfântul Părinte ARSENIE BOCA!)

“Plenipotențiarul venețian la Țarigrad, ANDREEA MEMNO, a fost de față, în ziua de 15 august (Sfânta Maria) 1714, la scena execuției lui Constantin Brâncoveanu Vodă și a membrilor familie sale, uciși din porunca sultanului Ahmet. În scrisoarea sa către dogele Veneției, plenipotențiarul său raportează astfel: —**Duminică, 15 august de dimineață, s-a tăiat capul bătrînului principe al Valahiei, tuturor fiilor lui și unui boier care îi era vistier** (n.n.: ginerele martir brâncovenesc, IANACHI VĂCĂRESCU). Iată cum s-a făcut:

Încă de dimineață sultanul Ahmet se puse într-un caic împărătesc și veni la seraiul zis foișorul Ialikiacs, pe canalul Mării Negre, în fața căruia era o mică piatră, unde au adus pe Brâncoveanu Voievod, pe cei patru băieți ai lui și pe vistierul Văcărescu, i-au pus în genunchi unul lângă altul, la oarecare depărtate, un gâde le-a scos căciulile din cap și sultanul i-a mustrat, făcându-i haini. Apoi le deteră voie a face o scurtă rugăciune. Înainte de a se ridica securea asupra capului lor, fură întrebați de voiesc să se facă turci și atunci vor fi iertați.

Glasul cel înăbușit de credință al bătrânului Brâncoveanu răsună și zice, spăimântat de această insultă: “Fiii mei! Iată, toate avuțiile și tot ce am avut, am pierdut. SĂ NU NE PIERDEM ÎNSĂ SUFLETELE! Stați tare și bărbătește, dragii mei, și nu băgați seamă de moarte: priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte a răbdut pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit; credeți tare într-u acesta ȘI NU VA MIȘCAȚI, NICI VĂ CLĂȚIȚI DIN CREDINȚA CEA PRAVOSLAVNICĂ, pentru viața și lumea aceasta.”

La aceste cuvinte, Ahmet se făcu ca un leu turbat și porunci să li se taie capetele. Gâdele înfiorător ridică securea și capul marelui vistier Enache Văcărescu se rostogoli pe pământ. Apoi, începu cu uciderea copiilor. Când gâdele ridică securea la capul feciorului celui mai tânăr al domnitorului, Beizadea Mateiaș, numai de 16 ani, acesta se îngroză de spaimă. Sărmanul copil, văzând atât sânge de la frații lui și de la Văcărescu, se ruga de sultan să-l ierte, făgăduindu-i că se va face turc. Însă părintele său, domnul al cărui cap căzu în urmă, înfruntă pe fiul său și zise: <<MAI BINE MORI ÎN LEGEA CREȘTINĂ, DECÂT SĂ TE FACI PĂGÂN, LEPĂDÂNDU-TE DE IISUS HRISTOS, PENTRU A TRĂI CĂȚIVA ANI MAI MULT PE PĂMÂNT!>> Copilașul ascultă și, ridicând capul, cu glas înțepet, zise gâdelui: <<VREAU SĂ MOR CREȘTIN, LOVEȘTE!>>

În urmă uciseră și pe Brâncoveanu. O, Doamne! O, Doamne! Pana îmi tremură, când vă scriu, Excelență, ceea ce am văzut... Mă întreb [dacă] putut-a fi de față cineva să nu fi plâns, văzând capul nevinovatului Mateiaș, tânăr-tinerel, rostogolindu-se pe jos, lângă capul părintelui său, care se apropiase de al copilului... părea a-l îmbrățișa...

Gâdele, stropit de sângele creștinesc, face un salut sultanului și se retrage. Sultanul, însoțit de plenipotențiarilor Germaniei, Rusiei, Angliei - se ridică să plece. Văzându-i cu ochi lacrimați, spuse sultanul că regretă acum ceea ce a săvârșit” - cf. anulbrancoveanu.ro - ARSENIE BOCA: “CUM AU MURIT CONSTANTIN BRÂNCOVEANU ȘI COPIII SĂI”.

*

“În Europa de Vest nu se cunoaște istoria României și cei care o vizitează acum văd sărăcia materială de astăzi, și nicidecum milenara ei bogăție culturală și spirituală. În plus, propaganda maghiară din SUA se bazează pe milioanele de dolari ale D-lui Sörös, care finanțează edituri și opinii la București, în timp ce în Elveția am auzit, de la un doctor în istorie (la Geneva, în iunie 1999), că Transilvania a apărut în secolul al XIII-lea și, de la un ambasador francez în România (la Lausanne, în noiembrie 1998), că poporul român a dispărut, timp de 1000 de ani, ca să reapară, ca prin miracol, în secolul al XIV-lea! Cu toate acestea, nimeni nu menționează că cea mai veche scriere din Europa a fost atestată arheologic în 1961, tot în Transilvania, în satul Tărtăria, pe râul Mureș, în județul Alba, de către Profesorul Nicolae Vlassa, de la Universitatea din Cluj. În afară de România, Tăblițele de la Tărtăria, datate 5.500 î.e.n., au făcut ocolul lumii anglo-saxone (Colin Renfrew, Marija Gimbutas) și au creat dezbateri aprinse, pe tot globul. Deși oamenii acestor locuri știau să scrie acum 7000 de ani, acest detaliu esențial nu este, nici în ziua de azi, după mai mult de 40 de ani, cunoscut publicului românesc și nu apare în manualele de istorie. Ce ne spun specialiștii din România ? În 1998 s-a publicat « Istoria României » (Editura Enciclopedică, București), de către un colectiv academic, sub conducerea unei « autorități în materie », Prof. dr. Mihai Bărbulescu, culmea culmilor, de la aceeași Universitate (din Cluj), care nu spune că Profesorul Vlassa a descoperit Tăblițele. La pagina 15 a acestui impresionant volum, Tăblițele de la Tărtăria sunt menționate cu semnul întrebării, într-o foarte scurtă frază, fără nici un comentariu: « Într-o groapă de cult de la Tărtăria, s-au găsit (...) trei tablete de lut, acoperite cu semne incizate (scriere ?), cu analogii în Mesopotamia. »

Dar Dl. Bărbulescu nu-și aduce aminte, oare, că scrierea proto-sumeriană apare cu 1000 de ani mai târziu și că cea cicladică, proto-greacă, după 3000 de ani ? El a uitat că metalurgia, în Europa, apare tot în Transilvania, în jur de 3500 î.e.n. ? Că tracii sunt primul mare popor

indo-european care intră în Europa tot în jur de 3500 î.e.n., cu mai mult de două milenii înainte ca celții, etruscii, romanii, germanii, sau slavii să apară pe harta Europei ? Și că tracii ocupau tot teritoriul între Munții Urali și Tatra, de la est la vest, și de la Marea Baltică la Dunăre și Marea Neagră, de la nord la sud? De asemenea, și în același context, niciun specialist în istoria României nu atrage atenția asupra altui “detaliu” primordial, și anume că **LIMBA TRACO-DACICĂ ESTE CU MII DE ANI ANTERIOARĂ LATINEI** (care apare abia în secolul al VI-lea î.e.n.) și că, în consecință, limba română nu se trage din latină, pentru că, deși din aceeași familie, există, istoric, **ÎNAINTEA** latinei, deci este o limbă proto-latină. Latina se formează din etruscă și greacă, care, deși amândouă indo-europene, sunt scrise cu un alfabet fenician, răspândit în lumea mediterană a epocii. În plus, **ETRUSCII ERAU EI ÎNȘIȘI UN NEAM TRACIC**. ...Parcă tot acolo scrie istorie și un domn Lucian Boia ? – “**Transilvania a fost înglobată încă de la începuturile sale statale în Ungaria**” - ...fără comentarii, ceva...privind “detaliul”: <<în ce conjunctură?>>. Atâtea “detalii” ignorate despre originea, continuitatea și însăși existența poporului român dau de gândit. Cine schimbă și interpretează istoria României? În mozaicul de limbi și popoare de pe harta Europei, singurii care au o continuitate de 9000 de ani, pe același teritoriu, și o scriere de 7000 de ani, sunt românii de azi. Transilvania nu a fost maghiară și nici nu putea fi, când strămoșii maghiarilor de azi locuiau în nordul Mongoliei, sursă turco-finică nu numai a ungurilor, dar și a bulgarilor (care năvălesc în România și în teritoriile Bizantine din sudul Dunării, în secolul al VI-lea), a turcilor și a finlandezilor din zilele noastre. Hunii pătrund în Europa până la Paris, Roma și Constantinopole sub Atila în secolul V, dar se retrag spre Ural până în secolul al IX-lea, când năvălesc din nou în Panonia, teritoriu ocupat, la acea data, de daci liberi (80%), amestecați cu slavi (20%). Poporul și limba dacă sunt, deci, cu mult mai vechi decât poporul roman și limba latină, dar cele două limbi erau foarte asemănătoare, și, de aceea, asimilarea s-a făcut atât de repede, în câteva secole. Ovidiu, poet roman exilat la Tomis, pe malul Mării Negre, nu numai că a învățat geto-daca imediat, dar în șase luni scria, deja, versuri în limba lui Zalmoxis! Invadarea Daciei, de fapt a unui coridor spre Munții Apuseni, a avut ca scop precis comorile de aur și argint ale dacilor, pe care Împăratul Traian (de origine iberică) le-a dus la Roma, ca să refacă tezaurul golit al Imperiului. În aceeași ordine de idei, **Imperiul Bizantin, care a durat mai mult de 1.000 de ani (330-1453), în timp ce Europa de Vest dormea sub jugul Bisericii Romane și a analfabetismului, este complet necunoscut pe aceste meleaguri**. Cultura și civilizația europeană și-au mutat centrul de la Roma, la Constantinopole, în 330 - când Bizanțul devine capitala Imperiului Roman. **Deși se studiază istoria și limba Greciei antice, Imperiul Bizantin este nu numai complet ignorat în istoria Europei, dar chiar considerat <<barbar>> și <<incult>>**. Nici un istoric elvețian nu a fost capabil să-mi dea un singur nume de scriitor Bizantin, **NICI MĂCAR ANA COMNENA!** Nimeni nu cunoaste, aici, cultura și civilizația Bizantină, religia ortodoxă (**„ORTODOX” ESTE, ÎN LIMBILE OCCIDENTALE, UN TERMEN PEIORATIV!!!**), și cu atât mai puțin istoria și tradiția română. Faptul, esențial, că analfabetismul nu exista în Bizanț, dar exista în Europa de Vest, în aceeași perioadă, este și mai necunoscut! **Academiile păgâne** (socratice, pitagorice, orfice, druidice etc.) au fost toate închise în secolul al VI-lea, iar când, în cele din urmă, universitățile au început să apară în Occident, în secolul al XIII-lea (Oxford, Cambridge, Padova) - ele erau controlate de Biserica Romană și studiau teologia. Numai călugării și clericii știau carte, se îmbogățeau prin exproprierea de pământuri, în favoarea mănăstirilor, și luau puterea în toate țările vestice, prin misionarism și prozelitism, la început (prin teroare și Inchiziție, mai târziu!), până în secolul al XI-lea, când ultimul ținut liber, al vikingilor din Scandinavia, cade sub puterea Romei Papale. **Renașterea italiană apare ca o consecință clară și directă a căderii Constantinopolului (1453), cu emigrarea în masă a savanților Bizantini către Italia**. De exemplu, **numai Cosimo de Medici primește 5000 de**

savanți exilați din Bizanț, într-un singur an, la Florența, acolo unde, în curând, vor scrie Petrarca, Dante și Boccaccio, și unde vor picta Michelangelo și Leonardo da Vinci. Între timp, cultura Bizantină este păstrată și cultivată în Țările Române (de exemplu, la Putna), care nu numai că își păstrează autonomia față de Imperiul Otoman, plătind-o în aur – ca de obicei –, dar voievozii români trimit anual aur în Grecia, pentru a susține mănăstirile ortodoxe (de exemplu, la Muntele Athos). În Occident, o scurtă istorie a României apare în 1943, scrisă de Mircea Eliade în engleză, la Lisabona, și publicată la Madrid (The Romanians, a Concise History, Stylos, Madrid, 1943), și republicată peste alți 50 de ani, în România (—The Romanians, a Concise History, Roza Vânturilor, București, 1992). În timp ce prima istorie serioasă a Bizanțului apare, tot în engleză, de abia în 1988 (Lord John Julius Norwich, —A Short History of Byzantium, Penguin Books, London, 1988, 1991, 1995, 1997). Cu toată bunăvoința lui, de a reabilita —misterioasa istorie a uitatului Imperiu Bizantin - din nefericire, nici măcar Lord John Julius, de la Universitatea din Oxford, n-a avut acces la texte Bizantine, pentru simplul motiv că nu știe greaca (nici veche, nici nouă...). În final, se pune întrebarea de ce nouă milenii, atestate arheologic, de civilizație neîntreruptă, pe teritoriul României, sunt ignorate nu numai în Europa de Vest, dar și în România ? Cu ce se ocupă istoricii români ? Și reprezentanții României peste hotare ? Cine promovează cultura milenară a României? În 1996, când am fost la București, pentru a face cercetări în mitologia tracică, la Academia Română, spre uimirea mea, mi s-a pus întrebarea: De ce mă interesează tracii și dacii, când acesta era subiectul de predilecție al lui Ceaușescu, fapt pentru care subiectul trebuie, acum, total ignorant...?! La rândul meu, mă întreb: CE CONTEAZĂ 50 DE ANI DE COMUNISM, ÎN COMPARAȚIE CU CELE 9 MILENII DE ISTORIE ROMÂNEASCĂ?!”

Un articol de Prof. dr. Maria-Luminița ROLLÉ, Universitatea din Edinburgh/UK, Academic Consultant in European Mythology

*

...Noi tot daco-valahi vom rămâne, și Traian-Tracul, cu „romanii” lui, tot n-a cucerit, NICICUM, spațiul dacic (decât 14 % din teritoriul Daciei...până la completa "*retragere aureliană*", din 271 d. H.) - **SPAȚIU CARE I-A NĂSCUT CHIAR PE ROMANI!** (...a recunoscut-o până și Papa Ioan Paul al II-lea, prin cuvintele fostului sau consilier - "*MICEAL LEDWITH, fost consilier al Papei Ioan Paul al II-lea, fost decan al Sf. Petru Diocescan College din Wexford, fost președinte al Conferinței șefilor de universități irlandeze și fost membru al Biroului de conducere al Conferinței Rectorilor Universităților Europene (CRE)*"):

“Chiar dacă se știe că latina este limba oficială a Bisericii Catolice, precum și limba Imperiului Roman, iar limba română este o limbă latină, mai puțină lume cunoaște că limba română, sau precursora sa, vine din locul din care se trage limba latină, și nu invers. Cu alte cuvinte, NU LIMBA ROMÂNĂ ESTE O LIMBĂ LATINĂ, CI MAI DEGRABĂ LIMBA LATINĂ ESTE O LIMBĂ ROMÂNEASCĂ. Așadar, vreau să-i salut pe oamenii din Munții Bucegi, din Brașov, din București. Voi sunteți cei care ați oferit un vehicul minunat lumii occidentale (limba latină).”

*

— „Civilizația și istoria au început acolo unde locuiește azi neamul românesc.”

(W. Schiller, arheolog american)

— “Limba lor [românilor] n-a putut fi extirpată, deși sunt așezați în mijlocul atâtor neamuri de barbari, și așa se luptă să nu o părăsească în ruptul capului, încât parcă **NU S-AR FI LUPTAT ATÂTA PENTRU VIAȚĂ, CÂT PENTRU O LIMBĂ.**”

(Antonio Bonfini)

— „Latineasca, departe de a fi trunchiul limbilor care se vorbesc azi, s-ar putea zice că este mai puțin în firea celei dintâi firi romane, că ea a schimbat mai mult vorbele sale cele dintâi

și dacă nu m-aș teme să dau o înfățișare paradoxală acestei observații juste, aș zice că ea e cea mai nouă dintre toate, sau cel puțin e aceea în ale cărei părți se găsesc mai puține urme din graiul popoarelor din care s-au născut. **Limba latinească în adevăr se trage din acest grai, iar celelalte limbi, mai ales moldoveneasca, sunt însuși acest grai.**” (D’Hauterive, *Memoriu asupra vechei și actualei stări a Moldovei*, Ed. Acad., p 255-257, 1902)

– „Locul acesta unde sunt acum Moldova și Țara Muntenească este drept Dacia, cum și tot Ardealul și Maramureșul și cu Țara Oltului. Aste nume mai vechi decât acesta, Dacia nu se află, în toți câți sunt istorici.” (M.Costin:1632-1691, *De neamul Moldovenilor*)

– „De aceia, măcar că ne-am deprins a zice că limba română e fiica limbii latinești, adecă acei corecte, **TOTUȘI DACĂ VOM AVEA A GRAI OBLU, LIMBA ROMÂNEASCĂ E MUMA LIMBII CEI LATINEȘTI**”.

(Petru Maior, *Istoria pentru începutul românilor în Dacia*, p 316, 1812)

– „Acești volohi nu sunt nici romani, nici bulgari, nici wölsche, ci vlahi, urmași ai mării și străvechii seminții de popoare a tracilor, dacilor și geților, care și acum își au limba lor proprie și cu toate asupririle, locuiesc în Valachia, Moldova, Transilvania și Ungaria în număr de milioane.”

(Schlözer, *Russische Annalen*- sec XVIII) - „**DACHII PREA VECHE A LOR LIMBĂ OSEBITĂ AVÂND, CUM O LĂSARĂ, CUM O LEPĂDARĂ AȘA DE TOT ȘI LUARĂ A ROMANILOR, ACEASTA NICI SĂ POATE SOCOTI, NICI CREDE...**”

(Constantin Cantacuzino, 1639-1716)- „*Românii despre care am mai spus că sunt daci.*”

*

...E infinit mai important să rostim Adevărul (fie și “*de pe acoperișurile caselor*”, cum zice Hristos!), decât să “*mințim frumos*”, pentru ca...”*să dea bine la Uniunea Europeană...a iudeo-masonilor!!!*

...Acest Neam Sfânt, al **DACO-VALAHILOR**, atât de vechi, încât nu încapă în istorie! - a fost rânduit de **HRISTOS-DUMNEZEU** rădăcină să fie tuturor celorlalte Neamuri ale Pământului. La fel, limba acestui Neam cu adevărat **ALES** (!!!) fost-a-n rânduiala cerească hotărât să se alcătuiască în **rădăcină stelară a Logos-ului Universal!**

Dar aici, pe pământ, numai acelor magi daci ai Kogaionului, acelor care aveau dubla funcție sacră: “**REX ET PONTIFEX**”, cât și unor Sfinți Voievozi Martiri ai Evului Mediu – ...precum cei amintiți mai sus: Ștefan Cel Sfânt, Sfinții Martiri Brâncoveni...Mircea-Bătrânul Războinic al Întelepciunii Cristice, Vlad-Cavalerul-Dragonului- Izbăvitor-Al-Dacilor-DAOI, Mihai-Cel-Fără-Seamăn-De-Viteaz-Și-Aristocrat⁵⁸..., Radu de la Afumați, Ioan-Cel-Crucificat-Pe-Patru-Cămile... - ...numai lor le-a fost milă de acest Neam Ales de CERURI...numai ei și-au dat viața (dimpreună cu **SFINȚII LOR OȘTENI...MILIOANE!!!...care AR TREBUIȚ SĂ UMPLE TOATE CALENDARELE LUMII...în locul “politrucilor” cosmopoliți, fabricați ca... “sfînți”... - ...tip Cosma al greco-bizantinilor [“Cosma spunea că Dumnezeu folosește aromâna numai când vorbește cu diavolul” - cf. Weigand, 1895, V, 146], ori tip Anton Durcovici, “sfântul martir de la Sighet”⁵⁹, episcopul evreu al romano-catolicilor, “sfînțit”, se zice, fără “preludiul-anchetă”**

⁵⁸ -**ARISTON** (grec.) – cel mai bun.

⁵⁹ -**ÎNCHISOAREA SIGHET** a fost construită în 1897, ca închisoare de drept comun, de către administrația austro-ungară. În august 1948, a devenit loc de detenție pentru un grup de **studenți, elevi și țărani maramureșeni (români și ortodocși!)**. În zilele 1950, au fost aduși la penitenciarul Sighet peste o sută de demnitari din întreaga țară (foști miniștri, academicieni, economiști, militari, istorici, ziariști, politicieni... - ...români și ortodocși!)), unii dintre ei condamnați la pedepse grele, alții nici măcar judecați.

[...edificator, din punct de vedere, să zicem așa, ca să nu supărăm mai mult decât este nevoie...: *“politico-informativo-vaticanez”*...] al **beatificării**...etc. etc. !), pentru ca noi, cei de azi, să mai fim Neamul Sfânt al **CERURILOR** și s-avem Pământ Sfânt-**MOCȘĂ**, pe care să călcăm, încă dârji și mândri, ca **Stăpâni ai MOCȘEI/”MOȘIEI” DACO-VALAHE**, adică **ZALMOXIANO-EMINESCIENE** (...amintiți-vă: *“N-avem oști, dară iubirea de MOȘIE*

e

un

zid/

Care nu se-nflorează de-a ta faimă, Baiazid!” – Mihai Eminescu – **Scrisoarea III**)!

Dar noi, cei de azi, îi uităm și pe **SFINȚII BINEFĂCĂTORI ȘI BINECUVÂNTĂTORI ÎNTRU DEMIURGIA NEAMULUI ȘI PATRIEI!** – ba îi și scuișăm⁶⁰, în prostia noastră de imbecilizați, prin propaganda perpetuului Dușman al Luminii Lui **HRISTOS!** Îi scuișăm, îi trădăm... - ...și-i îmbrățișăm, în schimb, cu imbecilă dragoste admirativă, pe toți șerpii care mușcă din Călcâiul Sfânt, din Rădăcina Sfântă a Cosmosului Cristic!

...Noi, retardații mintal, noi, orbiții de deșerturile demoniace, am dat nume de cinste, uneia dintre cele mai cunoscute străzi a capitalei **DACO-VALAHILO** ...”*moderni*”: **strada General Berthelot!**

Cine a fost acest ipochimen *“franc”*..., pentru care i-am uitat pe **Sfinții Martiri ai Neamului Daco-Valah?**

Iată cine-i, prin vorbele lui înseși:

(...**spicui**ri dintr-un neprețuit document...pe care imbecilizații profesori de Franceză, din România contemporană, nu-l iau în seamă, atunci când predau bieților elevi, total ignoranți... - ...și o fac pe bază de diafilme *“împrumutate”*, cu mult drag și mândrie cretină, de la Ambasada Franței la București! - afirmațiile secăturilor *“franco-masonice”*, care se dau, azi, drept *“urmași”* ai eroicilor gali, de altădată... - precum că România ar fi *“colonie franceză”*

Subliniem: **majoritatea zdrobitoare a deținuților-martiri din lagărul-închisoare de la Sighet era daco-valahă și ortodoxă!**

Deținuții erau ținuți în condiții insalubre, hrăniți mizerabil, opriți de a se întinde ziua pe paturile din celulele, fără încălzire. Nu aveau voie să privească pe fereastră (cei ce nu se supuneau erau pedepsiți să stea la *“neagra”* și *“șura”*, celule de tip **carceră**, fără lumină). Într-un târziu, la geamuri au fost puse obloane, încât se putea vedea numai cerul. **Umilița și batjocora faceau parte din programul de exterminare.**

În 1955, ca urmare a Convenției de la Geneva și a admiterii României comuniste(Republica Populară Română) în ONU, a avut loc o grațiere. O parte din deținuții politici din închisorile românești au fost eliberați, o parte transferați în alte locuri, inclusiv în domiciliu obligatoriu. La Sighet, din cei circa 200 de deținuți, 54 muriseră deja. Închisoarea de la Sighet a redevenit una de drept comun.

...De ce numai episcopul romano-catolic **Anton Durcovici**, mort la Sighet (decedat pe 10 decembrie 1951), este **sanctificat de Vatican**, iar **martirii ortodocși** (...dintre care, da, câteva zeci erau **preoți legionari!**) sunt **complet uitați, de către guvernanții actuali ai României?!**

⁶⁰ -La intrarea în municipiul Roman, o mână criminală a spart, cu ciocanul, placa memorială (anexată statuii lui Ștefan Cel Sfânt) - placă pe care scria: „**MAGNUS STEPHANUS SANCTUS - DEFENSOR EUROPAE**”. Noroc că primarul municipiului Roman e un gospodar și patriot autentic, și a refăcut placa închinată *“Atletului Creștinătății”* (cf. Papa Sixt al VI-lea, 13 Ianuarie 1476: *“Cum deci, precum o știu toate națiile pământului, neamul fără de lege al turcilor nu încetează a unelti în contra credinței ortodoxe și contra acelor care au primit-o în Sfântul Botez al renașterii și mai ales în contra iubitului fiu, nobilul bărbat, Ștefan Voievod, și a stăpânirilor sale care se află în regiunile mărginașe cu turcii, pentru ca, supunându-le aceste spurcatei lor tiranii, să li se deschidă mai ușor drumul spre țările celorlalți creștini și deși sus-numitul ȘTEFAN, CA UN ADEVĂRAT ATLET AL CREDINȚEI CREȘTINE, e dispus să reziste perfidiei și atacurilor turcilor înșiși, totuși, pentru susținerea unei poveri atât de grele și pentru a o duce la bun sfârșit, singurele lui puteri nu sunt suficiente, ci către acelea sunt necesare nu puțin averile și ajutoarele creștinilor, care sau să contribuiască cu bunurile date lor de Dumnezeu, sau să se alăture personal, mergând să lupte în armata pregătită de însuși Ștefan, pentru ca, în sfârșit, căineasca turbare a turcilor să poată fi înfrântă și alungată de la hotarele creștinilor și ca să li se taie acelorășii turci curajul și îndrăzneala blestemată de a prizoni pe creștini...Noi, din mila lui Dumnezeu cel atotputernic, a cărui cauză și ale cărui drepturi, Ștefan, între ceilalți creștini, le apără după puterile sale, îi vom întări pe cei ce vor vizita cele două catedrale... cu răsplata iertărilor și cu darul dezlegărilor”* – cf. adev.ro/nmanvq.

și că “românii ar fi rămas niște barbari, dacă francezii nu le impuneau, “pașoptistic”...civilizația lor “franco-masonică”...!)

Scrisoarea generalului HENRY MATHIAS BERTHELOT, către

Marele Cartier Francez - scrisoare datată 19 octombrie 1918, Târnovo (...cu tot cu un comentariu, apărut pe HotNews, în data de 7 Octombrie 2015...):

"... această țară (România!) va fi o colonie perfectă pentru Franța ... Naivitatea românilor merge până la a considera Franța o sora mai mare ... Chiar în condițiile grele ale acestui război (n. mea: primul război mondial) NE-AM SCOS CVINTUPLAT INVESTIȚIILE FĂCUTE ÎN ARMATA ROMÂNĂ ... Având în vedere poziția geografică extraordinară a României, PROPUN SĂ O TRANSFORMĂM, CÂT MAI REPEDE, ÎN COLONIE A FRANȚEI..."

Cum a ajuns o copie a respectivei scrisori în fondul arhivistic al Ministerului de Externe al României?

Pe vremea aia românii aveau cuțitul la os, dată fiind situația politico-militară foarte..."maro", astfel încât își foloseau creierii la turație maximă și "trăgeau" în tot ce mișca. Pe cale de consecință, ordonanța respectivului general francez a fost îmbătată "mangă", de niște români "de bine", români care, apoi, au copiat repectiva scrisoare!

Cu ce ne-am ales noi? Cu o stradă care poartă numele respectivei scursuri franceze. În plus, considerăm respectiva scursură ca fiind "mare prieten al României"...

Sic!

Noi, românii, respirăm, de 2 milenii și jumătate (n. mea: greșit!), pe planeta asta, și o facem degeaba. Nu am învățat nimic, absolut nimic, iar cei mai mari dușmani ai noștri suntem noi înșine (...prin ceea ce alegem să ne reprezinte și să ne administreze și printr-o lipsă cronică de educație).

Celebrul Mark Twain spunea că : "Franța nu are nici vară, nici iarnă, nici morală: Franța este guvernată, de obicei, de către prostituate".

Se pare că MARK TWAIN⁶¹ (n. mea.: Samuel Lenghorne Clemens) avea mare dreptate!

Parfumurile franțuzești sunt renumite în lume: ele s-au născut dintr-o lungă luptă (n. mea: ...zadarnică și zădărnicită!) cu duhoarea.

Noi, românii, folosim săpunul..."

...Comentariul meu la...comentariu? A trecut, de mult...vremea comentariilor!

Satul nostru are nevoie de câini (ba, chiar de CÂINI-LUP!), iar carul de oale proaste și crăpate, are urgentă și imperioasă nevoie de o măciucă...ba, chiar de o SUPER-MĂCIUCĂ!

*"... Ștefane, Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' Arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija Sfinților
În sama părinților,
Clopotele să le tragă
Ziua 'ntreagă, noaptea 'ntreagă,
Doar s-a 'ndura Dumnezeu
Ca să-ți mântui neamul tău!
Tu te 'nalță din mormânt
Să te-aud din corn sunând*

⁶¹ - SAMUEL LANGHORNE CLEMENS (n. 30 noiembrie 1835– d. 21 aprilie 1910), cunoscut sub pseudonimul literar Mark Twain, a fost un scriitor, satirist și umorist american, autorul popularelor romane „Aventurile lui Tom Sawyer”, „Prinț și cerșetor”, „Aventurile lui Huckleberry Finn” și „Un yankeu la curtea regelui Arthur”.

*Și Moldova adunând.
De-i suna din corn o dată,
Ai s-aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori,
Îți vin codri 'n ajutor,
De-i suna a treia oară,
Toți dușmanii or să piară,
Din hotară în hotară,
Îndrăgi-i-ar ciorile
Și spânzurătorile!”*

*

...Un fotograf neamț, **KURT HILSCHER**⁶², scria, în legătură cu albumul fotografic **“ROMÂNIA”**, apărut la Leipzig, în 1933:

*“În anul 1931, am fost invitat de Guvernul român să călătoresc ca oaspete în România și să alcătuiesc o carte asemănătoare celor despre Germania, Spania, Italia, Țările Nordice etc. În ajunul călătoriei mele, un scriitor cunoscut m-a întrebat cu mirare: <<De ce să-ți pierzi timpul tău scump cu lucrarea aceasta? Ce-o să găsești deosebit în România?>> Mulți trebuie să aibă aceeași părere. **CE PUȚIN SE ȘTIE DESPRE ACEASTĂ ȚARĂ...** (...). Dar pe lângă mulțumirea pe care am simțit-o, lucrând, m-a cuprins și durerea că întreg poporul român este amenințat de un dușman crunt, căci de cultura acestei țări binecuvântate de soare se apropie norii grei ai Occidentului: **PRAFUL CIVILIZAȚIEI, CARE ÎNĂBUȘE ORICE VIAȚĂ PLINĂ DE COLOARE.** Unele sate au și fost învăluite; norul cenușiu acoperă tot mai mult uneltele strămoșești și coloarea veselă a costumelor, înecându-le în monocromia stinsă a modei de pretutindeni. **AȘA ÎȘI PIERDE TREPTAT, UN POPOR CU SIMȚ ARTISTIC, STRĂVECHEA SA ÎNFĂȚIȘARE.** De aceea, am dat în aceste fotografii atâta importanță vieții populare, în dauna peisajului. Mi se pare că aș putea salva astfel, prin cartea mea, pentru timpurile viitoare, ceea ce încet și continuu este sortit pieririi. **FIE CA O SOARTĂ PRIELNICĂ SĂ PĂSTREZE ÎNCĂ MULT TIMP POPORUL ACESTOR MUNȚI, VĂI ȘI CÂMPII, ÎN FRUMUSEȚEA ȘI SPONTANEITATEA SA”.***

...Mai iubitor și înțelegător de Daco-Valahie se dovedește un neamț, la 1933, decât majoritatea daco-valahilor, trăitori azi, în Grădina Maicii Domnului...!

82-KUFURENKO ȘI AGRAMATENKO

Se numea Kufurenko (cu doi „*k*”) și regiza, la teatru, scenele din bătălii eroice. Actorii, însă, plătiți prost, preferau să se încaiere și păruiască în culise, la tabinet („*una mică*”), decât să năvălească puhoi, cu săbiile de lemn vopsit, pe scenă. Când te uitai mai bine la „*stilul și pistilul*” bătăliilor regizate de Kufurenko, aveai impresia că se joacă „*irozii de iarnă*”, sau are loc **parada ciocnilor bombănitori**...Mai mult gura, de aceste bătălii eroice...dar și gura aia, doar pe jum'ate deschisă și cam mimând (de n-o fi fost chiar adevărat, cine știe?) un „*sictir infinit*”...o **kufureală verbală** continuă și teribil de pregnantă întru duhoare... - ...o diaree lingvistică cvasi-holerică...”**logoreică**” i se mai zice!

Agramatenko, cu un „*k*” (...pentru că era cam analfabet și total agramat, l-au trimis, de la secția de scenaristică – la secția de scenografie – ...unde avea el „*sclavii lui*”, care pictau decoruri de bătălie, care semănau cu ...”**ieslea de la Bethlehem**”... - ...și, apoi, l-au „**parașutat**” to-o-ocmai la... „**regia de platou**”, unde nu ți se vedea scrisul, decât când iscăleai

⁶² - **KURT HIELSCHER** (n.1881-d.1948), unul dintre cei mai renumiți fotografi germani.

statul de plată!) afirma că aceste bătlîi oglindeau „**decenta și echilibrul clasic, al piesei, în general, și al regiei și scenografiei, în special**”.

Ei doi, Kufurenko și Agramatenko, se autointitulau (unul pe altul) „**îmbătrîniți în clasic**”, pe când directorul și contabilul teatrului șopteau, între ei, despre cei doi, că-s „**clasiți ramoliți**”...și făceau socoteli fără de număr și folos, cam cât i-ar costa pensionarea, pe caz de boală („**autism cronic**”), pe cei doi „**clasiți**”...din păcate, „**în viață**”!

...Iar actorii, în timpul ăsta, jucau, pe scenă, cu teribilă sobrietate, echilibru... - ...dar, mai ales, cu mare grijă să nu-și scrîntească vreun deget...! - eroicele bătlîi ale marilor voievozi valahi...

...Pentru că mai aveau jum'ate de normă și la tăiat lemne, cu toporul ori cu circularul („**după posibilități**”...), pentru iarnă, la vecinii (mai avuți!) ai teatrului.

Știau că, numai în felul ăsta, vor putea avea o cotă anume de lemne, pentru reprezentațiile din decembrie și ianuarie...și că nu le vor îngheța mâinile, pe gioarsele alea de...”**arme eroice**”!

83-BASME ADAPTATE

-...Și așa, cei trei fii ai craiului se duseră în lume, să-și caute necazul...

-Poate vrei să zici „**să-și caute norocul**”, tăticle! – îl corectă pe taică-su, teribil de vigilant, fiul meu cel mai mic (...fiu care ajunsese să-i știe tatălui-povestaș improvizat, întreg „**repertoriul**” de povești, pe de rost...amănunt cu amănunt...).

-Ei, nu prea cred, fiule! - pentru că eroii noștri, cei trei fii de crai, o aflară pe Ileana Cosânzeana nu cum o visaseră ei, ci așa cum era ea, de fapt: rea de gură, știrbă, mahalagioaică... – ...și, pe deasupra, mai era și cam cocoșată, și cam chioampă...și proastăăă, de da în gropi...!

-Păi, cam așa e și mama... – se „**scăpă**” nevinovatul copil și moștenitor al tatălui.

-Deh, fiule...deci, se pare că-mi dai și tu dreptate: sunt unii care pleacă-n lume cu un gând și-un vis tare frumos, și dau de-un coșmar...

-Mdaaa... – căzu pe gânduri analitice, dar mult mai prudente, decât pân-acum (...pentru că se auzea o cheie în broască...), bravul ascultător de „**basme adaptate**”...

84-ELAN PRINTANIER

-O, simt în nări și-n imaginile de trandafiri, de pe internet, o Nouă Primăvară...! – exclamai eu, extatico-maladiv. Chiar îngrijorător de maladiv (pentru cei din jur și din varii proximități)...

-...E iarnă, prietene...e jumătatea lui decembrie... – îmi temperă, cam dezorientat, elanul printanier, amicul meu (care are locuință confort I, taman în centrul-buric al municipiului...).

-...Și mie, totuși, îmi miroase a Nouă Primăvară...”**pe bune**”...! – mă încăpățâna eu, precum catârul!

-Ce, ai ajuns să ai halucinații olfactive, ori ce? - se impacientă amicul, la gândul că-l vizita unul dintre cei cărora **tu** trebuie să le faci vizite...cât mai rare...lunaro-anuale, cel mult...la “**stabiliment**”!

-Nu te neliniști așa tare, că nu m-am dilit chiar de tot, și taman la tine acasă, în apartamentul tău ultracentral...Probabil, mirosul îl dau bieteile flori din cimitirul de vis-à-vis de blocul nostru (“**îngropate corole**”, sub brazdele morților...)...căci noi, “**lăcuitorii**” de pe-acolo, am avut grijă de toate, și ne-am instalat teribil de practic și eficient, cu blocul nostru! Numai un salt (“**en réalité**”...), de pe balcon, eventual...(ajutat, “**la saltul mortal**”, cel mult, de soție!) - ...și te și “**trezești**”...”**adormito-aranjat definitiv**” și strașnic de comod și, mai cu seamă,

grozav de instructiv...: față-n față stau “*ce-a fost*”, cu...”*ce-a mai rămas*”, după ființă-ființarea noastră cea searbădă!

85-ÎNĂLȚARE

Un Richard al III-lea (dintre aceia care umplu omenirea, în orișice vremi...) îl asculta pe un curtean, rugându-se astfel, cu tot focul, regelui său:

-Maiestate, vă conjur, pentru toate serviciile, pe care vi le-am făcut până acum...**înălțați-mă**...un ducat-două...iar pentru fiii mei...știți...care vă adoră...

---Servicii pe care mi le vei face și de-acum încolo, nu-i așa? – ricană Richard-ul „*terf*”.

-Desigur, Maiestate, aveți, aici, inima mea...

Richard al III-lea murmură, „**în aparteu**” - ...numai de el însuși auzit:

---Nevoie aș avea de capul tău, capul tău de actual și viitor trădător, nu de inima aia, goală de suflet și de cinste, într-însa, încă din naștere...toți, toți mă trădează...nu-s de-ajuns tot pământul și cerul, pentru toate ducatele pe care le cer ei... - ...ehei, lasă că voi face eu în așa fel încât să vă-ndestulez deplin, și cu pământ, și cu cer...lăsați numai pe mine!

---Maiestate, m-ascultați? **Veți înălța familia mea, cât mai sus, în acest regat binecuvântat și îmbelșugat...?** – insistă, îngrijorat, frângându-și mâinile, de neliniști, dorințe irepresibile și îndoieli dureroase...

---Și trist, dragul meu lord, și tare trist... - ...murmură, de data asta, ca s-audă și eventualul ascultător al ziselor sale.

Dar lordul era obsedat doar de mărirea și de **înălțarea** sa și a familiei sale:

-Aștept un răspuns de crai bun și drept, Maiestate! – își deschise el brațele, în lături, a „*răstignire*”, teatral.

-Păi, ce să-ți zic altceva, decât că **te voi înălța și-ți voi înălța familia**, atât de sus și așa de înalt, cum voi nici n-ați visat vreodată...

Lordul exulta de orgoliu și bucurie! Îngenunchie și-i sărută mâna regelui...și o făcu asta, fiind aproape sincer:

-Nu există pe tot rotogolul Pământului vreun crai mai milostiv decât Maiestatea voastră! Vă mulțumim, eu și ai mei, pentru veșnicie, Maiestate, Lumină a Lumii...!

Regele scrâșni printre dinți, neauzit de lucifericul lord, năucit, până la prostie, de veștile și promisiunile, care i se păreau incredibile...dar veneau de la craiul său, totuși...:

-Firește că pentru veșnicie, nerodule...

Apoi, rezolutiv, regele chemă străjile:

-Azi, pentru lordul acesta și pentru familia sa, este zi de mare sărbătoare!

Și, cu glas de tunet:

-Luați-i pe toți, și pe tată și pe fii, de aici! - și înălțați-i **acolo**, decât care nimic nu poate fi mai sus: **pe eșafod!**

...Și, în barbă...:

-Ce poate fi mai înalt și mai eficient, pentru urmările bogate ale **înălțării**, decât eșafodul, de unde sufletele celor decapitați nu doar că-i pot privi și-i pot scuipa în chelii (...dacă asta vor...), pe toți urmașii lor muritori - ci se și **înălță** la ceruri...și devin, astfel, pentru veșnicie, cei mai falnici, ne-egalați în „*relații*”, cu „*cei înalți și mari, peste seamă*”, din întreaga lume, din întreg cosmosul: devin prietenii și frații Lui Dumnezeu-Hristos! - ...doar asta o știe orișicare prost! Hai, „*lucrați-le*” capetele și „*prelucrați-le*” mai degrabă...atât de dorita-le „**înălțare**”! Înrușiți-i cu Hristos, acum, pe dată...!

Și, „*sotto voce*”:

---Iar eu voi continua să mă trudesesc și să mă chinui, ne-înălțat de nimeni, ci trădat de toți lacomii lumii, aici, în lumea asta de jos, atât de parșivă și de păduchioasă...Mă jertfesc, pentru

toți supușii mei lacomi...Trag nădejde că Dumnezeu va ține seama, la ceas potrivit, de astă jertfire a mea...

...Securea se-auzi bufnind, de câteva ori, pe butuc...apoi se auzi vocea solitară a rigii Richard al III-lea:

-Ce liniște am făcut, cu o binefacere atât de sfântă...dar și eu voi ști să produc liniște, prin mine însumi, când îmi va bate ceasul... căci eu nu sunt un fricos, dintre aceia care să dăruiască vreun dar, care pe ei i-ar înspăimânta, în loc să-i liniștească, sau chiar bucure! Vreau...și asta nu-nțeleg supușii mei! – ...vreau o pace universală, desăvârșită...pe pământ, cum și în ceruri...

Un tunet, avertizator și amenințător, din senin iscat, îi vesti rigăi că au fost auzite spusele (și, mai cu seamă, gândurile) lui, acolo unde trebuia...

86-CĂLĂUL

Meseria de călău, în Evul Mediu, în principatele Moldova și Țara Românească, nu era exercitată (conform cronicilor), niciodată, de către români – ci, totdeauna, de străini, din etnii vecine și chiar resentimentare, față de români: țigani, bulgari, sârbi...

În schimb, în Ardeal, această profesie aduce mari avantaje bănești, sub Habsburgi, și este exercitată și de români...dar, mai cu seamă, țigani, de maghiari și germani. Aceștia nu erau scoși în afara cetății, cu locuința (...cum se făcea în țările din Apus – călăul fiind socotit „*om blestemat, spurcat și aducător de rău, dac-ar locui în cetate*”) – ...și meseria lor ajunge să fie numită chiar „*meșteșug*”, ori...”*profesie*”!

„În Evul Mediu, în fiecare oraș, târg sau sat, mai important, din Ardeal, își avea locul călăul, precum și instrumentele și armele necesare execuțiilor periodice. Locurile erau amenajate în piețe publice, la intrarea în orașe sau de-a lungul celor mai circulate drumuri. Unele toponime din județul Alba mai amintesc și acum de existența unor locuri de tortură și execuție. Spre exemplu, la Alba Iulia este <<Dealul Furcilor>>, la Șard o <<Poiană a Furcii>>, între Ighiu și Bucerdea o <<Măgură a Furcii>>, la Sâncel, lângă Blaj, un alt <<Deal al Furcilor>>, iar la Șugag un loc numit <<La Furci>> – cf. Nicu Neag, Meseria de călău la Alba Iulia. Povestea lui Grancea Rakoczy, omul crud care a zdrobit oasele lui Horea și Cloșca.

Se află un document, semnat de un călău cu nume de principe maghiar (**Grancea Rakoczy**), prin care acesta ridică pretenții, față de plata “*ostenelii și trudei sale*”, în cazul politic “**Horea, Cloșca și Crișan**”: „E știut că în răscoala trecută mulți din corifeii românilor au fost osândiți și a trebuit să-i execut după poruncă. Eram tocmît pentru execuții tocmai atunci la Sebeș, dar am fost oprit de Nobilul Comitet pentru osândiții de aici; îmi poruncise să nu mă mișc nicăieri din loc, căci vor fi mulți de executat. A trebuit deci să-mi las câștigul de acolo – am și scrisoare despre asta – ca să nu fie nicio întârziere din vina mea. Dar, deși am executat aici pe corifeii cei mari, pe mulți tovarăși de-ai lor, întocmai cum cerea sentința și am cărat împreună cu ucenicii mei în patru părți trupurile lor tăiate în bucăți, după poruncă, am cerut și am umblat în zadar pe la slujbașii comitatului pentru plata ostenelii mele. Rog deci pe Cînstitul și Nobilul Jude să-mi îndrepte plîngerea acolo unde crede că voi putea dobîndi răsplata trudei mele, căci acesta este meșteșugul meu obișnuit și învățat și dacă în acesta sufăr vreo scădere, nu-mi pot ține nici eu vieața... În nădejdea plății m-am încărcat și eu cu mai multe datorii. Așteptînd această dreaptă mîngâiere rămân al Domnului Jude și al Cînstitului și Nobilului Magistrat, săracă, supusă și credincioasă slugă. Grancea Rakoczy,

Călăul Alba Iuliei“ - se arată în scrisoarea trimisă de Grancea Rakoczy, către judele oraşului Alba Iulia, publicată de istoricul Gheorghe Anghel.

Şi tot istoricul Gheorghe Anghel apreciază valoarea (în bani şi-n “*materiale*”) destul de ridicată, a “*trudei*” acestei ...”*profesii*”:

“Judele oraşului i-a respins lui Grancea Rakoczy cererea, pe motiv că nu ei l-au angajat, ci ţara, aluzie la împăratul de la Viena. În cele din urmă, cererea călăului a ajuns la Guvernul Transilvaniei de la Sibiu. Grancea Rakoczy a primit suma de 51 de florini: câte şase de cap, pentru Horea, Cloşca şi Crişan şi câte trei pentru execuţia cu roata, tragerea în Țeapă, spânzurarea şi decapitarea celor 11 ţărani răsculaţi, prinşi în lunile noiembrie şi decembrie 1784 şi care s-au aflat în închisorile de Aiud şi Alba Iulia”. Potrivit istoricului Gheorghe Anghel, suma era echivalentă, la acea vreme, cu preţul unei vaci sau a douăzeci de vedre de vin.

...Călăul nu-şi ura victimele, ci doar executa un ordin. În felul lui, deh, era o fiinţă tragică...
...Se zice că, după execuţia, prin împuşcare⁶³, a eminentului umanist sas-lutheran, din Sibiu (dar locuind, în ultima perioadă a vieţii, la Moşna), **STEPHAN LUDWIG ROTH** (...doctor al universităţii din Tübingen, susţinând teza, revoluţionară pentru vremea aceea, “*Esenţa statutului*”, profesor şi director al liceului săsesc din Mediaş, până în 1834, când a fost înlăturat din învăţământ pentru convingerile sale prea radicale – unele dintre ele luând apărarea, cu vehemenţă absolut admirabilă! - valahilor ardeleni: - „<<Nu văd nevoia de a se impune o limbă oficială a ţării. Nu este nici limba germană, nici cea maghiară, ci **limba română**>>, pe care <<o înveţi singur, pe stradă, în contact singur cu oamenii. Şi chiar dacă nu ai dori să înveţi limba aceasta, o înmiită trebuinţă impune cunoştinţa (cunoaşterea) ei.(...) Folosirea limbii materne este un drept uman, care e dat copilului prin naştere. Iar cu pierderea limbii dispare naţiunea însăşi!>>”⁶⁴ - fiind obligat de situaţie să devină predicator şi pastor la Mediaş, apoi la Nemşa şi Moşna.), comandantul revoluţionarilor (!) maghiari, Lajos Kossuth, şi comisarul său, Ladislau Csányi, au avut chef să-l spânzure şi pe organistul lui Roth, Otto Sigmeyer, care venise la Moşna, pentru câteva săptămâni (...ori chiar luni...), să-l ajute pe pastoral şi Maestrul său, rămas văduv, de curând.
Zis şi făcut (...maghiarii sunt teribili de harnici, când e vorba de asasinat valahi, ori susţinători ai duşmanilor lor de moarte, valahii... “*Atunci şi pururea! Amin!*”) – aşa că treaba s-a făcut degrabă, în mai puţin de-un ceas: s-a înălţat eşafodul, a fost chemat călăul din Mediaş (care se nimerise la târguieli, pe acolo...), apoi a fost adus osânditul...bietul organist Otto Sigmeyer, cel plin de râvnă, pentru fapte bune şi creştineşti, de ajutorare a aproapelui! - mai cu seamă când aproapele era însuşi pastorul şi Maestrul său adorat, Stefan Ludwig Roth!

⁶³ - În ianuarie 1849, lui **STEPHAN LUDWIG ROTH** i-a murit soţia şi s-a întors la Moşna, având promisiune de amnistie de la generalul revoluţionar Józef Bem, dar Lajos Kossuth şi comisarul său, Ladislau Csányi n-au ținut cont de aceasta şi l-au arestat în 21 aprilie 1849, fiind condamnat la moarte prin împuşcare de către „*tribunalul de sânge*” al nobililor de la Cluj, pentru „*înaltă trădare*”, deşi ajunsese de curând, văduv, cu cinci copii minori. Sentinţa a fost executată la trei ore după pronunţare.

... Era “*plata maghiară*”, pentru o scrisoare, adresată de Stefan Ludwig Roth, lui George Bariţ, din 20 martie 1848, unde Roth sublinia: „*Pentru mine, diversele naţionalităţi nu sunt decât fragmente ale unui tot mai mare, iar furia luptelor pentru limbă o socotesc drept o decădere din umanitatea maltratată şi pe cale de a apune în haosul atător rătăcirii*”.

...În scrisoarea adresată copiilor săi, în ziua execuţiei (11 mai 1849) menţiona „*Am avut cele mai bune gânduri pentru naţia mea, fără să fi voit răul celorlalte naţiuni*”(din Transilvania).

⁶⁴ - **STEFAN LUDWIG ROTH**, „*Războiul limbilor în Transilvania*” (*Der Sprachenkampf in Siebenbürgen*), 1842 – când Dieta de la Cluj era preocupată (pentru maghiarizare) să legifereze limba maghiară ca limbă oficială de stat în Transilvania, în locul celei latine...Da, este vorba de încercarea maghiarilor, reluată pentru nu se ştie a câta oară, de a-i maghiariza, cu forţa, pe valahii ardeleni!

Călăul îi potrivi lui Otto Sigmeyer juvățul de gât, îl privi, din perspectivă, cum îi stă **“colierul”**... – ...apoi îi zise, cu mare emoție sufletească..., aceste celebre vorbe:

-Meștere cântăreț, de fiecare dată când cântai în biserica noastră, lutherană, la Mediaș, te-am ascultat cu sfințenie și cu mare minunare! Mă slăvea frumusețea cântecelor tale, de uitam până și de meseria mea cea blestemată...! N-ai seamăn pe lume, în meșteșugul cântatului! Te admir, din tot sufletul meu! Dar tot trebuie să te spânzur, meștere, că așa-i porunca de la stăpânirea cea de azi...cred eu, trecătoare...precum toate stăpânirile pământești! Meștere, iartă-mă! Nu am nimic cu domnia ta, te-am îndrăgit, pentru cântecele orgii domniei tale, ca pe Hristos te-am îndrăgit...dar de erai chiar Hristos... - ...dacă stăpânirea poruncește, eu tot te răstigneam...!

Lajos Kossuth (care făcea 13-14, la poalele **“furcilor”**!), nerăbdător să vadă leșul atârând, al acestui adept al lui Stefan Ludwig Roth (**“teoreticianul națiunilor slobode și al limbilor slobode”**), urlă:

-Ce faci, călău? Stai de taclale cu osânditul? Spânzură-l degrabă, să nu te spânzur eu și pe tine, cu același juvăt!

...După o clipă, trupul organistului, omului și creștinului (german lutheran, după nație și biserică) Otto Sigmeyer, se zvârcolea, între cer și pământ...dar Lajos Kossuth nu avea cum să observe că Otto Sigmeyer deja **“trăsese”** în sus, la marele ospăț de lumină, al Domnului-Hristos, din ceruri...

Pentru că și Hristos-Dumnezeu auzise spusa călăului din Mediaș, precum că răstignirea Sa s-ar fi putut repeta oricând, într-un Ardeal, în care maghiarii se credeau **“dumnezei”**, și-i obligau și pe călăii **“de meserie”** (...cu totul altceva altceva decât **“amatorismul”** romantic, al unor Kossuth și Ladislau Csányi!) să-i creadă astfel...

Câți vor fi crezut...Câți nu... – ...se va vedea (ca-ntr-un roman foileton al istoriei!), **“în numărul următor”**.

87-NOROC... **“VEHICULAT”**

...Și norocul i se pierdea în zări, călare pe o motocicletă Harley...

-Lasă, că și **“tiristul”** turc, care s-a dus la crâșmă, acu', e bun, pentru una ca tine...! – îi spuse, cu otravă în glas, cea mai bună prietenă.

...”**Ei, lasă, că vezi tu cu ce trotinetă am să-ți intru eu, uite-acu', în păr... - ...mama ta, Hristoase!”** – se gândi „orfana” de Harley... - ”...**de-ai să-mi zici, dup-aia, că-i bun, pentru tine, și mecanicul de locomotivă, cu tot cu intercity-ul lui cu tot, trecut prin...<<pardonul>> tău!”**... își continuă „orfana” gându-i răzbunător... - ...ea, care tocmai își **„pierduse-n zări norocul cel cu moto-Harleya”**...nou-nouță!

...Și, credeți-mă pe cuvânt: ea nu minți **„nici c-o iotă, nici c-o cirtă”**.

88-REPLICI AUTUMNALE

-Pe acela care ar fi în stare să găsească frumuseți, unei ploii torențiale de toamnă, eu l-aș socoti un Poet la fel de mare cât și Dumnezeu... – oftă, exasperat de torențele de apă, care se azvârleau, cu o furie oarbă. asupra ferestelor casei sale, amicul meu, Amedeu.

Un invitat al său (...supranumit, pe la agăpe, **„Diogenele Valah”**...) stătu pe gânduri, câteva secunde – apoi rosti, sentențios și, parcă, în prelungirea reflecției lui Amedeu:

...Iar pe cel care ar fi în stare să-mi afle fie și un singur argument, precum că tu nu ești un prost de frunte, l-aș socoti nu numai un Poet intuitiv, mai mare decât Rabindranath Tagore, ci

și unul dintre cei nouă stâlpi de înțelepciune ai lumii...tot așa cum, pe acela căruia nu i-ar răsări, în minte, ca primă rimă, la „*Amedeu*” – cuvântul „*derbedeu*”, l-aș socoti cel mai delicat și mai discret om de pe Terra...

Amedeu îl privi, cam ponciș, pe invitatul său. Apoi, replică:

-Dar și celui care te-ar numi pe tine „*om cu obraz*”, când tu mă insulti, pe mine, în propria mea casă, fără nici cel mai mic motiv - i-aș zice eu câteva...ca aceuia dintre oameni, care-și poartă, la vedere, chiar pe față, cel mai gros șoric din lume...

...Și, astfel, veninurile odată spălate și clătite, festinul autumnal, la lumina candelabrelor luxoase, continuă, în vila lui Amedeu...

89-CÂTE CEVA DESPRE OAMENII GEOMETRICI

Omul Pătrat și cu Omul Triunghi s-au întâlnit, întâmplător, pe stradă, într-o după-amiază de toamnă ploioasă, teribil de plicticoasă:

-Spune-mi, te rog, Omule-Triunghi – vorbi Omul-Pătrat, mai mult din politețe, ca să nu treacă, unul pe lângă altul, păstrând o tăcere jenantă și jignitoare... – ...l-ai văzut, de curând, pe Omul-Cerc?

-Da, chiar ieri... – murmură, pios, Omul-Triunghi.

-Și cum se simte? – întrebă, tot din politețe, Omul-Pătrat.

-Se simte bine-mersi... – murmură, tot ca pe-o litanie nouă, Omul-Triunghi.

-Imposibil! – se învioră, dintr-odată, Omul-Pătrat. Numai oamenii complet **lipsiți de imaginație și pătrați** la...se pot simți bine-mersi!

-Te înșeli... – vorbi, cu aceeași voce înăbușită, dar ceva mai combativă, Omul-Triunghi. Omul-Cerc are atât de multă și activă imaginație, jur-împrejur, încât își permite chiar și să se simtă bine-mersi!

Asta îi închise gura Omului-Pătrat, care se depărtă, prin ploaie, **cu pași tot mai pătrați** (ducând **un cap tot mai pătrat!**) - ...și strașnic de furios...

90-DISPUTE CENOBITE

...Lumea e o țesătură de minciuni! – se înfierbântă călugărul Clement.

-Dar și omul este o țesătură de minciuni, și încă mult mai sofisticată, decât lumea! El e și țesătură, el e și țesător! Minciunile omului sunt născocite de el însuși, în funcție de interesele lui, în funcție de situația pe care o traversează în acel moment, sau o are în față. Măcar lumea minte (dacă minte!) senin și dezinteresat! – răspunse, calm și monoton, călugărul Celestin.

-Nu-s de acord, frate Celestin! – țipă călugărul Clement.

Dar călugărul Celestin nu-l luă în seamă, și continuă, adâncit în sine:

...Și țesătura de minciuni a omului e plină de pretenții, de snobisme la modă, de fantezii de câteva clipe zburătoare-trecătoare...pe când țesătura de minciuni a lumii este, mereu, aceeași, de mii și mii de ani... – reflectă, cu fruntea în mâini, călugărul Celestin...apoi, își înalță, din nou, spre cerul chiliei, fruntea senină.

-Lumea îl cuprinde pe om, nu omul pe lume! Deci, nu omul determină minciunile sale, ci influența nefastă a lumii, asupra sa...! – argumentă, cu glas ridicat și puțin pițigăiat, călugărul Clement.

-Așa crezi tu! – se înverșună, senin și, totuși, amar (pentru că vorbea cu un semen și frate al său...), călugărul Celestin. Omul își făurește, înlăuntrul său, un labirint de care n-are cum da seamă Dumnezeu...nu poate răspunde, moral, Dumnezeu, pentru labirintul uman, făurit **de sine însuși-OMUL**, fără consultarea transcendenței...

Și, după o clipă, privind afară, prin ușa chiliei:

-Oricum, frate Clement – am mai multă încredere și mai multă plăcere să privesc teii înfloriți, de pe aleile mănăstirii, decât să-ți ascult ție labirintul de sofisme, special create pentru a te încontra cu mine și pentru a mă sufoca pe mine, cu vorbe goale...din orgoliul luciferic de a avea, mereu, numai și mereu tu, dreptate...

...Călugărul Clement ieși, trântind ușa chiliei, în urmă-i..

Dinăuntru chiliei, seninul monah Celestin strigă:

-Vezi că am dreptate? De ce nu lași ușa deschisă? Pentru ca să nu mai pot eu face comparația între labirintul tău, neguros, și florile de tei, luminoase...Chiar dacă vor fi țesute din minciuni, cum zici tu, florile îmi liniștesc sufletul și mă împacă, mereu, cu Dumnezeu! Pe când tu te închizi în labirintul tău, special pentru a nu fi obligat să dai față cu El...de frică! Și, vorbind, țeși sofisme, otrăvești totul în jur...deci, prin mireasma florilor, n-ai vrea să ți se aerisească sufletul, pentru că, aerisit, sufletul ți-ar interzice sinuciderea, pe care o practici, înconștient și clipă de clipă...

Și călugărul Celestin se ridică, brusc, de la măsuta de scris, deschise ușa larg și trase în piept, cu nesaț, parfumul florilor de tei...

Îl simțea, astfel, permanent, alături de el, pe Dumnezeul Frumuseții...singurul Dumnezeu Adevărat!

91-BOUL DE LA PLUG ȘI UCENICUL CEL PROST

Ucenicul unui maestru buddhist zen, exasperat, îi strigă maestrului său, după 10 de ani de trudă...:

-Maestre, de 10 de ani stau, ca ucenic, la tine...și nu mi-ai spus o vorbă: doar mi-ai poruncit, prin gesturi! Am tăiat lemne, am făcut curățenie, pe jos...am făcut mâncare, în cuptor și pe plită... am arat... – ...nici nu știu de ce nu m-ai pus în locul boului de la plug, după cât văd că mă prețuiești...De ce nu-mi vorbești, oare, ca unui om...sau, măcar cât boului de la plug...măcar cu „*hăis*” și „*cea*”?

Maestrul îl privi o vreme, cu ochi ironici și pătrunzători. Apoi, catadicsi sa-și deschidă buzele, spre a ieși, dintre ele, următoarele cuvinte:

-Și dacă ți-aș fi vorbit, ai fi priceput ce-ți zic? Există, în lumea asta, **oameni**, nu zic nu... - ...dar ție-ți mai trebuie încă vreo câteva vieți, până să ajungi la nivelul **boului de la plug**, căruia să-i zic, măcar, „*hăis*” și „*cea*”, iar el să mă priceapă dintr-atât, și să nu mă-ntrebe „*de ce*”, ori să cârtească...Doar **tu** ai stăruit să vii la mine, în casă - când eu ți-am zis, de la început, de când mi-ai intrat pe ușă, să te duci de unde ai venit, că nu-s treburile spirituale, de nasul tău...Sunetul vorbeii este **SFÂNT! - întemeiază lumi!!!**

Maestrul făcu o pază, apoi își urmă linia logicii sale:

---**Sunetul este Însuși Buddha**...și n-am de gând să-l supăr pe Buddha, stricând sunetul, pe unul ca tine...

Și maestrul tăcu, poate pentru alte săptămâni, luni ori ani, în așteptarea unui ucenic mai breaz...

...Ucenicul cel supărat își plecă, rușinat, capul...iar a doua zi, cu coada între picioare, îl părăsi pe maestru...

Fără, măcar, să-și ia rămas bun!

...La ce bun, în definitiv? Își aștepta, omul, reîncarnările ulterioare. Poate-poate...

92-ADEVĂRUL DESPRE PILAT

Și astăzi, preoții (și, în general, teologii creștini ai lumii...), se întreabă cine (...sau, măcar, din ordinul cui) s-a scris, deasupra capului lui Hristos, pe Crucea Răstignirii Hristosului-Dumnezeu: „**I.N.R.I.**”. Se zice că era scris în trei limbi: „**în evreiește, în grecește și în latinește**” (cf. Ioan, 19/20).

Se zice (tot de către apostolul și evanghelistul Ioan) că **PILAT** ar fi fost cel ce a dat ordinul de scriere a tăbliței...dar de unde știa Ioan asta? – ...el, despre care se presupune (după informațiile clericale actuale!) că nu intrase în palatul lui Pilat, adică, nu intrase, în relație directă, cu Pilat... - **niciodată?**

Inculții zic că traducerea ar fi „**Iisus Nazarineanul, Regele Iudeilor**”...O naivitate. În primul rând, scrisul ebraic este total diferit de cel latin (**ne referim, strict, la „textul”**: „**I.N.R.I.**”) – iar evreii n-aveau niciun interes să-l numească, pe Hristos, „**Rege al Iudeilor**”...când interesul lor real era să-L facă uitat (definitiv și ireversibil!) pe Yeshua-Mântuitorul! Apoi, se știe că scrisul evreiesc se citește **numai** de la dreapta la stânga...iar cel grecesc și cel latinesc, **numai** de la stânga la dreapta...

...Apoi, târziu, alchimiștii Evului Mediu au întrezărit o parte din Adevăr – și au tradus inițialele astfel: „**Ignē Natura Renovatur Integra**” („**Prin FOC, Univesul se reînnoiește, în integralitatea lui**”) – ceea ce numește/rostește, în sfârșit, Adevărul despre Natura Divină a lui Hristos-„**Yeshua**”-„**Ha Nozri**”, cu un argument cosmic, „**de neîntors**”!

Dar cine anume (cu certitudine!) a pus să se scrie (sau a scris, cu propria mână...) acest Adevăr – tot nu aflăm, definitiv și fără umbră de îndoială...

Aflăm, însă, din singura **Evanghelie, încifrată alchimic**, dintre cele patru canonice (...”**încifrată alchimic**” - deci, foarte greu de falsificat, de către „**evreii cei harnici**”, de 2.000 de ani încoace...!) – și anume, din cea a grecului **IOAN**, că a avut loc o discuție vehementă, între Pilat din Pont și „**arhiereii**” evrei:

“**Iar Pilat a scris și titlu și l-a pus deasupra Crucii. Și era scris: Iisus Nazarineanul, Împăratul iudeilor!**

Deci, mulți dintre iudei au citit acest titlu, căci locul unde a fost răstignit Iisus era aproape de cetate. Și era scris: evreiește, latinește și grecește.

Deci arhiereii iudeilor au zis lui Pilat:

-Nu scrie: Împăratul iudeilor, ci că Acela a zis: Eu sunt Împăratul iudeilor.

Pilat a răspuns:

-CE AM SCRIS, AM SCRIS”.

Se deduce, deci, că ordinul l-a dat însuși Pilat, **în deplină cunoștință de cauză și sfidând orice împotrivire a preoților de la Marele Templu din Ierusalim!**

...Dar, se zice, “**Pilat nu era creștin**”...! – și, atunci, de ce l-ar fi “**preamărit**” (sau, măcar “**apărat**”!) pe Hristosul Necunoscut lui? – ...și de ce și-ar fi riscat, din nou, viața, în fața mâniei răzbunătoare a preoților evrei, permițând o “**blasfemie scriptică**”, după mintea “**arhiereilor**” evrei... - ...când, și așa, se alesese de la aceștia cu o primă amenințare, aceea că “**îl vor pârlî lui Tiberiu**” (...împăratul cel veșnic îndatorat, bănește, la zarafii evrei!), dacă nu-l “**lichidează**” (n.n.: ...câtă absurditate și câtă ignoranță, la acești farisei/”**învățați**” [?!], cumpliți și cruzi!), pe dușmanul lor “**number one**” – Hristos-Dumnezeu?!

Aflăm, dintr-o operă a lui **Tacitus** (n. 55 - d. 115 d. H.), ținută, la Vatican, într-un fond secret (este vorba de lucrarea excepțională: “**Magi și alchimiști la Roma**”!) – scrisă, se pare, cu un an înainte de moarte...și rămasă în manuscris!), că **Pilat din Pont** și **Ioan** au fost (...în ciuda diferenței mari de vârstă: **Ioan** avea, pe atunci, 12 ani, iar **Pilat** – 35!) - ...**COLEGI de inițiere!** În sensul că au avut același maestru-alchimist, și în Grecia, și în Alexandria Egiptului (...pe un anume **Gebir**, adept și adorator al regelui/zeului alchimist **Eacus**⁶⁵... -

⁶⁵ - **EACUS** pare să fie un personaj sacru străvechi, poate minoic; a fost, în timpul vieții sale, un magician care aducea ploaia (Isocrates, Evag., 14 etc), iar după moarte a fost avansat **paznic la poarta infernului** (ps. -

...un cu totul alt **Gebir**, decât medievalul Abu Mūsā Jābir ibn Hayyān, 721-815, chimist, alchimist, astrolog, inginer, geograf, filosof, farmacist și fizician... autor al celebrei lucrări „*The 112 Books*”, dedicată lui Barmakids, vizirul califului Harun-al-Rașid!)... - ...dar și în Tracia, unde l-au avut (ambii!), ca maestru, pe un anume **Zoltes**, prinț al dacilor-daoi și alchimist al **Kogaionului Zalmoxian**⁶⁶ (din **Zoltes** se trag acei magnifici Boirebista și Decebal – cu funcții de “*rex et pontifex*” – **Regi și Mari Preoți ai Muntelui Mistic!**).

Deci, nu este exclus ca Pilat să-l fi primit, de multe ori, sub acoperământul nopții, pe Ioan, în palatal său...și, de ce nu, chiar să-l fi avertizat, asupra pericolului de moarte, în care se află “*Ravvi*”-Hristos...din pricina cabalelor asasine ale (majorității) preoților Marelui Templu.

Tăblița cu inscripția “*I.N.R.I.*” a fost nu doar “*ordonată*”/comandată, ci chiar **scrisă**, deci, **CU CERTITUDINE!** - **de însăși mâna lui Pilat**, pentru a-și înștiința (și avertiza!) pe “*colegii*” alchimiști din Ierusalim (romani, greci, **traci**, poate chiar și evrei...știm că **Iosif din Arimateea era, și el, adept, în ascuns, al lui Osiris și Zalmoxis!**), iar, prin aceștia, pe toți alchimiștii/“*magii*”, din întreaga lume! - despre dumnezeirea, etern regeneratoare de univers, a celui Răstignit... - ...”**Răstignit**”, adică: **îmbrățișând lumea, întru Mântuire (Revelația Nemuririi întru Duh!)**.

...Un amănunt, poate, demn de atenție: **Tacitus**, în cartea mai sus citată (“*Magi și alchimiști la Roma*”), afirmă, tranșant, că Pilat nu l-ar fi biciuit și/sau l-ar fi “*torturat*” pe Iisus Hristos, cu acea “*coroană de spini*”... - ...ci l-a îmbrăcat în **ROȘU** și i-a “*încoronat*” fruntea cu trandafiri **ROȘII** sălbatici, tocmai pentru a sublinia, simbolic, “*stadiul RUBEDO*”⁶⁷, pe care Hristos-Dumnezeu venise, pe Terra, să-l dăruiască omenirii...

...Ca urmare, deși nu a afirmat, public, niciodată, că este creștin, **Pilat din Pont a fost mult mai profund creștin**, decât se pretind, azi (...și nu numai...), a fi, majoritatea “*creștinilor*”

Apollod., 3.12.6; cf. Eur., Peirithous, fr. 591, Ar., Ran., 464 și urm.) sau chiar un judecător al morților (Platon, apoi, 41 A, Gorg., 524 A; cf. Isocr., Evag., 15) – cf. E.R. Dodds, **Grecia și iraționalul**, Polirom, 1988.

⁶⁶ - **ZALMOXIS** era un daimon, devenit, ulterior, prin Răstignire-Moarte-Înviere și Înălțare, **ZEUL SUPREM AL DACILOR-DAOI (Poporul Sfânt și Drept al Lupului Fenrir/Purificatorul și Mântuitorul!)**. Îl cunoaște pe Pitagora, cu care a ucenicit, întru Osiris, la Marea Piramidă! Zalmoxis (ca și Pitagora, grecilor...) promite oamenilor poporului său sacru, **dacii-daoi**, că vor trăi din nou și că vor deveni în cele din urmă daimoni, sau chiar zei. O tradiție mai târzie îl vede pe Pitagora în contact cu un alt nordic, **ABARIS** (n. mea: ...care, de fapt, nu este decât alt nume al lui Zalmoxis!...ca zeu al **APELOR!** - nu doar al...”*Ialomitei*”, cum pretinde **DEX-ul!**) - și îi acordă obișnuitele puteri șamanice de prorocire, bilocalizare și tămăduire; tot această tradiție povestește despre identificarea misterioasă, a lui Zalmoxis, cu „*Apolo Hiperboreanul*”.

⁶⁷ - Pentru alchimiștii antichității și Evului Mediu, aurul era egal cu soarele. Atingerea celui de-al patrulea stadiu din *Marea Operă (Magnus Opus)*, cel mai înalt, cel final, numit **RUBEDO (ÎNROȘIRE)**, era simbolizată prin transmutarea metalelor în aur. **Aurul și piatra filosofală erau asociate cu culoarea roșie, care, pentru alchimiști, însemna împlinirea mării opere. RUBEDO** poate fi interpretat ca realizare a conștiinței iluminate și ca unire armonioasă și totală, a spiritului cu materia. Cele trei stadii anterioare lui *rubedo* erau *nigredo* – putrefacția și moartea spirituală, *albedo* – purificarea - și *citrinitas* – răsăritul soarelui sau trezirea Duhului, spre Lumina Eternă.

Descrierea a ceea ce înțelegeau alchimiștii prin “*aur*” apare în manuscrisul **La Lumiere sortant des Ténèbres**: “*Alchimiștii n-au dat focului numele de aur, în mod întâmplător, pentru că el este aur, și în esență, și în substanță, dar mai desăvârșit decât aurul obișnuit. Este un aur care e (...) în întregime foc, sau adevăratul foc al aurului, care se dezvoltă în “minele” filosofice, un aur care nu poate fi schimbat sau depășit de nici un alt element, pentru că el însuși este stăpânul elementelor, este cel mai pur aur, deoarece este puritatea însăși, cel mai puternic aur, căci, fără el, totul piere, e un aur balsamic, pentru că împiedică descompunerea tuturor corpurilor, e un aur animal, pentru că e sufletul întregii naturi inferioare, e un aur vegetal, pentru că este principiul întregii vegetații, e un aur mineral, pentru că este sulf, argint viu și sare, e un aur eteric, pentru că este de natură paradiziacă și e un adevărat rai pământesc, învăluit de celălalt rai - în fine, e un aur solar, deoarece este fiul de drept al soarelui și adevăratul soare al naturii... În secolul al XVI-lea, Gerhard Dorn descria aurul alchimic ca fiind influența divină și creativă, prezentă în întreaga materie și în toate lucrurile.*

autodeclarați, înfiorător de indiferenți, față de Hristos-Unicul Dumnezeu, Viu și Adevărat. El știa, încă din tinerețe, despre **Taina Învierii** și despre **Dumnezeul Învierii Duhului**, al **Transfigurării Răului în Bine**, printr-o lucrare interioară, de o înălțime spirituală supremă și de un rafinament sublim...

E bine să dispară (treptat și luminat-argumentat!) imaginea, creată de către dușmanii creștinismului, a unui **Pilat din Pont** – ca...”*soldățoi, brutal și crud*”...pentru că **este o minciună, revoltătoare și sfruntată minciună!**

93-GENIALUL IMPOSTOR

...**OCTAVIAN AUGUSTUS** – de fapt, *Gaius Iulius Caesar Octavianus*! (născut pe 23 Septembrie 63 a. Ch., la Roma, și mort pe 19 August 14 p. Ch., la Nola) – a fost primul împărat roman. Și cel mai mare, mai viclean și mai lucid **impostor imperial** al lumii romane...!

În 42 a. Ch., în vederea consolidării relațiilor sale politice cu foștii soldați ai lui **Caius Iulius Caesar**, după zeificarea acestuia, și-a adăugat, la numele său, titulatura **DIVI FILIUS** (Fiul divin), devenind... **Gaius Iulius Cezar Divi Filius**!

A avut o viață extrem de plină, dar (în mare parte) construită de el însuși, cu migală, cu exemplar oportunism și cu o diplomatie infinită, cu incredibilă impostură - precum o piesă de teatru, cu intrigă suspect de complicată, precum o junglă, la nesfârșit...și cu un final ...”*făsâit*”!

Adoptat (post-mortem!) de către celebrul general **Caius Iulius Caesar**, cel zadarnic jinduit (...până la asasinarea sa, în plin Senat, la “*Idele lui Marte*”, ale anului 44 a. Ch. - ...șeful complotiștilor-senatori fiind însuși fiul său adoptiv, **Caius Iunius Brutus**!) după titlul de “*împărat/imperator*” (visul i l-a împlinit adoptatul său postum, Octavianus...), **Gaius Iulius Cezar Divi Filius** a adus un veac de pace, în Imperiu (“*pax romana*”) și a dat numele său - ultimei luni de vară și lumină, **August**...cum tatăl său adoptiv (**Caius IULIUS Caesar**) a dat numele său penultimei luni a căldurii...**Iulie**!

Nu l-a întrecut nimeni, în crearea **Imperiului Roman al Iluziei**: sub înfățișarea de **Republică**, Octavian a instituit o **DICTATURĂ** - “*cu ghearele de leu, ascunse în mânăușă de catifea*”, pentru mai bine de patru decenii (...era, în definitiv, “*protectorul ARTELOR imperiale*”...!)

LUI OCTAVIANUS, în calitatea de “*imperator*”, îi jurau soldații credință, iar nu Senatului și nici măcar Statului...!!!

Octavianus a avut geniul de a-și ascunde viclenia, incompetența și teribila sete de putere, sub masca sublimă și stranie a sincerității absolute: știindu-se incapabil de autoritate militară și de strălucirile unui strateg militar, și-a declarat, sus și tare! (aparent naiv și candid...), în fața poporului, acest grav handicap, pentru orice conducător de stat (...s-a bazat, în cele ale spadei și strategiei, pe **Marcus Agrippa**, dându-și acestuia fiica, pe Iulia, de soție, în anul 21 a. Ch. – ...deși, încă din anul 2 p. Ch., o exilase pe insula Ventotene!!!)...și a metamorfozat “*războiul în pace*”, tot pentru a-și ascunde incompetența militară...

Dezastrul militar, suferit de romani (avându-l, în mijlocul lor, pe **Împăratul Octavian Augustus, Gaius Iulius Cezar Divi Filius**!⁶⁸), în fața Geților de Nord, în pădurea de la

⁶⁸ - Cucerirea Germaniei a fost abandonată, iar **AUGUSTUS** a devenit tot mai prudent, lăsându-i lui Tiberius un document scris de propria mână, în care îl sfătuia să păstreze frontierele din acel moment ale imperiului. Strategia generală era să păstreze numărul formațiunilor militare la minimul necesar pentru asigurarea păcii în interiorul imperiului și pentru păzirea granițelor. A redus numărul legiunilor la 28, majoritatea fiind încartiruite la frontierele imperiului. După dezastrul provocat de Varus, opt dintre cele 25 de legiuni rămase au fost mutate

Teutoburg, când și-a pierdut tustrele legiuni, de care se înconjurase, împăunându-se ca “șef al armatei romane”, la apa Rinului – l-a transformat într-o piesă de teatru, cu doi actori...de fapt, **cu sinele său histrionic, dedublat artistico-dramatic**. Se zice că ar fi purtat doliu timp de câteva luni, după dezastrul de la Teutoburg, lăsându-și barba și părul să crească, lovindu-se cu capul de ușă și strigând: “*Quintilius Varus, dă-mi legiunile înapoi!*”...

De fapt, bușiturile de ziduri și le adresa sieși și incompetenței sale incredibile (pentru orice roman!), în materie de bătălii și războaie...

... A repurtat o **victorie ...diplomatică**, în 20 a. Ch., când a recuperat steagurile legiunilor romane, capturate de parți, în timpul dezastruoasei bătălii (conduse, chipurile, de nulitatea militară, care s-a numit Octavian Augustus - **Gaius Iulius Cezar Divi Filius!**), de la Carrhae, din 53 î.e.n.!

Tot o “**victorie a vulpii**” a fost și prima sa manevră majoră, ticăloasă, din viață: obținerea, pe cale ilegală, a **testamentului lui Antoniu** (adversarul său, în lupta pentru dobândirea puterea absolutist-imperiale!) - pe care testament, apoi, l-a citit în public. Se aflase că Antoniu a lăsat moșteniri consistente copiilor pe care îi avea cu Cleopatra, regina Egiptului. Citirea testamentului antonian echivala, în ochii Senatului, dar și ai poporului, cu **revelarea trădării Imperiului Roman, de către Antoniu**...deci, urmașul la tron, al lui **Caius Iulius Caesar**, nu putea fi decât...**Gaius Iulius Cezar Divi Filius!** Un “**ne-trădător**”, decât de el însuși...!

...În viața lui, **Gaius Iulius Cezar Divi Filius** n-a învins nimic de seamă și pe nimeni, **în luptă dreaptă**...! Se spune că, pe când era copil, și-a luat numele **Thurinus**, de la locul unde au fost căsăpiți niște sclavi fugari...pe care, de fapt, îi “**snopea**” tatăl său biologic, Gaius Octavianus...iar viitorul **Gaius Iulius Cezar Divi Filius** doar...privea **SPECTACOLUL CEL JOSNIC ȘI DEZGUSTĂTOR!**⁶⁹

... **Gaius Iulius Cezar Divi Filius** se simțea, în acea zi de August (luna puterii sale!) destul de rău (îl durea strașnic burta...tocmai se întorsese de la umblătoare, acum, pentru a 14-a oară, pe ziua aceea!), dar nu atât încât să-și piardă cunoștința! Intrat în palat (după ce ținuse poporului roman, o jumătate de zi, cel mai lung și mai mincinos discurs, din viața sa, acum de aproape 76 de ani...fără o lună! - ...pe acea platformă-altar din forum, amenajată festiv și ritualic, la capătul de sus al celor 125 de trepte de marmură, sub un soare copleșitor, un soare vociferând cumplit, de acolo, din ceruri, în mod ucigaș și torid!) - își dădu jos mantia de purpură (...care crea iluzia, de la înălțimile platformei de marmură, postată la capătul celor 125 de trepte solare, că acolo, sus, pe altarul plat, se aprinsese un **Soare Etern!**) și rămase doar în tunică. Strigă sclavul să-i aducă vin de Falern...dar, în mod ciudat, imediat după prima poruncă venită încă două, cam prea repezite și deloc obișnuite, de către **Gaius Iulius Cezar Divi Filius**, pentru ceasurile amiezii:

-Să vină peruchierul meu!

-Să vină machiorul meu!

-Să vină trageanul și comedioanul meu!

...După numai un ceas, peruchierul îl preschimbă, alchimic (printr-o perucă **ROȘIE!**), pe bătrânul și obositul împărat - într-un tânăr de cel mult 30 de ani...și asta, cu concursul **Maestrului întru Machiaj**: acesta îi alcătuiuse, lui **Gaius Iulius Cezar Divi Filius**, o magnifică și extraterestră **MASCĂ ALBĂ CA VARUL**, în care ochii extravagant de larg deschiși (...pictați cu câte o lacrimă albastră, lungă, de crocodil, la fiecare colț al privirii lor,

de-a lungul Rinului, șapte de-a lungul Dunării și patru în Siria. Controlul legiunilor era esențial pentru Augustus. Lui, în calitate de imperator, îi jurau soldații credință, nu senatului, nici statului. A introdus durată stagiului militar și solda, a înființat garda pretoriană, nouă cohorte de elită, fiecare a câte 500 de oameni, stabilindu-le în apropierea Romei, că să-l protejeze pe împărat.

⁶⁹ - La naștere, a fost numit **GAIUS OCTAVIUS**, după tatăl său biologic, Gaius Octavius, la care a fost adăugat, când era copil, numele **THURINUS**, în cinstea victoriei de la Thurii, împotriva sclavilor fugari, la care tatăl a participat.

inuman amuzate!), ochii greu și teribil de gros încărcăți cu “*maskara*”, desenați într-un **NEGRU TREMURĂTOR, ȚIPĂTOR ȘI IRONIC**, precum și buzele **ROȘII** și largi cât cele ale unui bot de tigru, rânjeau, numai și numai spre exterior, enigmatic și atotbatjocoritor...rânjeau acestei lumi, stupide și teribil, incredibil de naive (pe care **Gaius Iulius Cezar Divi Filius** o păcălise atroce, vreme de peste 40 de ani de putere absolută!) – dar și celeilalte lumi, căreia tocmai se pregătea să-i ceară un rol superb și sublim, pe măsura uriașelor sale calități histrionice...!

Dar nici tragedianul și comediograful nu stătuseră degeaba...deloc!

...Și așa se face că, încă din după-amiaza zilei de 18 August, anul 14 p. Ch., Octavianus (**Gaius Iulius Cezar Divi Filius**) își luă zborul din crisalida sa de om slab, incompetent, dar, în felul său, **GENIAL!** (...pentru a câta mia oară dovedea această capacitate de **zbor într-un fictiv**, în viața sa stranie și ireală?), metamorfozându-se (...în fața spectatorilor teatrului imens, planetar, al lumii de aici!), din nou și mereu, **ÎNTR-UN ACTOR DESĂVÂRȘIT**... - ...care, de data asta, glumea și râdea cu Însăși Măria Sa Moartea!

A doua zi, 19 August, **Genialul Histrion Imperial** era perfect blindat, pentru a întâmpina moartea: “*Pe patul de moarte, glumea în legătură cu teatrul pe care a trebuit să-l joace, de-a lungul vieții... - ...cerând o oglindă, că să fie pieptănat și bărbierit, și și-a rugat prietenii să-l aplaude pentru a arăta că și-a interpretat bine rolul. Se laudă că el a găsit Roma un oraș din cărămidă și a lăsat-o ca un oraș din marmură*”.

Ultimele cuvinte ale acestui **Impostor Genial** au fost adresate nu senatorilor Romei, nu patricienilor aroganți și buhăiți de plăceri istovitoare...ci sclavilor și prietenilor săi, interesați și “*de casă*”, precum și din familie (...adică, voim a zice: pe câți nu apucase soția sa, Livia, să-i căsăpească...⁷⁰):

-ACTA EST FABULA, PLAUDITE! (SPECTACOLUL S-A SFÂRȘIT, APLAUDAȚI!)!!!

...Din ce cauză a murit, de fapt, **Gaius Iulius Cezar Divi Filius**? Nu e prea rușinos să mărturisim, pentru că moartea unui **Împărat** și aceea a unui **Poet** sunt, sub masca oricărei aparente penibilități - **SACRE**: a murit din pricina **diareei**...ca și, mult mai târziu, cel mai mare poet romantic al necuceritorilor angli: **George Gordon Byron** (n. 1788, Londra — d. 19 aprilie 1824, Missolonghi, Grecia), în eroicul loc al bătăliei revoluționare și de dezrobire națională a Eladei, numit Missolonghi!⁷¹

94-FIU DE LIBERT ȘI MARE PREOT AL LINIȘTII ȘI LUMINII

...**QUINTUS HORATIUS FLACCUS**⁷². Contemporan cu Octavianus Augustus - **Gaius Iulius Cezar Divi Filius**, Genialul Impostor!

⁷⁰ - Pe fiii Liviei, Drusus și Tiberius, **OCTAVIAN AUGUSTUS** nu-i consideră egali și nici veritabili succesori, deoarece aparțineau liniei claudiene. Și-a căsătorit fiica lui, Scribonia-Iulia, cu Marcellus. După moartea lui Marcellus, Iulia a fost dată în căsătorie lui Agrippa, în 21 i.e.n., din care s-au născut trei băieți și două fete, iar Augustus și-a concentrat atenția asupra lui Caius și Lucius, fiind adoptați de acesta, iar Agrippa deținea poziția de moștenitor prezumtiv. Dar Agrippa a murit în 12 i.e.n., iar Augustus s-a simțit nevoit să o dea în căsătorie pe Iulia cu Tiberius anul următor. Dar din cauza neînțelegerilor cu Iulia, Tiberius s-a autoexilat pe insula Rhodos. Caius și-a continuat ascensiunea politică, devenind consul în anul 1, plecând în Siria, reafirmând autoritatea română în Armenia. Ulterior, Caius și cu Lucius au murit. În anul 4, Augustus l-a adoptat pe Tiberius, odată cu Agrippa Postumus, ultimul sau nepot rămas în viață. Tiberius l-a adoptat pe strănepotul lui Augustus, pe Germanicus. Agrippa Postumus a fost exilat pe insula Planasia. Livia i-ar fi ucis pe ceilalți moștenitori, unul după altul...

⁷¹ - **GEORGE GORDON BYRON** (n. 22 ianuarie 1788, Londra — d. 19 aprilie 1824, Missolonghi, Grecia) este unul dintre cei mai cunoscuți poeți romantici englezi, alături de Percy Bysshe Shelley și John Keats, contemporani ai săi.

⁷² - **QUINTUS HORATIUS FLACCUS**, în limba română **Horățiu** (n. 8 decembrie 65 a. Ch., Venosa; d. 27 noiembrie 8 a. Ch., Roma) a fost unul din cei mai importanți poeți romani din “*perioada de aur*” a literaturii

Quintus Horatius Flaccus...Un biet fiu de libert⁷³, prin naștere...**libert** devenit **încasator de impozite**! Deci, tatăl dobândește (numai el știe cum!) o "**tătă de bani**": își agonisește, astfel, o brumă de avere...cu care îl aduce, pe fiul său, la Roma, dându-l să-nvețe la celebra școală retorică a lui Orbilius. Apoi, îl duce la Athena, Sfânta Sfintelor Înțelepciunii Lumii, unde-și continuă studiile-i, întru **Filosofie și Poezie**...

Dar, ca orișice artist antic, știe să fie și bun cetățean, mânduitor neînfricat de arme: după asasinarea lui Caesar, în 44 a. Ch., Horațiu se alătură trupelor republicane, conduse de conspiratorii (apărători ai ideii de Republică!), Brutus și Cassius - și devine tribun militar. După înfrângerea suferită în bătălia de la Philippi (42 a.Ch.), în fața trupelor lui Marcus Antonius și Octavianus Augustus (viitorul împărat), Horațiu se întoarce la Roma, beneficiind de o amnistie generală, instituită de învingători. Averea părintească i-a fost, însă, confiscată! Horațiu obține o funcție de secretar în administrația statului și are timp, astfel, să se dedice poeziei...și să fie remarcat de mai bătrânul (sacru mânduitor de liră!) – **Publius Vergilius Maro** (pe atunci "**Poeta laureatus**" al Romei, care îl prezintă nobilului și influentului încurajator al artelor, **Gaius Maecenas**).

Se vede treaba că **Genialul Impostor Imperial** știa să uite și să ierte – când voi! (...n-a fost cazul, din păcate, și pentru fratele nostru, daco-get prin adopțiune, **Publius Ovidius Naso**, al treilea Duh al **Triadei Latine a Dacului Orfeu**!...: **Vergiliu-Horațiu-Ovidiu**!): Genialul Impostor Imperial i-a lăsat cale liberă lui Maecena, să-l ia sub aripa sa ocrotitoare și aurită, pe fiul fostului libert...!

În anul 33 a. Ch., Maecena îi dăruiește lui Quintus Horatius Flaccus, o proprietate (remarcabil de întinsă moșie!), în regiunea munților Sabinici, nu departe de Roma. Cununa de lumină inspiratoare a proprietății dăruite este muntele **SORACTE**! Aici, Horatius are liniștea și tihna (*otium*), pe care le consacră creației sale literare: "**Exegi monumentum aere perenius**"..."**Voi zidi un monument mai trainic decât bronzul**"..."**Monument pe care n-or să-l dărâme nici șirul fără număr al anilor, nici goanna neconținută a vremii**"!

...**Monumentul Poeziei, Monumentul Duhului Re-Echilibrat întru Lumină!**

...După moartea lui Vergilius, în anul 19 a. Ch., Horațius este acela care primește distincția de "**Poeta laureatus**", ca demn urmaș orfic al "**divinului Vergilius**"... În anul 8 a. Ch., Maecena moare și, în același an, la 27 Noiembrie, moare și Horatius, fiind înmormântat pe colina Esquilina.

...O, cât a însemnat, pentru un fiu de libert, înălțimea vulturească a Muntelui Soracte – un soi de Munte Meru, Munte Cosmic, al existenței sale!

*"Privește cum se nalță alb Soracte
De-un gros omăt învăluit; cum codrii
Frânți se-ndoaie sub povară;
Cum apele de ger încremenesc.
Înfrânge frigul, din belșug în vatră
Zvârlind butuci; din amphora sabină
Cu mână largă-n cupe toarnă
Vin vechi de patru ani, o, Taliarh!
Iar celelalte – zeilor le lasă:
Când potoli-vor vânturile-n luptă
Pe marea aprigă – nici ulmii,
Nici chiparoșii nu s-or mai clăti.*

romane ("**Secolul lui Augustus**") sau "**epoca augustană**", cuprinsă între 43 î.Hr. (moartea lui Cicero) și 14 d. Hr. (moartea împăratului Augustus).

⁷³ -**LIBERT** - sclav eliberat.

*Ferește-te să-ntrebi ce va fi mâine;
Fiece zi trăiește – dar al sorții.
Să nu disprețuiești, copile,
Nici desfătările iubirii, nici dansul,
Atât cât cărunția e departe
De tinerețea ta. Acum să cauți
A Câmpului lui Marte jocuri
Și preumblările în largi aree.
Acum să cauți gingașele șoapte
La tainice-ntâlniri abia rostite,
Când ceasu-i potrivit, în noapte.
Acum să cauți râsetul zglobiu
Al fetei tale-ntr-un ungher ascunsă,
Și smulge-i, ca zălog iubirii voastre,
Brățara fină sau inelul,
În ciuda dulcei sale-mpotriviri...”*

...Aud? Mai puteți asculta, azi, pe undeva, de la cineva, astfel de dulci, cuminți și nevinovate, înțelepte rostiri, despre desfătările reziditoare de Duh?! - ...nu doar ale tinerilor celor zbrehui, isterici și schizofrenici, ai vremurilor noastre, cele tare decăzute și jigărite..., dar și ale celor mai bătrâni și, deci (s-ar zice!), mai “**hârșiți**” cu viața, ființa și lumea...?!

Nu. Azi nu mai există plăcere clăditoare de ființă și Duh, ci există, din păcate, doar nebunie a simțurilor, nebunie sinucigașă, nebunie a destrămării ființei și lumii...

Abia de-mi mai amintesc, eu, bătrânul, din copilăria mea, atât de depărtată, cum și la clăcile din satele munților mei, precum că...parcă se mai păstra, câte ceva esențial, ceva mirific și divin, din această atmosferă sacru-echilibrată, din acest “**otium**” reconfortant, reziditor de ființă și Duh...

...Fie binecuvântat acest Mare Preot al Liniștii și Luminii Duhului, **Poetul Sacru** – numit (poate întâmplător, poate nu!) **Quintus Horațius Flaccus**! - ...pe care nici măcar popii de azi nu pot a-l combate, pentru că **Dumnezeu-Hristos, Dumnezeul Cel Viu și Adevărat** - nu le-ngăduie popilor (...marea lor majoritate - trădători de Hristos și dezertori de la Sfânta Misiune!) hulirea liniștii Duhului, căci El, Răstignitul pentru Re-Echilibrarea/Restaurarea “**kalokagathyei**”⁷⁴ și adept fervent al înțelepciunii trăirist-horațiene, rostește aceste sentințe de neșters și de necombătut (dar atât de horațiene, în Duh!):

“Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcăminte?”

Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu secără, nici nu adună în jîtnițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele?

Și cine dintre voi, îngrijindu-se poate să adauge staturii sale un cot?

Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc.

Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia.

Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?

Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca?

⁷⁴ - **KALOKAGATHIA** (cuv. gr. din *kalos* „**frumos**” + *kai* „și” + *agathos* „**bun**” + *aletheya* “**adevăr**”) subst. Termen care desemnează, în filozofia greacă, idealul armonizării virtuților morale cu frumusețea fizică.

Că după toate acestea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele.

Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.

Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei” (Sfânta Evanghelie după Matei, 6/25-34).

... **“IAR CELELALTE – ZEILOR LE LASĂ!”** (cf. Horațiu – poemul **Lui Taliarh**)

95-PRIMA CRIZĂ

Se știe că genialul scriitor rus, **FEODOR MIHAILOVICI DOSTOIEVSKI** (1821-1881), a fost unul dintre **“marii epileptici”** ai istoriei artelor. I-a transmis această cumplită boală și suferință și ultimului său copil, Alioșa – care a și murit din pricina acestei înfiorătoare maladii nervoase...

Unii afirmă că lui Dostoievski i-au apărut crizele de epilepsie, după moartea tatălui său (cu rădăcini în zona nobilimii lituaniene, din regiunea Pinsk), medicul Mihail Dostoievski (căzut în patima beției, după ce i s-a stins din viață soția).

Alții afirmă că amarnicele crize de epilepsie i-ar fi apărut scriitorului în perioada de detenție, în Siberia, din pricina activității sale revoluționare, din **Grupul Mihail Petrașevski**. Arestarea lui Dostoievski are ca motivație faptul că **“a citit în fața mulțimii și a propagat textul Scrisorii către Gogol, formulate de către Belinski”**. Scrisoarea, cu valoare de testament al criticului, este unul din cele mai energice apeluri la abolirea iobăgiei, scrise, vreodată, în limba rusă. Au fost arestați (în urma denunțului turnătorului, agent al poliției secrete, P. D. Antonelli), pe 23 Aprilie 1849 (...la 4 dimineața...), cca 200 de membri ai Grupului Petrașevski – dintre care **“numai douăzeci și doi vor fi duși în fața tribunalului militar, spre judecare. Investigațiile durează șase luni, timp în care acuzații sunt încarcerați în Fortăreața Sfinții Petru și Pavel, din Sankt Petersburg, cunoscută și ca « Bastilia Rusiei »”**.

Verdictul este dat pe 16 noiembrie 1849. Din cei douăzeci și doi de acuzați, în afară de unul, toți vor fi condamnați la moarte prin executare. **“La 23 decembrie 1849, condamnații sunt duși în Piața Semionovski, iar trei dintre ei (Petrașevski, Mombelli și Grigoriev) sunt legați de stâlpi în fața plutonului. Dostoievski se află chiar în grupul care ar fi urmat să fie executat imediat după cei trei și asistă la întreg spectacolul”**.

F.N. Lvov, un membru al grupului, își amintește că, în așteptarea morții, Dostoievski a rostit **« Vom fi cu Hristos »** (**“Nous serons avec le Christ”**), moment în care Nikolai Speșnev i-a replicat sarcastic: **« O mână de praf »** (**“Un peu de poussière”**). Chiar în ultimul moment, un ordin al țarului a întrerupt execuția, iar pedeapsa a fost comutată la muncă silnică în Siberia și serviciu militar pe viață. Grigoriev, unul din cei care fuseseră așezați în fața plutonului, nu a rezistat presiunii psihologice și a înnebunit. Dostoievski a ispășit patru ani de muncă silnică, într-o colonie penitenciară (*katorga*) din Omsk...

Dar Dostoievski, care a cercetat, cu uluire, în temniță, sute de psihologii de mujici, oameni simpli și analfabeți, dar cu o putere de credință uluitoare, înălțătoare... - ...nu este înspăimântat și nici nu are amintiri coșmarești, despre perioada de detenție, din Siberia – ci, dimpotrivă, are revelații sublime: **“Dostoievski îi va declara prietenului său, Vsevolod Soloviev: « Siberia și munca silnică... teroare și amărăciune, se spune [...] Teribilă absurditate! Eu abia acolo am învățat să trăiesc sănătos și fericit, abia acolo am reușit să mă înțeleg... să-l înțeleg pe Hristos... să-l înțeleg și să-l simt pe omul rus, pe mujicul rus!”**.

...Așa că...trebuie căutate în altă parte cauzele și rădăcinile adânci ale primelor sale crize de epilepsie...

...Puțini știu că, în tinerețe, Dostoievski a fost, pentru scriitorii tineri ai vremii sale, o figură cu totul nesuferită: *“Marea lui timiditate, înfumurarea și sentimentul unei competiții acerbe cu scriitorii mai tineri îl vor transforma într-un personaj antipatic, în ochii celorlalți. Așa cum dezvăluie Avdotia Panaeva - din cauza tinereții și a nervozității, nu putea să se controleze și își exprima prea deschis vanitatea auctorială și părerea foarte bună, despre propriul talent scriitoricesc». Unii literați, ca Nekrasov și Turgheniev, ostilizați de comportamentul scriitorului, compun un poem satiric unde Dostoievski este numit, ca și Don Quijote, << Cavalerul tristei figuri >>. Într-o scrisoare din 26 noiembrie 1846, tânărul romancier răbufnește împotriva membrilor cercului literar, numindu-i pe toți <<ticăloși și invidioși>>”.*

Fiind și un împătimit (până la demență!) jucător de cărți⁷⁵, într-o noapte, în casa lui Nekrasov, lui Dostoievski i s-a întins o cursă, la masa de joc. Toți tinerii scriitori care-l antipatizau au organizat un mic *“complot”*, împotriva infatuatului genial...

Într-un moment extrem de încordat al jocului, când Dostoievski era absolut convins că a câștigat partida (avea *“full de ași”*⁷⁶!), Nekrasov scoate și azvârle pe masă...*“chinta de culoare”*⁷⁷!

În aceeași clipă, Dostoievski se prăbușește de pe scaun, în spasmuri cumplite...monstruoase convulsii...spuma care-i curgea din gură îngrozindu-i, de-a dreptul, pe *“complotiști”*, care au luat-o, care mai de care, la fugă (pe uși, pe ferestre!) - ferm convinși că l-au asasinat, involuntar, pe *“Don Quijote”*-Dostoievski! - ...în definitiv, și ei, *“complotiștii”*, nefiind, de fapt, decât tot niște bieți artiști nevrigoși, aberanți și...cam lași!

96-CONTROVERSĂ STERILĂ

Doi prieteni stau rezemați de balustrada balconului casei unuia dintre ei – și se uită la trecătorii de pe trotuar, la mașinile de pe bulevard...

Unul dintre cei doi (să zicem, amicul X), la un moment dat, îl trage de mânecă pe celălalt privitor (să zicem, pe amicul Y):

-O vezi pe roșcata aceea...nu, nu pe trotuarul de sub balcon...uită-te mai spre dreapta, pe trotuarul celălalt, de vis-à-vis...ei, o vezi?

-Da, o văd – răspunse amicul Y, sec.

-Îți place? E atât de...

...frumoasă... - îl completează, cu ironie amară, amicul Y.

-Da, nu-i așa? E atât de frumoasă...sunt sigur că, să fii căsătorit cu ea, ar fi ca un vis frumos... - căzu în reverie amicul X.

⁷⁵ -Romanul său, *Jucătorul*, evocă experiențe proprii ale scriitorului Dostoievski:

În anul 1863, **FIODOR DOSTOIEVSKI** se odihnea în orașul Baden-Baden. Acolo în câteva zile a pierdut nu numai toți banii pe care îi avea, dar și pe cei ai prietenei sale Polina Suslova. Ca să scape de datorii, el a încheiat un contract cu editura pentru a scrie cât mai repede romanul *«Jucătorul»*.

În timpul lucrului asupra romanului, Dostoievski s-a căsătorit cu stenografa sa, Anna Snitkina. Luna de miere au petrecut-o călătorind prin Europa - în același Baden-Baden, unde istoria s-a repetat. După această întâmplare Dostoievski i-a promis soției că n-o să mai joace și...oricât de straniu ar părea, genialul scriitor **s-a ținut de cuvânt!**

⁷⁶ -*Full* (Full House) – Această mână de poker este formată din 3 cărți de un rang și două de un altul, de exemplu AAAQQ este cunoscută sub numele de full de Ași cu Dame (Aces Full Of Queens). Dacă 2 jucători au full, atunci rangul mai mare al celor 3 cărți determină câștigătorul.

⁷⁷ -**CHINTA DE CULOARE** (Straight Flush) - o mână în care cărțile sunt în ordine și de același culoare este extrem de rară, de exemplu, 4-5-6-7-8 de inimă roșie bate tot, cu excepția unei chinte superioare de culoare!

-Mai curând, ar fi un coșmar teribil! – replică, parcă mestecând otravă, celălalt.
 -De ce zici așa? Eu voi face cunoștință cu ea chiar acum... - ...și mă voi...
 -...căsători cu ea, nu-i așa? – asta voiai să zici, nu?! – îl completă, cu un triumf jalnic în glas, amicul Y.
 -Da, sigur că da! Și, mă rog, ce ai avea tu împotriva, să mă căsătoresc eu cu ea? – îi sări muștarul amicului X.
 -Nimic...doar că am fost căsătorit, și eu, tot cu ea...și cine știe câți au mai făcut, sau vor mai face greșeala asta...?! – declară, aburit și întristat, copleșit de gânduri și amintiri, amicul Y.
 -Ei, și? Eu tot mă voi căsători cu ea! – trâmbiță ambițiosul amic X, și se și repezi în stradă, coborând treptele în salturi uriașe, incredibile, apropiate de starea de imponderabilitate...
 ...N-au trecut, de la căsătoria amicului X cu roșcata, decât vreo două luni...și se dovedi că metafora “*visului frumos*” era cea mai imbecilă și nepotrivită, pentru “*diavolul roșu*”... – ...pe când aceea a “*coșmarului*” - cea mai potrivită, pentru... “*femeia fatală*”!
 ...”-*De ce Dumnezeu n-o fi fiind, oare, femeie...o Dumnezeoaică?*” – aud comentarii și nedumeriri tot mai dese...e drept, exprimate, mai ales, de către cei care înclină spre **ateism**...

97-RÂSUL

El a ucis prima oară – și, apoi, după prima crimă - a râs. A ucis pentru a doua oară – **și a râs**. La fel, de fiecare dată: **ucide – și râde!**

Distruge, distruge, pe toate și pe toți îi dezintegrează în uitare – **și râde**.

Vine la tine, ziua sau noaptea, n-are importanță. Îl întrebi:

-Cine ești? Ce cauți la mine în casă, la mine în cameră?... la mine, la **MINE?! - ...aplecat deasupra patului meu?! – și el, da, se apleacă asupra ta:**

-Am venit să teucid! – și, deci, **te ucide**.

Și râde.

...Eu intru, prin această carte, în timp ce tu o citești, pagină cu pagină, ca pe o sacră relicvă, miraculos descoperită, în praful otrăvitor al istoriei... – ...eu, scriitorul ei, al istoriei, eu, confidentul ei, al perversei istorii... - ...eu intru la tine în suflet, iar tu ești teribil de indignat, spumegând de indignare:

-Ce cauți la mine, în suflet? – ...cum și pe unde te-ai cocoțat în sufletul meu? – iar eu îți răspund:

-Eu sunt moartea ta! – **te ucid și...râd**.

...Iar tu, cititorule, ce poți face? Să nu mai citești, să nu mai primești oameni, în casă și-n suflet...?

Nu poți.

Ucide, și tu, pe alții – și râde.

Râde tare, râde sănătos, din toți plămânii și din toate gurile, pe care le-ai strâns, într-o colecție, ca pe trofee, ca pe scalpuri... – ...**râde, râde, râde! - pentru că recolta Morții nu are nici număr, nici registru de recensământ...n-are nimic decât Râsul!**

...Dar cine ține, în lumea asta, evidența **Râsului?! Evident - nimeni.**

Râsul se râde pe sine, în cele din urmă – și-și înfige **cuțitul râsului**, drept în inimă.

...Și, de undeva, din fundul universului, din cel mai întunecat și depărtat ungher al universului...răsună, parcă, ecoul **Râsului**...și, de fapt, tocmai atunci s-a creat o altă lume, complet nouă, pentru ca **Râsul** să nu-și strice “*mâna*”, să nu-și uite meseria de **ucigaș profesionist**... - ...și, firește, pentru ca să nu-și piardă **abatorul lui personal**...la care ține, ca la un cosmos...un minunat cosmos, asemănător grădinilor cu plante carnivore...fascinantele plante carnivore, ce-ți râd din toate petalele, colțat-colorate magnific,

ale corolelor...și te ucid, te înghit, te aneantizează, te mestecă, te clefăiesc căpcăunește,
cu o poftă sublimă!

...O poftă perfect sănătoasă!

Și veșnic nesățioasă!

98-“BIC”-UL

...În ziua aceea urma să fie prăjit pe scaunul electric (statul Texas⁷⁸, deh!). Era un om în puterea vârstei, de vreo 40-50 de ani...o fi fost el sărac lipit pământului, de abia-și trăgeau și târau viața, cei doi soți...dar era, totuși, bărbat: el, el, Albert Frey, din statul Texas, nu putuse răbda, când își aflase soția, în pat cu cel mai bun amic al lui...de fapt, singurul. Îi ucisese pe amândoi, cu toporul.

...Acum, stătea pe piciul carterei de pe “*culoarul morții*” – și se gândea. La ce? La ce-i spusese gardianul-șef, cu o zi în urmă:

-Măine-i ultima ta stație pe planetă! Dacă vrei ceva special...condamnații la moarte au dreptul la această favoare...gândește-te bine de tot – și spune-mi, din timp!

Dar ieri nu reușise să se decidă...

Of, de atâtea lucruri “*speciale*”...nu, nu speciale, ci chiar teribil de normale! - ...ar fi avut nevoie, măcar o dată în viața lui...să mănânce bine și pe săturatele, măcar o dată în viața lui...să bea un whisky-“*trăsnet*”, parfumat și zdravăn, ca un curent electric...că tot fusese băgat în șomaj și iar în șomaj, și nu băuse decât atunci când îi făceau cinste, întâmplător, foștii tovarăși de muncă...o poșircă imposibilă...otravă curată...poate o cafea? – că nu băuse niciodată, văzuse doar prin vitrinele restaurantelor, sau la automate, cum beau alții...dar și să se îmbrace, o dată pe viață, ca lumea, nu tot în aceleași zdrențe împuțite, în fiecare zi...ci cu straie elegante, de domn-păduche...oare...

Deodată, tresări de-o amintire neplăcută, chinuitoare...

În fiecare dimineață, pentru că mergea, zilnic, la interviu, doar-doar l-o angaja, iar, cineva, se rădea. Doamne, ce rău e să fii sărac! Aparatul de ras, “*Bic*”-ul, n-avea bani și nu-și permitea să-l schimbe (nici de cumpărat nu-și cumpăra, ci i-l dădeau tovarășii de muncă, de pe unde trudea...”*aparat de unică folosință*”...aiurea! - ...ce să-l “*schimbe*”? – ...îi dădea altul, după lungă vreme, vreun alt tovarăș, și asta nu se întâmpla mai degrabă decât o dată la o lună...alteori, chiar o dată la jum'ate de an...dracul ăla de aparat, cu lama de rahat, mai mult îi smulgea perii aspri, de pe obraji, decât să-l bărbierească...mai curând îi jupuia pielea, cu tot cu peri...rană rămânea, pe obraji, în urma “*Bic*”-ului tocit! Doamne, măcar acum, înaintea

⁷⁸ -SCAUNUL ELECTRIC este un dispozitiv ce permite executarea condamnăților la moarte prin electrocutare. A fost inventat de dentistul Harold P. Brown, în urma unui angajament cu Thomas Alva Edison, care i-a cerut să studieze dacă electricitatea poate fi folosită în execuții. Pentru execuție, condamnatul, care a primit pedeapsa cu moartea, este legat de scaun cu brățări de metal, iar pe cap i se pune un burete ud și o cască metalică. Electrozii sunt plasați la cap și la picioare, pentru a se crea un circuit închis. La o execuție, condamnatul este conectat de două ori la curent. Prima conectare este la o tensiune de 2000 volți, timp de 15 secunde, cauzând inconștiența și oprirea inimii. A doua conectare se face la o tensiune moderată, timp în care curentul cauzează dereglări importante ale organelor interne, iar organismul poate ajunge la o temperatură de 59 grade Celsius.

Prima execuție publică cu scaunul electric a avut loc la 6 august 1890, la New York, și s-a sfârșit catastrofal: delincventul a fost prăjit de viu în fața publicului. După această demonstrație, din 1890, a „*scaunului electric*”, ca metodă de execuție, împăratul Abisiniei (vechea denumire a Etiopiei), *Menelik al II-lea*, a comandat de la inventator primul scaun electric. După livrare a constatat că în Abisinia lipsea ceva esențial: curentul electric. Prin urmare, împăratul a folosit scaunul electric ca tron imperial!

morții, să se radă fără dureri...și să se prezinte onorabil, în fața Supremului Judecător Celest!

...Nu se zărea încă de ziuă, dar Albert Frey sări de pe prici, drept la gratii:

-Dom' șef! Dom' șef! M-am hotărât!

-Ce ai, măi omule? Ce strigi așa? Ceilalți dorm...colegii tăi de coridor... - se apropie, blând-mustrător, gardianul-șef, care, de-o viață întreagă, de 51 de ani, încă nu se obișnuise cu barbaria scaunului electric.. - ...și, cu o noapte înainte de orice execuție, nu putea dormi: medita, cu amărăciune, unde te poate aduce sărăcia...călău-șef...

Albert Frey gâfâia de emoție:

-Am găsit, dom' șef!

-Ce-ai găsit? – se nedumeri gardianul-șef.

-Am găsit ce mi-aș dori, înainte să dau colțul...cum îmi ziceați ieri!

-Ce, măi băiete? Zi, și se face... - grăi, cu glas stins, gardianul-șef.

-Un “**Bic**”, dom' șef! Un “**Bic**” nou-nouț...să nu mă canonesc, **măcar în fața morții să nu mă strâmb de durere...**

Gardianul-șef căscă ochii mari, la așa ciudată dorință, în pragul morții... dar avu puterea să zică, deslușit:

-Da, măi băiete...un “**Bic**” nou-nouț...am înțeles...așteaptă numai o jumătate de ceas, să se deschidă magazinul din fața închisorii...

Îl îndrăgise pe condamnatul cel atât de cuminte, inimos și respectuos...cum o fi ajuns la topor, un om așezat și blând ca el? Tot sărăcia?

Probabil că tot ea, într-un fel sau altul...sărăcia are mii de chipuri...

...După nici un ceas, Albert Frey se bărbiera, la oglindă, fredonând o melodie veselă...învățată pe când fusese și tăietor de lemne, pe undeva, sus, prin Wisconsin⁷⁹...parcă schia, elegant, cu “**Bic**”-ul, pe obraji...slaloma cu măiestrie, peste perii aspri și negri, care se supuneau, precum sclavii, în fața tăișului nou și fulgerător...îi aduseseră cel mai performant soi de “**Bic**”, din prăvălie...Albert Frey era în culmea fericirii!

...Când îl duceau spre camera morții, gardianul-șef avu un șoc...i se părea lui că dinspre condamnat veneau niște semnale, dar nu știa ce anume: ei bine, Albert Frey, amărâțul ucigaș cu toporul, flancat, spre camera morții, de un întreg alai de gardieni, ciocli și călăi...**fluiera ca o mierlă!**

Albert Frey avea obraji pufoși, rozalii, ca de bebeluș...rași proaspăt și parfumați...**în sfârșit!**

99-...MOARTEA “**NEGRILOR**”...

...În copilăria mea, cel puțin o dată pe săptămână, aveam parte de un spectacol, pentru mine, plin de un mister adânc...înfiorător...mistuitor...vrăjit de-a binelea!

Intra mama, ca o vijelie, în camera mea (...după ce trecuse, cu același vifor, prin camera tatei, mai întâi...):

-Dă jos de pe tine...tot, tot, tot...ca să dăm...

Și, aici, intervenea o expresie care-mi dădea fiori misterului, despre care tocmai vă vorbeam:

-...să dăm rufele “**la negri**”...!!!

Eu mă simțeam curentat...unde-s negrii aceia? – ne bat la ușă, și mama le dă straietele mele, de pomană, da?...dar, parcă, aș fi vrut să-i văd, și eu, pe negrișorii aceia...deși, cum ziceam, mă treceau fiori-fiorii-fiorii, numai gândindu-mă că vor apărea...”**negrii**”!

⁷⁹ -**WISCONSIN**, conform numelui oficial, **State of Wisconsin**, este unul din cele 50 de state ale Statelor Unite ale Americii, localizat în zona acestora cunoscută ca Midwest. Economia inițială a statului Wisconsin, preponderent rurală, s-a bazat inițial mai ales pe blănuri; în secolul al 19-lea, s-a diversificat bazându-se pe minieră, exploatarea lemnului, produse lactate și turism.

...Junglă..., tobe..., dansuri..., șerpi boa..., pene-n păr...chestii multe...ce știți voi, ăștia, **“marii și tarii”**?! – **NIMIC NU ȘTIȚI!**

...Negrii, însă, nu intrau pe ușă. Mama se ducea, cu rufele mele, în zona din spate a casei noastre, acolo unde erau baia și camera tatei, și trântea ușa despărțitoare, strigând la mine:

-Du-te în camera ta, hai, n-ai ce căuta aici! Fugi, acuma, cât te väd!

...Deci, negrii nu vin dinafară...poate că sunt în casă, pitiți pe undeva...așa, **niște pitici negrișori**, ceva...ori că mama le duce afară negrilor, toate rufele noastre...și ne cumpără, de la magazin, altele, noi?

...Pentru orice eventualitate (...a prezenței unor **pitici negri**, în casa noastră, pe undeva...), de atunci m-am apucat să scotocesc, gospodărește, peste tot...de fapt, nu chiar peste tot, pentru că, la noi în casă, mama impusese o grămadă de locuri-tabu: **“nu ai voie să umbli în dulapul meu”**, **“nu ai voie să umbli în lada tatei”**, **“nu ai voie să umbli în frigider”**...și, în fine: **“NU AI VOIE SĂ UMBLI DUPĂ PERDELUȚĂ!”**

Ce era, de fapt, cu perdeluța? Lângă baie, era o nișă, înaltă, mascată de o perdea rozalie...am trecut peste **tabu**, când părinții nu erau, niciunul, acasă, și am dat **“perdeluța”** la o parte...: era, acolo, un coș de nuiete, înalt până în tavan...probabil că avea închis, într-însul, vreun duh de ăla, ca al lui Aladin...sau vreun vrăjitor rău... - ...nu puteam ajunge la capacul uriașului coș de nuiete, atât de plin de mistere...așa că, din partea asta, a **“perdeluței”**, m-am cam astâmpărat, pentru că...n-aveam încotro!

...Or fi stând negrii în coș, acolo, însă? Și tac ei, așa, și apoi sar din coș...?! Ia să stau, să väd...

...Am stat eu, am stat, mult și bine...dar, degeaba! – niciun negru nu sărea din coș...nici măcar un pitic de negru... - ...iar când am auzit cheia în ușă, țuști! – în cameră...și studiam, studiam, ho-hoo, ce mai studiam eu, de zor, la Matematică...cu cartea despre aventurile lui Winnetou, sub manualul de Matematică...

...Într-o seară de sâmbătă, când mama nu era acasă, m-am strecurat afară din camera mea, cu gândul să mai pornesc o expediție, în căutare de...**“negri”**!

Când colo, ce väd? Tata anulase, și el, tabu-ul cu **“perdeluța”**, și...în vârful picioarelor (de fapt, al papucilor!) – scotocea, de zor și fără spor, în coșul cel imens...al misterelor!

Când m-a văzut (stăteam țeapăn, cu gura căscată, mirat, la culme, de cât curaj avea tata, să încalce, **ȘI EL**, tabu-ul **“perdeluței”**!), s-a fâstăcit:

-Da...îmi căutam pijamaua...aveam, într-un buzunar, 200 de lei...îi pitisem de maică-ta...mă gândeam să-ți fac o surpriză, să-ți cumpăr cartea aia, **“Micii sălbatici”**...ai zis că nu mai poți după ea...să ți-o cumpăr, cu banii...banii de la **“FSN”**...știi, așa se zice...adică, **“fără știrea nevestei”**...și acum căutam...pijamaua...

Eu, tot cu gura căscată, ascultam și...așteptam, să aud, în continuare, confesiunea tatei...când colo, aud:

-...o căutam **“la negri”**... - mi se justifica tata mie, în continuare...

Eu, atunci, mi-am luat inima în dinți, și, implorator:

-Tată, te rog ceva, mult de tot te rog...

Tata, blând (...mai ales că-l prinsesem **“cu mâța...după perdeluță”**!), îmi zice, cât mirat, cât întrebător:

-Dddaaa...dacă pot, sigur...spune, ce-ai vrea tu?

Eu îmi iau vânt (fie ce-o fi!):

-Tată, te rog frumos, arată-mi și mie negrii aceia!

De data asta, o cu totul altă gură rămăsese căscată...a tatei, bineînțeles!

-Ce negri, măi băiete? Ai febră...ești bolnav...ești zălud...sau ce-i cu tine?

Eu, tot bătos și temerar:

-Nu te face matale că nu știi...negrii aceia, la care duce mama rufele noastre...

Tata a stat o clipă pe gânduri...apoi, a izbucnit într-un râs...de se ținea cu mâinile de burtă, și sughița de râs...!

Printre sughițuri, îmi spuse:

-La „**negre**”, măi prostănacule, nu „**la negri**”! Adică...hâc-hâc-hâc...: la **RUFE NEGRE**...hâc-hâc..., la **RUFE MURDARE**!...hâc...ca maică-ta să le spele, colo, în cada din baie...hâc-hâc-hâc...

...Cine a fost, din ziua aceea, cel mai bosumflat om din lume, pentru că i se furase misterul, cum s-ar zice...”**de sub nas**”?

Firește că eu...și, toată viața, m-am gândit, cu regret, la cât de bine și de frumos ne-am fi jucat, eu și...”**negrii**”, dacă tata n-ar fi ucis misterul, cu atâta brutalitate...banală!

...Ce bine-i să-i păstrezi, unui copil, un vraf-două (.hai, măcar...”**niște vrăfurele**”, acolo...) de mistere! Habar n-aveți ce viață bogată își face el, copilul, din două-trei „**vrăfurele**” de mistere, bine păstrate și bine ambalate...de el însuși!

100-SCRIITORI HRĂNITORI

...Pe malul mării de limonadă – stânci sălbatice, acoperite cu ciocolată fierbinte...

Plaje întinse, perfect plate, cu faruri, „**pe la-ncheieturi**”, precum niște tørturi cu lumânări aprinse, pentru sărbătorirea vârstei matusalemice a vreunui spiriduș zănatic... pescăruși de hârtie, nori de spumă de zahăr...în depărtare, se zăresc munți de zahăr ars și de frișcă - frișcă abundentă și strălucitor de albă...păduri dese, cu căsuțe și palate de turtă dulce... zâne ieșind dintre petalele de trandafirași de gheață...vrăjitoare ghidușe, cu mustăți de generali și călări pe măture din batoane de cozonac, din cel cu stafide, vanilie și rahat...mulțimi de târgoveți și de soldați, făcuți din aluat de bezele... - ...și, în mijlocul acestui peisaj alcătuit, în joacă, de cine știe ce copil mâncău... - ...ei doi, **FRAȚII GRIMM**⁸⁰...

Hrănitori, acești scriitori...n-am ce zice!

Numai să nu i se-aplece, cititorului prea lacom de bunătățile lor...

...Eu nu zic să nu se nască, o dată la 100 de ani, niște „**FRAȚI GRIMM**”...dar nu mai des, spre a nu se înmulți bolile de stomac, diabetul etc.

101-„**DACĂ DE ASTA VREI, DE ASTA SĂ-ȚI IEI!**”

...Era, în Măliniul copilăriei mele, un gospodar bătrân, dar peste măsură de iute la treabă (dar și aprig și zgârcit, mai cu seamă...): **moș Doroftei**. Înalt, voinic, roșu la față (...dar un roșu care, ciudat: parcă, bătea spre negru...), mereu proaspăt bărbierit...De fapt, nu era el chiar așa de bătrân (să tot fi avut 55-60 de ani), dar lumea așa-l socotea, pentru chipul său pururi neguros și încruntat.

Ehei, cu chibzuință, cu strângere de pungă - dar, mai ales, cu zgârcenia lui, devenită, în Mălini, proverbială! – ajunsese moș Doroftei să aibă de toate: și casă făloasă, și câmpuri de arat ori cu lucernă și trifoi, și hambare, și grajduri ori staule pline...dar, mai cu seamă, strânsese, într-un șopron larg și plin, cu tot soiul de unelte, care mai de care mai folositoare, la casa omului și la muncile câmpului...cele mai noi, ieșite (cum am zice noi azi...), „**pe piața agricolă**”...

⁸⁰ - **FRAȚII GRIMM** (germană: *Gebrüder Grimm*), **JACOB** (1785–1863) și **WILHELM GRIMM** (1786–1859), au fost folcloriști, lingviști, filologi, doctori în drept, cunoscuți în toată lumea pentru colecția de basme publicată în două volume, care conține, printre altele, *Albă ca zăpada*, *Croitorașul cel viteaz*, *Cenușăreasa*, *Scufița roșie* și *Hansel și Gretel* (primul volum a apărut în 1812, iar al doilea volum în 1814).

La început, cât își închipuise și-și alcătuisese șopronul cel cu uneltele de „*ultimul răcnet*”, dar și cu sculele cele mai de folos unei gospodării, veneau la el oameni și de pe alte sate, din preajmă, să-i ceară câte ceva. Când îi intra cineva pe poartă, moș Doroftei nu răspundea la salutul (respectuos) al omului, pentru că știa bine că omul cu pricina venise după cerut, iar nu pentru dăruit...

Când omul îl ruga frumos de împrumutare, pentru o zi, cel mult două, a unei sape, coase, șâșcornițe, ori fie și a unui ciocan mai mare etc. - moș Doroftei se ducea, cu pași mari și lați, către șopru, deschidea lacătele (că avea două!), intra, scotocea el ce scotocea printre uneltele bine rânduite (că, altminteri, era tare ordonat și chibzuit, de felul lui!), ieșea din șopron și scotea, în lumina sfântului soare, lucrul rugat de vizitator, îl ridica într-o mână și-lntreba, aspru:

-De asta vrei? – la care vizitatorul, bucuros că i se va împlini, cu atâta ușurință (incredibilă!), rugăciunea, spunea, cu multă trageră de inimă:

-Da, moș Doroftei, să trăiești o mie de ani, întru sănătate, mulțam din inimă...!

Moș Doroftei numai cârnea din nas și se smârcâia oleacă, deh! - ...cât fălos, cât disprețuitor...

- și zicea, cu o voce oarecum schimbată, pițigăiată (răsucind în mână unealta, parcă spre a o pune mai mult în evidență și a răni, mai adânc, inima omului cerător și naiv...):

-Ei, dacă de asta vrei, de asta să-ți iei! – și se întorcea, tacticos, înapoi în șopron, punea lucrul la locul lui, cu religiozitate, aproape (cu toate că nimeni nu-l văzuse vreodată, pe la biserică...costau prea mult lumânările...) – apoi, cu aceleași mișcări chibzuite și ritualice, ieșea din șopron și-l închidea luminii soarelui, iarăși - cu cele două lacăte mari și grele, cât păcatele întregii omeniri...

...Azi îi făcu figura asta unuia, mâine altuia...poimâine, mai multora... - ...și moș Doroftei îi descurajă și scârbi, astfel, rând pe rând, pe toți cei din sat, ori din vecini, să mai ceară ceva, de la el.

...Într-o bună dimineată, îi intră pe poartă un bătrân din Mălini, pe care moș Doroftei îl știa detul de vag, așa, din vedere... – ...unul, moș Iliaie. Un om slab, înalt, dar cu umerii gârbovi, lăsați mult, ca de mari greutateți purtate-n viața lui, cu un măr al lui Adam proeminent, cu barbă albă până la piept... – ...ca un sfânt ros, aici, pe pământ, de toate necazurile și de toate amărăciunile. Ba ros chiar și de oftică...tușea sec, îndelung și atât de dureros...

Moș Doroftei, care deretica prin ogradă, se și întepenî, cocoșește, gata fiind să-l batjocorească și pe bietul moș Iliaie:

-Ce mai vrei și tu, măi, milogule? – se îmbătoșă moș Doroftei, plin de sine, precum cimpoiul de văzduh.

Moș Iliaie îl privi drept în albușurile ochilor:

-Aș vrea ceva de la tine...dacă nu ți-e cu supărare...

Moș Doroftei deja fârnâia pe nas, a izbândă și îngâmfare:

-Ce vrei, măi? Daltă și ciocan, pentru coșciug? Dar cuie ai, măi Iliaie? – cârcâi moș Doroftei, sigur de o nouă izbândă asupra rugătorilor, supărători lui, precum muștele de bălegar.

-Nu, nu asta vreau...făcu, parcă sfios, moș Iliaie.

-Dar ce vrei, atunci? De ce stingherești gospodarii, dis-de-dimineată?

-Aș vrea... – se tot codea moș Iliaie.

-Ce, măi? Zi o dată, ce vrei de la mine? – deveni foc de nerăbdător și neîngăduitor, moș Doroftei.

-O bucată din sufletul tău, asta vreau, măi Doroftei...asta vreau...da... – își vărsă moș Iliaie, grabnic și șoptit, taina rugăciunii.

Moș Doroftei, fulgerat de surpriză, ca trăsnet pe loc, își plecă, încet, bărbia în piept, închizând ochii, de parcă, deja, murise de-a binelea. Tăcu, lungă vreme, fără a avea curaj să ridice bărbia din piept, ori să-l privească pe vizitator. Mort, orb...orb, mort.

...Și, apoi, după lungă vreme, își ridică bărbia....obrajii cei roș-negri-i erau căzuți, așa, dintr-odată, parcă...ochii-i erau, acum, deschiși, dar cerniți...și oftă lung și jalnic, rostind vorbele aproape șoptit:

-Vezi, moș Ilioiaie, tocmai asta-i durerea mea: suflet nu mai am în piept, de mult...De un' să-ți dau bucata ce-o vrei tu? Am fost băiat sărac și orfan, și străinii haini m-au învățat că **numai cu hainia răzbești în lumea asta**...iar de altă lume, nu mi-a zis nimeni...Și, iaca, de răzbit, oi fi răzbit eu, în lumea asta... - ...dar m-am uscat de tot, pe dinăuntru, ca un copac bolnav și scorburos...

Moș Ilioiaie oftă și el...făcu o cruce mare, asupra lui moș Doroftei (care, iar, își plecase bărbia în piept...), se întoarse și ieși din ogradă, fără să-ntoarcă măcar capul...

...Și, din acea zi, nu că moș Doroftei se făcu generos nevoie mare... –dar, din când în când, mai azvârlea, peste gard, vreo întrebare, despre nevoile vecinilor...și nu mai zicea, apoi, răutăcios: „**-Ei, dacă de asta vrei, de asta să-ți iei!**”...ci chiar mai împrumuta pe câte unul, cu câte ceva.

Și, minune mare! – nici lumânările de la biserică nu i se mai părură chiar atâta de scumpe...

Mălinenii, oameni cu judecată, îl primiră, pe acest „**moș Doroftei**”, printre ei, ca pe un nou-născut: simplu, fără nicio mirare – și cu bucurie.

102-„**HANS-MARELE CÂINE**”

...Trăia în Valea Seacă (din Bucovina, firește!), după al doilea măcel mondial, pripășit nu se știe cum și de ce, un brutar neamț, **Hans**: jigărit, deșirat și grozav de murdar...un coate-goale, căruia nimeni nu i-a știut numele de familie, vreodată...până când și l-a uitat și el însuși!

Neamțul, în mod curios (ținând seama de murdăria amarnică a straielor sale), avea, totuși, mușterii sodom, la pâinea lui... – ...pufoasă, dulce și fermecător de rumenă...

Ca să vă dați seama în ce hal de murdărie era, atâta vă voi spune, că nu-și schimba cămașa de pe el decât o dată pe an. De paștele catolic. În rest (...dar fie zi, dar fie noapte, dar fie pe drum, în casă ori la biserică...), ținea pe el cămașa aceea, înnegrită de jeg, cu un soi de sfidare.

Când clopotele băteau în dungă, la catolici, de Vinerea Neagră, Hans își schimba, dintr-odată, chipul: devenea, parcă, excesiv de serios, cu ochii pe jumătate închiși – ca în transă...Apoi deschidea, cu gesturi domoale, ușa cuptorului de pâine (pururi duduind de focul năprasnic dintr-însul!), tot cu gesturi domoale își dezbrăca înnegrita-i cămașă, o cântărea, o clipă, în mâna dreaptă, ca Dumnezeu – păcatele omului...și apoi o zvârlea, cu scârbă, ca pe un gunoi nimicnic, în văpăile cuptorului înroșit...**scrum se făcea mult-încercata-i cămașă!** Fața lui Hans se lumina, deodată, ca Lui Hristos-Dumnezeu, pe Muntele Tabor...intra în casă și, dintr-o ladă ascunsă sub pat, scotea noua cămașă, **albă ca helgea!** - ...de-o-mbrăca, grav - ca pentru un nou Timp de Pătimire, în această viață păcătoasă...

...Afară de amintirea asta (...a copilului care eram, pe atunci, cu capul vârat printre ostrețele gardului brutarului neamț, să văd **Minunea Schimbării la Față a lui Hans!**), avea „**neamțul cel nebun**” (cum îl porecliseră vălesăcenii...) și o altă ciudățenie. De fapt, prima ciudățenie era chiar aceea a vălesăcenilor: din toate satele pe care le-am colindat, cu bunicii mei, numai în Valea Seacă se înstăpânise, de la război încoace, o patimă stranie (văzută pe la ofițerii, nemți și români, cantonați prin casele oamenilor din sat, în timpul viscolului nebun al războiului...): **patima pariurilor!**

Și care era pariul sătenilor (făcut vara, mai cu seamă!), la crășma din sat?

Ehei, n-aveți de unde ști! Vălesăcenii, pe lângă patima pariurilor, mai aveau una: aceea de a afla, pe cine știe ce coclauri ai lumii, **câini!** Câini mari, grași ei, nu-i vorbă! - dar teribil de buni alergători!

„*Câini de rasă, nu așa...*” – ziceau, cu mândria ignorantului, vălesăcenii...: câini negri, albi, maro-roșcați ori pătați, câini cu capete mari și colții-năuntru botului, câini cu capul mic și colții pe dinafara botului, pururi rânjitori...

Toți, de fapt, în cele din urmă, niște jigodii lașe...

Și, la crăsmă, vălesăcenii, cu crășmarul drept martor și arbitru, făceau pariuri pe...Hans! De ce pe Hans? Pentru că brutarul neamț se lăuda, în fiecare primăvară, **mult după Paștele ortodox**, hăt, începând de prin iunie-iulie (...când cămașa lui re-înnoită, de Paștele catolic, începea, deja, să capete culoarea măslinie, și duhnea de te trăsnea...), că era mai bun alergător decât orișice câine din sat...câine dintre cei agonisiți, pe bani mulți, după căutări complicate (care necesitau dispariția, din sat, pentru o vreme fără anume hotar...), de către vălesăcenii mai cu stare. Și se lăuda brutarul cel neamț, rostind vorbe de ocară, din colț de gură și cu atâta dispreț față de cazna căutărilor, mistice, ale vălesăcenilor...încât nu se putea să nu le lase acestora gura apă, după pariurile (...pariuri puse, mereu, pe câinii lor „*de mare soi alergător*” – și, firește, împotriva lui Hans...).

Crășmarul se ducea, cu burtanu-i scos înapoară, așa, a „*importantă himalaiană*” (doar era organizator de concurs sătesc, arbitru și „*starter al pornirii cursei*”...ce naiba!), până în mijlocul uliței din fața crășmei...trăgea o linie, în țărâna drumeagului (cum am zice noi azi, „*linia de start*”!) – și, la capătul satului, puneă doi băieți de prăvălie și doi țărani (străini de Valea Seacă!), dintre cei care se nimeriseră, în duminica respectivă, ca oaspeți, pe la neamuri...ori, pur și simplu, veniseră să vândă ceva (și cum să nu știe tocmai crășmarul satului, despre negoțul de sub nasul lui?).

Apoi, apărea Hans („*Hans-Câinele*”, îl porecleau vălesăcenii, mustăcind... – dar Hans era, mitologic vorbind, de fapt, „*HANS-MARELE CÂINE*”!), în ținută de ceremonie: cu această măreață „*ocazie concurențială*”, „*HANS-MARELE CÂINE*” venea desculț! – și purta pantaloni scurți...cu țurloaiele de tot goale și păroase...pantaloni „*bufanți*”, cum se zice că poartă tirolezii și bavarezii (...de pe-acolo va fi fost și Hans al nostru...naiba mai știe!).

Pe „*linia de start*” se aliniau vreo 10-15 câini strașnici, care numai își rânjeau colții la toți și mârâiau atâta de groaznic, de ziceai că, uite, acu-acu, îi vor înghiți de vii, pe toți cei de față... – ...și, printre mutrele monstruoase ale câinilor, se ițea și fața disprețuitor-zâmbitoare, foarte umană, a lui Hans. Și țurloaiele lui goale și păroase, firește! Crășmarul, ca să dea „*pornirea*”, lovea-trăsnea, cu un polonic cât toate zilele, în fundul unui cazan uriaș, de făcut magiun!

Ehei, să fi văzut atunci ce zvâcnet al pământului se făcea, ca la cutremur, când porneau „*câinoii*” ăia și, cu ei - ogârjitul de Hans! Hans, însă, în acele momente, nu mai era „*un amărât și nebun de neamț*”...ci devenea centrul atenției tuturor vălesăcenilor. „*HANS-MARELE CÂINE*”...Căci, în vârtejul de parf care se stârnea, la start, se vedeau, mai clar decât etichetele câinilor – țurloaiele goale ale lui Hans...și sfârâiau picioarele (desculte și teribil de păroase!) - incredibil de repede-i sfârâiau! - ...și, în două clipe, Hans și dispărea într-un nor de praf...o trambă de pulberi (în care se-amestecau, ca-ntr-o vedenie apocaliptică: monstruoșii câini, cozile lor „*bârzoiete*” și multicolore, petele multicolore ale blănilor „*câinilor simpli*”, „*câinilor de serviciu*”... „*câinii-răcani*”... – dar, mai cu seamă, se vedeau: Hans (uriașul **Câine-Om!**) și „*țurloaiele de Hans*”..., țurloaie goale și păroase, sfârâind precum rachetele...!)... o trambă de pulberi, de se-nfășura, el (*Hans-Marele Câine Totemic!*) pe sine, până la ceruri, ca o navetă spațială (aflată în plin avânt ascensional!), **ca un SFÂNT...ca un DEMON al Văzduhurilor Spirale Tornadoic, Demiurgic...!**

...Dar, nu știu cum se făcea, că, invariabil, după mai puțin de-un minut, câinii, toți, se-ntorceau, mari, monstruoși și mofluzi, de la concurs...cu coada-ntr-o picioare...iar după vreo cinci minute, tot satul era călare pe Hans, la marginea satului, ca să-i întrebe pe „*arbitrii*” de la „*sosire*” dacă totul se desfășurase corect, sau...Hans trișase!

„*Nu-nu*”, se zicea, de către „*arbitrii*”, „*totul fusese curat ca lacrima*”!

Păi, cum altfel? „*HANS-MARELE CÂINE*”...!

-Cum naiba, Doamne mă iartă...? – se întreba, câte unul, mai nestăpânit...și, după el, și alții:
-Chiar așa! Cum naiba de aleargă răpciugosul ăsta de neamț, mai tare decât toți câinii noștri?
-Și asta, nu o dată, nu de două ori...ci vară de vară, la fel! – se aprindeau ceilalți, părăsind orișice sfioșenie.

Hans („**HANS-MARELE CÂINE**”), așezat pe un bolovan de la marginea drumului, numai se scotocea prin buzunare:

-Hans vrea la el țigare...nu mai are Hans...

Dar, ori că chiar nu aveau nici ei, ori de ciuda pierderii pariului, niciun vălesăcean nu se nimerea a fi, în ziua aia, fumător și cu țigări la el...

...Într-o vară, târziu, plictisit de rânza vânăta pe care o vedea la vălesăcenii (...mai să-i lovească damblaua, atât pentru banii pierduți, cât, mai cu seamă, pentru mândria lor șifonată, în mod regulat...) - Hans, brutarul neamț, cu cămașa lui, înnegrită de jeg, se întinse, răstignit, pe iarbă, cu ambele brațe, a somn și osteneală de căldură, și le zise celor strânși, în jurul bolovanului său (...pe care-l lăsase, acum, ceva mai la o parte, **în dreapta**...) - bolovanul pe care el stătea (de obicei...**dar nu acu!**), mândru și țapoș, după fiecare victorie, precum Moise Prorocul:

-Io nu știu la voi de ce atâta fraier...Ia-ia-ia...la voi tot este tain...tot-tot-tot este **mare tain**...Eh, Tumnezeu-Got vrut la mine să dezleg tain! Tumnezeu-Got spus la Hans: „**Nu spala camaș la tine!**”... – și Hans nu spalat! Care tain? Foi ziceț la mine „**neamț nepun**”! – voi, la mine! - de aia spus, nu de alt tain! Chind se iau chini după mini, eu crucesc cu limpa din gur...Și chini atulmec putori de la camaș al meu, atulmec-atulmec-atulmec...mult atulmec, până se faci reu la ei...și simțesc, ei la ei, ca se sufoc! Atunci al batrin dintre chini zice la toți chini, din urmul lui: „**Nu mai fugiț la foi, după Hans, Hans hotarit otraviț la foi, cu mari tuhori otraviț, mult tuhori de la Hans și de la camaș lui Hans, oi, ia, ia, ia...!**” Atunci ei, chini, inecaț de tuhori și sfatuiț de batrin chini, las în plata Lui Tumnezeu-Got pe Hans...fug înapoi de Hans...iar eu chiștig de la voi bani și beutur mult...Asta-i! Înc-un rachiu pun, la Hans! Ia-ia, gut, gut! Hans merit, el mult tuhori rabd, ca sa chiștigi, de la fraieri ca voi, panii! Ia, ia, ia...gut ortin facut in lume Tumnezeu-Got: unii, fraieri, pierte tot...alți, teștept, cum Hans, chiștigi mult...

Vălesăcenii se făcură că n-au priceput stâlcita (în grai, dar nu și-n rost!) parabolă a lui Hans...dar, din acea vară, nu se mai ținură de pariuri...și nici în zilele noastre n-am auzit să se fi apucat, iarăși...

...Gut...ia, ia, gut-gut-gut...**zer gut**: i-a lecutit Hans-brutarul, „**Hans-Câinele**”, cum i se zicea atunci, sau: „**HANS-MARELE CÂINE**” (...cum i s-a zis abia mai târziu...), neamțul cel „**pe dos**”, pentru totdeauna i-a lecutit (pe ei și pe fiii lor), de pariuri, de fleacuri, de pierdere de vreme și cheltuieli prostești!

103-LONGEVIVII...

...Lumea asta...

C-o fi, c-o păți, că nu există oameni longevivi decât prin Caucaz, Himalaia și mai știe naiba pe unde...

Ei, copilăria mea stă martoră că oamenii vechi de pe la noi, din munți și din preajma munților (tot din faimoasa Vale Seacă bucovineană!) erau teribil de longevivi!

Am să aduc, drept argumente, doar două cazuri, pe care le cunosc personal: **moș Samuilă** și **moș Danăilă**.

Moș Samuilă era fiul lui moș Dănăilă...primul având 101 ani, iar tatăl său, moș Dănăilă, 120 de ani. Pe acte!

...Moș Samuilă, după ce i-a murit nevasta (avea el, pe-atunci, vreo 80 de ani...) s-a cam apucat, zdravăn și serios, de treabă, cu băutura...În fiecare după-amiază, era primul mușteriu al crâșmarului Ițic...

Pe seară, târziu, când să mă culc, auzeam mare zarvă pe uliță. O-ntrebam pe mama:

-Ce-i, mamă? Cine se ceartă? De ce se ceartă? – iar mama, mustăcînd, îmi zicea:

-Iar l-a luat la goană moș Dănăilă pe fi-su, pe moș Samuilă, c-a venit, acasă, în sfînta casă! – aghezmuit!

Eram eu mic, dar pricepeam, de-acuma, ce-nsemnează „*aghezmuit*”, în limbajul vălesăcanilor...Și săream, iute, la fereastră!

Pe uliță alerga de-i sfârâiau picioarele cu ciobote – moș Samuilă (de frică, îi sărise beția din cap....!). La vreo zece secunde în urmă, cu pieptul înainte și cu picioarele goale, alerga (da, alerga!) moș Dănăilă, c-un retevei „*țapăn*” în mână...Dunăre de mânios, ca un taur ațâțat!

...N-am să uit niciodată picioarele lui moș Dănăilă, cu tălpi negre, bolovănoase, crăpate la călcâie...cu unghiile vinete-vinete. Striga, cât îl țineau bojocii, după secătura-i de fecioraș bețiv:

-Javră nenorocită! Jigodie împruțită! Iar mi-ai spurcat casa, cu rachiou otrăvit, de la Ițic!

Și moș Samuilă nici nu se mai vedea, din goana-i îngrozită: dacă-l ajungea „*locomotiva*” de ta-su (moș Dănăilă, la 120 de ani, **alerga, ca toți dracii - fără să gâfâie!**), praf îl făcea, cu reteveiul ăla... – pentru că ceea ce luase pe coajă moș Samuilă, când intrase în casă, doar blîndă mîngâiere se putea numi...

Nu prea-l mai ajungea, de obicei... - ...că, doară, „*frica păzește bostănăria*”! În noaptea aceea, ca și-n nenumărate alte nopți, moș Samuilă dormea prin zăvoi, cu vulpile din bunget și cu iepuroii din tufișuri...

...Mai târziu, când moș Samuilă murise (da, fiul înaintea tatălui...), moș Dănăilă stătea, seară de seară, pe prispa casei lui (bine și gospodărește întreținută!) – dar nu-l plîngea pe fi-su mort, ci bocea „*în general*”, întâi ca un murmur, apoi, ca un torent...de se-ncrețea pielea pe oamenii vălesăceni, care-l ascultau, ca într-o grea vrajă...

Și eu mă uitam, mereu, ca hipnotizat, la picioarele lui moș Dănăilă, acele picioare cu tălpi negre, bolovănoase, crăpate la călcâie...cu unghiile vinete-vinete...

...Câte unul, se oprea în fața prispei lui moș Dănăilă, și-l întreba, cu sfîoșenie, aproape în șoaptă:

-De ce plîngi, moș Dănăilă?...

Moș Dănăilă, care avea, acum, vreo sută și treizeci de ani, tăcea din bocit, câteva clipe...apoi, relua bocetu-i, cu voce încă și mai înaltă și pătrunzătoare, și desăvârșit de clar:

-Oi, oi, oi...toată lumea are mamă, numai eu n-am mamăăăă...oi, oi, oi...Doamne, de ce mă mai lași pe pămîntul ăsta păcătos?...oi, oi, oi...

Aparent, moș Dănăilă își deplîngea condiția lui, de „*orfan*” la mai bine de 130 de ani...Ceea ce, zic unii – „*dacă nu era de-a dreptul caraghios, era, totuși, grozav de penibil, avertizînd asupra unei senilități absolut normale, la acea vîrstă incredibil de înaintată*”...

...Se vede treaba, însă, că, în viața oricărui om, cât de bătrîn ar ajunge el, mama e cea mai dragă și de neuitat ființă...dar eu am băgat de seamă, de la o vreme, că moș Dănăilă, de fapt, bocindu-și starea sa de „*orfan*” unic, îl plîngea, de fapt, pe om, în genere...pe orîșicare om din lumea asta, care **din mamă** se născuse, și **în mama-pămînt** se întorcea...îl plîngea, sub masca bocetului „*senil*”, și pe Samuilă-fi-su, prin mamă, ne plîngea și pe noi, vălesăcenii, prin mamele noastre, suferitoare și care, din păcate, **ne lăsaseră gena morții blestemată și a suferinței, de neîndurat, a vieții ăsteia, parșive și atîta de curvită...**

Moș Dănăilă plîngea, astfel, în felul lui, **întreaga istorie a căderii omului**, prin mama-Eva, strămoașa tuturor preachinuitelor și răstignitelor mame...dar și minunată amintire, pururi prezentă! - de slăvită și sfîntă viață...etern curgătoare prin ființarea lumii!

104-„TRIUMFUL RACULUI”...

...Pe strada Ilie Moscovici, din Gura Humorului, domnul **Ion Larionescu** (un bărbat cultivat, de vreo 40 de ani – ...cândva, înalt și mândru, ca un brad falnic!) - era bolnav de „**rac**”. Și începuse să-i scadă, ciudat de repede, fâlnicia...

Pe strada Ilie Moscovici nu se mai pomenise, niciodată, ca vreo ființă să fie bolnavă de „**rac**”. De gâlci, da, de pojar, cum să nu...de plămâni, de inimă, de ficat...dar de „**rac**”? Niciodată!

Hai, deci, la ...,**panaramă**”!

...Din grădina bunicilor mei, suindu-mă pe gard și, apoi, aburcându-mă, temerar, într-unul dintre nucii, care-și aplecau coroanele grele, de un verde otrăvit, de un verde adânc, tenebros, masiv și ucigaș, în grădina vecinului Ion Larionescu... – vedeam cum Ion Larionescu era vizitat ca o „**altă aia**”, ca un exponat de muzeu sau ca un animal australian! – nu doar de rude, nu... : veneau oameni de pe nouă sate să vadă „**minunea**”, „**unicatul**”...să-l vadă, adică, pe domnul Ion Larionescu, „**cel unic**” – unicul bolnav de „**rac**”, de pe strada Ilie Moscovici, unicul și din orașul Gura Humorului...și împrejurimi!

Nu mai putea răsufla, bietul om, de atâta sodom de omenire „**vizitatoare**”, care dădea năvală ca la foc...de atâta aglomerație absurdă, profund maladivă...Rudele nu-l apărau deloc și în niciun fel, pe semenul lor și „**consângeanul**” lor, domnul Ion Larionescu!

...Când, o dată, ca să se ferească de îmbulzeala, ca la circ, ca la bălci, a ferocilor oameni „**CURIOȘI**” (...de fapt, cu instinctele de fiare sângeroase, cu nimic alterate, de istorie!), domnul Ion Larionescu se apropie de gardul din fund al grădinii sale (care se învecina cu grădina bunicilor mei), mă zări, printre crăcile stufoase ale nukului (...dreptu-i că nici nu mă feream de domnul Larionescu, ci, parcă, aș fi vrut să aflu chiar de la el motivul forfotei ăsteia, fără nicio noimă evidentă...). Stătu locului, cu mâinile în buzunar – nu spunea nimic, numai își proptise bărbia în piept, mâhnit. Era slab, slab ca o umbră...era negru la chip, negru ca pământul...și atât de trist, cu ochii stinși, în găvanele sinistru, îmbeznat adâncate, de pe-acum! Apoi, după vreo zece minute:

-Și tu, copile? Și tu mă privești ca pe-un monstru de la mascaradă?

Și iarăși, lent, își înclină...își plecă, adânc, bărbia spre piept...

-Eu, domnule...nu...

-Măi copile, oamenii ăștia fără minte și fără suflet, fără o fărâmbă de bun-simț și incredibil de cruzi, se înghesuie să vadă un mort, ca pe nu știu ce fiară rară... – își ridică domnul Larionescu bărbia, și aproape că-și șoptea sieși vorbele...

-Veți muri, domnule? – întrebai eu, sfios.

-Da, am cancer...deșteptii ăștia-ai pământului - ...care mă potopesc, la mine-n casă, și mă sufocă (...ei spun că vin să se minuneze de mine și că-s al naibii de curioși și de mândri, că, și pe ulița lor, este, în sfârșit, unul bonav de „**rac**”, unul care zace de „**rac**”!) - ...da-da, ei îi zic „**rac**”...și doar știu că „**datul înapoi**” este, de obicei, semnul predării sau al dezertării...ori eu nici nu știu, prea bine, ce-i cu mine...și mă sting pe picioare! Peste doar câteva săptămâni, tare puține...îmi vor bate cuiele la sicriu...Spune tu, copile, că ești suflet curat: câtă cruzime, câtă prostie îți trebuie, ca să vii să te bucuri de agonia unui om ?! (...eu nu prea știam, pe-atunci, ce înseamnă „**agonie**”,dar îmi era grozav de rușine să-l întrerup, cu o întrebare neroadă...). De parcă moartea n-ar fi a tuturor...deopotrivă!

-Eu, v-am spus, domnule...eu nu...

-Știu, tu ești un biet copilandru, ai auzit zarvă și te-ai urcat în pom, să vezi ce-i...Dar ei?

-Poate nici ei, domnule...

Pentru prima oară, amuzat, domnul Ion Larionescu zâmbi către mine:

-Da, picuile, cred că ai dreptate: nu contează câți ani ai pe buletin, când e să n-ai minte decât...cât unul ca tine! Măcar tu ai scuza...”**tinereții**”! Da, copile: **prostia n-are vârstă**!

...După două săptămâni, îl îngropau pe domnul Ion Larionescu. Dar, copil-copil, eu n-am putut uita ultimele lui vorbe, nici până azi, la bătrânețe: „**PROSTIA N-ARE VÂRSTĂ!**”...
...Câte suferințe nu mi-a adus acest adevăr, în viața mea, cea mult prea lungă...!

105-„**PREOȚELUL**”

...Înainte de „**îmbulzeala**” din decembrie 1989 („**îmbulzeală**” a serviciilor secrete străine, pe teritoriul și în soarta **Sacrei Daco-Valahii**...) – școala era școală și elevul – elev: responsabil, harnic, curios, ambițios...

...Am luat, într-un an, o clasă a IX-a, unde, printre „**tufanii de Veneția**” și mediocrii clasei, am remarcat un băiețuș tare curățel, frumușel foc, brunetel și cu ochii sclipind ca două mărgele de lumină – ...ascultându-mi vorbele **până și cu porii!** – ...să nu-i scape, cumva, Doamne ferește, vreo iotă, din ce ziceam eu! Nici la ceilalți profesori nu făcea altminteri, am auzit... – ...așa că avea, în catalog, numai medii de 10! Eu chiar i-am zis, la un sfârșit de trimestru:

-Îmi pare rău că sistemul nostru de notare actual nu-mi îngăduie să-ți pun cel puțin nota 20, pentru cât de harnic și receptiv ești!

De fapt, lui **Săndel** nu-i scânteiau doar ochii, ci scânteia tot... - ...precum un diamant nestemat, șlefuit de Dumnezeu, dar azvârlit, după șlefuire, minunat și mistic, în noroiul lumii ăsteia...

...Am aflat, întrebându-mi colegii, că era fecior de țigan, din satul X. Îl chema **Săndel T.** Nu semăna cu nimeni din neamul său...cel mult, cu mama sa, care, și azi, vinde pe piață, tristă, obidită, cu basmaua trasă până pe ochi...lăcrimând, din când în când...

După ce a terminat clasa a X-a („**treapta I**”, cum se zicea pe-atunci...), am aflat că dăduse examen la seminarul din Buzău – și, firește, reușise cu note maxime! A venit la liceu, în toamnă, special pentru mine: m-a oprit pe hol, teribil de sfios și politicos, ca să-mi mulțumească pentru cât de bine îi predasem Româna...

Colegii lui de clasă (și de școală, care-l cunoșteau...), precum și colegii mei de cancelarie, i-au zis, de atunci, în discuțiile dintre ei, „**preoțelul**”...!

...A terminat seminarul cu brio, s-a însurat (cu o fată de român, tare de treabă, credincioasă și la locul ei!) – și l-au hirotonisit...repartizându-l Înaltpreasfințitul (de la Episcopia Buzăului și Vrancei), tocmai în satul său natal, X!

Duminică, la Sfânta Liturghie, Săndel, proaspăt hirotonisit, s-a dus la biserică, să capete binecuvântare, pentru începutul de Sfânt Drum Misionar, de la preotul cel bătrân al bisericii din satul X...

Preotul cel bătrân nu se aștepta să-l aibă „**coleg**”, cu care să-și împartă câștigurile... Când l-a văzut pe Săndel îngenunchind, în fața Sfântului Altar și-a iconostasului, cei aproape 500 de oameni, din biserică, precum și toți sfinții de pe catapeteasmă, precum și Bunul Dumnezeu Pantocrator⁸¹, au auzit un glas pițigăiat de mânie și otravă (...era vocea preotului celui bătrân, turbat de mânie...):

-Piei, cioară, din biserica mea! Țigan borât, milogule, să dispari, acum, pe loc, cât te văd, din biserica mea!

Atunci, eu și poporării din satul X am asistat la un gest cutremurător: Săndel s-a azvârlit, în lacrimi, la picioarele „**preotului**”-haidamac, și, cu beregata strânsă ca-n noduri de fier, de durerea neprefăcută a sufletului, a strigat, de s-a cutremurat bolta bisericii:

⁸¹ - **PANTO-** și **PANDOCRĂTOR** n., pl. inuzitat *urî* (ngr. *pandokrátor* [scris *panto-*], vgr. *pantokrátor*, d. *pân*, tot, și *krátos*, putere, adică „**omnipotent**”). Icoană care-l reprezintă pe Hristos ținând sceptrul și globul pământului și care e pictată pe tavanul turnului anterior al bisericii. – Ca epitet lui Hristos, poate fi masculin.

-Iertare, mă rog, smerit, de iertare, preasfințite părinte...iartă-mă, cu lacrimi de umilință și pocăință te rog, iartă-mă pentru că **am adus demonul mâniei**, în acest Sfânt Lăcaș al Lui Dumnezeu-Hristos!

Toți au rămas cu gura căscată, la așa atitudine mucenicească...dar, când „**preoțelul**”, cu capul plecat a mare rușine și durere, s-a îndreptat, cu pași largi, către ieșire, toți epitropii „**preotului**” celui bătrân au grăbit, să-l ajungă, din urmă, pe „**preoțel**”, și i-au zis, negri de supărare și strașnic de hotărâți:

-Părinte Săndel, de azi încolo, vom sta, ziua și noaptea, numai de-a stânga și de-a dreapta sfinției tale, până vom dura și ridica sus, colo, pe dealul satului nostru X, nouă biserică! – unde să ne fii adevărat preot, adevărat părinte al duhurilor noastre! – nu ca banditul ăsta, care șade, acum, mulțumit ca un porc, în Sfântul Altar, spurcându-ne vechea biserică a satului!

Așa a fost, cum au zis epitropii cei hotărâți...!

...Între timp, însă, „**preoțelul**” a venit pe la mine, acasă, și m-a rugat să-l meditez, că vrea să fie preot deplin, cu Teologia. Și că, până reușește la Teologie, nu vrea să-i împovăreze pe părinții lui, și va munci cu ziua...pe unde va apuca...

Eu am acceptat să-l meditez de drag, fără nicio răsplată bănească...dar, pe-o parte, eu mă întorceam, zilnic, de la școală, pe la zece seara, că aveam clase cu învățământ seral, pe atunci...iar „**preoțelul**” avea de cosit pe la niște mănăstiri, prin ogrăzile și grădinile oamenilor, și venea trudit de moarte, după o zi întreagă de coasă...:

-Cum te vei descurca, Săndele, că vei fi mort de obosit și vei adormi, fără să vrei, cu capul pe masă, în vreme ce eu îți voi preda...?

-Domnule profesor, veți vedea că Dumnezeu mă va ajuta să răzlesc și peste încercarea asta!

Și, o, Doamne, chiar l-ai ajutat! Își ținea, bietul meu „**preoțel**”, pleoapele cu degetele, numai să rămână treaz...și, iarăși, am avut dovada clară că până și cu porii trupului și sufletului asculta, ca pe *Sfânta Evanghelie*, spusele mele...

Când s-a dus să dea examen, i-a „**picat**”, la Română, Eminescu...cel care mi-i drag mie cât și cel mai înalt sfânt din calendar...și mi-am dat și doctoratul în opera eminesciană...”**Preoțelul**” și-a scris teza la Română – dumnezeiește!

În anul acela, la Facultatea de Teologie din București erau numai 3 locuri...și, printre concurenți, și nepoțelul Preafericitului...

De-acolo, de la Facultatea de Teologie, i-au zis lui Săndel, „**din gură**”, că „**a reușit**”...”**Preoțelul**” a venit într-un suflet, cu trenul, de la București, să-mi dea vestea cea mare a reușitei lui...Dar eu eram pradă unei crize severe de ficat, și nu m-am putut ridica decât până la capul patului, să mă uit pe fereastră, ca să văd cine-mi sunase la ușă...Când l-am văzut pe „**preoțel**”, am deschis fereastra, pe loc...Mi-a spus, în câteva cuvinte, despre reușita sa, despre subiectele de la teze...dar, când am auzit că nu fusese afișată reușita lui, ci doar „**din gură**” i se anunțase, am strigat, din câți bojoci mai aveam și din câtă putere îmi mai rămăsese în oase:

-Dragă Săndele, te urci, acum, în trenul de București, și te duci, înapoi, la Teologie...că eu știu de câte-s în stare „**preasfințiile**” lor...majoritatea...mai ales când au de apărut un...”**nepoțel**” de patriarh!

S-a dus, după vorba mea, și...așa și era! Nu se respectaseră notele, la trecerea lor, de pe teze, pe catalogul definitiv...și, astfel, „**preoțelul**” meu drag rămăsese **SUB** linia neagră...iar „**nepoțelul**” (cum altfel?), deasupra...

Săndel n-a izbucnit în plâns...**era un adevărat bărbat creștin!** – ci le-a strigat:

-Am fost nedreptățit! Eu știu ce mi-a predat, la Română, domnul profesor, eu știu câte știe domnul profesor, eu știu că domnul profesor este singurul din țară care știe să facă analiza textului, așa cum se cuvine...eu nu plec, până când, sub ochii Lui Hristos-Dumnezeu, nu faceți Sfânta Dreptate!

Și s-a așezat pe treptele Teologiei...și acolo a încremenit, până seara! (...iată ce fel de elevi, conștienți de valoarea profesorilor lor, avea România, pe-atunci...nu mulți, dar, încă, **AVEA!** - ...nu ca azi...).

Hristos-Dumnezeu a vrut ca secretarul-șef de la Teologie să-și fi depus actele de pensionare, deci nu-i mai păsa de poruncile „**preasfințiților**”! Dar era și un om drept, un om cult, un om cu conștiință și cu frica Lui Dumnezeu! Când, seara târziu, după ce a încuiat secretariatul, a dat de „**preoțelul**” meu drag pe treptele facultății, l-a luat pe Săndel de după umeri:

-Ce vrei tu, măi băiete?

-Vreau dreptate, domnule secretar-șef! Dumnezeu-Hristos este Adevărul și este Dreptatea!

Secretarul-șef oftă:

-Măi băiete, și tu crezi că vrei puțin, în lumea asta, de azi, atâta de adânc strică?

Săndel tăcu, cu cerbicie. Dar nu se clinti de pe trepte. Secretarul-șef, bătrânul, oftă, din nou, **mai** din rărunchi... - ...și-i zise, scurt, „**preoțelului**”:

-Hai cu mine, băiete!

Și, astfel, în acea seară de iulie s-a făcut o minune, printr-un om al Lui Dumnezeu: secretarul-șef a urcat iar scările, a deschis, din nou, secretariatul, a scos documentele, pe masă...și, fără nicio șovăială, a șters nota cea falsificată, a „**nepoțelului**”, și a trecut-o pe cea reală, **de pe teză**: adică, în loc de nota 8 – nota **ZECE**!

Și iată cum „**preoțelul**” a urcat, de sub linia neagră, deasupra ei, prin Voia Lui Hristos-Dreptatea și prin mâna unui creștin care „**nu s-a temut**”! Timp de 4 ani, la Teologia din București, „**preoțelul**” i-a uimit, pe toți, cu agerimea Duhului său, cu hărnicia și puterea lui de pătrundere – mult „**dincolo**” de ceilalți!...În vacanțe, dezbăteam, amândoi, eu și „**preoțelul**” meu drag (...adâncăți, amândoi, în fotoliile din sufrageria mea...), problemele Duhului și ale lumii, ale celor ce-au fost și ale celor ce sunt...”**câte-n lună și-n stele**”!

...Credeti că am uitat de biserica nouă din satul X și de ajutorul promis, solemn și hotărât, de epitropii celei vechi? N-am uitat, fiți fără grijă...dar mi-am amânat, ca prostul, un rând de lacrimi amare și fără de rost, acuma...!

Biserica cea nouă s-a înălțat, până la turlele clopotnițelor...mai rămăsese numai să fie acoperite, cu tablă, aceste zvelte și mândre clopotnițe.

„**Preoțelul**” a plecat, cu o Dacie-„**papuc**”, la Focșani, s-aducă tablă zincată...șofă un unchi de-al său...

Pe drum, i-a spulberat, pe amândoi, un TIR blestemat...Soția lui a ținut sicriul (în toate cele patru zile de priveghi...), cu capacul închis...de n-au putut consătenii acestei **minuni a meleagurilor lor**, să-l vadă, pentru cea din urmă dată...pe „**preoțelul**” lor...!

...Acum, „**preoțelul**” meu drag e la Dumnezeu, în ceruri (...a lăsat, însă, aici, pe pământ, trei copii, unul și unul de buni creștini, deștepți și plini de omenie și conștiințiozitate!).

...O, Doamne Sfinte, chiar atâta secetă de oameni buni e prin cerurile Tale, că, de cum vezi unul pe pământ, îl și iei la Tine? Mai ales când are un suflet mai curat și mai luminat decât duhurile Arhanghelilor, ale Heruvilor și Serafilor Tăi!

...Mă strânge în spate, când mă gândesc că, până și acolo, sus, la Hristos-Dumnezeu, **a ajuns să fie atâta mare deșert de frumos și de bine...**

106-MAI MULT SAU MAI PUȚIN ELEVI

...Azi, Uniunea Bandiților Europei (așa-zisa “**Uniune Europeană**”...!), dorește să desființeze Familia și să-i îndobitocască, prin școlile de stat, pe tinerii care, pentru acești mafioți cu “**papillon**”, trebuie să devină...sclavii lor de mâine, atotsupuși!

...Profesorii nu-și înțeleg (în *“larga lor majoritate”*!) Misiunea Sacră de păstrare a Duhului, în ființa ucenicilor lor: nu computer, nu internet - ci **EDUCAȚIE AUTENTIC-CREȘTINĂ!**
...Din păcate, nu mai sunt prea multe de făcut, când nu există o minimă conștientizare a necesității de solidaritate misionară, în *“procesul de învățământ”*...!

Fiecare profesor, în care conștiința n-a *“decedat”* (subit, sau chiar din naștere...!), se aseamănă cu lunetiștii singuratici, de pe acoperișurile unui oraș asediat... *“francțirorii”*...dar, în definitiv, și de pe acoperiș se poate predica:

“Așa că, să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit și nimic tănuț care nu va fi cunoscut. Ce vă spun Eu la întuneric voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor” (Evangelia după Matei, 10/26).

...Aveam, prin anii 90, o clasă a XII-a. Și, printre *“habarniștii de meserie”*, încăpățânați și strașnic de acomodați la orbire (...mi-a zis unul dintre elevii clasei aceleia, *“de la obraz”, “pe șleau”,* văzând cât de rău mi se face, când mă supăr pe refuzul lor de a învăța: *“Noi ne tot întrebăm: de ce vă dați dumneavoastră sufletul acolo, pe catedră, când noi n-avem nevoie de carte? - ...nici unul dintre noi nu vrem să dăm bacalaureatul...plecăm în Anglia, la muncă, se plătește de zece ori, cât în România, dom' profesor!”*) – aveam, zic, în acea clasă (...uitată și de Dumnezeu, și de profesori...), un vrăbioi de elev, micuț, cu ochii mereu roșii, dar îndârjit ca ne-altul și care citea pe rupele: toate cărțile ce i le dădeam eu, ca bibliografie, bașca niște cărți ferfenițite, luate de pe la *“tocătoria”* C.C.H.-ului din Adjud...

Într-o zi (era spre mijlocul lui octombrie), când întreb eu, lehametit, uitându-mă, insistent, la vrăbioiul meu (**Pochișcan Ioan** îl chema):

-Cine-a citit pe azi cartea? (...era vorba de *“Nicoară Potcoavă”*, al lui Sadoveanu, adică, ce mai, o *“cărămidă”* zdravănă!) - ...hopa! Văd că vrăbioiul meu pleacă, rușinat și încurcat, capul în piept...

-Ce-ai pățit, Pochișcane? N-ai citit, așa-i?

Sărmanul elev-vrăbioi se foi o vreme...apoi se ridică, roșu-galben la față, șoptind, mai să intre în pământ:

-Nnnnuu...

-Dar ce ți s-a întâmplat? Ești bolnav, așa-i? – zisei eu, necrezându-mi urechilor că silitorul miraculous, Pochișcan, nu citise...

Iar se foi, în picioare, o vreme...și, apoi, mărturisi, dintr-o răsuflare:

-Doar știți cât mi-e de drag să citesc...dar tata mă pune la treabă, la câmp...seara car sacii în pod...și aseară, după ce mă urcasem, cu cartea, în pod, unde mi-adusesem un felinar cu oglindă...am adormit! M-a trezit tata, în pumni: *“Era să dai foc podului și casei, derbedeule! Ce-ți trebuie ție citit?”* Și mi-a rupt, bucăți-fărâme, cartea pe care mi-ați împrumutat-o, cea cu Nicoară acela...

...Tot Pochișcan-vrăbioiul a fost cel ce mi-a răspuns așa, când i-am acuzat, pe elevii de-a XII-a, că-s tineri degeaba: n-au minte, nici suflet, nici cunoaștere...și-s total iresponsabili...și n-ar fi în stare, niciodată, să-și dea viața pentru Patria Sfântă și pentru Neam, ci ar fugi, din fața dușmanului, ca iepuroii...ori, mai rău, s-ar da cu dușmanul, uitându-și limba și legea creștinească:

-Nu-i adevărat, domnule profesor! Eu mi-aș da viața oricând, în amintirea strămoșilor noștri, care ne-au lăsat acest pământ, să avem pe ce călca, și să ne mândrim că-i al nostru...!

...Acum un an, am primit, de la un fost elev, de la profilul Contabilitate (...stătea, constant, în fundul clasei, în ultima bancă de la fereastră!) un e-mail (cu virgulele și diacriticele la locul lor!), în care-mi anunța primirea lui la școala de la București, a SRI-ului, *“ca să apere țara de trădători și de bandiți”*:

“(…) În cazul în care nu mai aveți acces la adresa veche, voi scrie foarte pe scurt ceea ce am scris și în mesajul pe care vi l-am trimis în august: În urma susținerii examenelor de admitere (nota mea: la SRI), am fost declarat admis (între timp, am început și cursurile). Deși mi-ar fi plăcut să vă spun acest lucru într-o conversație personală, vi-l transmit pe această cale: probabil că nu știți, însă până la sfârșitul clasei a X-a am fost ateu convins, fără a-mi aprecia sau iubi Țara, printre altele...schimbarea mea, la 180 de grade, a avut loc sub îndrumarea dumneavoastră și s-a produs într-un mod subtil...- ...atât de subtil, că nici eu nu mi-am dat seama, până la un anumit punct, că s-a realizat.

(...) Vreau să vă mulțumesc pentru faptul că m-ați scos din bezna totală, în care mă aflam! Pentru mine, veți fi, întotdeauna, mult mai mult decât un simplu profesor!

*Cu deosebit respect,
învățăcelul dumneavoastră,
Ionuț I.”*

...Ce să zic? Mi se strânge inima. Degeaba îi explicasem eu că, azi, trădarea, în România, **“stă cu regele la masă”**...mă tem să n-aud, într-o prea curândă zi, că a fost adus acasă, în sicriu sigilat, cu o medalie mincinoasă, asasină și parșivă, pe sicriul lui, de copil curat...

...Prin anii 90, însă, am avut o elevă (era în clasa a XI-a), căreia i-am fost diriginte, Lenuța B., care a venit la **“cotruța”** unde mă refugiam (magazia de material didactic), când aveam o **“fereastră”**, sau când aveam de **“spovedit”** un **“păcătos recidivist”**, dintre elevii pe care-i păstoream)...o cam văzusem încroșnată, înfilită cu haine, tocmai în mai:

-Dom' diriginte, am rămas gravidă...ce să fac?

-Cum **“ce să faci”**? Păstrezi copilul și te înscrii la seral: împuști doi iepuri dintr-o lovitură: termini și liceul și-ți crești și copilul! Viața, Harul de a da viață, e sfânt! E drept că te-ai cam grăbit, dar...lasă așa și fă cum îți zic, c-o să-ți fie bine!

Peste două-trei zile, o văd...”**subțirică la mijloc**”. O chem. La **“spovedanie”**:

-Ce-ai făcut, fată? Ți-am zis că **viața**...

-Ce dacă? M-am dus la preotul nostru, care ne predă Religia la clasă, i-am mărturisit tot...și mi-a zis **să fac** avort...și, o dată pe săptămână, am canon, de la sfinția sa, să zic, o dată, **Tatăl nostru!** - mi-o tăie, mândră de pruncuciderea făcută, Lenuța mea...

...Eu am canon, de la o boală trecută cu greu, să zic zeci de rugăciuni, în fiecare dintre sfintele zile ale Lui Dumnezeu...dar n-am ucis, ori furat, ori înșelat - pe nimeni!

...Ce fel de **“misiune”** credeți că aveți, aici, pe Pământ - și cum v-o faceți, (...dacă chiar știți de ea...?!), preasfințiților părinți, care vă ziceți **“preoți”** și **“creștini”** (...dar vă purtați mai păgânește decât înseși hoardele tătarăști...ori multinaționalele contemporane!) - ...voi, instigatori la asasinat și la genocidul Daco-Valahiei Sacre?!

Și aplicați metoda asasinatului (...mascat sub **“rantie”** și **“odăjdii”** cosmice!), chiar pe copiii noștri ignoranți (și **“orfaniți”** de părinți, de către guvernele de alogeni, de după 1989, prin sărăcirea țării și plecarea mamei, tatei, neamurilor...în **“neagra străinătate”**, după agoniseala de la diavoli...) - ...trăsni-v-ar Dumnezeu să vă trăsnească, de boate fățarnice, care sunteți (...atât de mulți, mult prea mulți pierzători de Neam Sacru!), dintre voi...și prăpădiți turma încredințată vouă de Domul-Hristos... - ...atât de senini și nevinovați (!) sunteți, când se uită omul la voi, și nu vă cunoaște faptele... - ...de-ai zice că tocmai (și numai!) ați băut un pahar cu agheasmă, din ciutura Neamului nostru - cel Sfânt, din vecie spre vecie!

*

...În **învățământul de stat** actual se strecoară, precum șerpii (ba, chiar sunt identificați, stimulați și **“cultivați”**, cu osârdie, de către Ministerul Învățământului și inspectoratele școlare!), unii dintre cei mai **STRĂLUCIȚI IMBECILI** - sub **nobilul nume de “profesor”**. Aceștia, firește, mai mult strică, decât dreg, în contextual catastrofelor moral-spirituale din

societatea iudeo-masonizată - ale căror ecouri se fac tot mai mulți dintre elevii “*daco-valahi*” contemporani...cu părinți în Norvegia, Irlanda de Nord și Australia...

...Vă voi relata, pe scurt, o scenă, petrecută într-un liceu tehnic, din zilele noastre. **Caz absolut real, autentic!**

...Profesoara de Contabilitate, Gabriela M., intră, ca să-și facă ora, în **Cabinetul de Română** (...unde, lângă catedră, se află un **DULAP CU VITRINĂ**, conținând **cărțile** necesare studiului **Limbii și literaturii române**, dar și **cărți** pentru lecturile facultative, ale eventualilor doritori-elevi...) – ...cabinet unde era “*sediu*” unei clase a XI-a...deci, aflată “*la un an distanță*” de (tot mai) prezumtivul bacalaureat. După ce se salută reciproc (“*clasa pe profesor și profesorul pe clasă*”), profesoara (!) cu pricina își începe lecția astfel:

-Clasă, la voi **PUTE!** Ce **PUTE** la voi, oare? Răspunde, clasă!

Elevii, nedumeriți, dau din umeri și se cocoșează prin bănci.

Unul dintre elevi (...elevul de serviciu, se pare...) își ia inima în dinți, totuși...și (imprudent!) zice:

-Doamna profesoară, vă rog să mă scuzați, noi am aerisit clasa, în pauză...

Deci, “*pedagoga de școală nouă*”, observând că elevii nu pot da “*răspunsul aghecvat*” - atuncea-i “*gata să le dea ilustrățiunea keoriei*”:

-Elevi, în această clasă **PUT CĂRȚILE DIN DULAP!** Ai înțeles, clasă?

Și, pentru a oferi o mostră de “*democrație demagogică*” și...idem, **imbecilă**:

-Dau nota 10 aceluia dintre voi, care va da “*soluțiunea*” cea mai “*aghecvată*”, spre a ne scăpa clasa și școala, de **PUTOAREA** sus-zisă...**recte, CĂRȚILE DIN DULAP!**

O “*iuduță*” de lingău, dintre elevi, “*eghificat pe gheplin ghe intențiile*”... “*pedagoagei de nou manelism anti-intelectualo-școlerian*”, se ridică din bancă, rotindu-și cu viclenie ochii, jur-împrejur, ca să vadă tot “*rumânul*” ce “*gheștept*” este el și ce “*coraj*” posedă domnia sa, “*școlerul*” – și grăiește în âst chip...epopeico-baladesc:

-Păi...proful de Română să și le ia cărțile, la el, în biroul lui...

“*Pedagoga de cocină nouă*” este, pur și simplu, extaziată (...mai cu seamă că elevul a trecut peste pronumele de reverență, referindu-se la “*proful*” de Română...):

-Bravo, Ionuț! Nota 10! **Deci, am eliminat, în sfârșit, PUTOAREA CĂRȚILOR, din clasa și din școala noastră!** – exclamă domnia sa, cu bravură și entuziasm nețărmurite.

...Nimic de comentat.

Doar atât – **ceva de adăugat**: faptul că unii dintre “*școlarii*” zilelor noastre sunt **mai puțin “elevi”** (și **mai mult**...orice altceva!) se datorează (pe lângă motivele sociale și de ideologie planetară... “*abatoriană*”!), **ȘI** unui corp profesoral național din ce în ce mai “*subțire*”, atât la nivelul “*competență profesională*”, cât și la nivelul “*conștiință profesională*”, la nivelul “*cultural*”, de “*patriotism*” etc. – ...dar, mai cu seamă, din pricina scăderii vertiginoase a IQ-ului...”*propriu și personal*”.

...Acestea sunt consecințe, oare, exclusive, ale activității...guvernamentalo-mondialiste...?!

107-„PĂCĂȚELELE”

...Au fost odată...au fost odată doi vecini: unul era profesor ortodox, iar celălalt era un preot romano-catolic (**Petru Pătrașcu**), inimos și de toată isprava. Catedrala (frumoasă și semeată) a preotului era vis-a-vis de blocul unde locuia profesorul.

Cei doi erau buni prieteni – așa că, într-o duminică, venea, la masă, profesorul ortodox, la Casa Parohială a preotului romano-catolic, cealaltă duminică se nevoia preotul romano-catolic, să urce patru etaje, până la apartamentul profesorului, unde făceau de-o agapă, la o masă a destăinuirilor și reflecțiilor...

Dar se mai întâlneau ei și peste săptămână, pe stradă. Și preotul cel plin de responsabilitatea misiunii sale confesionale sacre, dar și de responsabilitățile umane și cetățenești, i se plângea, cu amărăciune, profesorului, că nu prea mai există credință multă, în enoriașii sfinției sale – dar necazuri, boli și nechibzuințe – sodom! Și asta nu doar la nivelul copiilor, care nu se „strofocau”, la catehizarea de duminică, dar (și aici era marea durere!) și la nivelul oamenilor mari, care nu mai simțeau decât dorul de plăceri dezmățate, iar nu și respectul față de îndatoririle familiale și față de Bunul Dumnezeu: din 300 de familii, câte avea, în parohia sa, în mai bine de o treime, soții o duceau tot într-o ceartă și-n scandal și blasfemii...ajungând, oameni bătrâni, să vrea, cu tot dinadinsul, să divorțeze! – ...când, de-acuma, aveau, deja, responsabilitatea a 3-4 copii, de crescut și educat...!

...Și profesorul ortodox nu doar auzea, din bârfă târgului, ci vedea, cu ochii lui, cum neostenitul preot romano-catolic bătea, din poartă în poartă, pe la toți enoriașii săi, nu doar duminica, ci-n toată ziua! - ...și unuia îi dădea sfaturi, cu blândețe, dar și cu insistență persuasivă (...câte un ceas-două!), altuia îi dădea chiar bani, din buzunarul lui, pentru ca să-și mai acopere din necazuri și datorii...și, pe toți, îi chema la catedrală și la Casa Parohială, să-i mai dascălească întru ale omeniei, să-i întărească, în necredința și slăbiciunile lor de orbi muritori...

...Când se nimereau unul la altul, duminica (după Sfânta Liturghie), în jurul mesei (din casa unuia sau a celuilalt) - cam după al doilea „pahar de vorbă”, începeau... „disputele teologice”:

-Ce-i aia „purgatoriu”⁸², părinte scump inimii mele? – întreba (...de fapt, îl zădăra, amical...), pe trei sferturi amuzat, profesorul ortodox. Poți a-mi zice, lămurit și cu strașnică răbdare, după mintea mea cea proastă?

-Cum de nu! – se grăbea preotul romano-catolic, de izbutea, de fiecare dată, să verse câte ceva, de pe masă...farfuria, ori solnița, uleiul, vinul...

Și și începea, după catehismul romano-catolic:

-Este o stare a spiritului, un stadiu de purificare, după moartea fizică, dar înaintea trecerii definitive la viața de apoi, unde sufletele celor care au murit în Harul Domnului ispășesc

⁸² - **PURGATORIU** (provine din latină: *purgatorium*) este, în credința romano-catolică, un loc de curățare, prin foc, a sufletelor păcătoase, înainte de a avea acces în paradis. Focul, în Evul Mediu, era considerat un mijloc de curățire a păcatelor. După Tertullian (ca. 150–220), „*refrigerium interum*”, „*refrigerium*” era considerat ca sânul lui Avraam. Sufletele, după părerea lui, în „*refrigerium*” nu suferă, ci ele așteaptă acolo Judecata de Apoi. În secolul al VI-lea, Papa Grigore I cel Mare caută să precizeze imaginea purgatorului și să-l integreze în procesul de ispășire a păcatelor.

În catehismul publicat în 1992, este aprobată, de Papa Ioan Paul al II-lea, versiunea despre purgatoriu a papei Grigore I cel Mare: „*trebuie să se creadă că înaintea Judecății de Apoi, există o posibilitate de ispășire a păcatelor mai mici*”.

În religia ortodoxă nu este recunoscut purgatoriul, acesta fiind unul din motivele pentru care a eșuat sinodul al doilea din Lyon, din 1274. Teologii religiei evanghelice resping, de asemenea, teoria existenței purgatorului. În evul mediu, purgatoriul apare în operele unor pictori sau graficieni, ca și în renumita operă *Divina Comedie*, a lui Dante Alighieri.

Cei care mor conform teologiei catolice în harul și prietenia lui Dumnezeu dar imperfect purificați, deși ar fi siguri de mântuirea veșnică, ar suferi după moarte o purificare ca să dobândească sfințenia necesară pentru a intra în bucuria cerului. Biserica Catolică numește Purgatoriu această purificare finală a celor aleși, care este cu totul deosebită de pedeapsa celor osândiți. Biserica Catolică a formulat învățătura de credință despre Purgatoriu mai ales la Conciliile din Florența și din Trento. Tradiția Bisericii Catolice, făcând referință la anumite texte din Scriptură, vorbește despre un foc purificator: cu privire la anumite greșeli ușoare, catolicii trebuie să creadă că există înainte de judecată un foc purificator, după cum afirmă evanghelia, spunând că, dacă cineva a hulit împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta nici în veacul acesta, nici în veacul viitor (Mt. 12,31). Din această afirmație, Biserica Catolică deduce că, anumite greșeli, pot fi iertate în veacul acesta, iar altele, în veacul viitor.

păcatele mai ușoare, neiertate, încă, sau îndură pedeapsa temporară, pentru păcatele iertate deja...

-Un fel de “**curățătorie**” cerească, sfinte părinte? – întreba, oarecum ironic, ortodoxul.

-Eh, da, se poate zice și așa, dacă doriți numaidecât... - se învoia, în silă, preotul romano-catolic, la această cvasi-blasfemie...

-Ce-i aia, părinte atât de drag mie: “**păcatele mai ușoare**”...cât de “**ușoare**”, adică? – se îndârjea ortodoxul.

-Adică...deh...cum să vă spun eu mai bine...”**păcățele**”, păcate mai mici, mai... - începea să șovăie bietul preot, aflat în situația de a-și apăra dogma bisericii sale.

-Dar cine le cântărește “**păcățelele**” astea, părinte...de ies “**păcățele**”, iar nu **păcate**, de-a binelea? Și cu ce cântar? – cârtea, într-una, ușor amuzat, ortodoxul.

...Și o țineau încă o bucată, cu harța asta prietenească...până când și preotul zicea, drept concluzie:

-Da, omul trebuie să fie conștient, aici, pe Pământ, de gravitatea faptelor sale, dar...până la urmă, tot numai Bunul Dumnezeu știe, cu adevărat, cât atârnă în terezia Judecării din Urmă, aceste fapte de necuviință...

...Acum, sunt oale și ulcele...și preotul romano-catolic, și profesorul ortodox...

Și sunt sigur că mult și-ar mai dori ortodoxul ca dogma purgatorului să fi fost una adevărată (și, în timpul vieții, să se fi rugat Lui Hristos să inventeze purgatoriul, dacă nu exista, încă...!)...pentru că, în felul acesta, i s-ar mai fi dat o șansă de scăpare întru lumină și luminare...: onestul maniheism ortodox aduce, pare-se, uneori, sufletul omului la disperare (“**ori negru, ori alb**” – fără niciun fel de nuanțe! – după spusa Lui Dumnezeu-**Hristos**: “**Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este**”), când știe de câte rele s-a încărcat și pe care le-a făcut, conștient fiind... - ...și s-a și dovedit prăbușitor de vinovat, pe lumea asta...!

108-MAESTRII

În seara zilei de 24 Iunie 1822, Maestrul (și consilierul Curții de Apel, precum și membru al **Comisiei directe pentru descoperirea legăturilor de taină și a altor uneltiri periculoase...** - ...în care comisie, cu nume atât de lung, **E.T.A. HOFMANN** cerea o judecare legală și dreaptă chiar și a asasinului **Karl Ludwig Sand**⁸³, cel care-l înjunghiasse, cu lovituri de pumnal, pe scriitorul **August von Kotzebue**⁸⁴...) **E.T.A Hoffmann**⁸⁵ (1776-1822) ședea, posomorât, la masa din odaia sa strâmtă (...mai curând o mansardă nenorocită...!), pe trei sferturi paralizat (de o necruțătoare boală a coloanei vertebrale). Fiind foarte afectat de acuzațiile, oficiale și făcute publice, de “**denigrare a funcționarilor de stat, de lezmaiestate și**

⁸³ - **KARL LUDWIG SAND** (1795-1820) - membru al societății studențești liberale **Burschenschaft**, din Jena. A fost executat în 1820, prin decapitare, pentru asasinarea scriitorului, cu vederi conservatoare, August von Kotzebue. Karl Ludwig Sand a fost (și este) considerat de unii germani, adică, de germanii **naționaliști** (...**pe atunci, aceștia erau cei care visau crearea unui stat unitar german!**), martir al libertății. Visul unității germane (ca stat național, integrat, politic și administrativ) s-a împlinit, oficial, pe 18 ianuarie 1871 în Sala Oglinzilor, de la Palatul Versailles, din Franța.

⁸⁴ - **AUGUST VON KOTZEBUE** (1761-1819), dramaturg german, dușman al oricărei mișcări pentru libertate. Era considerat agent al guvernului țarist.

⁸⁵ - **ERNST THEODOR AMADEUS HOFFMANN** - de fapt **Ernst Theodor Wilhelm Hoffmann**, cel de-al treilea prenume a fost ales mai târziu de către autor, din admirație pentru Mozart – a fost un scriitor, compozitor și pictor romantic german (n. 24 ianuarie 1776, la Kaliningrad– d. 25 iulie 1822 la Berlin). Celebru mai ales ca prozator, el a cultivat genul nuvelistic, cel fantastic și al basmului cult. Datorită pregătirii musicale, el a activat și ca libretist, teoretician și critic muzical. Unele dintre cele mai celebre povești și povestiri ale sale sunt *Piticuț – zis și Cinabru*, *Spărgătorul de nuci*, *Elixirele diavolului*, *Urciorul de aur* și *Domnișoara de Scudery*.

de încălcare a regulilor de confidențialitate” (...pricina era, de fapt, satira sa necruțătoare, față tagma funcționării prusace, pe care o dezvoltase, cu talent de o aciditate unică, în povestirea “*Meșterul Purice*”...) și, mai cu seamă, doborât, pur și simplu, de hotărârea (...din partea *Comisiei directe...* cu pricina...) de “*interzicere a oricărei activități literare*” – nu mai rezistase nervos – și-și pusese dinainte o sticlă cu vin negru și un pahar, nu prea bine spălat de menajeră...

...Auzi, deodată, un glas sarcastic, chemându-l...era glasul exasperat al capelmaistrului Johannes Kreisler:

– „*Voi, oameni buni și muzicanți proști!*”...ascultați-mă! Maestre Hoffmann, unde ești, să înveți să mă plângi, până la capătul lumii, până la capătul tuturor capetelor...?! Ascultă, ascultă, ascultă și...și strigă, și scrie, și scrie, și strigă: „*Julia, Julia mea, a murit...și moartă e și prințesa Hedwiga...toți, toți sunt morți!...și eu sunt mort...Prințul Hector și cu prințul Ignatius le-au ucis...pe amândouă... pe amândouă...*”

E.T.A. Hoffmann era amorțit de durere și scârbă și teroare...dar tot auzi, în cele din urmă, muștrarea Maestrului Organist Abraham:

-De ce-ți uiți, Johannes, propriul cântec: „*Mi lagnero tacendo della mia sorte amara*”?! „*Tacendo*”?! „*Tacendo*”?! „*Tacendo*”?! Nu mai striga, nu te mai lamenta atâta! Îndură...îndură singur...cu mine dimpreună, de fapt... - ...nu te mai ascultă nimeni...nimeni...în toată lumea asta, plină de prinți Ignatius...și de prinți-călăi, prinți Hectori...

Un hohot de plâns dement îi răspunse... împletit cu un hohot de râs, cel puțin la fel de hidos dement:

– „...”*În ziua de Sfântul Ioan Gură de Aur, cu alte cuvinte, la 24 Ianuarie*⁸⁶ *una mie șapte sute și ceva, la ora amiezii, s-a născut o ființă cu cap, mâini și picioare. De bucurie, tatăl, care tocmai mânca supă de mazăre, și-a vărsat pe barbă o lingură plină; lehuza, deși nu văzuse această pozna, a râs atât de tare, încât au plesnit toate coardele lăutei, pe care un muzicant îi cânta noului născut ultima sa Murky. În consecință, pomenitul muzicant a jurat pe scufia de atlas a bunicii sale că micul Hans Hase va rămâne, în ceea ce privește muzica, un cârpaci nenorocit. În vremea asta, tatăl și-a șters bărbia și a rostit cu patos: <<Numele lui va fi, într-adevăr, Johannes, dar partea a doua nu se va adevări. Muzicantul...>>*”...

...În acest moment al autoprohodului grotesc, glăsuț de vocea sarcastică a capelmaistrului Johannes Kreisler, Maestrul E.T.A. Hoffmann își prăbuși capul pe masă...definitiv...

...A doua zi, dis-de-diminează, menajera a anunțat, la poliție, decesul stăpânului ei...ucis de propriile-i fantome-personaje⁸⁷!

109-„LA MAHALA”

...LUDWIG TIECK⁸⁸ (n. 31 Mai 1773, Berlin - d. 28 Aprilie 1853, Berlin), numit de critica de specialitate “*remarcabil poet al școlii romantice germane*” (nepomenindu-se absolut nimic despre GENIUL său, deseori crispat dureros - și atât de neliniștit...!) - tocmai terminase de vorbit (...era o discuție strict profesională, despre cum se pot transforma

⁸⁶ - La 27 Ianuarie, în ziua Sfântului Ioan Gură de Aur, s-a născut WOLFGANG AMADEUS MOZART. În semn de venerație față de acest compozitor, Hoffmann și-a schimbat cel de-al treilea nume, din Wilhelm, în Amadeus. Aici, el substituie zilei de naștere a lui Mozart, propriu sa zi de naștere – 24 Ianuarie...

⁸⁷ - Toate personajele a căror voce o aude E.T.A. Hoffmann, în ultimele-i clipe de viață, sunt din romanul său neterminat, “*Părerile despre viața ale motanului Murr, împreună cu fragmente din biografia capelmaistrului Johannes Kreisler, alcătuită din foi de maculatură răzlețe*”...

⁸⁸ - LUDWIG TIECK (n. 31 mai 1773, Berlin, d. 28 aprilie 1853, Berlin) a fost un poet, dramaturg și scriitor romantic german. Prima sa lucrare importantă a fost romanul epistolar *William Lovel* (1796), lucrarea sa majoră fiind romanul filosofic *Peregrinările lui Franz Sternbald* (*Franz Sternbalds Wanderungen*, 1798).

oamenii în parfumuri, și-n nori, și-n valuri șopotitoare...) cu delegația de la Conclavul din pădurea vrăjită. O delegație formată din elfi, silfide, ondine...

Pe drumeagul de ieșire spre cobolzii câmpiei, îl întâlnește, din nou, pe Prietenul de Drum, care-l certă, cu multă căldură îngrijorată, în glas:

-De ce pierzi vremea, cu prăpăditele alea de duhuri elementare (...care, la drept vorbind, nu aduc niciun câștig, nimănui, deci, sunt convins că nici ție!...ba, mai mult belele și nume rău...!), când ai datorii de plătit către oamenii târgului celui mare al Berlinului...și, deci, trebuie să înțepenești în camera ta, la masa de scris, tronând în toiul acestei realități?

-Dar eu am... - încercă să se dezvinovățească visătorul cel grav, aproape tragic, Tieck.

-Nu-mi mai spune nimic! Începi să transformi propriile tale vise nechibzuite, într-o realitate nebunească! Te rog, dacă mă iubești, întoarce-te, din mlaștina cleioasă, mocirloasă, în care te-ai înfipt și te-ai prins și-nfundat, ca musca prinsă pe hârtia lipicioasă!

Ludwig Tieck se încruntă puțin, la atâta stăruitoare și teribil de plicticoasă cicăleală amicală... - ...apoi, zâmbi tainic, își mângâie bărbia (...adică, temelia ființei și lumii sale de coșmare miraculoase...) - tăcu o vreme, apoi, aplecându-se la ureche Prietenului de Drum, ca pentru dezvăluirea unei minunate taine, șopti:

-Niciodată lumea pe care o trăiești, aici, nu este o lume reală...: totdeauna, **dar absolut totdeauna**, există mahalalele acelea fermecătoare și teribil de vii, mahalalele visurilor (...voi le ziceți "**zone pernicioase, morbide, infecțioase**"...), din marginea lumii trăite fals...Acolo, în mahalalele silfilor, zânelor, ondinelor, în mijlocul cuvintelor-flori și al cuvintelor-parfumuri de noapte stelară, al cuvintelor din graiul zeilor și zeițelor... - ...se trăiește cu adevărat...Acolo vezi cum arată, de fapt, realitatea...pe care noi, aici, în acest pustiu așa-zis "**realitate concretă, realitate fermă**", o ascundem sub mii de văluri ale negurilor otrăvite de griji, de murdărie a gândurilor și rațiunii..., o acoperim, ipocriți, prefăcându-ne a fi grozav de pudici, cu zdrențele orgoliilor și ambițiilor noastre grotești...

...Și Ludwig Tieck, peste doar o săptămână, de la cicăleala, caldă, dar cu totul nedreaptă, a Prietenului de Drum, părăsi irealitatea săracă, cerșetoare nedemnă, a realității false... - ...și trecu, definitiv, "**cu arme și bagaje**", în tabăra mistică, a viselor..."**LA MAHALA**"...vise, uneori, ca tragice coșmare, dar, de cele mai multe ori – **Revelații Divine!**

...Și, vă spun cinstit, într-acolo, "**LA MAHALA**", mă duc și eu, pe ascuns, dar din ce în ce mai des...și mă întorc vindecă și uimit, de câtă sănătate și Soare...îți redă, patetică și atât de elocventă - **LUNA!**

110-NERECUNOSCĂTORUL BORGES

JORGE LUIS BORGES⁸⁹ (1899 - 1986), de fapt *Jorge Francisco Isidoro Luis Borges Acevedo* – stătea, cu bărbia ascunsă în palme și cu coatele pe genunchi, în pragul casei lui, atât de scunde și sărace, de pe *Hacienda*⁹⁰ *del Mar* (...*hacienda* aparținând unui amic de-al său, din copilărie...fost marinar, deci un foarte bun cunoscător al valurilor, de orice fel!).

⁸⁹ - **JORGE LUIS BORGES** (n. 24 august 1899 la Buenos Aires - d. 14 iunie 1986, la Geneva, Elveția; de fapt *Jorge Francisco Isidoro Luis Borges Acevedo*) a fost unul dintre cei mai importanți scriitori ai secolului al XX-lea. Romancier, poet, eseist argentinian, este faimos pentru povestirile sale fantastice, în care a unit cu măiestrie idei filozofice și metafizice cu temele clasice ale fantasticului (și anume: dublul, realitatea paralela a visului, cărțile misterioase și vrăjite, salturile în timp). Adjectivul "**borgezian**" definește concepția despre viață ca poveste ("**fiction**"), ca minciună, ca operă contrafăcută, dată drept adevărată (ca în faimoasele sale recenzii de cărți imaginare).

⁹⁰ -**HACIENDA** - mare proprietate agricolă din America Latină hispanică.

Cu ochii lui orbi, deci sacri, larg deschiși, Borges privea, imens-vizionar, spre infinitul oceanic al pampas-ului⁹¹...

...Deodată, auzi o voce, chiar lângă el (fără să-l fi simțit apropiindu-se, pe posesorul vocii! - anulând, astfel, mitul compensației simțurilor celor cinci, de-s lipsă - cu cel de-al șaselea... - ...la Marii Orbi!) - ...o voce demnă, ba chiar trufașă, iar nu tânguitoare, în niciun caz cerșetoare:

-Dă-mi anii tăi, te rog, și-ți voi da Fericirea, cea de toți visată, de nimeni închipuită...nici măcar de Dumnezeu atinsă!

Trecând peste blasfemie, Borges răspunse, după un răstimp de visare senină:

-...Dacă tu mă rogi, înseamnă că ți-s ție mai de trebuință anii mei, decât mie...căci eu n-am rugat, niciodată, pe nimeni! - ...decât, în taină (până și față de mine!), pe Dumnezeul meu...și niciodată pentru ani, ci pentru trebuințe mult mai mari, precum un blid de mâncare, când mi-era foame...precum un ulcior cu apă rece, când mi-era sete...precum sănătate, când zăceam, rușinos, pe *hacienda* prietenului meu, oprindu-l pe acesta de la alte treburi, mult mai urgente, precum nașterea unui vițel...pentru ca să mă lecuiască pe mine, cel atât de bătrân și atât de cumplit de ostenit! Dacă toți visează Fericirea, și nimeni nu și-o închipuie, înseamnă că eu sunt, demult, supusul ei, al Fericirii...căci eu pot să-mi închipui **numai** lucruri imense în Frumusețe...care Frumusețe, cum știi, este **singura rădăcină a Fericirii**...dar dacă această Fericire **nu este atinsă de Dumnezeu**, atunci, eu mă lepăd de ea, de Fericire, ca de tine, Satano!

...Urmă o pauză încordată, în dialogul dintre Borges și Voce. În sfârșit, Vocea îi zise, cu jumătate de gură:

-Da, ai dreptate. M-ai prins...Atunci, dă-mi, te rog, anii tăi, **fără nicio răsplată, fără niciun preț...**!

Borges se gândi mult...poate zile, poate luni, poate chiar alți mulți ani...În sfârșit, zise, ca răspuns:

-Satano, poți să-mi iei anii, dar nu pe toți deodată, ci unul câte unul...ca pe banii numărați negustorului, pe tejghea, de un cumpărător scrupulos...

Deci, auzind numai tăcerea, Borges „*a lăsat să cadă, unul câte unul, anii săi, în palma concavă a Satanei. Au căzut ca-n adâncul mării, fără zgomot*”. Asta este chiar mărturia lui Borges⁹².

Și s-a făcut amurg în lume, și Borges și Vocea tot mai numărau la ani...

...Deodată, se auzi un bubuit înspăimântător, apoi un vâjâit ascutit... - ...și un obiect căzu pe nisip, cu bufnet înăbușit.

-Ce s-a întâmplat? – întrebă, neliniștit, Borges.

Întâi se auziră gemete, abia reținute să nu devină urlete...și Vocea îi răspunse, amarnic de răgușit:

-A căzut un trăsnet...și mi-a tăiat mâna dreaptă, în care ți-ai scurs tu anii...Acum, mâna mea Dreaptă, cea seacă (...da, m-am trădat, din neatenție, eu pe mine însumi, Cel de-a Pururea Stâng și, deci, Stângaci!) – este colo, în nisip...și-am redevenit ceea ce, de fapt, eram, de la-nceput... - ...adică, încă din prima zi a Facerii, când am născut și smuls Lumina, din bezne, pentru El...

Și Borges se auzi, din nou, strigat, dar, de data asta, Vocea Satanei era îmbibată, până la saturație, de mânie...Vocea nu mai cerea, ci acuza:

-Borges, nerecunoscătorule!

⁹¹ -**PAMPAS** - câmpie întinsă, acoperită cu ierburi și cu tufișuri, caracteristică regiunilor cu climă subtropicală și temperată, din America de Sud.

⁹² -Finalul povestirii *Tigrii albastri*, din vol. lui Jorge Luis Borges, *Cartea de nisip*, Univers, București, 1983. Modificările semanticii, operate de noi, sunt absolut ne semnificative, în plan cosmic...

Borges își ridică palmele și ochii orbi, de măreț vizionar (acum, chiar iluminat de Revelația Ultimă!) spre cer, cu fața crispată de o durere adâncă, scormonitoare, până la măruntaie, până la cele din urmă umile nisipuri ale sufletului... - ...suflet nestatornicit vreodată, ci doar, totdeauna, involburat:

-De ce, Doamne, sunt atât de nebun...încât am crezut, o clipă, că pot dăruia măcar ceva, din ce-i al Tău? Da, înțeleg: **am primit pedeapsa nemuririi**, mă supun celei mai înfiorătoare pedepse din univers...deci, nu-mi permit să mă revolt, jignit, nici pentru că, aparent, m-ai nedreptățit, Satano: da, tu ai dreptate (...în logica ta piezișă!): abia acum **recunosc**, tot ceea ce este **de recunoscut**! Abia de-acum încolo, nu voi mai putea fi ceea ce tu mi-ai zis că sunt, înainte de a-mi da eu însumi seama că, întru Adevăr, sunt...: **nerecunoscătorul Lui, prin tine!**

111-„**MARELE ȘARPE**”

MICHELANGELO BUONARROTI⁹³ își privea munca – **Facerea Lumii**, de pe tavanul Capelei Sixtine.

Își șterse nasul cu mâneca (...îl cam prinsese răceala, lucrând, acolo sus, la Pantocrator... – ...și, în general, numai în umezeala, teribil de nesănătoasă, a frescelor...) – și-și dădu seama că nu e-n regulă **ceva**, din mulțimea aceea incredibilă, din vâlmășagul acela vijelios, năucitor, de nuduri și chipuri și...

Mă rog, Adam era Adam...un proaspăt făcut-plămădit...deci, și organul său genital era cam...”**sărăcuț**”: așa se și cuvenea, unuia care, încă, nu știe ce-i cu el și ce vrea...la fel și la sfinții ăia, care vor mai fi fiind ei... - ...dar Domnul Dumnezeu nostru, Atoatefăcătorul? Cum, tot așa de „**sărăcuț**”...?! Nu se poate!

-Doar El le-a făcut pe toate, i-a făcut pe toți... – mormăi, singuratic, maestrul... - ...n-am dreptul să-l jignesc, tocmai pe El, cu un sfârc nenorocit, acolo..., de parcă Adam și cu el ar fi frați, cumnați...niște ciurucuri abia plămădite...amândoi! Nu, între cel plămădit și plămăditorul lui și a toate alelalte, trebuie să fie o diferență...o diferență, așa, cum se zice, „**ca de la cer la pământ**”...ia s-o dreg eu treaba asta, chiar acum, din mers...

Și se apucă Michelangelo de refăcut partea de jos a pântecelui Atoatefăcătorului, ca să iasă mai...mai așa...mai viguros...mai...

-Ce viguros? **Vigurosul viguroșilor!** - se întărită, el pe sine, Michelangelo...și nasul lui zdrobit, de sculptor ațos și hărțăgos, fornăi bățaios!

...Așa că a tot prelungit (...el, maestrul Buonarroti, genialul Michelangelo!) organul genital al Atoatefăcătorului-Atotplămăditorului, până a ajuns ca „**maneta divină**” să ajungă de dimensiunile unui **ȘARPE** „**BOA CONSTRICTOR**”...și-n lungiș, și-n curmeziș! (...de-a trebuit, după aia, la rugămintea, cu glas sfârșit, a papei Sixtus - ...care venise să facă „**recepția**” picturii Facerii... și leșinase, bietul papă, „**față către față**” cu... „**Marele Șarpe**”!-...rugămintea, abia șoptită, a papei Sixtus, zic, a fost să picteze un cearșaf enorm, pe deasupra...”**oiștei**” divine, din cale-afară de mult alungito-prelungite!)

...În definitiv, legenda biblică despre **Șarpele-Satana** probabil că și-a aflat, astfel, o filosofie aparte, la care nu gândise meșterul Michelangelo: adică, Dumnezeu **TREBUIE** să-l conțină (...pe undeva, fie și între picioare...nu contează unde, **numai să-l conțină**!) și pe **Arhanghelul Lucifer-Satana, MARELE ȘARPE!**

⁹³ - **MICHELANGELO BUONARROTI** (n. 6 martie 1475, Caprese, Provincia Arezzo - d. 18 februarie 1564, Roma) a fost, alături de Leonardo da Vinci, cel mai important artist în perioada de vârf a Renașterii Italiene. Geniul său universal este deopotrivă oglindit de pictură, desen, sculptură și arhitectură. A scris și poezii, în special în genul sonetului și madrigalului.

...Ceea ce demonstrează (...dacă ne mai amintim și de felul diavolesc, în care râdea Leonardo da Vinci, când auzea numele Lui...și ca el, destui, în vremea aceea de destrăbălări și perversiuni inimaginabile, în care un Girolamo Savonarola este ars pe rug, dimpreună cu locotenenții săi, **TOCMAI** pentru că s-ar fi vrut a fi ultimul paznic al **moralei divine**... - ...mai prost e că nici până azi n-a fost reabilitat Savonarola, de către Înaltul Scaun...și de-acum încolo, slabă nădăjduire!) - ...ceea ce demonstrează, spuneam, că Renașterea n-a însemnat, neapărat, prea multă deșteptăciune...și nici o artă cine știe ce moralizatoare... Firește, noi suntem adepții..."*artei pentru artă*"...și (cum altfel?!) ai lui „*political correctness*”!

112-GRASUL MOARE DE RÂS

-Ha-ha-ha-ha! – se zguduia de răs grăsunul cel destul de tânăr, din patul răscolit (....tânăr, dar cu cearcăne enorme, vinete spre negru, în jurul ochilor!) - ...grasul livid-cadaveric, gălbejit la față, care-i dicta, de zor, dactilografei – și râdea (îngrozitor ce mai râdea!) de ceea ce-i dicta...

-Scrie așa: „*Ofițerii se uitau la el cu priviri speriate, în timp ce Švejk povestea fără să scape cel mai mic amănunt, fără să uite să amintească chiar și faptul că, pe malul iazului, unde i se întâmplase nenorocirea, creșteau flori de <<nu-mă-uita>>*”...Ha-ha-ha-haaa... – răcnea de răs grăsunul... - ...răsturnat pe spate, în pat, de atâta răs...

Dactilografa îl privea cu îngrijorare:

-Sunteți atât de bolnav...atât de bolnav...nu mai râdeți în halul ăsta...o să faceți un stop cardiac...

Grăsunul se potoli, cât de cât... - ...și zise, apoi, printre lacrimile de răs:

-Fătucă, eu ca eu, dar ce-o să râdă lumea, după ce mă duc eu...

Și iar:

-Ha-ha-haaa...scrie, scrie repede: „*Apoi, când începu să enumere toate numele tătărești pe care le cunoscuse în prizonieratul lui, ca Hallimulabalibei și altele, la care mai adăugă o serie de nume născocite de el, ca: Valivolavolivei, Malimulamalimei, locotenentul-major Lukaš nu se mai putu stăpâni și-i strigă:*

-*Te strivesc în picioare, dobitocule, dacă nu vorbești scurt și cuprinzător*”...ha-ha-ha-ha-ha...auzi, „*scurt și cuprinzător*”, când Švejk-ul meu zice de „*Malimulamalimei*”...ha-ha-ha-haaa...scrie, scrie repede, dar repede-repede! - ...așa, așa: „*Dar Švejk continua să povestească cu aceeași conștiinciozitate; când ajunse la curtea marțială-fulger, nu uită să amintească de faptul că generalul era spanchi de ochiul stâng și că maiorul ochi albaștri avea.*

-*Și tot spre mine el privea, mai adăugă apoi Švejk ca să-i iasă rima*”...ha-ha-ha-ha...auzi tu? – „*ca să-i iasă rima*”! - ...ha-ha-ha-ha-haaa...

Dactilografa scria, tremurând de frică...deși își dădea seama, și ea, că ar fi trebuit să râdă, la fel ca „*patronul*” ei cel gras...dar ținea mult la boemul ăsta umflat și teribil de puhav...

Ajunseră la:

-, „*Cu acest prilej, cadetul Biegler constată că în cunoștințele sale exista o mare lacună. Nimeni nu le vorbise la școala de cadeți despre atitudinea pe care trebuie s-o aibă gradele ofițerești mai mici, față de cele superioare, în asemenea situații; nu li se spusese dacă trebuie sau nu să se ușureze până la capăt, sau dacă trebuie cumva să țâșnească afară pe ușa closetului și, ținându-și cu o mână pantalonii, cu cealaltă să dea onorul*”...

Aici, fără să vrea, până și dactilografa izbucni într-un răs exploziv și nestăpânit...și, în camera înghețată de frigul lui ianuarie, se produse un concert de răs homeric:

-Ha-ha-ha-ha...haaa...ah...ah...ah...

-Ha-ha-ha-ha-ha...ai-ai-ai...ha-ha-ha-ha...aaah!

...Totul merse cam la fel, până la fraza:

-, „**Prefectul nostru și cu mine - se adresă locotenentul Dub căpitanului Sagner - am spus, întotdeauna: <<Patriotismul, împlinirea datoriei și uitarea de sine sunt adevăratele arme de război>>. Nu fără motiv îmi amintesc de asta tocmai acum, când oștile noastre urmează, foarte curând, să treacă frontiera...**”

Se auzi, întâi, firescul, până atunci:

-Ha-ha-haaa... – apoi, râsul nestăpânit se crispă într-un ultim „**aaahhh...aaa**”...și grasul se prăbuși, definitiv, cu sângele năboindu-i, pe nas, pe urechi, pe ochi...și eternul boem **JAROSLAV HAŠEK**⁹⁴ (1883-1923) se stinse, astfel, râzând...își întrerupsese râsul lui, cel în cascade stenice... - ...pentru totdeauna...

...Omul-Hašek a murit...dar Švejk-ul său i-a supraviețuit și-i va supraviețui, fără încetare sau odihnă! - pentru că societățile umane, tot mai degenerate, până la grotescul coșmaresc, vor supraviețui, și ele...lungă vreme...mult prea lungă vreme...până la sfârșitul lumii! - ...și noi, noi toți, ca să supraviețuim absurdului... - absurdul agresiv, criminal și grotesc! - ...va trebui să împrumutăm, mereu, sau tot mai des, armura de „**popa-prostu**” genial, a lui Švejk...sau a lui Hašek...?! Totuna!

113-VIZITATORUL DE NOAPTE

...**Meșterul François**, gârbov și cu părul alb, la numai 32 de ani, se întorcea, în acea noapte, acasă. Deschise, cu cheia, ușa de la intrare, intră în odaia săracăcioasă, încuie înapoi ușa (semn că nu voia să fie deranjat...) – și se târî, șchipătând, până la masă. Aprinse o lumânare, pe care o înfipse, cu mânie nerăbdătoare, în sfeșnic...bâjbâi după sticla cu rachiu...o află, mormăi ceva, nu mai puțin întunecat...și uită de sticlă și de rachiu... - cu totul uită...

...În sfârșit, atât de zbuciumatul **FRANÇOIS VILLON** se așeză la masă. Nu mai rezistă: capul îi căzu pe brațele (strânse și abandonate, într-un colac strâns... - ...una de alta încheștate, crispat, pe masă...una pe alta ținându-se, să cuprindă, exasperat, să nu destrame, într-o clipă, ca pe-un fum, făptura maestrului François ...) - ...și izbucni într-un plâns cu lacrimi amare... Dădea drumul unui plâns, pe care-l zăgăzuise, cu înverșunare sălbatică, în timpul torturilor, un plâns pe care-l zăgăzuise, cu înverșunare sălbatică, atunci când fusese grațiat sub ștreang... - ...un plâns pe care-l zăgăzuise, cu ultimele-i puteri, atunci când văzuse, întins în pat, trupul celui care fusese binefăcătorul său de-o viață, „**unchiul**” Guilloimme de Villon, profesor de Drept la Sorbona și cel care-l scosese din atâtea și atâtea belele și aprige primejdii...Dar acum nu mai putea zăgăzui, acum, nimic...mai ales că se știa de tot singur...

...Pentru că regele îi ținea parte Poetului, iar norodul, oamenii simpli, îl iubeau și-i învățau pe de rost, stihurile – toți nobilii cei înfumurați...toți, toți...și înalții prelați ai Bisericii Romano-Catolice, toți, toți, **mai ales ei** (...și nu prea aveau mare și îndreptățită pricină, pentru că François era un bun catolic, un bun (și cu iubire și frică de Dumnezeu!) creștin...numai că...”**nici el nu-i prea iubea pre ei!**”) - ...îl invidiau și-l urau de moarte...Însuși ducele d' Orleans era supărat cumplit (răzbunător!) pe el, pentru că-i părăsise castelul, fără să-i ceară lui învoire...

Din păcate, dușmanii săi de moarte aflaseră „**cozi de topor**”, mult prea destule, o, **mult prea destule**... - ...printre tovarășii săi, printre „**amicii**” săi de altădată (...câți mai rămăseseră trăitori, pe fața pământului...și, încă, nespânzurați... - ..., „**cinci-șase-n șbilț snopiți**”!), și ei,

⁹⁴ - **JAROSLAV HAŠEK** (cehă *Jaroslav Hašek*; 30 aprilie, 1883 – 3 ianuarie, 1923) a fost un genial scriitor satiric, umorist și un anarhist socialist ceh, cunoscut, în special, pentru romanul său *Peripețiile bravului soldat Švejk*, o colecție neterminată de incidente ridicole cu un soldat din Primul Război Mondial, care a fost tradusă în peste șaiszeci de limbi. Hašek a mai scris și circa 1500 de povestiri. Hašek, care a lucrat și ca jurnalist, a dus o viață de boem și farsor.

bolnavi de aceleași boli, precum cei bogați și puternici...Dacă învățăceii (curați încă!), ucenicii lui de la Sorbona - își manifestau simpatia față de maestrul François, erau luați de rău și persecutați, „*la sângeră*”, de către slugile celor bogați și puternici!

...Îl părăsiseră, toți îl părăsiseră, cât de frica puternicilor nobili, pe care-i „*arsese*” cu stihul său, Villon, cât din invidie, din trădare a prieteniei și, mai cu seamă, din pricina ușuraticii nerecunoștințe...de care el, stihuiitorul Franței, maestrul Villon, nu se făcuse vinovat niciodată...**măcar de asta - ERA SIGUR!**

...Deodată, în liniștea nocturnă a singuraticii case - o mână i se așeză, cu aparentă blândețe, pe umeri. Maestrul tresări în sus, răsărindu-și capul din fortăreața brațelor, și-l recunoscuse, la lumina feștilor, pe „*vizitator*”: era Barbaroux, un pripășit, tăcut și ciudat, hoț de profesie, dar și „*mare meșter al umbrei*”, știind să se facă nevăzut (inexplicabil de abil...), de câte ori săvârșea o ticăloșie (...și nu-și săvârșea, deloc rar, nelegiuirile-i **plătite!**), atât din fața trupelor poliției, cât și a meșterului Jehan Riou (blănar și căpitan al arcașilor orașului Paris), ba chiar și a seneșalului în persoană...

Barbă neagră, rotunjită, ochi gălbui și asimetrici, care nu priveau drept niciodată. Sutană slinoasă de călugăr...și mâini care pururi fojgăiau, pe sub sutană. Da, asta era Barbaroux. Din când în când, trupul i se contorsiona sub straie, i se zvârcolea îngrozitor, de parcă un imens șarpe, captiv sub sutana călugărească, își încolăcea și-și descolăcea solzii...

-Ce cauți aici, la mine, Barbaroux? Nici măcar n-ai ce fura, de aici, nefericitule... nici măcar „*Pârțul de drac*”, amice...- ricană, cu ochii încă-n lacrimi, maestrul Villon.

-N-am venit la tine să te fur...știam că-ți va veni greu, când te vei întoarce, singur și părăsit de toți, de sub ștreang...Am venit să stau lângă singurul om din lume, care mai avea nevoie de mine cu adevărat...

François își umflă buclele obrazilor și scoase un pârțait sarcastic, apoi:

-Nu, Barbaroux, nu aveam nevoie decât de singurătate, să-mi fac bilanțul vieții...un bilanț teribil de prost, unde scrie „*deficit*”, pretutindenea...

-Plânsul tău arată că aveai nevoie de un mângâietor...sau de-o mângâietoare...

-Plânsul meu nu arată altceva decât că **trebuia** să plâng...și, un bărbat, care, totuși, e pus pe plâns, nu vrea să-l vadă nimeni...**de ce ai venit, Barbaroux?** - începu să se enerveze maestrul François.

-În primul rând, când te urmăream, de departe - am văzut că nu ai, lângă tine, o mângâietoare, ceva, oricare ar fi fost ea...dintr-acelea care nu-ți lipseau, deloc, altădată... - ...și mâinile lui Barbaroux fojgăiau mai abtâr decât oricând, pe sub sutana-i slinoasă... - ...și șarpele captiv sub sutană i se zvârcolea monstruos, suferea cumplit...zgâlțând, clătînând amarnic temeliile ființei lui, alcătuite din vorbe pidosnice și viclene...

-...”*Unde sunt zăpezile de mai an?*” - recită, batjocoritor, François cel atât de ucigător ostent. Simplu: nu mai am intrare nicăieri...Louison m-a părăsit...nu mi-a mai rămas decât... „*amicul meu de vecie*”, Perrenet le Marchant, „*Copilul de la Barre*”, bastardul diavolului...însă cu el n-am ce face...! Dar, Barbaroux, totuși, răspunde-mi: **de ce-ai venit la mine?**

Barbaroux trecu peste întrebare, de parcă n-ar fi auzit-o, și zise, jignitor de compătimitor...ochii cei galbeni aproape că-i lăcrămau a crocodil...și, din nou, șarpele de sub sutană prinse a se neliniști, apocaliptic...:

-Ești terminat, ești bătrân, ești sărac lipit pământului...îți vor supraviețui, poate, stihurile, dar tu nu-ți vei supraviețui durerii tale fără leac...

François, bănuitor, îl întreabă a treia oară, exasperat:

-**Pentru ce ai venit, Barbaroux?** Vreau să fiu singur! Du-te și lasă-mă!

-...Și ești teribil de singur...de aceea am venit...Louison...e firesc să te părăsească...tu nu-ți dai seama, dar nu mai ești nici în putere...ți-au smuls puterea atât chefurile fără de număr, precum și torturile... ți-au supt și mâncat toată vlaga... - ...cât despre bani, ce să mai zic? - ...are ea,

Louison, slavă dracului, pe cine jumuli...nu se mai încurcă ea cu tine, un nimeni, o umbră bântuind fără rost, pe fața pământului...

-Și ai venit anume să-mi zici asta, Barbaroux? Acum, în noaptea asta? – își lăsă capul, François, murmurând (...cu o cumplită oboseală, în tot corpul, în toate măduarele...) - ...înapoi, pe colacul odihnitor al brațelor, sprijinite de masa murdară.

...Și se auzi, de acolo, din adâncul fântânii brațelor (care-i mascau scârba făr' de capăt...), cum maestrul François Villon începu să-și recite, singur, din *Diate cea Mare* (...căci începuse să priceapă bine, **de ce anume venise, cu adevărat, și chiar în acea noapte, Barbaroux...**și cine-l trimisese, din vreme...), ca o prohodire (grotescă și naiv-înduioșătoare...) de sine:

-,La treizeci de ani, înainte

A tot amarul ce băui,

Nici prea nebun, nici prea cuminte,

Cu toată scârba ce avui,

Pe care o și petrecui

Supus de Thibault d 'Aussigny...

De-o fi episcop la ai lui,

Că e al meu, nu voi a ști..."

...Când cuțitul lui Barbaroux se înfipse între omoplații maestrului François, s-a înfipt, parcă, în carnea vie și arzătoare, ca o făclie, a Franței întregi, carne vie și incendiată de atâtea suferințe, a stihurilor unui neam întreg...un neam ce-a știut a-și burduși cum se cuvine, pantagruelic adică, și pânțelele..., dându-i dreptul...! - ...dar, apoi, după ghiftuiala cea de toate zilele (luată ca un soi de somnifer al simțurilor scrijelite,-n *Diate* viilon-ești, de spinii întregii sale istorii cumplite!) - ...o Franță care s-a ridicat, mereu, totdeauna, din adâncul hoitului său, și a urcat, treaptă cu treaptă, ca pe un eșafod îngeresc, până la Maica Atotiertătoare, până la Fiul ei Luminat, care a lăcrimat, atât de ades, ascultând, acolo SUS, stihurile lui Villon... - ...adică, a lăcrimat de stihurile unei dureri ascunse, cu atâta sfâșietoare discreție și sfioșenie rănită, sub aparența exceselor pantagruelice...

...Când ucigașul tocmît de episcop, Barbaroux, a târât, prin bezne, trupul lui François, spre un morman de gunoi (unde l-a și îngropat...), el nu știa că ceea ce târăște el, cu atâta trudă, este doar un hoit anonim...că, de fapt, **ADEVĂRATUL** maestru François era, de mult, de foarte multă vreme pământească, în cerurile luminate veșnic, în fața Judecătorului Celui Singur Drept, care-și pusese o palmă, ca sprijin, bărbiei Lui sfinte... - ...și-l asculta, pe cel așternut, supus duios, la picioarele sale, c-un zâmbet ironic și încetșat, un zâmbet de neșters nici măcar în Împărăția Cerurilor...

Îl asculta pe Villon-Imponderabilul, pe **Villon-cel-făurit-din-stihuri**... - ...îl asculta Hristos-Judecătorul, dus pe gânduri și lăcrimând, mereu, cu ochii brodați de lacrimile tuturor durerilor lumii, ascunse în stihurile lui **Villon-cel-făurit-din-stihuri**...

...Villon... - ...cel care a știut, ca nimeni altul, să îndure și să rădă, fără a uita să scrie, totdeauna, letopisețul durerii Franței întregi... În mod tainic a scris-o..., numai pentru ochii, și sufletul, și înțelegerea... - ...și, mai cu seamă, spre veșnica amintire a Răstignitului...

114-“MARELE LILIAC” NEOPLATONICIAN

...Atât de dens și agresiv era întunericul din străfundul peșterii⁹⁵, încât căpătase striații. Aceste striații nu mai dădeau posibilitate beznelor să alunece lin, peste ochii orbi și peste pielea tot mai bolnavă și mai dureroasă, ci zgâriau și răneau adânc, atât pielea cernită a ochilor, cât și pielea zbârlită de revoltă...

Cel din peșteră era singur. Nimeni nu legase pe nimeni – doar el se legase de cavernă și, mai cu seamă, de sterilul întuneric. Nu voia să se obișnuiască...nici cu lumina, nici cu nimic! O văzuse, dar considera că nu trebuie, pentru nimic în lume, să recunoască vederea, și nici să țină minte...

Toți câți văzuseră lumina de la gura peșterii, sau aflaseră despre posibilitatea acelei lumini, se smulseseră, unul câte unul, sau în cete tot mai mari și mai inexplicabil, supărător de vesele - către veșnic izvorătorea de necazuri, suferințe și trude – **LUMINĂ!**

...El nu doar rămăsese departe de ei și de lumina lor, atât de pregnant-străpungătoare de ființă, dar și atât de problematică, atât de stânjenitor obositoare... - ...ci se afundase, zi după zi, ceas după ceas, tot mai adânc, în taina orbirii peșterii.

-De ce aș fi eu, precum sunt toți? Eu sunt...eu! Și-atât! Nimic nu are importanță, înafara mea, înafara orbirii mele, autoimpuse și atât de blând, duios legănătoare! Dar, în primul rând, de ce mi-aș dori ceva care-mi distruge și spulberă tihna întunericului meu?!

Și, treptat, nu doar că orbise definitiv și-și înfundase ochii inutili, în găvanele protectoare – dar îi crescuseră și aripi de liliac. Sau, cel puțin așa și-ar fi dorit. Adevărul era că avea, încă, mâinile și picioarele libere, intacte...oare de ce?

...Nu era nimeni să-l boteze într-un fel și cumva, dar el singur se botează, cu zoaiile lui de gând: "**Marele Liliac**"...

Un duh, cu aripi de liliac, și el...dar duh! – nu-și zicea, în niciun caz, "**om**"! - zbură în preajma sa, precum o harpie, și-i șuieră, amenințător:

-Fă bine și ne părăsește, și tu, precum cei ca tine, pe noi, cei născuți **anume** pentru beznă! Tu nu ești și nu vei fi niciodată de-al nostru... - ...ființa ta nu are nimic din ființa noastră...noi nu suntem leneși, ci suntem blestemați, mistic!

-Dar de unde știi tu că nu-s, și eu, blestemat...mistic? – întreabă "**Marele Liliac**", revoltat și agasat.

-Noi avem aripi, tu ai mâini...noi avem gheare, tu ai picioare...noi nu avem minte, ci doar plutim într-un vis fără început și sfârșit, al întunericului. Dă-ți seama, orbule îndârjit, că mâinile și picioarele, că, mai cu seamă, ochii, de care, cu lene și răutate leneșă, singur te-ai lipsit, sunt semnele unui altfel de trai, unui altfel de rost...Puterea Creatoare nu ți-a dat ochi, ca tu să-i înfunzi, voit, în peșterile găvanelor...Puterea Creatoare nu ți-a pus ochii în tălpi, ca să ți-i calci în picioare, ca pe niște lucruri netrebnice... - ...nu, ci ți i-a făurit limpezi și ți i-a așezat aproape de creștetul capului: asta înseamnă că tu nu ești menit să nu privești nimic, să nu te ridici și să nu ridici nimic: ochii tăi, care altădată scânteiau hămesiți de zări și de-aflări,

⁹⁵ -În "**mitul cavernei**", din dialogul "**Republica**", Platon descrie cum trebuie înțeleasă această lume a ideilor. Oamenii sunt comparați de el cu niște prizonieri, legați într-o peștera. Ei nu pot privi înapoi și nu văd lumina Soarelui, care luminează din spate. În fața lor, ei văd doar umbrele obiectelor și propria lor umbră, proiectate pe pereții peșterii. Peștera este lumea sensibilă, prizonierii sunt oamenii. Simțurile ne creează iluzia că umbrele, pe care le vedem, sunt unica lume reală. Noi vedem doar lucrurile sensibile, care sunt doar niște umbre ale prototipului etern. Pe calea percepției noi, nu vom ajunge niciodată la cunoașterea lumii inteligibile a esențelor metafizice ale lucrurilor. Zadarnic vom privi, de exemplu, lucrurile frumoase sau faptele virtuase, dacă nu ne vom adânci până la cunoașterea ideii de frumos în sine sau a ideii metafizice de dreptate. Omului îi vine foarte greu să se desprindă de cunoașterea superficială a lucrurilor ca umbre și să se adâncească până la cunoașterea esențelor. Smuls cu forța din peșteră și adus la lumina Soarelui, prizonierul nu este în stare să vadă nimic: lumina îl orbește. Pentru a fi în stare să cunoască esențele, prizonierul trebuie mai întâi să-și obișnuiască ochii, să vadă lumina. O dată ce a văzut lumina, însa, el nu mai dorește să se întoarcă în peșteră. El știe deja că realitatea adevărată nu este cea a umbrelor, a sensibilului, ci aceea care o cunoaștem prin inteligență.

ochii tăi, cei de-aproape de creștetul capului, **sunt semn că tu aparții unui văzduh înalt, suitor...**iar nu unei bezne otova...etern orizontale!

-Ce să-ți spun! - ...au ajuns liliicii-plebei să dea lecții de etică platoniciană "**Marelui Liliac**"! – scui-pă, disprețuitor, omul **ORB DE VOINȚĂ**. Ce poate fi mai catifelat și mai odihnitor decât întunericul...ce poate ocroti mai adânc și mai sigur, fără nicio osteneală ori necaz și gând, fără nicio grijă, de nimic și de nimeni, decât întunericul...ce poate fi sfânt, înafară de ceea ce catifelează, ocrotește și cruță de osteneli, griji, spaime și suferințe...torturi ale gândului și vederii de zări... - ...zări mereu înfundate în noi și tot mai chinuitoare alte zări...?

-Degeaba îmi ții tu, mie, discursuri! – chițai, enervat, liliacul-duh. Nu-ți merge cu mine, liliac adevărat și bătrân! Tu nu ești "**Marele Liliac**" – ...nici mare, nici mic, de fapt...De ce nu vrei să-ți urmezi menirea, dată ție, prin însăși alcătuirea ființei tale?

..."**Marele Liliac**" uman se îndârji și mai mult...și tăcu, trăind, intens și complet absurd, viața unui păduche...

Dar el nu știa, de fapt, ce face și ce ar fi putut face, pentru că **nu voia să facă nimic**: "**a voi, înseamnă a putea**"...nu însemna nimic, pentru hotărârea lui, încăpățânată, stearpă și strâmbă...

..."**Platon...phi! - o cantitate neglijabilă!**" – îmi zise într-o zi, cu un dispreț suveran, un profesor universitar dintr-ăștia, ieșiți din vreo cocină particulară, din vreun "**sat universitar**" al "**patriei noastre**"!...

115-"**... MI-AI ADUS, BĂDIȚĂ MIHAI, ÎNGERII ȘI ARHANGHELII, DREPT PE PRISPA MEA...**"

...Suntem în mahalaua Țicăului, din Păcurarii Iașului, la începutul lui Iunie 1883⁹⁶ (un început de vară sufocant, parcă aducând semne rele...!), la burduhănosul (...dar cu burdihanul plin de Duh!) dascăl-scriitor de geniu, **ION CREANGĂ**, acasă..."**pe moșiile sale**"! Tincuța e gata s-aducă mâncarea de prânz, la masa de sub tei...

-...Haide, bădiță Mihai, la masă, hai! - ...mai lasă cele terfeloage, la pustia! - c-o făcut Tincuța un borș de pui, și pui la țigla, și sarmale...bre-bre-bre...de să te lingi pe buze...și cu picioarele! – striga amfitrionul, de zor, către casa umbrită de copaci...pentru că era o căldură de august, „**de drept te sugușă**"! Pune, Tincuță, în blide, și fără de zgârcenie, că-L superi pe Domnul Dumnezeu nostru, Bunul și Atotîndurătorul...hai, hai degrabă...hai... - ...umblă rapide-răpide, cum fulgerul cel mănos, Tincuță-hăi!

Cu cât se grăbea „**bădița Ion**", cu atâta, se pare treaba, „**bădița Mihai**" nu prea se zorea să vină, la masa de sub tei...se vede că zăbovea la vreun stih mai năvălaș... - ..."numai așa se poate tălmăci zăbava lui cea mult prea îndelungă" - ...își zicea, în sinea lui (o „sine" iertătoare și senină), „**bădița Ion**".

⁹⁶ -Pe 28 iunie 1883, ziaristul incomod **MIHAI EMINESCU**, conducătorul jurnalului conservator "**Timpu**" (...și al vreo două societăți patriotice – de tipul **Carpații** sau **Matei Basarab**...), este arestat și apoi internat forțat într-o clinică de boli nervoase. În acea zi, de **28 iunie 1883**, la ora **19.00**, Mihai Eminescu era pus în cămașă de forță și internat, abuziv, la Spitalul „**Caritatea**", al dr. Alexandru Șuțu. Cel care aranjase totul, încă din dimineața acelei zile, a fost Titu Maiorescu, prezentat de istoricii literaturii române ca fiind „**prietenul**" marelui nostru poet...

„**Ziua de 28 iunie 1883 este un episod dureros care ar trebui încă să ne cutremure, căci victima lui este tocmai cel fără de care nu știu ce limbă am vorbi astăzi și, poate, cine știe ce am mai fi!**" – scrie un ziarist, de la **Cotidianul.ro**, pe 28 iunie 2015 (art. **Eminescu, pus în cămașă de forță și dus la nebuni, exact acum 132 de ani**).

...Genialului burduhănos, din mahalaua Țicăului (...așezat, de vreun fârtai de ceas, pe butucel, la masa de sub tei, în fața bucatelor!...dar era pe-acolo, pe masa aceea, și „*o sfântă de garafă cu vin negru*”, brumată... - ...vin negru adus, tot de Tincuța, de curând, to-o-ocmai din adâncimea și beznele beciului! – ...că „*numai așa se cuvine a fi cinstită o masă de om gospodar*”!), îi curgeau zece rânduri de sudori...”*te topeai, nu alta, dom'le!*” ...și abia aștepta să se-nfrupte mai degrabă, că-i secătuiseră pânțele, de atâta foame: doar răbdase (de toate cele!), încă de la vreo zece dimineața...și acum se făcuse chiar de amiază...ceasornicul arăta peste doisprezece!

...După încă vreo cinci-șase strigături, iată-l și pe cel cu fruntea negurată de visuri...”*bădița Mihai*”, cum îi zicea, cu evlavie, cestalalt „*bădiță*”, Ion... – ...dar venea oaspetele cel de seamă (și atâta de iubit, în casa „*bădiței Ion*”!), venea așa, cam...iavaș-iavaș...prin iarba gălbejită a ogrăzii...venea ”*în dorul lelii*”...

EMINESCU, palid, de parcă ieșea de la ghețarie, iar nu din cuptorul verii pripite (...suspect, dușmănos de înăbușitoare...), făcea pași largi și rari...dar, parcă, **prea** rari...și, în fine, bufni, cu câteva file, pe masa încărcată cu bucate...

-Nooo, no! – făcu „*bădița*” Ion. Să nu-mi vii cu citania, drept acum, în toiul mesei... (...dreptu-i că nici nu începuse careva bucatele, din sfioșenie, dar mai cu seamă, din caldă și nedezmintită prietenie și credincioșie, față de învățatul, luminatul și atât de pătimașul „*bădiță Mihai*”...). Hai întâiu ș-om înfuleca, câte ceva, să nu ne mai știe chiar nimenea...

Eminescu, dintr-odată, se însenină, și râse frumos, cum numai el știa să râdă - deschis, ca un copil pus pe șotii! (...”*Da' tare rar mai râde, Doamne ferește!*”- obișnuia să șoptească, mâhnit, „*bădița Ion*”, către musafirii, ce veneau, în curtea lui și sub teiul lui, de aiurea și cam când le tuna lor...).

-Bine, bădiță Ioane, hai de ne-om pune pânțele la cale...lungă! – zise, scurt, Eminescu - și se puse pe mâncat, alene și cam într-o doară...

„*Bădița Ion*” nu zise nimic, de atâta ticăială și încetineală...că nici nu se mai putea, de dumicații pe care-i înfuleca, precum lupul, unul peste altul și, fiecare, cât trei pumni deodată...

...După masă, Eminescu îi zise „*bădiței Ion*”:

-Ei, și-acuma cred că ai s-ascuți, că musai vreau părerea ta, bădiță Ioane! Lucrez la poemul ăsta, cu îndârjire, încă din primăvară...și-acum am desăvârșit-o poezia, zic eu...Mai vedem! - de-aceea ți-o și citesc azi! Am vrut, atunci, în primăvară, s-o citesc prima dată, așa cum era scrisă ea, la vremea ceea, încă de la dezvelirea **Monumentului ecvestru al lui Ștefan cel Mare**, aici, la Iași, în fața Palatului Domnesc...dar știi că mi-a venit rău, în ziua aceea, și-am mers, amândoi, la “*Borta Rece*”, cum îi zici tu...să ne dregem, “*o țără*”! Mai bine c-a fost așa...Ia să vedem!

Și și începu, fără alte marafeturi... - ...întâi cu voce nesigură, înăbușită și parcă șoptită, apoi, din ce în ce mai înflăcărat și mai puternic, de tremurau și se cutremurau geamurile casei și ramurile teiului de deasupra mesei, ca de **mare furtună**...de nu se mai opri vântoasa cea mare, până la sfârșitul „*cetaniei*” Poeziei...:

*“De la Nistru pân’ la Tisa
Tot Românul plânsu-mi-s-a
Că nu mai poate străbate
De-atâta străinătate.
Din Hotin și pân’ la Mare
Vin Muscalii de-a călare,
De la Mare la Hotin
Mereu calea ne-o așin;*

*Din Boian la Vatra Dornii
Au umplut omida cornii
Și străinul te tot paște,
De nu te mai poți cunoaște.
Sus la munte, jos la vale
Și-au făcut dușmanii cale;
Din Sătmăr până 'n Săcele
Numai vaduri ca acele...
Vai de biet Român săracul,
Îndărăt tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se 'ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,
Nici e vară vara lui
Și-i străin în țara lui.
Dela Turnu 'n Dorohoiu
Curg dușmanii în puhoiu
Și s-așaza pe la noi;
Și cum vin cu drum de fier,
Toate cântecele pier,
Sboară paserile toate
De neagra străinătate.
Numai umbra spinului
La ușa creștinului.
Își desbracă țara sânul,
Codrul – frate cu Românul –
De secure se tot pleacă
Și izvoarele îi seacă
Sarac în țară săracă!
Cine-au îndrăgit străinii
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia
Și neamul nemernicia.
Ștefane, Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' Arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija Sfinților
În sama părinților,
Clopotele să le tragă
Ziua 'ntreagă, noaptea 'ntreagă,
Doar s-a 'ndura Dumnezeu
Ca să-ți mântui neamul tău!
Tu te 'nalță din mormânt
Să te-aud din corn sunând
Și Moldova adunând.
De-i suna din corn o dată,
Ai s-aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori,
Îți vin codri 'n ajutor,
De-i suna a treia oară,*

*Toți dușmanii or să piară,
 Din hotară în hotară,
 Îndrăgi-i-ar ciorile
 Și spânzurătorile!
 Cine ne-au dus Jidanii
 Nu mai vază zi cu anii,
 Ci să-i scoată ochii corbii
 Să ramâe 'n drum cu orbii!
 Cine ne-au adus pe Greci,
 N'ar mai putrezi în veci!
 Cine ne-au adus Muscalii
 Prăpădi-l-ar focul jalei,
 Să-l arză să-l dogorească
 Neamul să i-l prăpădească!
 Cine ține cu străinii
 Mânca-i-ar inima câinii
 Mânca-i-ar casa pustia
 Și neamul nemernicia...*⁹⁷

...”*Bădiței Ion*” îi curgeau, în tăcere, lacrimi, pe amândoi obraji... - ...ca pâraiele, primăvara...

-*Doina* îi zice...i-am zis...poeziei ăsteia... – grăi, cu noduri în gât, parcă, “*bădița Mihai*”.

...Într-un târziu, “*bădița Ion*” șopti, îngânat și cu vocea ca un bocet al subpământului:

-...“ *Cine ține cu străinii
 Mânca-i-ar inima câinii
 Mânca-i-ar casa pustia
 Și neamul nemernicia...*”

Și, apoi, când își mai veni în fire, zise, cu ochii plecați:

-Bădiță Mihai, iartă, rogu-te, unui țăran prost din sat de la Humulești...da' aicea, matale numai ai scris: de glăsuț, a glăsuț El, **Drept UNUL Dumnezeu!** Și-i drept **DOINĂ**, cea mai limpede doină ce s-a zis vrodată, a acestui Sfânt Pământ și Neam...!

...Și se dădu jos de pe butuc (...ce-i ținea, numai lui, loc de scăuieș, dintre toți mesenii...!), gâfâind din greu, și îngenunchie (...un genunchi scufundat, până pe iarba pământului...apoi, celălalt...!), în fața **Trimisului Lui Hristos-Dumnezeu**, drept în ograda lui... și, de acolo, de jos, glasul “*bădiței Ion*” bufni, ca un zăduf de urs...:

-...Matale mi-ai adus, bădiță Mihai, Îngerii și Arhanghelii, drept pe prispa mea...eu numai să aștept să mă suie, așa cum îs acuma, cu tot cu pânțelele ista al meu, cât burduful cimpoiului lui Laie din Borzești...da, așa, cu tot cu pânțele, numai stau Îngerii și Arhanghelii să mă suie colo, sus, pe treptele Raiului...netrebnicul de mine... Or gâfâi și ei o leacă, așa, cu tot cu pânțelele ista al meu, dar...de matale eu nu mă pot lăsa...cu matale, bădiță, totdeauna oi merge, ca vrăjit! - ...orișunde îi fi, oi fi și eu acolo! - ...că unde ești matale, eu știu bine, cât și Ivan Turbincă al meu, că acolo îi și **Raiul Neamului ăstuia obijduit, al nostru, al Românilor...**, fără altă vorbă deșartă...!

⁹⁷ -Această variantă a poeziei “*Doina*”, a lui Mihai Eminescu, este gravată la Putna, pe cartea deschisă, din fața bustului lui Eminescu! Și există și o alta variantă a “*Doinet*” eminesciene (variantă care, nici ea, nu eludează strofa a X-a...) - variantă extrem de puțin cunoscută astăzi – dar aparținând tot lui Eminescu! Se găsește în cartea “*Mihai Eminescu – poezii tipărite în timpul vieții*”, vol. III, note și variante, ediție critică, îngrijită de Perpessicius, cu reproduceri după manuscrise, Editura Fundației Regale, București, 1944.

Eminescu zâmbi, încă aprins... - și ...își murmură, pentru sine:

-“... *Nu, nu! N-aș vrea ca alte
Popoare să mai fie c-al meu, nu merit ele
Să-i semene. Poporu-mi menitu-i ca să fie
Altfel de cumu-s alte. Eu nu cer fericire
Pentru a lui viață. O, nație iubită!
Vei înțelege doru-mi, vei ști să-l prețuiești?
Voi să te văd, iubito! nu fericită - mare!
Decât o viață moartă, un negru vis de jele,
Mai bine stinge, Doamne, viața ginții mele,
Decât o soartă aspră, din chin în chin s-o poarte,
Mai bine-atingă-i fruntea suflarea mării moarte!”*

...”*Bădița Ion*” mai făcu, de-acolo, de jos, o metanie (adâncă și înfrântă deplin...) - și, apoi, se rădică, cu mâinurile sprijonite în lături...se rădică numai până în genunchi, rugându-se, cu murmur crâncen...

Se auzi, ca din fund de pământ, glasul “*bădiței Ion*”:

-...Nici Arhanghelul Neamului nu-i pus de Mântuitorul a zice **DOINA** noastră, că nu-i ca matale, staroste mare, până colo sus, la Serafimii Iubirii...ia mai zi, bădiță Mihai, mai zi, rogu-te, din rană de suflet te rog! - te rog ca pe **Trimisul Domnului pe Pământ**, ceea ce și ești... te rog să ne rugăm împreună, cu aceste-nsângerate stihuri...ca, apoi, să pot grăi, ca omul întru toate liniștit și fericit - gătit, întrutotul, de Rai: “*Doamne, acum slobozește pre mine, păcătosul!*”

Și “*bădița Mihai*” îngenunche, și el, și se plecă lângă “*bădița Ion*”, acolo, în smerenia cea mai de jos, cea mai apropiată... - ...apropiată și de țărână, apropiată și de Sfânta Lumină a Tainei...! - ...și, amândoi, rostiră, cu glasurile îngemănate, ca-ntr-o mare **tăcere grăită**, **Adevărul și Crezul Stihului**:

-...”*Decât o soartă aspră, din chin în chin s-o poarte,
Mai bine-atingă-i fruntea suflarea mării moarte!*”

...Tinca (...o țarancă simplă, fără zare de carte...) numai își ștergea nasul cu năframa și lăcrăma, sprijinită de trunchiul Teiului, ca de Osia Lumii..., fără să știe nici ea de ce și pentru ce...dar, chiar de erau multe, cele mai presus de înțelegerea ei... - ...ceea ce auzea nu era decât în dreptul, adânc săgetat, al inimii ei...

...Nimeni nu ghicea, la acel ceas din buza lui Iunie 1883, că asistam, de fapt, la Lumina Mistică a ultimului răgaz și răstimp de liniște...înainte de “*începutul sfârșitului*”, pentru Părintele Logos-ului nostru Valah... - ...care Părinte de Logos, numai peste prea puține zile, va deveni Martirul și Sfântul Neamului Românilor!

116-SĂ NE FERIM DE SCRITORI!

Într-o zi, Dumnezeu își făcea, ca de obicei, siesta, plimbându-se între Porțile Raiului și Empireu... - ...și retur!

Când ajunse, la Porțile Raiului, în dreptul Sfântului Petru, tresări, amintindu-și la ce meditase, toată noaptea (...vorbă să fie, că-n rai e zi veșnică, de te apucă și stenahoria!):

-Petre...ăă..hm! - și Dumnezeu șovăi, oarecum.

-Da, Doamne! - răspunse Sfântul Petre, militărește, chemării divine.

-Păi...ăăă...cum să-ți zic eu ție, ca să mă pricepi...e o treabă...așa...ăăă...mai gingașă...hm...

-Spune, Doamne, cum crezi Tu și cum Ți-e mai la-ndemână...că tot oi pricepe eu ceva...ori, de n-oi pricepe, mi-i mai explica Prealuminăția Ta... – șovăi Sfântul Petre, la rândul lui... - ...cam mirat de sfioșenia subită a Domnului.

-Dar să rămână între noi, auzi, Petre?

-Între noi, Doamne! Păi, cui să-i zic, cu cine să vorbesc, că, pe-aici, pe la noi, e o forfotă, ia așa, toată ziua, trenchea-flenchea, toți cu trebi...și încă ce importante trebi!

-Auzi, Petre...ăăă...

-Ascult, Doamne!

-Știi...când o să vină, pe-ai, pe la noi, vreun suflet de scriitor, ceva...să bagi de seamă...

-Adică? La ce să bag de seamă, Prealuminate? – se nedumeri Sfântul.

-Știi...ăștia-s învățați să tragă ba cu ochiul, ba cu urechea, pe la toate cele ale noastre, cerești și răiești...și...

-Și ce să-i fac, Preaslăvite, de-l văd venind? – se nedumeri, tot mai îngrijat și mai fâstăcit, Sfântul Petre.

-Știi tu...să-i zici...adică...

-Spune, Doamne, nu Te sfii... – îl îndemnă, el însuși sfiincios, Sfântul Chelar al Raiului.

-Păi, uite...să-l primești, aici, înlăuntrul, la căldură, că, deh...sfânt ești...și trebuie să fii bun și îngăduitor cu cei lipsiți...dar...

-Ascult, Doamne... – ...tot mai dezorientat era Sfântul...

-Deh...să nu-i lași impresia că-l lași pentru vecie, ci...mai așa...ca-ntr-o vacanță răiască...să nu cumva să și-o ia în cap scriitorășul, și să se simtă prea sigur pe el...

-Aha, înțeleg... – făcu Petre. Adică, să se îngrijească de starea lui nesigură, nu...

-Nu de noi și de-ale noastre, cu trasul cu ochiul și cu...

-...urechea. Am înțeles, Doamne! Uite, tocmai vine unul...

-Păi, mă bucur că înțelegeși...eu mă duc, să nu mă vadă, încă, să-și facă cine știe ce gânduri de stabilitate, deh...tu vezi ce faci și ce zici...că nu-ș' cum facăștia, dar s-aude, cam tot ce facem noi, aici - acolo, jos, pe pământ, de unde vin ei...și ne mai ies cine știe ce vorbe...deh...

-Am înțeles, Doamne – făcu Sfântul Petru, luminat cu desăvârșire de cum vine cazul...N-avem nevoie de codoși, pe aici...

-Ei, vezi că ești băiat deștept? – se bucură și Dumnezeu. Știam eu pe cine pun aici, la Poarta Raiului...nu vreun papeleacă, cevașilea...

-Nuuu, Doamne...se poate? Eu sunt vigilent, nu așa...! – se umflă oleacă în pene Sfântul Chelar al Porților Raiului. Numai pe aleselea, Doamne...adică, numai de-ai noștri și-ntre noi...da-da...am înțeles eu, cum nu? Precum pe pământ, așa și-n cer...cum de nu...e-he...! Păi ce cred ei, c-așa le merge ? Aici e rai, nuu...ce cred dumnealor c-ar fi, ha! – icni, scurt și autoritar, Sfântul Chelar.

117-UNUL, HORTOPAN...

...M-am întâlnit, într-o vară (sunt atâția ani de-atunci, că mi-i și greață să-i număr!), la mine, în munții Bucovinei, cu un văcar...nu cu multă carte (abia adunase vreo 7 clase...), dar cât de bogat și înțelept la voroavă: „*moș Ion Naharneac*” (sau, cum zice el: „*Ion al lui Naharneac*”...), văcar-șef peste câteva vite rămase, din Voroneț...

-...Că pe alelalte, ca să nu-mi mai plătească mie bruma ce mi-o plăteau, pentru că le pășteam în vârful munților, criminalii mei de consăteni le-au dus la abator, la Suceavă...Și-au vândut munții, pe nimică, păgânilor...n-au ținut cont că-s munți sfinți, dăruți lor de Marele și Sfântul Ștefan...așa că, la vara viitoare, când îi mai vini pe-aici, n-ai să ai unde-ți pune c...

...Așa a fost, cum a prezis moș Ion al lui Naharneac...dar să-l ascultăm cum povestește el de limpede, despre „*cel de-al patrulea mag*”:

-...Se zice că n-au fost numai trei magi, „**trei crai de la Răsărit**” ...cum zic colindele noastre...

-Dar câți, moș Naharneac? – mă crucii eu, de mirare, ca să-l stârnesc la vorbă.

-Apoi, se zice că au fost patru...

-Patru?! Care era...

-Al patrulea s-a fost numit Hortopan...

-Dar de ce Hortopan? – îl zgândării eu, cu gând să-l încurc...

El, însă, era sigur pe știința lui:

-Pentru că avea o slujbă ciudată, față de ăilalți trei: el, Hortopan ăsta (...care era, să știi asta, măi băiete, dac de-al nostru, nuuuu...mai știu eu ce liftă și boanghină, adusă de vânturi rele!), trebuia să fie, **înainte de toate**, „**om drept**” („**ORTOMAN**”!) - și, deci, el trebuia să umple, cu lumină vie, urmele celorlalți...urmele întunecate ale celorlalți trei crai, trei magi de la Răsărit...”**hârtoapele**”, gropile opintitoare ale vieților lor, gropi făcute de mersul lor împiedicat și încetinit, făcut călare și **șovăit**, printre dune și mii de miraje..., pe cămilele deșertului...

-De ce să le umple „**hârtoapele**”...? – mă găsii eu deștept „**nevoie mare**” și tare dezghețat la întrebat.

-Pentru ca să nu-i mai lege nimic, nici măcar urmele lor, de umbrele lor, de pe acest pământ ticălos și înnegrit de păcate...și, atunci când Mântuitorul, născut în ieslea Bethlehemului, se va face mare, și se va înălța la ceruri, să poată să-i ia cu El, în zbor, ca pe îngeri vestitori, în lumina Lui, de pe lumea cealaltă...

-Adică, vrei să zici, moș Naharneac, că magilor le-a pregătit suișul...zborul spre Rai, tocmai cel de-al patrulea, dacul...de-i zici dumneata...Hortopan?

-Cam așa, fătul meu...cam așa...

-Și unde-i acum, Hortopan ăsta? Ce s-a întâmplat cu el? – îl întrebai eu, cam zăpăcit de veatea cea nouă.

-Deh...nu știu ce lucrează el, anume, în clipa asta...dar se zice să s-ar fi dus Hortopan ăsta la Mântuitorul, cu o alifie albă, să-i vindece rănilor, din palme, din tălpi și de sub coastă...dar Hristos i-a zis că nu-i sunt de trebuință niciun fel de alifii, când El tocmai prin sângele rănilor Lui, mântuie omenirea...Acesta, grăia Mântuitorul, acest sânge al Lui, al rănilor făcute Lui de evrei și de romani, trebuie să fie ultimul sânge vărsat de Cain, îngăduit aici, pe Pământ...Dar vezi și tu cât l-au ascultat oamenii ăștia blestemați...de parcă n-ar fi fost hotărâre și poruncă de la Dumnezeu, ci o **țâpișcă** de la Sfatul Popular...Și..

-Și...? - mă încordai eu, curios de-a binelea, acum.

-Și Hortopan-Craiul și Magul Dac nu s-a lăsat, și s-a dus la Maica Domnului, care era cu mâinile și cu pieptul însângerate, de așchiile cele multe, ce-i răniseră și palme, și sân...când a îmbrățișat Crucea Sfântă și picioarele Fiului ei și-al Lui Dumnezeu Cel Nearătat! Și Maica Domnului, în durerea ei, nici n-a băgat de seamă, când Hortopan ăsta, crai și el, i-a uns și tămăduit rănilor, cu răzătură de Corn de Inorog...

-Răzătură de Corn de Inorog? – mă nedumerii eu.

-Da, măi băiete, că se zice despre Cornul de Inorog că, dacă-l răzuiești oleacă, și dai pe răni, ori bei răzătura aceea cu apă ne-ncepută, devii fără de moarte...

-Și ce-a mai făcut Hortopan ăsta, Magul nostru Dac, moș Naharneac? – am fost eu, în sfârșit, deplin cucerit de curiozitatea cea vie.

-Se zice, se zice...da, se zice că pe toți oamenii de pe pământ i-a blestemat ca, de vor scoate cuțit ori armă, în zilele Nașterii Mântuitorului (cum ne sfătuiesc, parșiv, popii noștri cei păgâni și nesătui în veci, zicând că astea ar fi „**tradiții valahe**”...când ele-s, de fapt și de drept, esesuri ale romanilor, care jertfeau Întunecatului Saturn...vezi că știu, măi băiete, ceea ce tu nici nu mai înveți la școală, azi?)... de vor scoate cuțit ori armă, în zilele Nașterii Mântuitorului, apoi să se-nfigă ei, sălbaticii, în acele cuțite și arme! Și să moară, ca niște turbați și nefolositori decât demonului cel mare...

Mă mirai eu de cele grăite de moș Naharnbeac..., dar mai mult cu nasul, decât cu mintea...îmi cârnii nasul, întrebător, către bunul povestaș.

-Da, măi băiete, apoi spune tu, care nu ești băiat tocmai prost (...ce onoare-mi fu această vorbă...), și zici că ai și ceva școală...ce legătură poate avea Nașterea Mântuitorului Lumii, Iisus Hristos, și cu omorâtul (nemilos și sălbatic!) al porcilor...hai? Că popii ăștia ai noștri nu mai pot de lăcomia pântecelui...care-i scurmă mai ceva decât o turmă de șobolani...și de asta, din lăcomie lor oarbă și prostitoare, am ajuns noi să ne pierdem și sufletele, și munții noștri sfinți!

...Azi, când au trecut și ani, au trecut și gânduri peste mine, îi dau perfectă dreptate înțeleptului și blândului moș Naharneac...dar tare înverșunat împotriva falselor tradiții și împotriva pierderii adevăratelor obiceiuri învietoare de Duh...

Și fiți absolut siguri că se va împlini, cât de curând, și blestemul Magului, fără împlinirea căruia nu se va putea mântui nimeni, căci dacă nu este **ARMONIE**, ca la Ieslea Bethlehemului, între stânci, ierburi, dobitoace, oameni și Scările de Îngeri, apoi tot aici, între bezne și crime, vom hălădui și ne vom stinge, pentru vecie, ieșind afară, cu totul, din Înalț Planul Lui de Mântuire, întru Lumina Cea Neamurgită...!

118-FERICIȚII

...Am întâlnit, într-unul dintre spitalele pe care bolile mele (cu care Bunul Dumnezeu m-a binecuvântat) au ținut, în unanimitate, să-l „viziteze” – într-un salon de la capătul Holului Durerii – am întâlnit, ca prin minune, **un om**. Era colegul meu de salon, vecinul meu de pat și fratele meu întru suferință. Prea multe nu se știau, în salon, despre el – iar el era tăcut...din când în când, își împreuna, pe pătura soioasă de spital, palmele de ceară...și plângea luminos, plângea cu mare, cu absurdă bucurie...Știam, astfel, că începeau să-l taie și canonească durerile infernale...

Fusese, vreo zece ani, slujitor la Sfântul Munte Athos (cred că preot-călugăr): era galben și tras la față, cu o barbă neagră până la piept – dar ochii-i scânteiau, blând și senin, în găvanele ochilor. Mulțumea Lui Hristos, pentru fiecare criză de rinichi (avea cancer...), mulțumea pentru orice nedreptate făcută de vreo asistentă ori infirmieră, neglijentă sau numai proastă...era un fericit, singurul fericit, pe care l-am întâlnit, în viața mea cea prea mult prelungită...!

...L-am auzit, într-o după-amiază, șoptindu-i unuia dintre colegii de salon, care venise la patul lui, după binecuvântare și sfat:

-...Îi auzi, pe toți, zicând despre „**locul**” lor în viață și despre „**calea**” lor în viață, de parcă „**locul**” și „**calea**” ar fi două lucruri diferite... Nu: dacă ți-ai recunoscut **locul** pe care ți l-a dat Dumnezeu, pe acest pământ, n-ai făcut altceva decât să-ți recunoști Misiunea dată de El...iar „**a porni pe calea vieții**” nu înseamnă a-ți părăsi, cumva, „**locul**”, ci, dimpotrivă, „**calea**” adeverește „**locul**”...și adeverește, deci, totdeauna, că ți-ai recunoscut **Misiunea Locului** tău (...stabil, neclintit! - prin revelația ta, despre sinele tău!), întru făptuirea ei, adevărată și vrednică de luat în seama și, deci, bună, folositoare - întru adevărarea „**locului**”...

...L-am crezut, atunci, adept al lui Zenon...

...Altădată, altuia, îi spuse, tot culcat în pat, doborât de dureri...cu o discreție care nici măcar șoaptă nu mai era...așa, ca un murmur...:

-...Mă întrebi cum va fi Sfășitul Lumii? E drept că vremea lui o știe numai Cel de Sus, dar felul lui ar trebui să-l intuim singuri! N-auzi, pe câte unul, cerându-i, ca nebunul altui nebun, la colț de stradă, străin către străin: „**Ai foc? Dă-mi un foc!**”... Și celălalt îi dă, deocamdată, „**foc**” doar pentru țigară...dar va veni vremea **Focului Celui Mare**, cu Judecătorul-Hristos în mijlocul a ceea ce noi și numai noi am cerut și am vrut...Cred că ți-ai dat seama: Dumnezeu-

Hristos nu-i un măcelar sau călău, să pedepsească pe cineva: El e bun, nesfârșit de bun...numai **noi ne pedepsim pe noi înșine**, prin orbirea vorbelor noastre și a faptelor, celor răsărite și-nflorite otrăvit, din vorbele noastre, strâmbe și nechibzuite...

Atunci, am zis că aduce, cumva, a buddhist...

...N-a vorbit cu mine o vreme lungă, ascultând, însă, ce vorbeam eu, cu alți colegi de salon, „**pijamaliști**” jalnici, cu ștampila statului pe spate, pe piept, pe umeri... – ...apoi, după ce s-a lămurit că eram profesor altora, mi-a adresat, cu o voce slabă, dar uimitor de adâncă și pătrunzătoare – o întrebare:

-Ai citit mult, domnule profesor?

-Da...așa zic eu, cel puțin...nu știu... – mă bâlbâii eu, la așa întrebare, pusă după un atât de lung sezon de tăcere și atât de frontal.

-Să știi că puteai să nu citești nimic, până azi – dar dacă azi ai fi citit numai **Sfintele Evanghelii**, ai fi citit, de fapt, mai mult decât tot ce s-a scris, în toată istoria existenței omului pe Pământ...

Mă pregăteam (foarte confuz...) să mă amuz, ca de fiecare dată când întâlnesc bigoți. Nu fanatici, doar bigoți...pentru că, fără fanatism, care are într-însul ceva teribil de vizionar, nu s-ar fi clădit, nu s-ar fi înălțat spre ceruri, nimic de pe pământ... Dar el a continuat:

...și puteai să fii cel mai mare și îndârjit, în uri disperate, dintre criminalii lumii...citind, **smerit** și **cu luare-aminte, Sfintele Evanghelii**, sufletul tău s-ar fi luminat, și ai fi redevenit un om întreg, cât și un sfânt pe pământ, cât și un mucenic întru Hristos...un om „**mai înalt cu un cap, decât oricare alt om din mulțime**”...ai fi devenit frate cu Dumnezeu-Hristos...deci, și tu, Dumnezeu!

...N-am mai râs. Dar, fie vorba între noi, nici n-am ascultat, deplin, în viața mea, sugestia preotului-călugăr athonit...cel puțin, jumătate din îndemnul ei (...aceea cu... „**smerit**”...) l-am făcut uitat...Și iată-mă, acum, „**la finalul piesei**”, o jumătate de om...dacă și atât! Altminteri...mda..., „**trăim în cea mai bună dintre lumi**”...

...Mai târziu, peste o zi-două, tot în acel salon al durerii, preotul-călugăr mi-a zis, aparte, într-o șoaptă murmurată (stătea pe-o rână, pe crucea durerilor lui...):

-Parcă te-am auzit spunând că ai avea mare plăcere să te duci, în pelerinaj, la Sfântul Munte...?

-Da, așa am zis... – și-l privii, scrutător, drept în ochi. Știam acum că, orișice va zice, nu va fi fără miez.

-Acum mulți ani, când nu slujeam la Sfântul Munte, m-am dus, cum ziceai tu, cu ușurătate... - ...acolo, într-un fel de plimbare. Îl vizitam pe fratele meu mai mare. El, deja, era vrednic rugător, acolo...Și am început să urcăm muntele...eu vedeam câte o mănăstire, și-o laudam, dar fratele meu tăcea, nu-mi răspundea, nu comenta nimic...nici o silabă, măcar, nu-mi adresa...

-Nu avea încredere în gustul estetic al sfinției voastre, sau ce? – mă băgai eu, ca musca-n lapte, întrerupând, prostește, povestirea.

-Stai puțin de ascultă. Nu râde de ce nu știi...iartă-mă, te rog umil, că îndrăznesc să corectez un profesor al celorlați, dar, cine știe, poate că vor folosi acei „**alții**”, dacă eu te corectez, acum și aici, pe tine - cu umilință, dar și cu hotărâre...! Și, cum îți ziceam, căzusem la gânduri, văzând că propriul meu frate nu vorbea cu mine, într-un loc atât de încărcat de sfințenie. Deodată, l-am văzut cum îngenunchează, într-un loc pustiu, plin numai de jnepeni, de spini și măracini...și-i erau ochii șiroitori de lacrimi de lumină. Și murmura: „**Îți mulțumesc, Hristoase, Dumnezeul meu! Îți mulțumesc!**” O dată așa, de zece ori așa...am îndrăznit să-l trag de rantie și să-l întreb, cu ochii în ochii lui luminoși: „**De ce îngenunchezi în pustie? Și de ce plângi atât de luminat?**” El s-a întors către mine, m-a privit înrourat de fericire nespusă, și-a rostit așa: „**Celor care au credință, măcar cât bobul de muștar, Hristos le arată mănăstirile clădite de El, pe credința lor...Aici sunt mănăstiri <<văzute>> – ...și**

acestea sunt mănăstirile clădite de mână de om...și mănăstirile cele <<nevăzute>>...și acestea, abia, sunt mănăstirile 'nălțate de mânuirile lui preasfinte...și-n fața lor, îngenunchează, de ești om întreg, și plânge-ți bucuria...!' Apoi, fratele meu întru sânge și Duh a tăcut iar, și iar a îngenuncheat și a plâns raze de lumină, mai scumpe Lui, decât orișice mărgăritare...

A tăcut o vreme și athonitul meu, ca de niște amintiri frumoase, indicibile, pe care numai sufletul le mestecă și le frământă, mereu, în acest veac de aici, întru hrana cerurilor...Apoi, reluă, de unde părea că sfârșise:

-...Deși, pe atunci, nu vedeam decât ce-mi povestea el, fratele meu - am îngenunchiat și eu, și cu multă umilință și bucurie am plâns. Zăream...între-vedeam, deja, „*mănăstirile cele nevăzute*”... Și iată cum, dintr-un orb nenorocit și împruțit, am început să zăresc, curat și de nimic spurcat, acum și aici, tocmai înainte de a pleca la El... câte ceva...nu în oglindă, ci aievea...

...Strângând între degete pătura (slinoasă și șampilată...) a spitalului, de crunta durere care-l scurma, de multe ori pe zi, vecinul meu de pat a început să zâmbească senin...parcă, deja, vedea Porțile Raiului... și plângea încet și cu multă lumină...atâta de multă lumină, că putea îneca în raze și, apoi, lua cu el - o lume întreagă...

...Am tăcut, de atunci, până azi. Și azi v-am mărturisit. Azi și aici, v-am mărturisit de nemărturisitul...

*

...Într-o primăvară, în Postul Paștelui, ducând în spinare drum lung, de munte, toată ziua - un părinte duhovnic (...se întorcea de la grijirea sufletelor unor țărani, bătrâni și bolnavi, dintr-un cătun, de pe vârful munților...), văzând că se pogoară amurgul și îl prinde și foamea, cu mare tăiș de nevoie, în slabul lui pânțec...aflând, printre brazii codrului, o sihăstrie, într-o peșteră din Munții Apuseni, se opri acolo, la gura peșterii, și strigă:

-Sara bună! E cineva pe-aici?

Din întunericul și pâcelele peșterii, se iscă (dar cu-ncetul, **ca un abur alb!**), nesfârșit de înalt, un chip ascetic de femeie, de adevărată schivnică a Tebaidei Valahe. Sau urmașă a Magilor Kogaionului. Pletele surii erau acoperite de un fel de **basma albă**, legată la spate. Îmbrăcată în strai lung și zdrențaros, dar **orbitor de alb și curat**, precum **Cămașa Lui Hristos** - cu ochii neînchipuți de luminoși (luminați de văpaia Vetrei Celei Veșnice, a Duhului dinlăuntru...), dar pe jumătate ascunși sub pleoapele roșii-vinete, de veșnic nesomn - și mijiți, acum, din pricina luminii de afară (...se vedea clar că glasul oaspetelui îi întrerupsese rugăciunea cea din veci pentru vecie...) – pustnica (fără vârstă: puteai să-i dai 80 de ani, cum puteai să-i prețuiești anii și mai jos de jumătate...vreo 30-40...numai că pielea obrajilor îi era ușor vălurită și-ncrețită, precum un pergament vechi și de mare preț...) îl privi, cu adâncă ascuțime, pe părintele duhovnic (...și el, sârmanul, cu trupul mai mult unghiular...slab și numai Duh arzând Viu, sub pielea întinsă pe oase...) – și grăi cu blândețe...dar parcă vocea ei venea de pretutindeni...din cer și din pământ, din munte, din brazi, din soarele care asfințea...:

-Ce năcaz te-o aflat în drumu-ți, părinte? – îl întrebă pustnica, parcă știind, de mult, și calea părintelui, și răspunsul lui.

Făcând metanie îndelung adâncită și sărutând mâna dreaptă a schivnicei fără de vârstă:

-Apăi, sfântă măicuță, m-o cam picnit osteneala și foamea...

Schivnicei nu i se mișcă niciun mușchi pe fața-i pergamentoasă – și grăi, scurt:

-Osteneala ți-o poți ostoi orișicând...numai așează-te ici, pe iarba cea primăvărată, a Lui Hristos...ici, în gura peșterii...iară foamea...cum ți-i voia – pot a te omeni cu două feluri de bucate, la sloboda-ți alegere: ori borș de urzici, ori tocană de urzici...

Părintelui, tare înfometat, de o zi întreagă de umblet pe jos, tot vale-deal, și iar deal-vale...parcă îi sună **mai plin și mai cu saț...**”*tocana de urzici*”:

-D-apoi, cu voia și milostivirea sfinției voastre, tocană de urzici aș pofti...că-s lihnit...sfântă măicuță...

Schivnica se afundă în peșteră, câteva clipite, ca să aducă un blid de lut – și numai se aplecă, în iarbă, de smulse câteva urzici...și, cu un cuțitaș de plivit, ivit de la brâu, tocă iute-iute (de nu-i vedeai mâsurile!), urzicile-n blid, pe care-l așază jos, tot între razele verzi ale ierbii, numai sprijinit de-un mic bolovan...să nu se răstoarne... - ...apoi:

-Gata-i tocana, părinte...hai de mănâncă! Dumnezeu să binecuvânteze hrana pentru trupu-ți! Părintele, rămas cam cu gura căscată (...căci se așteptase, mă rog, la urzici cu olecuță de ulei, cu cartofi printre ele, ori cu oleacă de orez amestecate...) – ...de foame, murmură, în cele din urmă, cam cu jumătate de gură:

-Sfinția voastră...mi-a greșit gura, cum o face ea de prea multe ori...am vrut a zice „**borș de urzici**”...(parcă și vedea părintele cum albesc firele de orez, printre rămuricile de ștevie...cu oleacă de borș-borș...).

-Voia ta, părinte...numai îngăduie să mă duc până dincolo de pâlcul de brazi, la izvoarăș... – sclipi vorbă pustnica cea cu mișcări fulgerătoare.

Și schivnica, parcă plutind peste mica pajiște de lângă gura peșterii, se duse și se întoarse (cât ți-ai sclipi ochii o singură dată!), de la „**izvoarășul**” dintre brazi, cu un ulcior plin. Și, întorcându-se la fața părintelui, care înconjură, cu un deget, conturul micului bolovan (...în lipsă de altă treabă mai de soi, dar și zgârnat, adânc, de pătımirea foamei!) - ...fâșșș-gâl-gâl-gâl...pustnica zvârli în blid, peste cele două-trei urzici tocate, o jumătate din apa ce clipea, în ulciorul cel plin cu apa Lui Dumnezeu:

-Poftește, părinte, la borș de urzici...După ce vei isprăvi și îți vei îndestula împovărașul tău trup, hoit trecător, nu uita să îngenunchezi, noaptea întreagă, la rugăciune, sub stelele Lui Dumnezeu, sub Focul Privirii Sale, Atoatevăzătoare!

...Iată cum a ajuns, într-o fierbinte rugăciune aprinsă sub stele, părintele duhovnic, în acea zi (...dar nici peste noapte n-a dăruit, mai mult, cărnii...), așa cum se cuvine: **hrană Duhului**, și numai **amăgire de hrană hoitului-amăgire și trecere, iute ca fulgerul, printre florile lumii**...

...Această povestioară, **teribil de adevărată**, este ca pildă pentru unii dintre preoții cei „**de mir**”, cu diavolul lăcomiei oploșit în pântecul lor, și care habar nu au ce înseamnă „**a posti**”, cu adevărat...**a te ruga întru Lumina Sfântă**...cu adevărat: gând, trup, suflet și Duh, împreunate și luminate, deopotrivă, într-o neîntreruptă convorbire cerească!

Și care „**preoți de mir**” îi disprețuiesc, suveran, pe „**calicii, zoioșii și nebunii ceia de pustnici**”...care, de fapt, sunt singurii **FERICIȚI** ai acestui Pământ – și singurii pentru care se întredeschid „**Porțile Raiului**”!

119-„UNDEVA, CÂNDVA”...O BANALĂ DISCUȚIE

...- Ai auzit, vreodată, cumva, de **CHRISTIAN ROSENKREUTZ**? – l-a întrebat, într-o dimineață, Maestrul, pe ucenic.

-Mda...vag, foarte vag...v-am auzit, mai ales, pe domnia voastră rostindu-i numele...Ce-i cu el?

Maestrul mustăci, misterios (așa făcea el, de fiecare dată când se pregătea să-i dezvăluie ucenicului ceva esențial...):

-Eh, dacă zici că ești creștin, și nu știi despre Christian Rosenkreuz...

-Dar ce legătură poate avea Hristos, cu un...oarecare om, Christian Rosenkreuz? – se cam zburli ucenicul, atins în platoșă, exact acolo unde nu se aștepta.

-Da, da, „**un oarecare om**”...frumos! – se amuză copios Maestrul.

Dar ce-a fost altceva? Pentru că bănuiesc că „**a fost cândva**”, nu mai este, nu?

-Cine știe, măi băiete? Cine să știe? – făcu, cât misterios, cât, aparent, neputincios, Maestrul.
-**Dumneavoastră** să știți, că-mi sunteți Maestru, nu? – se sumuță ucenicul.

-Nu orișice Maestru le știe pe toate... – o făcu pe modestul, tot mustăcînd, Maestrul.

-Dar domnia voastră știți...știu că știți...nu-i așa, Maestre?

-Eh, cel mult intuiesc, sau, în cel mai bun caz, am viziuni... – se umili, de data asta, cu adevărat, Maestrul.

-Și ce viziuni aveți? Spuneți-mi, vă rog frumos, nu mă mai fierbeți...m-ați făcut extrem de curios! – se neliniști ucenicul, temându-se să nu fi fost decât o provocare glumeață, malițioasă chiar, din partea Maestrului.

-Să-ți zic...Ușor de cerut, tare greu de făcut...

-Dar măcar încercați, dragă Maestre... – îl linguși, din disperarea hămesitului de cunoaștere, ucenicul.

-Uite, pentru tine, am să-ncerc să-mi reactualizez viziunile...

-Mulțumesc mult, din inimă îți mulțumesc, dragă Maestre! – răsuflă ușurat ucenicul. Știa că va începe o dezvoltare fascinantă.

Maestrul se adânci, câteva clipe, în gânduri, strângându-și puterile, în fereastra vorbelor. Apoi:

-Pe la 1200, când omenirea se blocase, ajunsă într-un grav impas al cunoașterii, într-o casă din Germania s-au strâns 12 înțelepți...Zi și noapte, vegheau în jurul patului unui...unei...Nu știu cum să-ți zic: aparent, era un trup, vag, de copil...dar, de fapt, era o entitate transparentă, translucidă, precum meduzele sacre...foarte aproximativ antropomorfă...tot așa cum a fost și Dumnezeu-Hristos, la întrupare...Adu-ți aminte rugăciune către Fecioara Cosmică Eternă: „*carele pre Dumnezeu Cuvântul l-ai născut...*”. E greu de găsit o imagine mai semnificativă, decât cea din rugăciunea **Cuvine-se cu-adevărat!** Da, și Hristos a fost, în definitiv, o întrupare eterică...foarte aproximativ materializată...care a adunat, în jurul său, la Bethlehem și, apoi, la Ierusalim, centrul răului și orbirii din lume... - ...Hristos, ca și întrupatul Christian Rosenkreuz (prima sa întrupare a fost concomitentă cu Misteriul Golgotei!), a adunat, cum îți ziceam, în jurul său, numai Maeștrii Înțelepciunii Esoterice: „**Magii**” (**PATRU!**) antropomorfi, „**Păstori**” (conducătorii neamurilor mistice ale Terrei...), tot antropomorfi...dar și entități spirituale non-antropomorfe, numite, de evangheliști, „**Boul**” (de fapt, **Zeul-Taur**, al Apelor Terrei!), „**Asinul**” (de fapt, entitatea duală ormuzdian-ahrimanică...numită, de persani, în necunoștință de cauză, sau pentru simplificare metafizică - **Zoroastru-Zarathustra!**)...”**Turmele**”...de fapt, înțelepții și vizionarii lumii...Ei, și cei 12 înțelepți, strânși în acea casă din Germania, în veacul al XIII-lea, au fost aleși în mod profund vizionar. Se zice, de către rozicrucieni, că: „*În acea epocă, se ajunsese la nivelul cel mai de jos al vieții spirituale. Accesul spre lumile spirituale era atunci închis chiar și pentru cei mai evoluți. În acel moment, s-a reunit acest colegiu de înaltă spiritualitate într-un anumit loc din Europa, s-au reunit acei doisprezece bărbați care reprezentau chintesența întregii științe spirituale a timpului lor, precum și cele douăsprezece direcții de spiritualitate.*

În cadrul acestui colegiu de doisprezece, nu exista decât un fel de clarvedere bazată pe amintiri și o înțelepciune intelectuală. Cei șapte urmași ai celor șapte Rishi își reaminteau vechea lor înțelepciune, ceilalți cinci reprezentau înțelepciunea acumulată în cele cinci epoci de cultură postatlanteene. În felul acesta, cei doisprezece reprezentau întreaga înțelepciune atlanteană și postatlanteană. Al doisprezecelea era o persoană care avea, în cea mai mare măsură, o înțelepciune intelectuală proprie timpului său. El deținea, în mod rațional întreaga înțelepciune a timpului său, pe când ceilalți, care nu aveau nici ei o viziune directă în spiritual, își primeau știința cufundându-se în amintirea încarnărilor lor anterioare...

...Însă punctul de plecare al unei culturi noi s-a putut contura numai după ce un al treisprezecelea a pătruns în mijlocul celor doisprezece. Acest al treisprezecelea nu era

nicidecum un savant în sensul acceptat la acea vreme. Era o individualitate care fusese încarnată pe vremea Misteriului de pe Golgota.

În încarnările ulterioare, el s-a pregătit pentru misiunea sa prin smerenie și printr-o viață de ferventă închinare lui Dumnezeu. Era un suflet mare, un om profund mistic, care se născuse cu aceste calități, nu le dobândise în acea vreme” .

După ce i-a transformat, al 13-lea, pe cei 12 „**Apostoli**”, în acumulatorii unei recapitulări a cunoștințelor spirituale, ale întregii umanități, până în veacul de blocaj, secolul al XIII-lea – Christian Rosenkreuz s-a transformat, pe el însuși, într-o entitate spirituală cu totul nouă și...să-i zicem așa...”**sintetic-recapitulativă**”...dar și în **izvorul unui proiect de deblocare spirituală a lumii, până în viitorul ei, relativ îndepărtat**...spre tot mai celeste viziuni și cunoașteri ale Duhului Umano-Divin! Rozicrucienii compară această metanoia a entității translucide, în spirit nou și dinamic-spiritual, cu...”**Drumul Damascului**”, cu Revelația Metanoică Paulină... Ceea ce el le revela, în felul acesta - cei doisprezece “**ingerau**”, cu o conștiințiozitate exemplară, la nivelul corpului lor eteric...căci considerau că aceste revelații exprimă adevăratul creștinism, sinteza și culmea absolută a tuturor religiilor post-atlanteene...Dar ei înșiși au putut vedea-“**vizionariza**” deosebirea între adevăratul creștinism, cel esoteric, și creștinismul care se practica, în vremurile acelea, care nu se deosebesc de cele în care trăim...decât, cel mai probabil, printr-o decădere spiritual sporită...-Și vom tot cădea spiritual? Până când? Până la acel “**Sfârșit al Lumii**”!?

-Nu, nu: “**acel**”! Sfârșitul **ACESTEI** lumi este absolut logic și de dorit! În ce privește neoprirea progresivității regresiei moral-spirituale - se pare că nu este nici iminent, nici ireversibil. După ce entitatea, numită “**Christian Rosenkreuz**” și bănuită a fi o întrupare paralelă a Dumnezeului-Hristos, a dispărut în zona etericului, umanității i-a rămas să intuiască și “**vizionarizeze**” (prin misticii ei!), ceva numit, îndeobște, în mod greșit și esoteric: “**rest al corpului eteric rosenkreuz-ian**”...De fapt, este manifestarea entității eterice “**Christian Rosenkreuz**”, cu valențe incredibil și inimaginabil de expresive, pentru zona noastră, cea grosolan material...

-Și, după ce a murit, s-a mai reîncarnat, acest Christian Rosenkreuz? – întrebă, perplex, dar, oarecum, și neîncrezător, ucenicul.

-Sigur că da! S-a reîncarnat din veac în veac, acest ritm de reîncarnare (ca și denumirea lui, de Christian Rosenkreuz, de altfel!), a început din veacul al XIV-lea! Se zice că și **contele de Saint Germain** este o reîncarnare a lui Christian Rosenkreuz. Mă rog. Eu am îndoielile mele! Pretenții de soiul ăsta ar fi avut, se pare, și contele de Cagliostro, pe numele-i adevărat: **Joseph Balsamo**...despre ăsta din urmă, cel puțin, azi, se știe cu precizie, că era un escroc patentat și autentic! Dar, în ultima vreme, se zice că, din pricină că vede cum proiectările sale, în eteric, sunt amânate, de zona tot mai non-fluidă, tot mai cleios-mlăștinoasă, a materialității, Christian Rosenkreuz se întrupează din ce în ce mai des...

-Și e bine că se „**demonetizează**”, astfel, ființa lui - pentru „**vulgul-plebe**”?

-Să știi, tinere (dacă n-ai putut înțelege până acum, din atâtea alte discuții ale noastre...), că Dumnezeu nu se „**demonetizează**”, în veci! Dacă tu nu te plictisești văzând frumusețile natural-ireale, ale lumii noastre, „**reale**” – înmulțește constatările entuziasmului tău mistic, cu, să zicem, un miliard...și te vei convinge, singur (foarte aproximativ, firește, și strict după model umano-terestru decadent!), că te situezi, încă, în „**turma ignoranților**”! Mai ai mu-u-ult, tare mult de învățat...și constat că nu ți s-au dezvoltat, deloc, facultățile **VIZIONARE**, fără de care nu-l vei putea percepe, clar și revelatoriu, pe Dumnezeu-Hristos, reîncarnat eteric, atunci când (**și vremea asta este incredibil de aproape!**) se va pogori, din nou, pe Pământ...

Ucenicul lăsă nasul în pământ...iar Maestrul izbucni într-un hohot de râs...demiurgic!

-În viața ta să nu uiți, amice – îl apostrofă Maestrul pe ucenic – că **primul semn al reîncarnării, sub formă eterică, a lui Hristos-Dumnezeu, în acest veac, va fi transformarea celui rău, în prost...**

FII BUN!

FII FRUMOS ȘI SENIN LA SUFLET! – ...restul depinde mai puțin de tine...

120-FLORI ȘI SPINI

...Într-o dimineață, lui Visarion i-a crescut, din coșul pieptului, o mlădiță...așa, ca o mână stranie, dar fascinantă, îndreptată, parcă, acuzator, spre lume...

În următoarele ceasuri, mlădița a înflorit: pe-o parte, se deschideau, pe ea, luminoase flori de măr, pe cealaltă, flori plutitoare, evanescente de prun...

Visarion, pentru a asigura buna respirație a florilor care-i creșteau din piept, stătea, zi și noapte, numai pe prisma casei lui. Nu mai îndrăzne să mai intre în beznele casei lui. Stătea acolo, **pe prispă**, și tăcea...

Toți poeții profesioniști, din orașele apropiate, din metropole, ba chiar din anumite zone ale lumii - veneau, aproape că năvăleau, acum, la casa lui Visarion, ca să alcătuiască delicate haiku-uri. Unii chiar reușeau, câte ceva...

Dar, după vreo lună, în locul florilor, care se scuturaseră, toate... - ...din mlădița crescută în pieptul lui Visarion, au răsarit ghemotoace sălbătice, barbare, de spini...spini, și ei, cu flori mirifice, parcă astrale - dar..."*ne-poetice*".

Atunci, cu regret, poeții au început să plece, unul câte unul, întorcându-se la casele și la treburile lor suave...

Numai unul a rămas, și a scris **Epopeea Spinului**...un fel de *Nouă Evanghelie* florală, despre Calvar, despre frumusețea mistică a martirajului...

Visarion, după ce tăcuse atâta vreme, acum deschise gura și zise:

-Numai tu ești Poetul, pentru că numai tu ai înțeles esența lumii, esența vieții și Măreția De Vis, ascunsă și luminată mistic, în umbra Spinului...! Numai tu ai înțeles **Sacralitatea Duală a Trandafirului Cosmic!**

Poetul, cel rămas singur, la casa lui Visarion - a zâmbit, vag...dar nu și-a întrerupt lucrul la **Epopeea** sa.

Visarion a îngenunchat pe prispă: a recunoscut, în făptura celui ce scria **Epopeea Spinului** – pe Singurul Poet Autentic al Universului: **pe Răstignitul de sub Cupola Regală A Roșului Trandafir – HRISTOS IISUS!**

121-PLOILE

...Erau un oraș ca toate orașele, cu case ca toate...blocurile, și cu o stradă prin mijloc, ca toate străzile. Orașul - nici mai cuminte, nici mai nebun decât alte orașe – iar strada nu era nici mai surdă, nici mai atentă la faptele lumii...decât aiurea,-n lumea asta.

Pe carosabil, se îngrămădiseră atâtea mașini, de se blocau unele pe altele... - ...încât ziceai că, până la sfârșitul lumii, toate aceste mașinării vor rămâne înghețate, toate, ca-n vitrina unui muzeu... – ...iar pe trotuare, roiau, fără drum ori rost (ca albinele fără de stup..) oameni mohorâți, rebegiți de frigul iernii: se scuturau, din când în când (precum câinii, de păduchi...) - și bolboroseau, ca nebunii, într-una, de unii singuri, la celulare...de parcă inventaseră o rugăciune (rotitoare în jurul cozii...), către **Suprema Demență Cosmică**...o rugăciune absurdă, pe care o bolboroseau într-una, ca pe-o mantră diabolică, năucitoare...

Numai în colțul dinspre piața orașului, un bătrân, încotoșmănat cu două cojoace rupte pe el (îmbrăcate unul peste altul), stătea pe un scaun, pe trotuar, în plin ger... - ...având, de-a stânga și de-a dreapta lui, două coșuri: dintr-unul vindea lozuri, din celălalt – semințe de floarea-soarelui. Vindea, deci, pe de-o parte, iluzii – iar pe de cealaltă parte, hrana curată a păsărilor...Dar păsările se pogorau, din când în când, să apuce, iute, cu ciocul, câte-o sămânță din coș... – ...iar faptul că, pe celelalte, moșul le vindea unor stafii, cică vii...părea să nu le deranjeze prea mult...ba, pare-mi-se, chiar erau înveselite, de așa soi de negoț hoț, fără moț...
...Deodată, din cer începu să plouă cu oase... Nu toate oasele, însă, la fel... - ...și nici ploaia nu ploua peste tot, la fel. Peste mașini și peste nebunii bolborositori, cădeau câtumai bodolanele, mai să le spargă acoperișurile de tablă, parbrizurile și capetele...peste alții, dintre puținii care nu boboroseau, ci-și adunau și strângeau, la piept, hainele zdrențăroase și necazurile încă și mai zdrențuite – ploua doar cu oscioare...mici, cât niște zaruri...!

Moșul cel cu lozurile și semințele (...care se alesese, și el, cu vreo câteva oscioare...) - spuse, în surdină, parcă numai pentru el...știind că nici măcar în fața acestei întâmplări, cu totul ieșită din fire, nu-l va asculta nimeni...tot așa cum, de 2.000 de ani, nebunii balamucului planetar nu-și ascultau, ori nu-și auzeau – dumnezeul:

-Ehei, se vede treaba că strămoșii noștri s-au săturat să ne tot privească, din cerurile luminii, prostia noastră neguroasă, și nebunia, și trufia neghioabă...și, de-acolo, de sus, au început să zvârle cu sfintele lor ciolane, peste capetele noastre cele seci...

Un bărbat zgribulit, care încasase, și el, doar niște oscioare, peste cap, se cam răsti la moș:

-Degeaba-ți bați gura, moșule...nimeni dintre demenții ăștia, care forfotesc pe aici, ținând-o tot într-o isterie, precum furnicile cu mușuroiul stricat... - ...nu ascultă pe nimeni, nu se aude decât pe sine și prostiile-i proprii! – ...numai dacă-ar ploua cu bani de aur, poate că numai atunci s-ar trezi din somnul lor de moarte...și s-ar culca în alt somn, acela al diavolului...

Moșul nu era rău de scârbă...nu-l supăra tonul ridicat al bărbatului...pentru că, în definitiv, într-un ospiciu, niciun nebun n-are grija adaptării tonului, la auditoriu...poate că nici nu știe c-ar avea auditoriu:

-Deh, fiule, câte semne se dau, de-acolo, de sus...eu gândesc că Dumnezeu a făcut scurtă la mână, de-atâta semnalizare...știi, eu, în tinerețele mele, am lucrat la calea ferată...și, pe atunci, știam foarte bine încotro se duce trenul lumii...Dar, cât o fi El de Dumnezeu, mie-mi pare că s-a săturat de noi...așa că, după **ploaia cu oase**, chiar că va veni **ploaia cu sânge**...și, la urmă, **cea de foc**...asta-i!

Bărbatul dădu din bărbie, săltându-și-o în sus, a pagubă, dar și a neputință...

...Ploaia nu se oprea...și mă întreb dacă acum, când scriu aceste rânduri, s-o fi oprit...că dacă s-o fi oprit, e de rău...pentru că moșul știa ce știa, când zicea despre **ultimele două soiuri de ploi...ce vor veni, fără greș!**

122-„P.L.C.”

...Telefonul fixo-mobil (...era un mic dispozitiv, conectat la telefonul fix, dar cu care puteai vorbi, până la limita de 200 de metri depărtare de telefonul fix...) a răgăit o dată...și toate cele trei linii de pe ecranul lui (care semnalau faptul că-i încărcat...), au dispărut. Se decărcase – subit, total, definitiv.

Nu mai eram legat, prin nimic, de lumea asta. Stăteam în mijlocul garsonierei, cu o mână pe masă...și, deodată, pe tăblia goală a mesei a apărut un spiriduș, cu părul roșu ca focul...mi-a dat cu tifla, zeflemitor (adică: „***Da, vezi, prostănacule, și totuși noi existăm...!***”) – apoi, s-a topit în văzduh...

Am auzit, din pat, niște gemete voluptuoase...Când am privit spre pat, ca spre o insulă depărtată, din Pacific, acolo se zvârcolea o femeie goală, cu sâni albi precum razele lunii...am

privit mai atent: avea coadă de pește...despicată vajnic...și solzi pe rădăcina cozii...și când am dat să mă apropiu, s-a topit, și ea, ondina ori sirena (voluptuoasă și seducătoare!), în văzduhul care, parcă, dintr-odată, se înnoptase...în plină zi! Sau în ape, nevăzute de ochi omenesc...naiba mai știe...

Zâne, zmei, balauri, căpcăuni, vrăjitoare...toate cele (...visate...ori mințite, de năucii cu capul în nori...) mi s-au arătat pe rând, ca la o prezentare de modă... – și, tot așa, spontan și intempestiv, au dispărut, s-au retras în aerul sau în eterul lor, cel ocrotitor de magii și revelații străvechi...

...De după șifonier ieși, apoi, un vrăjitor, un mag, ceva...teribil sfrijit și cu barba albă, înalt și înfășurat într-o mantie presărată cu stele...M-a privit muștrător, molfăind din buzele-i de câmilă, care flota și flutura, grotesc, deasupra unei adevărate mări moarte: un vid desăvârșit de dinți, în gura lui (...asta am constatat-o, mai bine, când a început să vorbească clefăiască...):

-Vezi? Toate e la locul lor...

-Toate **sunt** la... – automat, ca profesor de Română, eram pus pe corectat vorbirea...

-Nu! Așa se vorbește în lumea noastră! – bubui sfrijitul mag.

-Rău... – murmurai eu.

-Rău, bine – asta e! Te înveți, de-acuma, cu noi! Nu mai ai unde coti, cum ocoli...nu mai merge cu eschivările!

-Tovarășe mag, ești, cumva, membru de partid? Că tare bine-l mai imiți, în exprimare, pe secretarul nostru de partid...

-Gura, secătură! Șarpe veninos...chiaburule! – tună, din nou magul cel înstelat, către mine. Te conformezi hotărârilor Congresului al XXX-lea al P.L.C., și scapi...altfel, o mie de ani vei zace în beznă și lanțuri...de-ți va place și ție...

-...**Zăcea...plăcea**... – murmurai, iarăși, involuntar.

-Tembelule! Ține-ți fleanca! Te prefac într-un bolovan, dacă mai comentezi! La noi numai ascuți și îndeplinești sarcinile! Aici **noi** stabilim limba, nu voi, această pătură otrăvită și periculoasă, de contrarevoluționari, de șerpi otrăviți, criminali anti-„**P.L.C.**”! – se oțărî, la mine, sfrijitul bărbos și stelos.

-Păi...

-Nici un păi!

-Dar, măcar, explică-mi ce-i aia „**P.L.C.**”... – aproape mă rugai, smerit de tot.

-„**P.L.C.**”? Nici măcar atât nu știi?! – se îngrozi magul, de ignoranța mea uluitoare, incredibilă.

-Nu... – mă umilii de ignoranța mea crasă...grasă...

Solemn, „**stelosul**” îmi zise, completându-mi cunoștințele mele firave și găunoase, precum șvaițerul:

-Lasă că-ți facem noi, aici, re-educare politică! – de n-o să fii bucuros...și-ai să pricepi!

-Mersi... – îngânai eu, nefericit, pierdut...

Magul „**stelos**” nu ținu cont de mulțumirile mele, și continuă, rituos:

-...„**P.L.C.**” înseamnă „**Partidul Lumii Celeilalte**”, sabotorule!

-Aoleu! – mă apucau eu de cap și-mi acoperii ochii, a deznădejde ultimă. Doamne! Ce-mi făcuși? Nici aici n-am scăpat? Și pe lumea ailaltă, tot așa...? Partide, congrese, hotărâri...sarcini...de nouă luni jumate...cincinale în patru ani și...

-Da! În sfârșit, ai înțeles! Lasă, că te dai tu pe brazdă, neamule! – exultă (făcându-mi chiar cu ochiul, complice și bătădărește...) magul „**steloso-bărbos**” și înfricoșător de sfrijit. Altfel...pușcăria iadului te mănâncă...ai să vezi! – triumfă, la modul final, vizitatorul meu inopinat.

...Chiar în acel moment sună cineva la ușa mea...

Scăpasem de dracul de „*P.L.C.*”.. - ...și mă întorceam, șoldiș, deprimat... - ...să dau față, iarăși, cu ...tată-su!

123-PLANETA IDIOȚILOR

...”*Trăim în cea mai bună dintre lumile posibile, fiecare în parte, la timpul respectiv*” – zicea **GOTTFRIED LEIBNIZ**⁹⁸ (n. 1 iulie 1646, Leipzig, d. 14 noiembrie 1716, Hanovra). Parol, neamțule? Mare idiot vei mai fi fost! Poate chiar, “*la timpul respectiv*” – vei fi fost **Starostele Idioților** acestei planete!

Adică, al Egoiștilor Meschini, Orgolioși, Lași, Cruzei, Trădători, Aroganți și...peste orișice măsură de...**PROȘTI!**

Căci, știut este, **prostul** e și **rău!** Asta, în mod automat, **de la un moment dat...**!

...Oamenii (specia dominantă pe **Planeta Idioților!**), chinuie și schilodesc șiucid toate ființele non-umane, **absolut nevinovate**; e drept că imbecilii de oameni seucid și se schilodesc și se jefuiesc și între ei... – ...deși au aflat că-i pândesc, din umbră, alte specii, neidiotate și mult mai vechi și inteligente, să le “**sufle**” supremația intelectuală și autoritară, pe această planetă stranie și nesfârșit de jalnică.

Măcar de și-ar mânca (...după ce l-ar ucid!) adversarul...pe care, de cele mai multe ori, îl ucid “**în orb**”, pentru că nu-l știu și nici măcar nu-l văd...de când s-au inventat pușca, pistolul, bombele, avioanele, rachetele, sateliții...

...Dar triburile de canibali (“**necivilizații**”...statorniciți într-o epocă edenico-paradisioacă, aceea a pietrei neșlefuite...”**neoliticul**”...) s-au împuținat...îngrijorător!

Da, “**necivilizații**” – pentru că, din acest punct de vedere gastronomic, ei se împart (cu de la sine putere!), în: “**civilizați**” (ăia mai absurzi și mai periculos-parșivo-ucigași!) și...”**necivilizați**” (ăia mai logici și mai practici, caracterizați printr-un minim bun-simț!).

Evident, dreptul la clasificări, legi etc. îl au numai...”**civilizații/supercivilizații**” – adică, cei cu pornirile cele mai pregnante, de criminali senini, de rechini imbecili...încă de la **Imperiul Antic Roman** încoace (**Imperiul Antic Roman - Culmea Crimei Antice, pe Planeta Idioților...**) - pentru că azi, acest **Imperiul Antic al Jafului și Crimei** este întrecut, astronomic, de alte...”**culmi**”... - ...”**culmi**” cu nume deosebit de solemne, trimițând, prin sonoritate și semantic, la adevărate “**Colegii ale Crimei**”, “**Confrerii ale Jafului la Drumul Mare**”: Uniunea Europeană, Statele Unite ale Americii, Tratatul Nord-Atlantic... -...Uniunea Mondială a Feministelor...Multi(Supra-) naționalele Catastrofei Terestre...

...Când e vorba de frații lor, “**civilizații**” din alte specii, aplică, totuși, **asasinatul urmat de îngurgitare**...având drept consecință, prin exces, regurgitarea...

...Cum am nimerit eu, pe această Planetă a Idioților Violenți? Habar n-am. Din întâmplare, precum “**Micul Prinț**”...probabil.

De cum am aterizat, forțat, aici, cu “**aerospațiala**” mea atemporală, am căscat ochii de uimire, cât pe ce să-mi sară din orbite... - ...uimire dusă până la perplexitate!

Dacă pe celelalte planete, vizitate de mine (**vara și planeta!**), locuitorii n-au nevoie de conducerea nimănui, ci au demnitatea de a-și face, fiecare, treaba și datoria – aici, pe nefericita asta de palmă de pământ, locuitorii îi mint, îi jupoaie, îi măcelăresc, pe cei slabi (animale sau oameni)... - ...și se roagă, în genunchi și cu mare bucurie, aproape extatică, să fie conduși, mințiți, jupuiți, măcelăriți etc., de **alții**...de cei mai mari și mai înverșunați

⁹⁸ -**GOTTFRIED WILHELM FREIHERR VON LEIBNIZ** (n. 1 iulie 1646, Leipzig, d. 14 noiembrie 1716, Hanovra) a fost un filozof și matematician german, unul din cei mai importanți filozofi de la sfârșitul secolului al XVII-lea și începutul celui de al XVIII-lea, unul din întemeietorii iluminismului german. În matematică, Leibniz a introdus termenul de “**funcție**” (1694), pe care l-a folosit pentru a descrie o cantitate dependentă de o curbă. Alături de Newton, Leibniz este considerat fondatorul analizei matematice moderne.

prădători “*semeni*”, dintre acești “*alții*”... “*nobili prădători*”, care nu-s cu nimic mai breji ori distinși decât ei, cei “*de jos*” (... “*JOS*”, pentru că acolo preferă să stea, prosternați prostește!)...cel mult, mai șmecheri și mai oribili “*distinși*”, dintre asasinii **Planetei Idioților!**

Că le zice (de fapt, le zic, instalații cei “*de jos*”!): **regi, președinți, împărați...multinaționale**...scopul lor este, mereu, același, ca și condiția și statutul: **statutul/condiția** e/sunt de impostori (obraznici și tiranici!), iar **scopul** este asasinatul în masă, pentru a grămădi, în poala lor, obiectele celor asasinați, ori doar jefuiți (și ceva mai târziu, **abia** - și asasinați..!) de ei...

Se zice că rasa albă a locuitorilor **Planetei Idioților** este superioară celorlalte, prin setea și neliniștea permanentă, “*de cunoaștere*”: da, s-au mișcat mai mult, pe planetă, dar nu ca să cunoască (întru propășirea spiritului...) – ci ca să merite și să pretindă titlul de “*campioni ai jafului și ai crimei*”...stingând seminții mult mai vrednice, decât seminția lor, a celor din “*rasa albă*”...

A ști să vorbești, pe alte planete, este o mândrie și o demnitate regală și dumnezeiască... - ...pe **Planeta Idioților**, însă, **ESTE O RUȘINE CUVÂNTUL**: “*nu să vorbești, ci să ciordești*”...pe muțește, dacă te pricepi...dacă nu, te hăpăie altul...asta-i Legea...ca la **RECHINII CEI VECHI**... “*misticii*”, dimpreună cu **CREVEȚII, CRABII, “FURNICA DE PE MARTE”**... etc...și nu cea din urmă “*mistică*”... “*cea mai “mistică”*: “*Coana*” **CARACATIȚĂ**”⁹⁹!

⁹⁹-**a-RECHINUL GOBLIN** – vârsta – **118 milioane de ani**. rechinul Goblin trăiește pe fundul oceanului și foarte rar se încumetă să-și părăsească habitatul. De aceea, oamenii au văzut acest rechin de foarte puține ori, deși cutreieră oceanele, de peste 100 de milioane de ani.

b-“FURNICA DE PE MARTE” – vârsta – **120 de milioane de ani**. Singura creatură terestră din acest top, “*Furnica de pe Marte*” este probabil una dintre primele descendente ale furnicilor din ziua de astăzi. *Martialis heureka* nu a reprezentat doar descoperirea unei noi specii de furnică, ci și un gen cu totul nou și o nouă subfamilie, una primitivă, preistorică, una care a existat acum 120 de milioane de ani, la începutul evoluției furnicilor. Până în prezent, oamenii de știință au descoperit un singur exemplar din această specie, în resturile de vegetație moartă de pe solul pădurii amazoniene, din zona Empresa Brasileira de Pesquisa Agropecuaria, din Brazilia.

c- RECHINUL GULERAT – vârsta – **150 de milioane de ani** - La fel ca rechinul Goblin, rechinul gulerat este o specie abisală, trăind pe fundul oceanului și, deși sunt capturați uneori din greșeală, sunt văzuți foarte rar de oameni.

d- STURIONUL – vârsta – **200 de milioane de ani** - este de fapt un termen generic pentru mai multe specii, care au existat în ultimii 200 de milioane de ani (morun, nisetru, păstrugă, cegă, sip, viză, calugă etc). Însă, în ciuda vârstei și rezistenței, aproape toate speciile de sturion sunt amenințate cu dispariția, din pricina celui mai mare prădător al ei: omul.

e- CREVEȚELE POTCOAVA – vârsta – **200 de milioane de ani** - Cea mai veche specie de crevette. Acesta a scăpat neatins de evoluție și nu s-a schimbat deloc în ultimii 200 de milioane de ani. Știm asta, deoarece fosilele găsite de arheologi arată identic cu creveții-potcoavă care înnoată în oceanele lumii, în prezent.

f- CREVEȚELE MORMOLOC – vârsta – **220 de milioane de ani** - Chiar dacă această specie cutreieră pământul de peste 200 de milioane de ani, este clasificată ca fiind pe cale de dispariție. Își va încheia, oare, existența, înainte de generația actuală de oameni? Poate că nu. În 2010, oamenii de știință au descoperit o trăsătură unică, ce oferă acestor creaturi o șansă la supraviețuire. Se pare că ouăle lor pot sta, uscate și latent, pentru perioade foarte lungi de timp, și pot “*învia*”, când sunt rehidratate.

g- LAMPETRA/LAMPRETA – vârsta – **360 de milioane de ani** - Lampetra, cunoscută și sub numele de petromizon, chiscar, hadină sau sugaci, este un pește-parazit, asemănător cu țiparul. Acest sugaci are o gură circular, dotată cu zeci de dinți ascuțiți, folosiți să străpungă solzii peștilor, pentru a le suge sângele. Acest vampir maritim înnoată în apele Pământului încă din Paleozoic. În 2006, oamenii de știință au studiat o fosilă veche de 360 de milioane de ani și au descoperit că era, în esență, la fel ca lampetrele din ziua de azi.

h- CELACANTUL – vârsta – **360 de milioane de ani** - Celacantul a fost considerat un animal dispărut. Dispărut de milioane de ani chiar. Asta, până în 1938, când am găsit unul. De atunci, oamenii de știință au studiat acest pește, extrem de rar și pe cale de dispariție, cu mare interes, deoarece acesta este foarte asemănător cu peștii din care au evoluat primele vertebrate terestre. Este unul dintre puținele specii de animale, și singura care încă mai există, care ne poate ajuta să înțelegem modul în care a evoluat...ei bine, cam orice animal.

E drept, pe **Planeta Idioților** s-a încins, de mult, o “*horă a morții*”, prin încercarea de eliminare, totală și definitivă, a...**adversarului întru vechime și autoritate “nobiliar-prădătoare”!**

Mândria, Demnitatea și Eroismul constau, pe **Planeta Idioților**, în cât mai multe scalpuri, atârinate la brâu...în cât mai multe capete, înfipite în parii de pus oalele la uscat...

...Pe alte planete, nimeni nu-i nebun (sau tâmpit...la alegere!) să-și ia în seamă și să facă rost de mai mult decât are el nevoie (fiziologică, de Duh etc.), pentru acel moment...

Aici, pe pârlita asta de planetă dementă, cea mai mare mândrie este să te împăunezi cu cât mai multe obiecte, jefuite (în mod samavolnic și nerușinat) de la cei mai harnici, ori mai vrednici decât tine... – ...obiecte absolut inutile și inutilizabile, într-o viață normal de om...

Locuitorii altor planete, vizitate de mine¹⁰⁰, au grijă să-i învețe, de mici, pe urmașii lor, să muncească, în mod demn...

Până și pe **Planeta Idioților**, **speciile celelalte decât omul** au grijă să-i învețe și ajute pe urmașii lor să învețe a trăi din strădania lor...păsările își învață puii să zboare, îi învață să afle semințe bune de mâncat etc...la fel moluștele, urșii, euglenele...nu, însă, și microorganismele, rude cu oamenii, ca funcție și concepție despre viață: microbii, virușii...păduchii (ăștia-s ceva mai mari și mai evidenți, dar nu-s chiar elefanți...iar năravul parazitismului îl au din naștere...).

Aici, pe **Planeta Idioților**, **părinții din specia umană sunt mândri, nevoie mare, tocmai când au posibilitatea de a-i crește pe urmașii lor, ca persoane care să nu știe să facă NIMIC** (decât, eventual, să-i păcălească pe frații lor, să ciordească de la frații lor...iar frații lor umani au, și ei, grija reciprocității respectării ticăloșiei) – deci, îi nasc pentru a deveni păduchi, paraziți înverșunați, absolut inutili...apărați de ceea ce părinții lor au avut nerușinarea să confecționeze, împotriva naturii: “*privilegii*”...privilegiile de a nu face nimic, privilegiile de a ucide fără teamă, privilegiile de a jefui nestingheriți...

i-CRABUL POTCOAVĂ – vârsta – 445 milioane de ani - Crabii potcoavă sunt printre cele mai cunoscute specii de “*fosile vii*”, care au rămas, practice, neschimbați, de o uimitoare perioadă de 445 de milioane de ani. În 2008, oamenii de știință canadieni au descoperit o fosilă din acea perioadă, cu toate că știam deja că această specie este una dintre cele mai vechi de pe pământ. Însă, noutatea a constatat în faptul că această fosilă a dovedit că specia este cu 100 de ani mai veche decât se credea anterior.

j- NAUTILUL – vârsta – 500 de milioane de ani - Jumătate de milion de ani. De atâta vreme nautilul trăiește pe Pământ, supraviețuind tuturor extincțiilor ce au resetat viața pe pământ, de-a lungul evoluției.

j- MEDUZA – vârsta – 505 milioane de ani - existau, chiar și acum peste jumătate de milion de ani. În 2007, cercetătorii de la Universitatea din Kansas au descoperit noi fosile de meduză, vechi de 505 milioane de ani, cu 200 de milioane de ani mai “*tinere*” decât știam anterior.

k- SPONGIERII – vârsta – 760 de milioane de ani - Nu ne este limpede care este vârsta reală a spongierilor, dar știm că sunt destul de bătrâni încât să fie considerați cele mai vechi creaturi de pe Pământ, în afara microorganismelor. Cea mai veche fosilă a unui burete de mare a fost descoperită anul trecut și datează de acum 760 de milioane de ani. Aceasta a bătut cu 25 de milioane de ani recordul unei alte fosile, descoperite în 2009. Asta ne face să credem că vom găsi fosile și mai vechi, însă un lucru este sigur: găsirea unei alte specii mai vechi decât spongierii este improbabilă, deoarece aceste organisme simple par să fie strămoșii unor forme mult mai complicate de viață, inclusiv a primelor animale multicelulare.

l- CARACATIȚELE - pe lângă abilitatea de a se camufla în apă, acestea pot elibera cerneală, pentru a distrage atenția prădătorilor, iar când sunt ținute în captivitate, găsesc căi pentru a evada. Așa se explică motivul pentru care biologul Martin Wells a crezut inițial că acestea sunt atât de diferite de alte forme de viață pământești, încât ar putea fi extraterestre. Iar un studiu publicat recent în revista “*Nature*” îi dă dreptate parțial. Oamenii de știință de la Universitatea din Chicago au studiat pentru 2,7 miliarde de “*litere*” ale codului genetic al caracatițelor, pentru prima dată în istorie, și au descoperit că **inteligenta acestora a evoluat mult mai repede decât în cazul altor specii, cu 230 de milioane de ani înaintea mamiferelor.**

“*Au fost primele ființe inteligente de pe planeta noastră*”, a declarat Sydney Brenner, profesor la Institutul de Știință și Tehnologie din Okinawa, care a participat la studiu.

Potrivit studiului, genomul caracatițelor este puțin mai mic decât cel uman, dar are cu până la 10.000 mai multe gene, care le dau abilitățile lor unice - Sursa: *Nature*, Data publicării: 14 August 2015.

¹⁰⁰ ...Că eu nu stau locului, degeaba, niciodată...nici cât să respir ca lumea!

Pentru a întări aceste “*privilegii*”, pentru “*puii*” lor umani, părinții inventează “*alegerea divină*”!

Adică, frate dragă, Dumnezeu n-ar avea altceva de făcut, decât să legalizeze furtul și omorul, sprijinind anumite familii...ale lui David, Solomon, Napoleonilor, Ludovicilor...Carolilor...ale lui Shang, Han, Liao Bang...

Și asta, în condițiile în care dumnezeul lor cel adevărat, Hristos Iisus, s-a ostenit până jos, la idioți, să le arate, ca la chiori, ca la circulație: “*așa da, așa nu*”...

Degeaba!

Ba, chiar l-au omorât, în chinuri groaznice, l-au răstignit, pe acest zeu, atât de înțelept și, mai ales, atât de generos: prostul nu-l suportă viu pe cel mai **deștept** și mai **bun** decât el...mai ales, **lângă** el... - **LEGE!!!**

...Dom'le, să-ți vină **Duhul Cosmic**, să stea, infinit răbdător, lângă duhoarea ta de om mincinos, ucigaș, hoț, ticălos, pentru a da (sau, cum se zice: “*a re-da*”!) speciei umane **starea de divinitate**...iar specia umană să-L hulească, să-L răstignească, să-L asasineze cu ură, pe **Duhul Cosmic**, generos cum nimeni altul... - ...**oare cât de imbecilă poate fi o specie, dacă răspunde cu crimă – ÎNCERCĂRII DE ÎNDUMNEZEIRE?**

Uite-atâta, cât de imbecilă a reușit să fie, până acum (cel puțin...) specia umano-terestră!

...Idioții sunt sortiți să moară idioți: **PROSTIA** n-are leac (aici, ca pretutindeni...dar dacă, pe alte planete, **Prostia** este o excepție rușinoasă, pe Planeta Idioților, Prostia este **LEGEA SUPREMEI MÂNDRII!**) - ...decât, poate, în “**CERUR!**”...adică, într-o viitoare stare, pe o viitoare treaptă existențială...

*

...Și toți, fără nicio excepție, vreți **Raiul Luminii Veșnice!** Vă-nghesuiți, agresivi, cu cuțitele-ntre dinți, urlând să vi se dea “*raiul*”, că numai voi și numai voi și numai...îl meritați!

Nu, imbecililor! Fiți orice: câini, cămile, licheni, gândaci, cremene ori huilă, pești, copaci, cărăbuși...fiți caracatițe chiar...și veți avea destul de mari șanse să populați **Raiul – Lumina Înțelegerii Dumnezeiești!** Dar **nu așa și nu acum**: înafară de **Sfântul Francisc de Assisi**, cel hulit și umilit (de către gloata maimuțelor humanoide!), dar și cel **EROIC ÎNTRU ÎNTELEGERE ȘI BUNĂTATE**... - ...singurul dintre oameni, care nu semăna **DELOC** cu **imbecilii-oameni**, și nici nu putea a ticăloșie, ipocrizie, lașitate, crimă umană...cel care vorbea cu animalele, respectuos și prietenos, lecuindu-le și compătimindu-le! – ...**niciun humanoid n-are dreptul să-și aducă duhoarea, nici măcar la milioane de ani-întuneric depărtare de Starea Spirituală de Rai!**

...Hristos s-a cam lămurit cu voi, imbecili criminal-umani: numai atunci când, în **Sfânta Lumină**, vor fi venit, spre slavă, **toate animalele și plantele instinctului și ale nevinovăției**...cât și ultimul **Bolovan-Cristal-de-Nevinovăție!** - ...numai atunci El, Hristosul Cel Pățit (din partea voastră...) va începe, probabil, să se gândească: “*Ce naiba să fac Eu cu liota asta urlătoare, de idioți incorigibili?!*”

124-CORCIRE HIBERNALĂ

...Un tânăr îi istorisea prietenului său unul dintre visele sale de noapte, cele mai recente:

...Se făcea că, pe întinsul câmpiei acoperite de zăpadă, naviga o corabie cu pânze...n-avea niciun matelot pe punte..., în schimb, avea altceva, mult mai prețios: o frumusețe...stranie...fascinată...unică!

-Ia te uită! – simulă amicul său o mirare, care lipsea, de fapt, cu desăvârșire (...de când îi povestea, oare, prietenul său de plictiseală, vise... - ...tot unul și unul, care de care mai bălțat?!). Și tu ce-ai făcut?

-M-am îndrăgostit de corabia aceea, care tăia nămeții, cu atâta eleganță, de lebedă...

-Hm...și? Cum s-a terminat visul?

-M-am căsătorit cu corabia-lebedă și, apoi...am făcut copii.

-Cu cine ai făcut copii?! – i se păru amicului a nu fi auzit bine.

-Cu **corabia-lebedă!** - ...cum: „**cu cine**”?!

-Ce vorbești? Păi, cum așa? Ce fel de copii ai putut face tu, om, cu o...corabie?

-Am putut, și încă cum...și în ce ritm debordant și cantitate: mii de... **bărcuțe!**

...Replica amicului?

Firește că n-a mai existat.

125-REPLICI PE MALUL APEI

...Pe malul apei Siretului, un tânăr înjura înfiorător...

Din spate, se auzi un glas:

-Salut, noule Demostene¹⁰¹! Repeți, cumva, discursul, pentru întâlnirea de diseară, cu iubita-ți?

Tânărul înjurător (profesionist, se vede treaba...) se întoarse, să vadă cine-i tulbura „**activitatea torențial-verbală**”: era un vechi amic, pe care nu-l mai întâlnise de mult...Rușinat de sumbra ipostază „**meteorologică**”, în care-l surprinsese vechiul amic, scăpă cu o replică pe măsură:

-Nu, e rugăciunea mea de dimineață...

Amicul nu se lasă, însă:

-Ehei, dar amarnic dumnezeu mai ai, de-i adresezi astfel de rugăciuni și în felul acesta...ori te pomenești că-i o nouă zeităte surdă, pe lângă celelalte, ale istoriei religiilor...? - ...dacă trebuie să consumi atâta energie și mâncărime de suflet, când i te adresezi...fără rezultat și răspuns!

-Nu-i dumnezeul meu amarnic, ci **eu** încerc să-l călesc pe el... – replică, ceva mai destins, tânărul cu „**gabarit depășit**”, la injurii...

-Aha...și te gândeai că apa duce mai repede vorbele tale, la sacra-le destinație...

Tânărul, simțindu-se de-acum sâcâit, nu glumă - dădu contrareplica, cam verde la față:

-Vezi, amice, să nu cumva să-mi schimb poștașul...adică, să nu mă mai adresez apei...

...ci mie!

-Mda...mormăi tânărul, acru.

-Păi, de asta te și căutam: m-au zvârlit în șomaj tehnic...deci, până și slujba de poștaș-vidanjour mi-e mai prielnică, decât să tai frunză la câini! – izbucni în hohote de râs veteranul său prieten.

126-CRIMA COSMICĂ

...Un pod peste o apă bătătoare, undeva, în Norvegia. Soarele a ucis pe cineva, din nou, din nou, din nou...: sângele crimei astrale se revărsa peste întreaga lume în lanțuri – lanțurile

¹⁰¹ -**DEMOSTENE** - cel mai ilustru dintre oratorii greci, apără independența patriei sale, în contra Macedonenilor - și se otrăvi, spre a nu cădea în mâinile dușmanilor: *Filipice, Olințiene, Discursul Coroanei* (385-322 a. Cr). Avea obiceiul să-și pregătească discursurile, vorbind către apele mării...Fusesse, cândva, bătătorit...!

făurite de ea însăși: lanțurile urii, lanțurile singurătății, lanțurile instinctelor barbare, nedresate și, în fiecare clipă, gata să devină complice ale Asasinului Soare.

În acest amurg înspăimântător, omul se simte o entitate strivită de batjocura zeilor sarcastici, sălbatici...Cerul (...care se retrage din toate, se furișează, culpabil și complice Soarelui Asasin, din fața privirilor deznădăjduite ale omului...) este ca un fel de „*fumoaie al crimei*”!

...**Omul din mijlocul podului** se ține cu mâinile de cap...este pregătit (...sau așa-i place să creadă...), în orice clipă, pentru gestul final și fatal: fascinant, este atras de sclipirile tulburi ale apei, care curgea încet, pe sub pod, de parcă ar aștepta saltul în neant al omului copleșit. **Omul din mijlocul podului** simte, pe clipă ce trece, că, din carnea și sângele său, năvălesc, îngrozite de ce văd „*înăuntru*” (cumplit abator de speranțe!) – ...umbre, umbre...milioane de umbre...care, apoi, se apucă să urle, parcă din temeliiile lumii, din pricina a ceea ce descoperă a fi acel, cu adevărat, atât de râvnit „*înafară*”!

El însuși este redus la **o umbră roșie, pe fond roșu**...

Nicăieri nu-i lume! – peste tot, **ABATOR**!

...Nimic nu i-a ieșit, în toată viața lui zbuciumată, de pictor „*independent*” (...ca și alți demenți geniali ai bazarului oribil, ca sfârșit de lume...bazarul veacului XIX: Vincent Van Gogh, Paul Gauguin, Toulouse-Lautrec, Paul Cezanne...), bântuit de experimente coloristice și formale absurde, sinucigaș...a ratat iubirea, **IUBIREA** („...*la-nceput, mai înainte de toți zeii, a fost Eros-Iubirea*”...¹⁰²)! - de câte ori s-ar fi putut ea împlini, a ratat-o!

...**Fecioara Divină** îi apare **omului celui din mijlocul podului** ca fiind un revers evanghelic: **Prostituata Divină**...datoriile la moșia sa din Ekely cresc...ipotecile pe moșie i se dublează...triplează...și el, pictorul de geniu, este cu totul neputincios, în fața năvalei Lupilor Negri! ...Mai mult și mai torturant: la capătul din zare al imensului pod, peste Styxul norvegian, doi tineri filistenii se plimbă, cu gesturi mecanice, repetate, tăcănit, la infinit...Un bărbat în negru și o fată în negru, tăcuți și solemni, îi dau, parcă, prin înșeși mișcărilor lor mecanice, echidistante, ale mădularilor, lecția tiranică a unui echilibru artificial, de care n-a fost niciodată în stare...bielă-manivelă sau mașinărie de ceas asasinat, cu dalta și ciocanul...un-doi, un-doi...un-doi...un-doi...înnebunitor ritmul acesta de strigoi, de vampiri, de zombies...: un-doi, un-doi, un-doi...așa pășesc, ca la paradă (...**omul din mijlocul podului** nu suferise, niciodată, armata și absurdul mecanicii ei criminale...îl îngrozea, incredibil, coșmaresc, agonia marșurilor, a mișcărilor comandate, **TOATE**, dinafară!), pe podul morții și groazei, cele două păpuși umane...funebrele două păpuși umane...tinere și matusalemice, în același timp...ba nu, mecanismele n-au vârstă, n-au ani, n-au viață...viața...unde e viața?...unde e Dumnezeuul Vieții? - ...”**Nicăieri!**” – în triluri exasperante și batjocoritoare, îi răspunde cerul-contrabandist de moarte...”**Nicăieri!**” – în triluri batjocoritoare, îi mugește, în urechi, apa tulbure, cu reflexe de mlaștină infernală...”**Nicăieri!**” - îi scoate ochii, cu degetele lui înghețate, amurgul vântos...șiroaie de sânge i se scurg pe obraji omului singur...a orbit, a orbit, a orbit de atâta tăcere a mecanismelor lumii care nu mai există...asasinatul lumii a avut loc cu mii și milioane de ani în urmă, și nimeni n-a băgat de seamă, el, **omul din mijlocul podului**, este primul blestemat să-și dea seama de acest oribil, cosmic asasinat...tac-tac-tac...tac-tac-tac...bat, neîndurătoare, pe pod, tocurele celor doi tineri ciocli...un **bărbat cioclu** și o **femeie-cioclu**...!

...Se aude, atunci, în univers, **UN URLET CUMPLIT, ISTERIC ȘI RUPT COMPLET DE RĂDĂCINILE NĂDEJDII**... - ...un urlet care zguduie firmamentul și scutură stelele, le scutură de tot...de zguri ori de polen...un urlet care nu aparține **omului din mijlocul podului**, ci este urletul de groază al tuturor ființelor, create de un demon bătrân și pervers...create fără de voia lor, și, apoi, semănate, și împrăștiate, și depărtate, din ce în ce mai mult, până la

¹⁰² -**HESIOD** (aprox. sec. al VIII-lea î.Hr., Beotia) – *Theogonia*.

distanțe astronomice, una de alta, pentru ca Adevărul Crimei să rămână, veșnic, neîmpărțășit, în univers...Adevărul Crimei să rămână monopolul zeilor-năluci, al zeilor însângerați la gură (...în şuvoaie mereu îngroșate, le curg bale negre, ca păcura, pe la colțurile gurilor lor cavernoase...) – ...însângerați de sângele înnegrit al acestor creaturi...create și, pe rând, asasinate și îngurgitate, apoi - ...una câte una, una câte una, una câte una... - de către cavernele gurilor regale, zieiști...imperial-cosmice...un urllet inuman, un urllet perfect uman...dar un urllet proferat de toate câte sunt gonite din om, ceas de ceas, clipă de clipă...!
 ...După două ceasuri de febră a groazei, epuizat de groază, **EDVARD MUNCH**¹⁰³ se duce acasă, vindecat, temporar (...adică, pentru câteva ceasuri...) de frigurile singurătății, să-și picteze, **direct pe pânză**, horele nălucilor demente, paralizante, amenințătoare... - ...cumplit premonitorii...

127-EXPERIENȚA

...O viață întreagă de boli cumplite, de suferințe și chinuri neînchipuite, de catastrofe morale și fizice...

„*Dacă așa ceva se poate numi viață...*” – vor zice toți, fără discriminare, de rasă, sex și intelect.

Ajuns (singur, de toți părăsit...), pe patul de moarte (...de unii – compătimit, la modul pur declamativ! - ...dar, de cei mai mulți – cu infinită aroganță și suficiență imbecilă - disprețuit...) – „*ghinionistul sorții*” murmură, cu fața-n sus, pe mindirul de paie - cu ochii larg deschiși, întrevăzând cerul, prin tavanul crăpat, al colibei sărace, care-i cunoscuse toate zvârcolirile vieții:

¹⁰³ -**EDVARD MUNCH** (/mʊŋk/, n. 12 decembrie 1863, Løten, Norvegia – d. 23 ianuarie 1944, Ekely, Oslo) a fost un pictor norvegian, unul dintre pionierii artei moderne, considerat precursor al expresionismului, mai cu seamă un reprezentant al tradiției artistice europene decât a celei norvegiene. A fost prin natura sa un solitar, dar, paradoxal, l-au interesat foarte mult relațiile interumane, care vor reprezenta esența creației sale.

Edvard Munch se naște la 12 decembrie 1863 la Løten, în județul norvegian Hedmark. În 1881 intră la Școala Regală de Desen din Christiania (astăzi Oslo) și se formează sub îndrumarea sculptorului Julius Middelthun. În 1882 frecventează atelierul lui Christia Krohg și cursurile în aer liber conduse de Fritz Thaulow. Thaulow, apreciind talentul lui Munch, se hotărăște să-i finanțeze o călătorie la Anvers și Paris. Pleacă în 1885 la Paris, unde rămâne timp de patru săptămâni, și ia contact cu cercurile artistice pariziene, fiind uimit de pictorii impresionisti. În 1889 organizează la Christiania prima sa expoziție personală iar în 1892 participă la expoziția Asociației Artiștilor Berlinezi. În Berlin, realizează primele gravuri și litografii. În timpul următoarei călătorii la Paris (1896) își expune lucrările la Salonul Artiștilor Independenți și la galeria Bing. Munch se îndepărtează de limbajul artistic impresionist, fiind mai interesat de valorile decorative și de expresivitatea liniilor. În cadrul expoziției *Secesiunii* din Berlin (1902) expune 22 tablouri din ciclul *Frize de viață*. La Berlin, face primii pași în domeniul graficii și execută în special *acvaforte* și litografii. În toamna anului 1908, se internează într-o clinică din Copenhaga, din cauza unei accentuate depresii afective. În 1910 începe lucrările de decorare a Universității din Christiania. Timp de șapte ani pictează 11 pânze monumentale care ilustrează forțele eterne, dătătoare de viață: *Soarele Istoria*, *Alma Mater* (Universitatea, simbolul Științei). Între timp, - după 1933 - în Germania, autoritățile naziste îi consideră operele drept "*degenerate*" și sunt retrase din muzeele germane. În perioada de ocupație a Norvegiei, Munch trăiește retras pe moșia sa Ekely din Oslo, unde moare la 23 ianuarie 1944, la o lună după ce împlinise 80 de ani.

...Pictând tabloul *Țipătul*, Edvard Munch pătrunde în lumea fricii și a singurătății. În prim plan țipă un om, al cărui trup contorsionat convulsiv și gestul mâinilor care cuprind capul trădează o spaimă nemăsurată. Chipul gâlbui se armonizează cu craniul cadaveric. Culorile mediului simbolizează starea psihică a personajului, albastrul întunecat reține glasul sfâșietor și-l reflectă cu ecou într-un golf larg, până sub cerul strălucitor, de un roșu sângieru. În afara tabloului reprodus aici, de altfel cel mai cunoscut și care se găsea în Galeria Națională din Oslo, de unde a fost furat, mai există alte cincizeci versiuni diferite ale *Țipătului*. Originalul furat a fost găsit în 2006. A patra versiune a tabloului este pictura care a fost licitată la cel mai ridicat preț din lume, fiind adjudecată la 119.922.500\$ în cadrul unei licitații organizate la 2 mai 2012).

-Cel puțin, am trăit. Am trăit și lumea asta. Cu intensitate maximă am trăit-o - sorbind trezitoarea, înviorătoarea cupă cu amărăciune, până la fund: fără nicio limită, fără nicio restricție, fără nicio omisiune...Onest, deschis...n-am mimat, n-am trișat pe nimeni și nimic. În felul acesta, am fost în stare, prin simplă deducție, să-mi dau seama și de existența părții celeilalte - cea senină și luminoasă...

Se opri o clipă, sufocat agonizant...apoi, sfârși, în șoaptă, cu seninătatea-i ultimă și, paradoxal, extrem de vie, ca o ultimă răbufnire vizibilă, de pălălaie a Focului Sacru - explozivă, atotacaparatoare, precum o sinteză atotvizionară, atotiluminatoare - supremă:

...O experiență, la urma urmei, interesantă și palpitantă, nu? Poate, doar, **puțin prea lungă**...

128-WALKIRIA¹⁰⁴

...Pe înnoptatul câmp deătălie, dar încă strălucind de sânge și de amintirea crudului joc al săbiilor, o Walkirie (...poate chiar Skuld...) se apropie de un trupul unui războinic agonizând – și-i murmură, ademenitor, la ureche:

-Am venit să-ți dau răsplata fericirii, viteaz războinic...vei merge, cu mine, chiar în Walhalla¹⁰⁵, la Odin...toți zeii te iubesc...vino cu mine...să vezi focul celest al dragostei și-al fericirii...

Războinicul întredeschise ochii, s-o vadă pe sfânta fecioară a sorții bățăliilor...și-i murmură acesteia, la rându-i:

-Dar unde erau zeii Walhallei, unde erai tu, sfântă fecioară neagră, atunci când aveam viață și tinerețe în mine...? - ...de ce nu m-au iubit niciodată zeii, cât am trăit...? - ...de ce nimeni nu m-a iubit, vreodată, în viață...? - ...abia acum când mor, și nu mai pot gusta iubirea, decât prin sufletul pe care mi-l iei, vii la mine și-mi cânti, precum ondinele și sirenele, și-mi dai mult târzie veste de dragoste...o, tu, sfântă și sublimă fecioară întârziată, mereu întârziată, pentru mine, precum și pentru atât de mulți dintre eroii pământului, orfani de dragoste, și ducându-se la luptă, nu din vitejie, ci ca la un surogat de nuntă...?

Ostenit de efortul cuvintelor, războinicul leșină...sângele lui, din ce în ce mai curios, se îmbulzea, prin răni, să vadă cerurile...apoi, sufletul său fu luat de Walkirie, în Walhalla...

...Nemuritorii Walhallei au uitat, se vede treaba, că oamenii n-au fost sortiți nemuririi...iar sufletul bea apa Lethei¹⁰⁶, spre a-și uita, cu totul, de neîmplinirile și amărăciunile trupului...

Dar, dacă sufletul uită de trup, trupul nu-și uită de sufletul, cel amarnic răstignit, într-o viață de om... - ...sufletul, oaspetele său (năzuos și egoist) - oaspete de câteva clipe, și acelea, deșerte de orice fericire...căci, se zice, fericirea este numai la zeii...

Monopol!

...Quintus Horatius Flaccus bine și cu folos grăia către om: „*Carpe diem!*”¹⁰⁷

...Adică: „*Smulge, cu forța, zeilor, acest monopol revoltător (și cotidian!) al...fericirii!*”

129-MINCIUNI ISTORICE

¹⁰⁴ -WALKIRIE - (în mitologia scandinavă) nume dat fiicelor lui Wotan, fecioare războinice și foarte frumoase, care hotărau soarta bățăliilor, cauzând moartea unora sau a altora dintre combatanți, potrivit voinței zeilor. Skuld este una dintre walkirii.

¹⁰⁵ - WALHALLA - constituie paradisul eroilor din mitologia nordică.

¹⁰⁶ - LETHE (în mitologia europeană) - fluviul Infernului ale cărui ape făceau să se uite trecutul.

¹⁰⁷ - „TRĂIEȘTE CLIPA!” Literar, această expresie face parte din versetul „*Carpe diem, quam minimum credula postero*”, în traducere: „*Trăiește clipa de azi și fii cât mai puțin încrezător în ziua de mâine*” (Horățiu, Ode I, 11, 8).

...Undeva, pe Valea Loarei, prin 1805 (după încoronarea, ca împărat, a lui Napoleon), niște tâlhari au jefuit și, apoi, l-au înjunghiat în piept, pe un biet tânăr, cam firav, dar chipeș și semeț (...însă, din păcate pentru el, prea bine îmbrăcat...) - ...de vreo 20 de ani.

Lângă bietul trup agonizant stătea doar valetul tânărului, care se prăvălise la pământ, blestemând încâlcit, ca un dement... - ...de cum văzuse că stăpânul său, căzut în sângele-i propriu, începuse să horcăie a moarte...

Când a venit poliția imperială, la fața locului, polițiștii (niște șmecheri, deveniți „*oameni ai legii*”, din foști contrabandiști și turnători de ocnă!) au vrut să scape de cadavru (deci, și de hârțogăraia din astfel de întâmplări tulburi...), azvârlindu-l în apele râului. Numai ofițerul lor, un vechi regalist, pe care nimeni nu se gândea, de ani buni, să-l mai avanseze... - ...nu era de acord cu această „*procedură de urgență*”.... Se apropie de valetul ucisului – și-l întreabă:

-Cine era stăpânul tău, omule?

Valetul pregetă câteva clipe...dar recunosc, în persoana ofițerului, un om cunoscut, și-și luă inima-n dinți, riscând:

-Domnule ofițer, putem să ne tragem, puțin, de-o parte...? - ...n-o să vă pară rău!

Ofițerul, la rândul lui, șovăi...se apropie, mai mult, de chipul valetului...și încremeni! „*Valetul*” nu era altcineva decât un cavaler regalist (unii ziceau că ar fi fost ducele X...), socotit, în vremea Revoluției, cam descreierat...alții îl numeau erou...voise s-o elibereze pe regină, de câteva ori (întâi de la Palatul Tuileries, apoi, din turnul Templului din Marais...), chiar din mijlocul viesparului iudeo-masonic „*revoluționar*”...

Deîndată, ofițerul luă poziția de drepti, în fața „*valetului*” (...fapt care-i uimi, la culme, pe escrocii săi subordonați...) – și-i răspunse, militărește, „*valetului*”:

-La ordinele înălțimii voastre!

Retrași într-o dumbravă umbroasă, care se întindea de-a lungul Loarei, se tot întindea, parcă la nesfârșit... - ...,„*valetul*” glăsui, în sfârșit:

-...A fost, domnule ofițer, regele Ludovic al XVII-lea, despre care lumea a crezut că a murit în închisoare...

-Dar cum... – începu ofițerul, dar „*valetul*” nu-l lăsă să-și isprăvească fraza:

-Toți m-ați crezut nebun...e drept că am dat greș în eliberarea Maiestății Sale Sacre, regina Maria Antoaneta...dar mi-am jurat, pe mormântul mamei, ca, măcar, în ce privește moștenitorul legal al tronului Franței, să nu dau greș...și, până azi, n-am dat...dar asupra Capețienilor atârnă un blestem...un blestem împotriva căruia nu am cum lupta...nu mă pot lua cu Dumnezeu de gât!

-Cum? **LUDOVIC AL XVII-LEA?** – rămase perplex ofițerul.¹⁰⁸

¹⁰⁸ -**LUDOVIC AL XVII-LEA** (franceză *Louis XVII*) este numele dat lui **Louis Charles de France** (27 martie 1785 - 8 iunie 1795), fiul lui Ludovic al XVI-lea și al Mariei Antoaneta, considerat de regaliști ca fiind rege al Franței de la moartea tatălui său din 1793.

După moartea acestuia, micul Louis Charles a fost smuls de către revoluționari din grija mamei și pus sub supravegherea lui Antoine Simon, un pantofar bețiv, temnicer al închisorii Temple. Acesta era unul din cei mai exaltați iacobini, recomandat pentru această slujbă de către înșiși liderii revoluției, Marat și Robespierre. Misiunea sa era să-l transforme pe micul Capet (nume dat în derâdere de către revoluționari familiei regale, care nu purta nume de familie, după acela al primului rege din dinastia omonimă) într-un bun cetățean al noii republici, să-l dezbrace de prejudecățile trecutului regal. Drept urmare, Simon a inițiat reeducarea micului prizonier. Mai întâi l-a privat de somn. Noaptea, după ce Louis Charles adormea, Simon îl trezea, strigându-l. După ce prințul dădea fuga la el, Simon îl trimitea înapoi cu un șut, strigându-i invective. Louis Charles a fost învățat să-și înjure familia, aristocrația și să-L hulească pe Dumnezeu. A fost forțat să bea și, în cele din urmă, s-a deprins cu băutura. Au fost aduse prostituate și a fost forțat să se culce cu ele, de la care s-a molipsit de boli venerice, inclusiv tuberculoză. Suferea de diaree continuă. Era amenințat constant cu ghilotina, ceea ce-i provoca acestuia frecvente leșinuri. În cele din urmă, a fost pus să semneze o declarație prin care recunoștea că mama sa îl învățase să se masturbeze și că s-a culcat cu ea. A fost pus să repete aceste lucruri în fața mamei și a mătușii sale. Mărturia lui, în lipsa oricăror altor probe, a fost folosită pentru condamnarea la moarte a mamei sale, în procesul intentat acesteia de către revoluționari. La 16 octombrie 1793, regina Maria Antoaneta a fost

Cavalerul (dacă **era** cavaler...) dădu din cap, amărât...:

-Maiestatea Sa...da...chiar Maiestatea Sa, ofițere. Martirul cel mai tânăr, deci cel mai sfânt, al Franței... – ...și, rupându-i cămașa de mătase fină, la piept, scoase de la gâtul ucisului un medalion, ruginit de umezelile temniței din turnul de la Temple: pe o jumătate din medalion, înăuntru, era chipul, îngălbenit de vreme și vremuri, al regelui Ludovic al XVI-lea, iar pe cealaltă jumătate, chipul superb, dar îmbătrânit de bârfele Curții, al reginei Maria Antoaneta... Ofițerul se descoperi, copleșit.

...Să știți, deci, că istoria oamenilor ne minte, de câte ori își află prilejul și fraierii...

Iar sfinții și martirii nu sunt știuți (și vădiți!) decât de Dumnezeu din ceruri.

Iar nu de popimea tot mai decăzută întru Duh - de azi, dar și de ieri.

130-NINJA¹⁰⁹

...Ninja poartă mască neagră, poartă haine negre – semne ale divinității mistice. Ninja aparține Nopții, cea care protejează Soarele și Luna, deopotrivă.

Ninja nu trage cu pușca sau pistolul, nu aruncă nici cu grenade, nici cu bombe: ninja ucide cu cuțitul, foarte rar cu sabia; ucide cu săgețile mute ale arcului, semn al tăcerii veșnice. Nu folosește **shuriken**¹¹⁰, decât pentru a distrage atenția, deci, pentru a sublinia Iluzia Lumii acesteia. La fel, ninja este stăpânul **greierilor** celor imemorali, de la Începutul Creației

Ninja este perfect silențios (în uciderea celorlalți, în sinucidere – **EGAL!**), mai silențios decât o cobră regală – dar ninja retează capul unei cobre regale, mai repede decât într-o clipă: ninja, deci, nu aparține timpului. Ninja este antrenat în **nekome-jutsu**¹¹¹, tocmai pentru a se alia, astfel, cu **Lumina Secretă – Ochiul Pisicii**. Dar și pentru a se adapta lumii de dincolo de timp.

Ninja folosește **mizu-gumo**, care se traduce prin „**păianjenul de apă**”. Aparatul era contruit din patru plăci curbate, de preferat din lemn, care sunt legate una de alta, iar în mijloc stă cea de-a cincea placă. El, ninja, este în mijlocul Crucii, **Al Cincilea** – deci, ninja este în Cerul Desființării Imposibilității.

Ninja folosește **saoto hikigane**, „**trompeta urechii**”, deoarece este asemănătoare trompetei tăcerii. Aceasta, pentru a prelungi, dincolo de orîșice auz, la infinit, vibrațiile **Creației-prin-Sunet-Parashabda**.

Ninja folosește **donohi**, dar nu pentru a supraviețui frigului și nici ca să-și protejeze mâinile împotriva degerăturilor, ci pentru a fi Stăpânii Focului Etern Ascuns.

Ninja folosește **kanzashi**: ace de păr, transformate în ucigași nemiloși – pentru a transforma **fluidul** în **rază eliberatoare** – dar, în primul rând, pentru a desființa atât forma, cât și funcția terestră, a orice pretinde a fi sclavul formei și slujbașul funcției. Ninja nu aparțin pământului, ci Împăratului.

ghilotinată. Izolat, complet singur, într-o celulă secretă, timp de 6 luni, după rechemarea lui Simon la municipalitate, în ianuarie 1794, fiul ei, micul Ludovic al XVII-lea, cum îl numeau monarhiștii, s-a stins de tuberculoză (se zice...), într-un mister sordid, în iunie 1795, la vârsta de numai 10 ani.

¹⁰⁹ - **NINJA**, *ninja*, s. m., adj. invar. **1.** (Luptător) bine antrenat, agresiv. **2.** (Persoană) care aparține unor grupări secrete, în Japonia. Cuv. japonez, însemnând: „**mercenar în serviciul împăratului Japoniei**”).

¹¹⁰ - **SHURIKEN** - „**Steluțele morții**”, făcute din metal (de obicei, otrăvite...) - și aruncate, de la distanță, în adversar.

¹¹¹ - **NEKOME-JUTSU** - abilitatea de a spune cât este ora uitându-se foarte atent și foarte aproape în ochii pisicilor.

Ninja folosește **yatate**¹¹², pentru a scrie, cu sânge și lumină, numele eternității, pe orice fantomă a lumii, spre a o scoate dintre lumi: din încheștarea memoriei, la Nirvana.

Ninja poartă și este **neko-te**¹¹³ – adică, numele mistic al Fulgerului.

Ninja folosește **goshiki-mai**¹¹⁴: aceasta este Marele Cod al Umbrei Albe.

...Cine-și închipuie că ninja nu există, își închipuie, de fapt, Neființa Eternă.

E un început al Sfârșitului Absolut, în toate. Ca și al Începutului Absolut, în toate – EGAL!

131-HAIKU

...Era primăvară în grădina templului buddhist.

Florile de cireș, rozalbe, străluceau mistic, neclintite în lumina grădinii templului buddhist.

Văzduhul de cristal încuviința orice făptuire, întru înflorirea visului ultim...

Perfecțiunea-Buddha (Re-Învățătorul-Mântuitorul-Maitreya Buddha¹¹⁵) era în toate și-n tot...în copaci, ca și-n stânci, în flori, ca și-n nisip...

...Samuraiul îngenunchie, ascunzându-se, parcă, de rușine, la rădăcina umbrită a unui cireș... - ...murmurând în extaz:

...Parcă zboară, neînfricate, spre cer! Perfecte, florile acestea de cireș! Te-am cunoscut, în sfârșit, deplin, prin ele, Dumnezeu! Deci, e vremea cea mai potrivită să mor... - ...adică, în sfârșit, e vremea să ies de sub orișice timp al durerii ori tulburării...să nu-mi mai vină greu și să nu mă mai ascund a visa Lumina Eternă... - ...fără vreo stavilă, să-mi unesc ființa cu strămoșii-mi eroici!

...Și, acolo, în toiul grădinii, fericitul samurai desenă, pe hârtie albă, cu tuș negru, desenul sacru al unui ultim haiku... – ...aplică, degrabă, desenul în tuș, pe pânțelele său, acum zădărnicit și întru totul deșertat de lumea asta...apoi, dezveli lumii, din teaca aurită, fulgerul cuțitului ritualic - și-și făcu, deîndată, senin, desprins de orice durere ori tulburare - harakiri... Un bubuit de tunet, venit din cerul fără vreun nor, îi încuviință și-i sfinți, fericitului – **fapta deplină.**

Haiku-ul, adică...

¹¹² - **YATATE** - un cilindru micuț, confecționat din bambus, deși în general era folosit metalul. La un capăt se afla un mic recipient pentru cerneală, în timp ce restul cilindrului era gol pentru a ține o periuță specială pentru caligrafie. În calitate de spioni, ei trebuiau să își noteze informația obținută, dar ca asasini erau atât de creativi încât în loc de cerneală ei puneau cuie, ace, sau otravă. Ca și în cazul acelor de păr, nimeni nu te suspecta dacă purtai cu tine un penar.

¹¹³ - **NEKO-TE** era denumirea dată unghiilor metalizate de la mâini.

¹¹⁴ - **GOSHIKI-MAI** - orez colorat în 5 culori. Orezul era colorat în roșu, albastru, galben, negru sau mov și era folosit pentru a transmite diferite coduri.

¹¹⁵ - **MAITREYA BUDDHA** este un bodhisattva al buddhismului Mahayana, dar recunoscut și în buddhismul Theravada și buddhismul Vajrayana. Mai este numit și **Buddha al viitorului**.

El împarte oamenilor norocul și prosperitatea. În Asia de Est, mai este denumit și **Buddha care râde**, datorită înfățișării sale, un personaj gras, rotund, mulțumit de sine, zămbitor, fericit. Imaginea lui este reprodusă mai mereu prin mici sculpturi sau tiparuri.

Conform tradiției buddhiste, Maitreya este succesorul istoric al lui Buddha Shakyamuni. El va veni pe pământ atunci când învățăturile buddhiste vor fi uitate și toate relicvele rămase de la Shakyamuni vor fi distruse. Atunci, el va veni și va aduce învățătura pură a buddhismului.

132-„PRINȚUL PARADOXURILOR”

...Sir **OSCAR WILDE**¹¹⁶ (numele întreg: **Oscar** Fingal O'Flaherty Wills **Wilde** (n. 16 Octombrie 1854, Dublin - d. 30 Noiembrie 1900, Paris), irlandez prin naștere, englez prin decizie artistică – este unul dintre cei mai scriitori de inteligenți scriitori, din istoria lumii. Aristocrat și Poet, nefiind mediocru, precum mai toți membrii societății victoriene – ci „*excelentissim*”, prin inteligență și har („*Prințul paradoxurilor!*”), i-a supărat strașnic, pe contemporanii săi...

Un om care depășește mediocritatea nu va avea, niciodată, „*prieteni*” adevărați, ci, cel mult, „*cunoștințe*” (de cele mai multe ori, teribil de dezagreabile, dacă nu chiar grețoase!).

Sir Oscar Wilde a fost condamnat la temniță grea, pentru „*ultra grav, adus bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice*”. Ultima parte a condamnării o ispășește în închisoarea din Reading.

...Să ne imaginăm un dialog, între celebrul autor al „*Baladei temniței din Reading*”, Oscar Wilde - și o... „*cunoștință*”, dintre cele care ți se bagă în casă și în suflet, precum ploșnițele în lână:

-Cum, tu nu regreți, tu, un aristocrat... - dă să-și înceapă discursul moralizator – „*cunoștința*”.

-Înainte de a fi aristocrat, eu mă consider Poet! – replică, flegmatic, Oscar Wilde.

-Tu faci parte din lumea noastră...

-Iată un lucru pe care-l regret, cu adevărat...

-Cum adică, nu ți-e rușine să...

-Ba, chiar mi-e teribil de rușine, că fac parte dintr-o societate care conține tenii, ca tine...

-Chiar nu-ți pasă ce zice lumea despre tine... că ești un fost ocnaș?

-Nu contează ce crede și zice lumea despre Poet, ci important este doar ce crede și zice Poetul, despre lume... În ce privește expresia „*un fost ocnaș*”: eu mă simt cu mult mai ... „*ocnaș*”, printre fățărnicile și snobisme voastre asazine, decât m-am simțit la Reading, unde un bărbat a fost asasinat (voi, ipocriții, ziceți, bineînțeles: „*executat de brațul drept al legii*”!), pentru că și-a ucis iubita trădătoare... E bine să reții, pentru clipele dinainte de momentul când vei muri (dea Domnul să se-ntâmpale asta cât mai degrabă!) stihurile mele, epitaful meu, pentru acest bărbat normal al lumii:

“Căci toți ucidem ce ni-i drag

Și-ntindem morții prada,

Unii ucid cu desmierdări,

Mulți cu priviri de-otravă,

Cei lași ucid cu sărutări

Iar cei viteji cu spade”...

...Și, acum - îi spuse Oscar Wilde „*muștii de bălegar*” aristocratic, care-i zumzăia, enervant, în urechi și prin casă... – ...adio și n-am cuvinte!... pentru unul ca tine...

133-“GESSLER” ȘI VIAȚA

¹¹⁶ - **OSCAR FINGAL O'FLAHERTY WILLS WILDE** (n. 16 octombrie 1854, Dublin - d. 30 noiembrie 1900, Paris), scriitor irlandez, cel mai cunoscut dintre scriitorii estetizanți de limbă engleză.

...Tot Sir **OSCAR WILDE**, se zice că i-a replicat unui diplomat, care s-a lipit de Poet, precum ...*“căcatul de cămașă”* (vorba nemuritorului Șvejk!), spre a-și exprima admirația, pentru *“geniala neutralitate a Elveției”*:

-Elveția e neutră? – ricană Wilde. Nu, Elveția e o curvă. În lumea asta, trebuie să-ți asumi adversari, dacă vrei să exiști. Să-ți asumi controverse, dacă vrei să te afirmi ca fiind o persoană vie spiritual. Singurul *“cetățean”*, cu adevărat **neutru**, este cel mort.

-Cum așa? – se scandaliză diplomatul de carton.

-Foarte simplu. Elveția nu a existat decât în secolul al XIII-lea, prin Wilhelm Tell¹¹⁷, care și-a asumat, în întregime, disputa cu Gessler, în numele cantoanelor elvețiene, dornice de libertate. De atunci și până azi, Elveția este într-o agonie prelungită, pentru că refuză să-și creeze și asume un nou Gessler...

...Trebuie să recunoaștem că Oscar Wilde, cam toată viața lui, și-a creat și asumat, chiar fără măsură...numai *“Gessler”*-i...!

134-CONGRESE...

Pe lumea asta există tot felul de congrese **anuale**: Congresul Anual al Medicilor, Congresul Anual al Generalilor (...care neagă și anulează tot ce s-a discutat în Congresul Medicilor...), Congresul Anual al Bucătarilor, Congresul Anual al Chimiștilor (...care distrug orișice *„gusturi”*, din precedentul congres, cel al bucătarilor...) etc....

Există, însă, pe Planeta Terra, și un soi de congres al unor domni cu totul speciali... - ..care domni, însă, se caracterizează printr-o suavă eroare de pronunție – și anume, omisiunea vocalei tenebroase – *„u”*... – atunci când ei rosteau așa: *„Congresul Anal...al Homosexualilor”*...

-Anual, bă, nu Anal! – le strigau oamenii străzii.

-Nu, nu... – murmurau ei, extrem de decizi, dar, încă, prudenți.

Și, oricât se dădeau de ceasul morții *„oamenii de bine”* ai planetei (...există, din nefericire, și astfel de creaturi...), ca și, firește, lingviștii planetei (socotiți, de toată lumea de azi, *„plăgile Terrei”*!), acești domni cu...*„fața la spate”* se încăpățânează (...cu energii care ar putea servi cauze mai bune...spre exemplu, cauza - ...tot mai minimalizată și chiar omisă... - ...a rămânerii în viață, în *„concursul pentru existență, supraviețuire și supremație autoritarist-terestră”*, a **speciei umane** și blocarea accesului **caracatițelor**, în bătălia pentru *„primul loc al evoluției terestre”*...pentru că, încă, n-am auzit... - ...eu, cel puțin... - ...de *„CARACATIȚE GAY”*...!) în eroarea lor de orientare..., *„prununțiativă”*!

...De fapt, fiind **cefalopode** (...adică, **au capul în picior!** – ...ce mai, adevărată *„revoluție orientativă”*!), caracatițele au, se pare (în planul **revoluționării orientării și funcționării segmentelor/componentelor ființei terestre!**), ceva în comun cu domnii cei...*„speciali”* :

¹¹⁷ - Legenda povestește despre **WILHELM TELL**, un om al muntelui, puternic și neînfricat. Faptele s-au petrecut în regiunea Lacului celor patru cantoane, din Elveția, în secolul XIII. În numele Imperiului Habsburgic, soldații austrieci cotropiseră țara, locuită de oameni liberi și mândri. Noul Guvernator, **GESSLER**, este un om rău, crud și orgolios. Ca să își arate puterea de cuceritor, el îi umilește pe elvețieni obligându-i să se plece, chiar să îngenuncheze în fața unei... pălării, atârnată în vârful unei sulite care, spunea el, reprezintă puterea împăratului de la Viena. Cel care nu se supunea era condamnat la moarte. El ajunge să treacă, împreună cu fiul lui prin locul în care pălăria atârna batjocoritor și, desigur, refuză să îngenuncheze. Guvernatorul îl supune la o încercare groaznică: așează un măr pe capul fiului și cere tatălui, vestit pentru felul în care mânua arcul, să tragă o săgeată și să doboare mărul. Și asta de la o distanță de 80 de pași! O singură ezitare, cea mai mică nesiguranță și... tatăl își ucide copilul. Tell reușește, dar e condamnat totuși la închisoare. Scapă, îl omoară pe Gessler cu o săgeată bine țintită și astfel, lupta care va duce la eliberarea elvețienilor de sub stăpânirea austriacă începe.

aceștia din urmă au reușit să reorienteze , și ei, ceva: locul gestației și-al nașterii: din **pântece** (...care se situează nu departe de **inimă**...) - în **rect**...

Deci, după ce specia umană va dispărea, prin atât de entuziasta și energica activitate a „**domnilor cu pricina**”... – „**domnii cu pricina**” vor da mâna (sau tentaculul...după caz...), în semn de recunoaștere a similitudinii existențialo-funcționale -cu caracatițele!

Sublimă alianță ofensivă anti-umană!

Ura!

...De cât mai multe, ori„**URA**”...pentru „**Noua Ordine Mondială**” („**Novus Ordo Seclorum**”...) – ca și pentru ingenioșii, inimoșii (...cum s-ar zice, pentru **cardiacii...maniacii!**) ei promotori!

135-MÂNIE ȘI MÂNDRIE

...**OSCAR WILDE** bombănea, obosit moral și scârbit...plimbându-se prin casa-i golită de „**amici și cunoștințe**”...Era, oarecum, ofensat de lășitatea cu care-l părăsiseră, toți, după „**internarea**” sa, în temnița de drept comun, din Reading:

-**Mânie...mândrie**... – ambele pot avea o rădăcină motivațională comună. E doar o chestiune de mai mult sau mai puțin timp, precum și o chestiune de personalitate, pentru ca una să se transforme în alta...

...Chiar dacă timp nu prea mai avea, personalitatea lui Wilde era intactă, ba chiar mai „**zădărnă**”, după întemnițarea sa abuzivă. **Mândria** lui ofensată născuse, mereu, **mânie**...și nu după „**mult timp**”, ci...fulgerător!

136-EXTRATERESTRUL

...-De ce te tot plângi? – îl întreabă călărețul, semeț, pe tovarășul său de drum (care mergea, alături de calul călărețului celui semeț, pe jos...și ținea pasul surprinzător de bine...cu galopul calului!), un individ pipernicit și cu un soi de cupolă translucidă pe cap...o fi fost dintr-o țară asiatică...ceva...naiba să-l ia!

Nici nu-și amintea călărețul când se procopsise cu acest „**tovarăș de drum**”...dar nici nu se sinchisea de lacuna memoriei sale (...destul de îngrijorătoare, la un tânăr-tânăr, de nici 30 de ani!).

-De trânji...și de hernie...și... – ...îi răspunse tovarășul de drum, cam la fel de posomorât, ca până atunci.

Și tăcu, neisprăvind și fraza explicativă.

-Da? Trânji și hernie...hmm... – repetă călărețul, pe gânduri. Dar când și de ce ai căpătat bolile astea, cu nume atât de ciudate? - ...drept să-ți zic, eu, unul, nici n-am auzit de ele... – se interesă călărețul (...dar cu interes foarte scăzut...).

-Când...Nu știi exact, momentul „**când**”...a fost un proces îndelung...dar îți pot spune, în schimb, „**de ce**”: din pricina eforturilor, prelungite și titanice, de a vă suporta prostia voastră terestră...diurnă, neîntreruptă și progresivă...și să învăț vorbesc incorectitudinile limbilor voastre... - limbi pe care voi, azi, trebuie să vi le stâlciți cumplit, pentru a vă mai putea înțelege între voi!

...Iată că până și extraterestrii și-au dat seama de cum vorbim, de tragedia limbilor terestre...

Numai noi ne încapățânăm în prostia și autoprostirea noastră, prin pângărirea (blasfemiantă!) a Sacrului Logos!

137-„DAR” ȘI „HAR”

...**AUGUST STRINDBERG**¹¹⁸ (n. 22 ianuarie 1849 – d. 14 mai 1912), genialul romancier (născut într-o familie în care tatăl avea „sânge albastru”!), dramaturg și alchimist suedez, cu înfățișarea sa de muschetar, veșnic nemulțumit și pus pe harță – dar cu un suflet care semăna, mai curând, cu acela al donquijotescului (și sarcasticului...) său personaj românesc, **Arvid Falk**¹¹⁹ - nu a fost nominalizat la **Premiul Nobel pentru Literatură**. În detrimentul său, a fost nominalizată și l-a și primit, în 1909, prozatoarea suedeză, care a scris, cu precădere, literatură pentru copii – **Selma Lagerlöf**¹²⁰.

Un cunoscut, ca să-l zădărescă, i-a spus, într-o zi, genialului creator suedez:

-Cum oare, tu, un geniu, un **aristocrat**, și prin sânge, și prin spirit - n-ai primit **Premiul Nobel pentru Literatură**, iar o femeie în mintea copiilor, l-a primit?

-Dragul meu, i-a replicat Strindberg, nu știu de ce te miri. Oameni ca mine primesc premii numai de la Dumnezeu! Cum să mă cobor eu, până la o atât de meschină cabală umană, numită...„**Premiul Nobel**”? Copiilor să li se dăruiască prăjiturile și jucării, din partea celor asemenea lor! – ...pe când aureolele sfinților sunt, strict, **monopolul transcendenței!**

-Dar... – a vrut să continue cu infiltrarea otrăvii, acel „**amic**”...

-Niciun dar! Eu nu sunt spiritul care să accepte „**daruri**” - doar...”**haruri**”! Rămâne curat în spirit doar cel care se ține departe de laudele și „**premiile**” gloatei celei fățarnice și greșos de prăfoase, jechoase și cu pecetea ignarului... – ...se ține departe de cabalele otrăvite...care, adu-ți aminte, l-au asasinat până și pe fratele meu mai mare, întru Duh - **MOLIÈRE**¹²¹...

¹¹⁸ - **AUGUST STRINDBERG** (n. 22 Ianuarie 1849, Stockholm, Suedia – d. 14 Mai 1912) – prozator (cinci romane și 14 volume de nuvele), dramaturg (15 volume de teatru, adunând la un loc 60 de piese), alchimist suedez (trei *Cărți Albastre*, veritabile enciclopedii de alchimie și occultism). Viața personală (toate cele trei căsătorii – complet ratate!) i-a fost catastrofală, aducându-l pe culmile nebuniei. Teatrul său, prin originalitatea personajelor, a constituit o influență importantă în literatura universală a secolului al XX-lea. În prefața piesei de teatru *Domnișoara Iulia*, Strindberg își prezintă „*sufletele*” (personajele) ca fiind „*conglomerate, făcute din stadii trecute sau prezente ale civilizației, fragmente de umanitate, haine de duminică peticite, toate strânse la un loc, așa cum este ființa umană*”. Strindberg spune mai departe despre personajele sale că a oferit posibilitatea „*celui slab să repete cuvintele celui puternic*” și a lăsat „*diferite suflete să accepte sugestii, unul de la celălalt*”.

¹¹⁹ - **ARVID FALK** - Personaj central în romanul „*Salonul roșu*” și personaj evocat, în „*Saloanele gotice*”, de August Strindberg.

¹²⁰ - **SELMA OTTILIANA LOVISA LAGERLÖF** (n. 20 Noiembrie 1858, Östra Emterwik, Värmland - d. 16 martie 1940) a fost o scriitoare suedeză, prima femeie care a primit Premiul Nobel pentru Literatură (1909) și prima femeie membră a *Academiei Suedeze* (1914).

Opera sa posedă puternice tendințe moral-educative, cultivând trecutul legendar, conservarea valorilor perene, tradiția. A scris romane de factură epoeică, pline de fantezie și lirism, cu rezonanțe din vechile legende scandinave.

De asemenea, a mai scris proză pentru copii, îmbinând într-o viziune poetică unică o lecție metaforică de geografie, istorie și cultură - „*ca prețuire pentru nobilul său idealism, bogăția fanteziei și expunerea spirituală care îi caracterizează opera*”.

¹²¹ - **JEAN-BAPTISTE POQUELIN**, cunoscut mai bine ca **MOLIÈRE** (15 Ianuarie 1622 – 17 Februarie 1673), a fost un scriitor francez de teatru, director și actor, unul dintre maeștrii satirei comice.

În 1662, Molière s-a mutat la Théâtre du Palais-Royal, tot alături de partenerii săi italieni și s-a căsătorit cu Armande, pe care o credea a fi sora Madeleinei; era însă fiica sa nelegitimă, rezultatul unui flirt cu Ducul de Modène în 1643, când Molière și Madeleine își începeau aventura. În același an a jucat *L'École des femmes* (Școala femeilor), o altă capodoperă. Atât lucrările, cât și mariajul său au atras criticism. Pe latura artistică a răspuns cu două lucrări minore, deși elegante și interesante *La Critique de „l'École des femmes”* (în care își imagina spectatorii anterioarei lucrări ca fiind prezenți) și *L'Impromptu de Versailles* (privind pregătire unei

„*Amicul*” a trebuit să se lase păgubaș...pentru că, în definitiv, lumea știa că și el făcuse parte din acea „*cabală a bigoșilor*” iudeo-masonici, care voise a-l umili pe Geniul Suediei...**fără a-i putea atinge, însă, nici măcar o pană, din vastele-i aripi vulturești!**

138-GHINION ȘI NOROC

...Într-o zi, făcându-i o vizită prietenului meu, care, de multă vreme, e înfiorător de suferind (...dar nu se plânge nimănui...doar că a devenit mult mai cinic, decât înainte de boala lui necruțătoare...) – numai ce-l aud spunând:

– „*Cărucior*” și-a pârlit genele și sprâncenele, de beat ce era, când a vrut să-și aprindă țigara, aseară, la bal... Așa am auzit... – ...e adevărat? M-aș bucura să nu se fi exagerat deloc și cu nimic...he-hei, se mișcă, se mișcă, iată, cu grabire și hărnicie, ghinionul...Măria Sa!

Nedumerit, îl întreb:

– Care...”*Cărucior*”? Cine e...cui îi spui tu așa?

Prietenul meu, care suferea cumplit, de aceeași boală, ca și personajul lui E.T. A. Hoffmann (...ca și Hoffmann însuși, de altfel...), din strania, dar atât de omenească povestire, „*Fereștră din colț a vărului meu*” - fornăi teribil, semn că mă cam întrecusem cu gluma, în ce privea ignoranța mea:

improvizări a trupei sale). Aceasta a fost așa-numita *la guerre comique* (Războiul comic), în care opozanții erau scriitorii precum Donneau de Visé, Boursault, Montfleury.

Însă opoziție mai serioasă și mai puțin artistică se forma împotriva sa. Un așa numit *parti des Dévots* s-a ridicat în societatea înaltă franceză, protestând împotriva „realismului” excesiv al lui Molière în ireverența sa, ceea ce cauza ceva stânjeneală; aceste persoane l-au acuzat și că s-ar fi căsătorit cu fiica sa. Prințul de Conti, odată prietenul său, s-a alăturat acestei tabere. Molière avea alți inamici, de asemenea, între ei și **ucenicii janseniștilor**, precum și unii autori tradiționaliști. Regele și-a exprimat, însă, solidaritatea pentru autor, acordându-i o pensie și fiind de acord în a fi nașul primului fiu al lui Molière. Boileau, de asemenea, l-a susținut prin declarații pe care le-a inclus în a sa *Art poétique*. Prietenia lui Molière cu Jean Baptiste Lully l-a influențat în scrierea operelor *Le Mariage forcé* și *La Princesse d'Élide* (subtitulată „Comédie galante mêlée de musique et d'entrées de ballet”), scrisă pentru divertismente regale la Versailles.

Le Tartuffe, ou L'Imposteur a fost interpretată, de asemenea, la Versailles, în 1664, creând cel mai mare scandal din cariera artistică a lui Molière. Descrierea sa, asupra ipocriziei generale a claselor dominante, a fost a fost considerată un ultragi și a fost contestată violent. Același rege se pretinde că i-ar fi sugerat să suspendeze reprezentațiile, iar Molière a scris cu rapiditate *Don Juan, ou le Festin de Pierre* pentru a o înlocui. A fost o lucrare bizară, derivată dintr-una a lui Tirso de Molina și inspirată de viața lui Giovanni Tenorio, scrisă într-o proză, ce pare încă actuală; ea descrie povestea unui ateist, care devine un ipocrit religios și pentru aceasta este pedepsit de Dumnezeu. Și această lucrare a fost suspendată degrabă. Regele, demonstrându-și încă o dată protecția, a devenit oficial noul sponsor al trupei lui Molière.

După *Mélicerte* și *Pastorale comique*, a încercat să joace din nou Tartuffe în 1667, de data aceasta cu numele de *Panulphe* sau *L'imposteur*. Însă de îndată ce regele a plecat de la Paris pentru un tur, Lamoignon și arhiepiscopii au interzis piesa (regele a impus, în final, respect pentru această lucrare, puțini ani mai târziu, când a câștigat mai multă putere absolută asupra clerului).

Molière, acum bolnav, își reduce producția.

(...) Unul dintre cele mai faimoase momente din viața lui Molière este ultimul, care a devenit proverbial: a murit pe scenă, în timp ce juca *Le Malade imaginaire* (Bolnavul închipuit). În timp ce vorbea, s-a prăbușit pe scenă și a murit la puține ore după aceasta la casa sa, fără împărtașanie, pentru că doi preoți refuzaseră să-l viziteze, iar al treilea a ajuns prea târziu.

Se spune că purta culoarea galbenă, iar din acest motiv există o superstiție cum că galbenul aduce nenoroc actorilor.

Ca actor, nu i-a fost permis, prin prisma legilor vremii, a fi îngropat într-un cimitir obișnuit, pe tărâm sfânt. Soția sa Armande a fost cea care i-a cerut regelui Ludovic al XIV-lea să-i permită funeralii „*normale*” ...pe timp de noapte!

-Cum care și cine și cui? Fostul meu șef...cel care m-a lăsat cerșetor, singur pe drumuri...pentru că-s bolnav!

Eu îmi luai inima-n dinți:

-De unde și până unde..."**Cărucior**"? Care-i șpilul, ce legătură...? Fostul tău șef..."**Cărucior**"...

-Ți-am mai zis, dar ce importanță poți da, și tu, precum ceilalți, unui olog ca mine...?! – aproape cântă pe nas, psalmodiind trist, prietenul meu. În ziua când m-a concediat, cu bucurie mare în „**bolovanul**” lui, cu nume, vezi, Doamne - de...,**inimă**"! M-a concediat pentru că mă îmbolnăvisem de...știi și tu măcar atâta, de ce anume m-am îmbolnăvit...și mi-am zis, atunci, în sinea mea: „**Îți doresc, din toată inima, bestie cu chip javră, să trăiești, măcar pe jumătate, suferința mea, broscoi râios și monstruos...îți doresc să ajungi, ca mine, dintr-odată, dintr-un om perfect sănătos, aparent...care se credea capabil de făptuiri arogante, dumnezeiești... - ...să ajungi, nemernicule, un olog, neputincios și cerșetor, într-un CĂRUCIOR...!**” Și, de atunci, cum ți-am mai zis, dar numai eu am auzit, că tu-mpușcai muștele drept în nas, în vreme ce eu îți vorbeam... - ...l-am numit cu numele sorții lui viitoare, certe: „**Cărucior**”...

-Dar de unde ești tu așa de sigur că Dumnezeu vrea, și El, ce vrei tu? Poate că Lui i-o fi drag „**Cărucior**” ăsta al tău...iar tu prea ești luciferic...cum ai fost totdeauna, în sinea ta...

-Nu, băiete! Nu-s luciferic, ci-s un nefericit, răzvrătit în genunchi...și nici măcar nu mai am genunchi...! Cât despre „**Cărucior**”...așa va fi, cum îți spun! Gândul meu îl urmărește, clipă de clipă, neabătut îi amușinează urmele...și asmute împotriva fericirii lui nesimțite, întemeiată pe nefericirea jalnică a semenilor lui...nefericire la care contribuie, din plin, și el...gândul meu neadormit asmute zăvozii negri ai ghinionului, asupra destinului său! Adică, „**ce are stricat, la ghinion**”, în definitiv, nenorocitul ăsta, bestia asta fără suflet..."**Cărucior**"...ca să nu-l apuce, și pe el, cum m-au apucat pe mine, **toți dracii și toate neputințele**...ha?

...Poate că are dreptate prietenul meu. Sigur are!

Nimeni, din lumea asta, n-are „**stricat**”, nimic, „**la ghinion**”!

De-a lungul și de-a latul vieții mele, triple, ca ani, față de cât arată buletinul...o viață pe care am trăit-o cu incredibilă intensitate și „**turându-mi la maximum**” spiritul de observație (...mereu viu, mereu treaz...) - am observat un lucru: ghinionul îi privește, pe toți oamenii, la pândă stând, fără măcar să clipească...precum tigrul din hățiș. Și ghinionul, credeți-mă pe cuvânt, nu se-mbolnăvește, **nu capătă Alzheimer niciodată**...nu se-mbată cu vorbe goale... Pe când norocul este atât de prăpădit, de sfrijit și șubred, atât de slăbănogit și năuc și năucit de propriile-i năzăriri... - ...încât îl apucă tremuriciul și-și dă duhul, de cum îl privește, numai – **Măria Sa Ghinionul!**

...În viață nu întâlnești decât scurte momente (...tușind oficoase, mai să „**dea colțul**”!) – momente efemere de mulțumire, ca niște vise de noapte, evanescente, teribil de volatile ... și, după câteva clipe (de-or fi...) de „**noroc**”, se aud pașii de piatră ai „**Comandorului**” (mozartiano-molieresc...) - pașii Măriei Sale Atotputernice, **Ghinionul**...strivind, dezintegrând, aneantizând orișice amintire de așa-zis „**noroc**”...

...Așa că...fiți mai atenți cum îi priviți (**DACĂ**-i priviți!) pe semenii voștri (de orice fel ar fi ei...), fiți mai umani, adică, mai prevăzători, după spusa evreului genial, Blaise Pascal: „**Dacă există Dumnezeu și eu cred în El, e bine; dacă nu există, și eu nu cred în El, tot nu-i rău; dar dacă există, și eu nu cred în existența Lui...ehei, greu de mine!**”

Așa că...faceți măcar după socoteala de tarabă a lui Pascal...dacă nu vreți ca obsesia unui suferitor umilit și urgisit, nedreptățit (în mod exagerat și complet inuman...sau...o fi, tocmai așa, **PERFECT, SPECIFIC UMAN**...?!), să abată spre voi valurile negre, teribile, ale ghinionului atotveghețor și mistic!

Nu este veterotestamentar prietenul meu, nu este un „**neiertător**” veterotestamentar (căci și-n iertare sunt limite divine...amintiți-vă cum Hristos-Dumnezeu îi biciuiește pe incurabil

lacomii zarafi, robi declarați și neîntorși ai Mamonei!)...ci sămânța umană îl poartă, mereu, în ea, pe Cain-fratricidul – iar noi trebuie să-i ameliorăm „*karma*” strămoșului crunt al omenirii...

*

...Cu chipul crispat de răutate (așa-și ziceau toți!), soldatul **FĂRĂ PICIOARE** (...i le zburase, pe front, dintr-odată pe-amândouă, un obuz explodat, care-i refuzase norocul să-l spulbere de tot...!), întins pe patul din cortul sanitar, printre alți schilodiți (gemând, urlând, zvârcolindu-se...neîmpăcați cu soarta!) - își scărpinga, de zor, monturile, încă sângerânde...
...Peste câțva timp, la sfârșitul războiului, același soldat olog, cu mînturile rozalii, de-acuma... - ...de data asta, transpirând sânge, **BOLNAV DE CIUMĂ și DE LEPRĂ**...

*

...**BOALA BOLILOR**, „**MUMA BOLILOR**”, nu mai putu răbda această poveste despre „*protecțiunile*” și „*favoritismele*”, absolut revoltătoare, „*pe față*”, din partea **Soartei** (...care Soartă nu venea, mă rog, și pe la ea, pe la **BOALA BOLILOR**, s-o consulte, ca să „*se consilieze*” cu ea, cu „**MUMA BOLILOR**”, mă rog, acolo...**măcar de formă, măcar să păstreze uzanțele și cutumele milenare**...!) - față de „*răcanul*” cel burdușit de boli și suferințe: „**MUMA BOLILOR**” **ZVÂCNI, TREI METRI ÎN SUS, DE INVIDIE!** - ...și-și „*activă*” toate bolile „*subordonate*”, ca să le trimită val-vârtej, de „*maximă urgență*”! ...pe urmele „*soldatului cu pricina*” - ...să-l întrebe, „*ferm*”, pe „*soldatul cu pricina*”...**„ce floare-nflorește”** el, pe-acolo, și cât a dat, „*pe bune*”, de s-a procopsit, „*pe ne-ve*”, cu atâtea...și le strigă, apoi, din urmă, cu insistență înfuriată, „*ambasadoarelor*” ei:
-...Dar să vă zică „*cinstit-lăutărește*”, nu să umble cu fofârlica: **CÂT ȘI CE A DAT „ACOLO”, SU-U-US**, ca să-l ia în seamă...mă rog, „*ca să-l ia ÎN BOALĂ*”...și să-l „*împodobească*” așa de frumos și de **hiper-extra-super-bogat în boli și dureri**...pe ghibirdicul ăsta de ..., „*soldat prost și escroc*”...?!
*

...la sfârșitul războiului, același soldat olog, cu mînturile rozalii, de-acuma... - ...de data asta, transpirând sânge, **BOLNAV DE CIUMĂ și DE LEPRĂ**... - își dădu jos din trenul sanitar ambii părinți, care părinți făcuseră zeci de kilometri, ca să-l întâmpine (...ar fi trebuit să-i ducă, înapoi, pe acești părinți ai lui, până-n satul lor de case de chirpici...hăt, din zare!) – ...care părinți, însă, în mod sigur, bătrâni și scheletici de flămânzi ce erau, n-ar fi putut rezista la așa o boală cumplită, cum e **ciuma**, izbucnită chiar lângă ei, cu focarul chiar la fiul lor, cel fără de noroc...

Îi izgonea, cu zgură în inimă și pe buze...dar spre binele și posibila lor mântuire...bieți părinți, binecuvântați a fi **complet neștiutori ai nenorocului flăcăului lor drag!**

-**De ce-ți arunci părinții din tren, nenorocitul...ai înnebunit?**...ei au venit, dragii de ei, să te întâmpine mai degrabă, și-au făcut atâtea kilometri, pe jos...iar tu...?! – îl întreabă un camarad, îngrozit de fapta soldatului schilod...neștiindu-i, nici bănuindu-i (...decât extrem de vag...mai curând mânat și pornit de furii, de vechi uri și dulcele râvne de bârfe...decât de a face vreun bine, cuiva!) – întreaga-i oribilă și exploziv-otrăvitoare putreziciune...cu efect jur-prejur!

-**CE TE PRIVEȘTE PE TINE?** – se schimonosi, aparent răutăcios, schilodul, îmbrobonat de transpirația roșie... – ...având fruntea și arcadele ochilor hidos bombate (ceea ce se numește, în jargonul medical, „*cap de leu*”!), pete roșiatice, brune, nasul lipsă (două găuri zdrențuite, neregulate...) – ...buzele păreau a rânji de-a pururi... - ...și-și acoperi mâna dreaptă, pe trei sferturi descarnată, **acoperită de lepră albă**... ca și gura-i rânjitoare și nasul găunos... - ...le acoperi cu mâneca zdrențuită și ruptă a mantalei, de pe mâna stângă, ca să nu înspăimânte și alarmeze (zadarnic!), cumva, privirile celorlalți camarazi din tren, care se duceau, nu cântând, dar, cel puțin, senini și relativ sănătoși, înapoi, la vetrele lor...
*

...Da, degeaba sare de fund în sus **BOALA BOLILOR**, „**MUMA BOLILOR**”: sunt, în lumea asta, adevărați **colecționari de ghinion**...de care, în mod firesc, trebuie să te ferești, căci ghinionul „**se ia**”! Soldatul cu pricina (...”**Nu-nu-nu, o fi el soldat prost, da-i și MA-A-ARE ESCROC!**”...nu contenea să bombănească, ca o gogoasă înfuriată, **BOALA BOLILOR!**) - ...soldatul cu pricina, ziceam, nu-și crispa chipul „**de răutăcios ce era**”...ci din pricina disperării și a efortului suprauman, de a nu se sinucide...

Așa că, faceți bine și nu-i mai condamnați, așa de ușor și de prosteste, pe sinucigași: niciodată nu veți ști ce și câte și cum au răbdat, de-au ajuns la acest final nenorocit...

În orașul meu este un singur cimitir (...în partea de sus se-ngropau catolicii, în aia de jos...ortodocșii! – simplu „**comme bonjour**”!!!): deci, i-au tot îngropat pe sinucigași, la început, „**reglamentar**”! - ...adică, pe lângă gardurile cimitirului, înafara „**pământului sfințit**”...dar lumea orașului meu a tot murit, de-a lungul vremii, cum se-ntâmplă („**unul moare, altu-nvie**”...)... - ...cimitirul s-a tot lățit și lungit, de-atâtea nevoi și de morți cu nemiluita...până când catolicii și ortodocșii morți „**și-au dat mâna**”! - ...**iar sinucigașii mei au ajuns...TAMAN ÎN CENTRUL CIMITIRULUI, LA LOC DE CINSTE!**

Ironia sorții?

Nu, **s-a făcut dreptate**...zic eu...

...Soldatul **oligit**, bolnav de **ciumă**, de **lepră** (...și mai știu eu ce va fi mai „**colecționat**” el...de-a stârnit până și invidia, turbată, a **BOLII BOLILOR!** - ...bolnavul de curiozități monstruoase... - ...**dintre grozăviile sorții!**) - ...o fi murit, probabil, în vremea în care noi vorbim...o fi murit, în timp ce experimenta, la modul mazochist, un nou tip de boală îngrozitoare...

...Ați înțeles, cumva, măcar acum, în ce fel lucrează, triumfal, **GHINIONUL?** Se îndrăgostește de câte unul, și nu-l mai slăbește...până nu-i seacă mințile din cap și demnitatea din Duh!

*

...Nu există, pe lumea asta, vreun om care să nu aibă o viață amendabilă. D-apoi să te trezești, pe deasupra, că, din unghere sumbre și colțuri funeste, îmbeznate, ale sorții tale, pururi obscure, pururi sibilnice... - ...năvălesc, asupra ta, fel și soi de fapte (cu consecințele lor, absolut imprevizibile... - ...din punct de vedere uman, firește!), de care-ai uitat ca de moarte...dar care-ți clădesc, de fapt, adevărata-ți ființă dinamică, vie și teribil de întunecată, plină de șovăieli criminale, de amânări sinucigașe, de orbiri oribile...de plâsmuiuri sinistre, pe care le-ai urmat, senin, ba chiar extatic, ca pe niște viziuni ori prorociri evanghelice...!

Năvălesc, dinspre unghere de bezne ale inconștientului, **ca niște scolopendre supradimensionate** (cam cât podurile canadiano-americeane, de peste **Marile Lacuri-granițe!**), șobolani (feroci, cu ochi scăpărători și gigantici) și gândaci monstruoși...**STIHIILE SORTII, ÎNFRĂȚITE**... – ...**GHINIONUL** și **NOROCUL, deopotrivă devastatori!**

NOROC și **GHINION**.

Habar nu ai tu câtă întemeiere au **unul sau altul, unul prin altul**...și câtă răbdare s-or fi silit (cumplit!), atâta amar de vreme, să aibă, **unul cu altul**... - ...**și, amândouă, cu tine!**

Habar n-ai, deci, când se vor dezlănțui, se vor umfla - înfuriate, devastatoare! - ...și când le va trece lenea lor sau disprețul de tine, și se vor năpusti, în fine, eliberate! - să te înghită, să te aneantizeze...ca niște boturi dinosauriene... - ...într-un iad pe care ți l-ai făurit, în definitiv, de unul singur și involuntar, pas cu pas și ceas cu ceas... - ...clipă cu clipă, imagine cu imagine, faptă cu faptă și gând cu gând... - ...ca un retardat și dement etern, ce ai fost, ești și vei rămâne, omule, în veacul vecilor...amin!

...Zeul își suflă nasul în batista norilor...și-l suflă îndelung și teribil de sonor...se cutremurără cerul și munții. Degeaba. Până și batista cosmică sucombă: din nasul zeului se revărsa o adevărată Niagară...

...Dar acest zeu era al naibii de mândru și încăpățânat... – nu putea și nu voia, sub niciun chip, să se plângă, nimănui, de abundența mucilaginoasă.

De-a dreptul mlăștinoasă. CA LUMEA ÎNSĂȘI!

...El era însuși Zeul Ploii!

Deci, nu se cădea să se plângă de nimic, dintre cele lichide... - ...sau, măcar, **acaparator-înjositor-fluide**...!

140-CÂRTITORUL

...-Te-ai întrebat, vreodată, de cine și de ce suntem terorizați, noi, cei făcuți de un „*EL*” (nimeni nu crede că are nevoie de nume, dacă-i...”*Unicul*”!) – „*după Chip și-asemănarea-î*”? Duhul nostru apărător solar, Iisus Hristos, ne-a proclamat, prin Apostolii săi, „*prietenii și frații Lui*”...dar, de „*acolo*”, de „*sus*”, nu vin decât expresii ale unei divinități tiranice și egoiste, cumplit, iresponsabil de mofturoase, cu hachițe caraghioase și sinistre, de domnișoară bătrână...atât de bătrână...dar, ce-are a face: **Cosmică**!

-Nu mai huli, nenorocitul...în iad te vei duce, direct...focul cel veșnic te va pârloli, nefericitul...! – se îngrozi, fățarnic, amicul (conjunctural...) al celui răzvrătit...temându-se ca pedeapsa „*de sus*” să nu-l afle prea aproape, primejdios de aproape, de periculosul cârtitor..

-Vezi că, deși Duhul Solar ne-a propovăduit Iubirea, slugile Lui popești, dintre noi, de-aici, de pe Pământ, ne învață că El este, înainte de toate, Mânia și Răzbunarea...ca și la zeii cei vechi? Și, să știi, Focul nu numai pârlă, nu numai pedepsește: el, Focul, este însuși Principiul Vieții și al Învierii, despre care ne-a propovăduit, cu o constanță fascinantă, admirabilă, Duhul Celălalt... -Duhul Care Va Veni...Duhul Focului Vieții Veșnice și al Iubirii: **Hristos Iisus**...numit și **Zalmoxis**, de către oamenii cei vechi, ai Neamului nostru...

-Taci! El te va pedepsi, cum n-a mai fost nimeni pedepsit!...incredibil, inimaginabil de crunt vei fi pedepsit...te vei târî, ca un vierme, ca un șarpe orb...o viață te vei târî, până a nu muri...dar ce-i mai rău este că, pe lângă tine, mă va pedepsi și pe mine..., pentru că am fost atât de ticălos, încât ți-am ascultat, fără să vreau, hula ta cea puturoasă...– ...își acoperi amicul ochii, dorindu-și să fie în nu importă care alt loc...dar, în niciun caz, lângă acest „*răzvrătit în genunchi*”.

-Vezi? Singur i-ai descoperit Chipul, de copil cu nazuri infinite și cruzimi absurde și cumplite...cu totul nedrepte, cu totul înafara a tot ce demagogia Lui ne-a obligat buzele noastre să slăvească...sub teroare să slăvească și să lingusească, nu din adâncă, deplină și definitivă convingere, cum Îl slăvim pe celălalt, atât de dumnezeiesc și frățesc umanul Hristos...”*Gott*”-ul lui Meister Eckhart¹²²!... În definitiv, ce-i aia „*slăvire*”...adică, „*înălțare-n slava-piscul cerului*”, dar și „*revelare a Parashabdei*”?! Un păduchios ca mine, ori unul ca tine, Îl poate, oare, „*înălța*”, fie și cu o șchioapă...ce „*șchioapă*”?! -...cu un **MILIMICRON**! - ...pe **Câtumai Dumnezeu-Demiurgul**? Aiurea! Lingușeli și abureli de **slavi congenitali**!

Se opri, își șterse ochelarii...și reluă, cu ton schimbat, revoltat la culme:

¹²² - **GOTT și GOTTHEIT**: cele două „*fețe*” ale Unicei Divinități (*Gott*: divinitate „*arătată și dinamică*”, pentru înțelegerea din partea omului... - ...și *Gottheit-deitate*: Dumnezeul *nearătat*, aparent pasiv...dar, în realitate, partea nearătată este cea mai măreață, etern-demiurgică: este **Fața Ascunsă a Unicului Dumnezeu**, reclădător mistic, de lumi infinite!). Termeni cu care operează misticul și filozoful german medieval, călugărul Meister Eckhart, când vorbește despre „*Dumnezeu-UNU*”.

-...Îți acoperi ochii de teamă, de groaza mâniei Lui lașe, de groaza pedepsei Lui lașe...lașe, da, pentru că El, Atoatecreatorul, se pune cu o biată găză, total neputincioasă, cum sunt eu, cum ești tu.....și ca mine și ca tine sunt toate creaturile Lui, supuse, total, tiraniei și firii Lui schimbăcioase și infinit arogante, de copil răutăcios și alintat... - ...ți-e frică să nu-ndrăznești a-l slăvi toate mârșăviile Lui divine, pe care El își permite să ni le toarne în cap...din moment ce El ne-a creat, **deși nimeni și nimic nu s-a cerut a fi creat...**¹²³?! - ...dar nicio clipă, măcar, nu mi-ai sugerat, măcar, n-ai amintit, măcar, despre...Iubirea Lui Atotiertătoare și Atotînțelegătoare, despre acea „*ploaie dumnezeiască*”, cea „*care preste toate se revarsă, și preste cei buni, și preste cei răi*”! Vorbești, mereu, despre „*pedeapsa cea cruntă, incredibil, inimaginabil de îngrozitoare și ne-ndurătoare*”, deși El se vrea a fi slăvit și lingușit drept „*Atoateîndurătorul*”, întruchiparea Milei Supreme! Duhul Cel Cu Adevărat Mare, Hristos Iisus, ar fi vrut să schimbe, cu totul, grozăviile proferate către noi, în **Biblia** cea atât de rău alcătuită de oameni...poate și falsificată, tot de oameni...dar, un lucru e clar: încă n-a venit vremea împlinirii Visului Său Celui Decât Toate Mai Frumos! Din păcate, sau, poate, din fericire pentru noi, umiliții sclavi ai bunului Său plac... - ...la conducerea lumii, se pare, se succed Două Duhuri Divine...așa cum zic persanii, când vorbesc despre **Ahriman**¹²⁴ și **Ormuzd**¹²⁵... - ...dar și cum se vede, cu ochiul liber, și în tot ce-i construit, pe principiul binar, în această lume..., jalnică, penibilă, absurdă... și, totuși: **atât de incredibil de frumoasă!** - ...vezi? – tot principiul binarității...!

...Amicul era prăbușit, tot cu ochii ascunși în palme...și nici nu băga de seamă că se prăbușise taman într-o baltă, măloasă, respingătoare și incertă...

Cârtitorul oftă...și se așează, tăcut, în genunchi (...făcând să scrâșnească, amar, câteva ziare vechi, sub picioarele lui îndoite, dăruindu-și, astfel, hoitul netrebnic – pământului atotepritor...epritor a toate tâmpeniile noastre, grotești și continue, de oameni necăjiți, groaznic biciuiți și însingurați de loviturile înspăimântătoare grindine a sorții...): îngenunchiase pentru rugăciunea lui – adresată Dumnezeului lui, **Cel cu Adevărat Atoateiertător**...și dorit, din suflet, a fi **BUN, MILOSTIV, FRUMOS ȘI ETERN!**

141-OM DE TREABĂ

¹²³ - „...Un Dumnezeu care putea plămădi, la fel de lesne, copii buni ca și răi, dar a preferat să-i facă răi; care ar fi putut dărui fericire fiecăruia dintre ei, dar n-a dăruit-o nici măcar unuia; care i-a învățat să prețuiască viața, așa amară cum e, dar le-a scurtat-o cu zgârcenie; care a dat îngerilor lui o fericire veșnică și nemuncită, dar celorlalți fii ai săi le-a pretins să muncească pentru ea; care a dat îngerilor lui vieți lipsite de suferință, dar și-a osândit ceilalți fii la mizerie cruntă, la boli ale minții și trupului; care predică dreptatea și a inventat iadul...predică mila și a inventat iadul...predică legea de aur și iertarea înmulțită cu de șapte ori șapte, și a inventat iadul; care predică celorlalți morală, dar el însuși n-are nici una; care se-ncrâncenează împotriva crimelor, dar le comite pe toate; care a creat omul fără să-l roage nimeni, dar încearcă să arunce asupra oamenilor răspunderea pentru faptele lor, în loc s-o păstreze, onorabil, pentru el, așa cum se cuvine; care, în sfârșit, în perfecta-i obtuzitate divină, îi cer, e acestui biet sclav năpăstuit...să-l venereze!...Îți dai seama acum că toate lucrurile acestea nu-s posibile decât în vis...plăsmuiri ale unei imaginații inconștiente de aberațiile ei...” - cf. MARK TWAIN, *Străinul misterios*, în vol. *Jurnalul lui Adam și al Evei*, Univers, 1973, p. 250.

¹²⁴ - **AHRIMAN** Principiul răului, în mitologia iraniană, zeu demonic, adversar al lui Ahura-Mazda, sursa răului în univers.

¹²⁵ - **ORMUZD (ORMAZD)**, denumirea greacă a principiului zoroastrist al binelui, *Ahuramazda*.

...Fusese, cândva, o grădină ca toate grădinile, cu pomi cald-umbroși, cu straturi de trandafiri, de salamandre, de ondină, de verze...

Acum, totul căzuse în paragină, totul cădea (...precum stelele date afară din constelații, pe ușa din dos...), înspre putrefacție - totul se vestejea, penibil, dramatic și jalnic...

În mijlocul grădinii stătea un rege. Un rege ca toți regii – cu coroană pe cap, cu sceptru și mantie roșie...dar un rege singur-cuc.

Nimeni nu-l vizita, pe nimeni nu chema, nimănui nu poruncea...Nu făcea nimic (era rege!) – stătea...

...A trecut vreme, peste grădină și rege...multă, multă vreme...Când, într-o zi, după-amiază, printre tufanii de măceș, se ivi un coif, urmat de o mantie însângerată...apoi, de un cavaler cu straiete zdrențuite de războaie și harțe.

Cavalerul, cu chip mândru, privea grădina. Într-un târziu, adresându-se regelui:

-Ce-ai făcut din grădina asta, în care mă jucam eu, când eram copil...mă jucam cu fructele rumenite, căzute din pomi, drept în poala mea...mă jucam cu straturile de salamandre și de ondină...înlățam verzele, cele gras-grațioase, strălucind de viață... – spre soare! Acum, totul e căzut, totul e veșted...Ce-ai făcut cu grădina copilăriei mele? De ce n-ai îngrijit-o? Ce tot mesteci, acolo, din fâlci, aiurea? – se enervă cavalerul.

Regele îl privi mirat la culme...și, în cele din urmă, grăi, cu greutate găsindu-și cuvintele, pentru a nu răni orgoliul unui cavaler...totuși:

-Păi...eu sunt rege!

Cavalerul se înfurie de-a binelea...aproape că făcea spume la gură:

-Ce vorbești? Tu ești rege, hai? **Nu contează ce ești, contează ce faci!** Ai trăit atâta mare de timp...și degeaba, n-ai învățat nimic!

Regele se rușină...cum regi nu prea fac, de altfel...și întrebă, aproape sfios:

-Și ce să fac, acum? Ce mai pot salva...din tot ce n-am încercat a face...ori, poate, n-am isprăvit...?

Cavalerul îl măsură de jos în sus, cu milă, dar și cu un dispreț reținut...apoi, scoase, dintre faldurile mantiei sale zdrențuite, o săpăligă:

-Uite, ia asta, până una-alta, plivește buruienile...să nu-mi zici că tu ești rege și nu știi: nimeni nu s-a născut învățat...așa că, trudind, vei reuși să fii...cuiva, măcar ție...de folos...Și, în zilele ce vor veni, eu am să-ți aduc și alte unelte de grădinărit...și semințe, vii și vii colorate...vei vedea!

...Așa se și întâmplă. Regele aproape că uită că-i rege, iar cavalerul îl ajută să uite...dându-i multe de făcut, pentru biata grădină...și ajutându-l, din toate puterile sale (...căci se înzdrăvenea și cavalerul, cel ieșit din harțele lumii...și uita de bătălii și războaie, trudind, de cum răsărea soarele, peste roua florilor, până când luna-și clipoceia oceanul de lină lumină, blândă și atotînțelegătoare, peste grădină...).

Și, în sfârșit, după câteva luni de muncă „*pe spetite*”, dar cu râvnă și dragoste făcută...pomii erau, iarăși, îndoiți de șale, sub povara roadelor...trandafirii, roșii ca sângele, dădeau semnul învierii...salamandrele se îmbăiau, iarăși, în propriul foc, pe straturile de lumină...ondinele se scăldau în fântâna rouei florilor...

...Gnomii din adâncul gliei, cei care strând munți de aur, acolo jos, în beznă, tânjeau, acum, să scape de aurul lor...și se înghesuiau, mai că se suiau unul peste altul, la suprafața pământului...care mai de care, să se tocmească, și ei, grădinari...măcar cu ziua...măcar cu ceasul...!

...Dar... – șopti regele, care, transpirat de trudă, își pitise coroana și sceptrul pe undeva, prin vreun tufiș, de nu le mai găsea, acum, sub incredibila abundență de petale și roade ale pământului și ale magiei strașnic-fulgerătoare a vieții... – dar eu, acum, ce mai sunt? Că **rege**...nu mai am cum fi...

Cavalerul, căruia sudoarea trudei îi alcătuisese, pe frunte, o aureolă..sau, cine știe, o coroană (...în niciun caz, nu cea rățăcită de ex-rege, prin tufani!)...își ridică chipul de peste truda mâinilor sale, îl privi pe fostul rege drept în albul ochilor...și zise așa:

-Tu, acum, ești mult mai mult decât un **rege**...și chiar mai mult decât orișice împărat: ești un **OM DE TREABĂ**...!

-Ce-i asta? – întreabă fostul rege și actualul ignorant-„*om-de-treabă*”.

Cavalerul, cu lumina sudorii șiroind, se gândi o clipă, apoi îl lămură pe conlocutorul lui:

-Asta...asta este ceva între **a fi martir** și **a fi sfânt**...dar **mult mai de folos și mai eroic!**

-Și...nu mi-am pierdut, oare, autoritatea de rege? – șovăi, încă subtil-orgolios, ex-regele.

-Dar peste cine domneai și porunceai, aici, în grădina cea părăginită...până a nu veni eu, să te trezesc și să te mustru? – îl luă la rost, cu blândețe și înțelegere, cavalerul.

-Păi...peste nimeni...peste nimeni...da... – șopti, rușinat, acum, ex-regele.

-Ei, dacă nu domneai și nu stăpâneai și nu porunceai, aici, înainte de a fi „*om de treabă*”... - ...uite, acum, poruncești (binecuvântându-le și binecuvântându-i, totodată!): pomilor, pe care i-ai încărcat, din nou, de povara dulce a roadelor lor...poruncești și ești iubit de toate straturilor de aprinși trandafiri, de toate văpăile straturilor de salamandre...de toată grația fluidă a undinelor...și slavă blajină (...și gras-elegantă, suavă în lumină!) îți dau și umflatele de har – **sferile verzelor stelare**...Iar, pe de altă parte, ți-ai câștigat, în mine, un frate, care te admiră și te iubește...după ce, la început, te disprețuia și-i erai străin...Oare nu ți-e de-ajuns, nu-i destul, pentru tine, o, rege peste toate cele vii... - ...și, datorită ție, iarăși ivite și crescute-n lumină...**omule de treabă**?

Fostul Rege și Actualul Călăuz al Vieții Grădinii își limpezi chipul cu un zâmbet larg, parcă explodând, din interior, de mulțumirea împlinirii revelate...pentru prima dată, după miile și miile de ani, de singurătate deșertică, sterilă!

...Cavalerul își întoarse ochii către ceruri. Mulțumea, arzător, astfel, Celui Care-l trimisese să-I restaureze Grădina...și Omul!

142-RAZA DE LA MORGĂ

...Îl înțepau cu mii de ace, îl perfuzau, ziua și noaptea, îl torturau, în fel și chip...bolnavul de boala „*rarissimă*” (...așa-i spusese medicul, după câteva sute de analize și experimente golgotice...așa le spusese medicul savant și asistentelor de sector...și rezidentelor!) - ...cel bolnav de boala „*rarissimă*” și halucinogenă, rezista, martiric, cu un zâmbet extatic pe buze, tuturor durerilor, tuturor chinurilor, tuturor călăilor...

...Era o rezervă de spital, de la etajul I. Rece și de un alb imbeznat. Tavanul era înalt și înfipț în umbre groase, precum bolta unei catedrale romano-catolice. Lângă peretele dinspre ușă, în stânga – un suport de perfuzii, vopsit în alb crud, și o măsuță albă de fier. Lângă fereastră, paralel cu peretele despărțitor, dintre camerele-saloane, sau rezerve – tot pe stânga, un pat gol, tot de fier, zugrăvit în alb funerar.

În mijlocul camerei, era capătul unui al doilea pat, așezat perpendicular pe peretele din dreapta și cu capătăiul rezemat de peretele despărțitor, din dreapta (...pentru că pe acest perete, sus, aproape de tavan, exact în dreptul patului acestuia, era instalat rezervorul de oxigen, cu tuburile aferente, plus instalații monstruoase, tentaculare, de reanimare și de respirație mecanică, artificială...).

Dar patul acesta, deși perpendicular față de perete, părea **învârtit și rotit heliotropic, contorsionat, într-un mod cam straniu**: cu o față laterală, **privind luminos, aproape extatic, spre fereastră** (...pe care fereastră se vedea o bucată imensă de cer, când senin, când învolburat... – ...precum și mare parte din clădirile situate în preajma pavilionului...în primul

rând, **clădirea morgii**, firește, pentru că era cea dintâi, cea mai apropiată și cea mai intens frecventată: de brancardieri, de medici și asistente, de mulțimea rudelor îndoliate, care mai că se pâruiau, cu cadrele medicale, pentru **infama birocrație a zecilor de acte, necesare pentru Eliberarea Cadavrului**...spre lăcașul de veci!) - iar cu cealaltă, neliniștită și cam grăbită, zgâindu-se spre ușă... Lângă patul acesta, înspre fereastră, **un dulap alb-fumuriu, cu o vitrină imensă, ca un ecran pentru proiecții cinematografice** (...dulap lipit de căpătâiul patului – **cu vitrina-i reflectând, fidel, clădirile și vânzoleala din curtea spitalului!**) – iar pe latura dinspre ușă, o noptieră de un alb sever. Lângă noptieră, un cuier și un alt „**pom**”, simetric față de cel din stânga (...așa i se zicea, în jargonul spitalicesc: „**pom**”, adică un suport, pentru atârnaarea, ca-n **Bradul Cosmic al Magilor**, a „**darurilor**”-pungilor cu perfuzii...).

Pe acest al doilea pat de fier zăcea, pe-o parte (...cu fața spre partea dinspre fereastră...), bolnavul unic al rezervei...bolnavul cu boala-i „**rarissimă**”. Patul era pus, cu latura dinspre fereastră (cum am precizat mai sus), lângă dulapul alb-fumuriu, cu vitrină și-ncuiat... – ...dulapul era-n paralel cu peretele alb...**Dulap cu vitrină enormă**, sadic-scânteietoare (...dar și intens-„**reproductivă**” a dinamismului spitalicesc dintr-un colț, important și viu, al ogrăzii „**bolniței**”), din care asistentele scoteau, zi și noapte, medicamentele „**rarissimului**” (...pe boala „**rarissimă**” a căruia medicii experimentau, în fel și chip...zi după zi...) – ca și instrumentele de tortură medicală...

Unicul bolnav al rezervei avea ore de febră cumplită...ore complet aleatorii, de febră delirantă...dar, mai cu seamă, noaptea...

...De ce răbda atâtea, și nu-și punea capăt vieții, bolnavul cel „**rarissim**”? Avea suficiente modalități s-o facă: să se spânzure de zăbrelele patului, să spargă vitrina dulapului și să ia o supradoză de analgezice, ori de somnifere (...sau, cu o bucată din sticla geamului spart al vitrinei, să-și taie venele de la mâini...)...să-și oprească, singur, prin voință, respirația...zeci, sute... - ...da, sute de metode de a pleca, discret și etern zâmbitor, din camera de tortură... - ...sute de metode funeste, care de care mai ademenitoare...

De ce, pentru ce, pentru cine mai trăia „**rarissimul**”...sărmanul martir al experimentelor medicale din acel spital...?

Nimeni, dintre cei care-l toturau, nu știa, nu ghicea...ziua îl compătimeau, vag, pentru toate torturile pe care, tot ei, i le „**executau**”...dar, când îl vedeau zâmbind extatic, ca un dus de pe lume, renunțau (...sau uitau, pur și simplu!) să-l și compătimească. De fapt, el era dezgustat de orice compătimire... - ...el ură, se revolta, mut, în fața oricărei compătimiri...și continua să zâmbească extatic...!

Căci nimeni nu știa că, odată cu potolirea zarvei dramatice a mesei de seară, a termometrului de seară, a luării tensiunii, seara...a tratamentelor de seară...el avea întâlniri arzătoare, cu iubita sa...„**doctoriță**”...așa, da-da, așa i se părea lui că i se recomandase...de unde venea, de la ce sector al spitalului, nu știa...nici nu-l preocupa, în mod serios...nu-i știa decât numele...dar, în febra iubirii, i-l uitase și pe acesta! - ...nu mai contau decât sărutările reci și îmbrățișările, încinse și nocturne, ale „**doctoriței**”...

...De îndată ce se aprindeau, în clinică, luminile cele galben-leșinate, ea, „**doctorița**”, venea, parcă plutind în voaluri de raze, la patul lui, cel de vis-à-vis de vitrină...și îl săruta, cu un surâs înghețat într-o patimă de nestins...își dădea jos halatul alb, stetoscopul și-l agăța în cuier...rămânea goală, precum o statuie antică, din marmură de Paros...și îl ținea în brațe, fără păs ori răgaz, până la torturile de la miezul nopții. În timpul torturilor, tot cu el în brațe ședea, tot goală precum o marmură de Paros era...fără să se sinchisească, măcar, de asistente, de rezidente, ori de medicii de gardă...îl săruta pe buze, cu gheața-ncinsă a patimii ei stranie, mereu... - ...și-i zicea, într-o șoaptă arzătoare și alinătoare, în același timp:

-Sunt aici, cu tine...mă simți?

-Da... – murmură el, în extaz, strângând, spasmodic, mâinile ei reci. Da, te simt...o, cât de bine e...cât bine-mi aduce dragostea ta sublimă, incredibila ta dragoaste sublimă...

-Să știi, cât te țin eu în brațe, nimic rău nu ți se poate întâmpla... – ...își continua ea șoapta...**și el orbea de razele-i iubirii mistice...**

-Da...știu asta...simt asta...iubirea mea...iubirea mea...

...Un cutremur de fier se auzea, atunci...un cumplit zgomot, în liniștea nopții - **reverberat infinit...**

-Dragonul Nopții nu ne poate face nimic – îl liniștea, tot șoptit, iubirea lui marmoreană... - ...doar se cutremură de mânie stearpă, el, Dragonul Nopții...precum vulcanii în erupție se cutremură...Dragonul Nopții poate să fărâme tot pământul, toți aștrii... – ...șoptea ea, febril și neobosit... - ...nouă tot ne rămâne un loc de refugiu: ne rămâne, iubitul meu, **continentul secret al iubirii noastre arzătoare**...continent care n-are nevoie să se sprijine de vreun pământ, nici de vreo stea, măcar...acest continent secret se sprijină pe sine însuși...crede, iubitele, crede în iubirea mea, cea eternă...în iubirea noastră secretă...stai liniștit...stai liniștit, nu te mai frământa, nu te mai zbate...sărută-mă iarăși...așa, îmbrățișează-mă...mai strâns...mai strâns... – îi murmură ea, fără contenire, până dimineața...

Și „**rarissimul**” zâmbea extatic, auzind aceste murmure divine...o săruta, pe buzele-i reci de patima extremă, o îmbrățișa...îi îmbrățișa, cu exasperare, trupu-i din marmură de Paros...precum matelotul naufragiat în larg, când strânge frântura de catarg în brațe, spre a supraviețui, măcar încă vreo câteva ceasuri...așa, spasmodic și înflăcărat, îi îmbrățișa „**rarissimul**” trupu-i de marmură rece...trupul rece și alb...strălucitor de alb, în nopte și-n beznele morții...trupul de marmură al unicei sale iubite...trupu-i încins-încins, tot de patima-i extremă...firește...firește...

...Când „**rarissimul**” a murit, într-o noapte, cu mult înainte de dimineață, cu același zâmbet mistic, extatic, pe buze... –...da-da, ea, mistica-i iubită, goală și albă, precum o statuie antică, din marmură de Paros, **îl chemase pe continentul cel suspendat și secret, de dincolo de toate stelele...** - ...una dintre asistentele de salon, scoțând, pentru analize acribioase, așternutul, **ciudat de curat**, de pe patul „**rarissimului**” - a întrebat-o, așa, într-o doară, pe asistenta-șefă - ...însă cu gândul nu atât la copiii ei de-acasă, nu la „**ex-rarissim**”, cât, mai cu seamă, cu gândul la amantul care-o aștepta, deja, de-o oră, la hotel...cu icrele negre pe masa festivă (era ziua ei...și-i vestise amantului, cu vorbe revărsate torențial, în celular, motivul întârzierii ei...):

-De ce dragă, zâmbea tâmpitul ăsta, într-una, ca diliul? Era nebun, da? Eu știam că nu e nebun, ci are nu știu ce pe la ganglioni...și o febră misterioasă...

-Ei, și tu, Anișoaro... – o muștră asistenta-șefă, care-și scria, la măsura de fier, raportul de noapte, pentru întocmirea actelor de deces. Eu l-am studiat cazul ăsta ciudat, de mult, și nu neapărat medical, ci, oarecum, psihologic, dacă un individ în agonie se mai poate zice că are „**psihic**”...Eu zic că-i destul de interesant cazul, d-aia m-a și preocupat. Și uite ce concluzii am tras.

Asistenta-șefă era cam grasă, cu gâtul scurt și gros și cu respirația întretăiat-șuierătoare, în mod periculos, la orice efort fizic mai mare, ori la orice sentiment ceva mai intens, decât placiditatea perfectă (...avea o formă avansată de astm cardiac...) ... - ...așa că avu nevoie de o „**pauză de suflu**”, care-i era necesară și pentru oxigenarea plămânilor secătuiți de prima parte a discursului ei, cât și pentru viitoarea pulmonară oxigenare necesară, spre a-și desăvârși, printr-un „**secondo tempo**”, discursul...Așa că, după vreo jum'ate de minut de gâfâieși strașnice și „**palpitații la inimă**” (...cel puțin, așa declară ea, frust, mai târziu, în fața comisiei medicale...care încerca să priceapă cauzele răposării extaticului „**ex-rarissim**”!), zise (cam șuierat, ce-i drept...):

...Tu nu vezi că intră, pe fereastra camerei ăsteia, seara, când se aprind luminile în spital, **o rază de lumină, de la becul, care nu-i stins toată noaptea, la morgă? Raza asta de la**

morgă se reflectă în sticla vitrinei dulapului cu medicamente...și, probabil, de-aceea-și lipea, nenorocitul, buzele, de fierul rece al dulapului...de parcă îl săruta, de zor... ba, ajungea cu buzele chiar și pe sticla vitrinei...vitrină în care cine știe ce i se părea că vede și se oglindește...nu raza morgii...și îndată, de cum zărea reflexia razei de la becul morgii, se și potolea, nu mai gemea oribil, ci închidea frumușel ochii, și numai își frământa, își contorsiona trupul, groaznic...știu eu ce vedenii va fi având, nefericitul, de la raza asta? Raza asta, tocmai de la morgă...hmmm...

-Dar când noi trânteam ușa de fier a dulapului cu medicamente și instrumentar, de ce nu se trezea din delir, ci-și strângea, și mai strâns, perna, în brațele lui de schelet...? ...ptiu! – ...nu se dumirea deloc asistenta cea cu gândul la camera caldă, de hotel...și la dragostea, cupidă¹²⁶ și festivă, care va urma...

-Cine știe, dragă, ce vedeau ochii lui? Febra, la ora aceea, îi creștea, până aproape să spargă termometrul...că se făcea de miezul nopții, nu?! ...Hai, Anișoară dragă, zău așa, fă bine și ajută-mă la raportul ăsta, că mor de somn...

-Mori, mori...da' tu ce-ai căutat pe-aici, în noaptea asta, că doar ești șefă, nu? – se miră, cam bătărănește, asistenta Anișoara.

-Ha! Păi tocmai asta-i: don' doctor m-a pedepsit, pentru cei patru morți de salon, care, cică, „*au dat colțul*” din pricina neglijenței asistentelor din schimbul de noapte (...nu știu ce medicamente date aiurea și o sondă introdusă mult alături de vezica urinară...hemoragie abdominală și intestinală, nu glumă, nu un **epistaxis**¹²⁷ oarecare...și...tot tacâmul, mă rog!) - ...știi tu...accidentele de ieri-seară... - ...și m-a pus, și pe mine, ca pe orice pifancă de rând, de gardă, astă-noapte...ha! Să le-nvăț pe moacele astea de asistente, ce se face, ca să nu se mai întâmple ce s-a-ntâmplat...

-Da' ce, fă, eu sunt „*moacă*” și „*pifancă*” ...că nu-s șefă? – se șifonă teribil, dar cam...cacofonico-agramat, Anișoara.

-Ei, Doamne, că doar nu ziceam de tine...ziceam de proastele astea...Hai, te rog mult, Anișoaro dragă...ajută-mă, că nu mai dovedesc...ești cea mai bună, tu...eu am zis-o totdeauna, tuturor...și lu' don' doctor...pardon, lu' don' profesor... – se linguși asistenta-șefă, grețos și vulgar, pe lângă subordonata ei.

-Uite, vin acum...lasă...stai așa...îl facem amândouă, că se apropie ora raportului de gardă... – răspunse, rămasă tot cam bosumflată, asistenta ce urma să fie sărbătorită de amantul ei, printre cearșafurile murdare și umede, precum broaștele râioase...**deh, așternut de hotel!** - ...uite că nebunul care-a murit, „*ex-rarissimul*”, avea **cearșafuri curate**...hmmm...ce absurditate...ce ironie a sorții...

...Da, nebunul îndrăgostit de-o rază de bec funebru, de la morgă, MURISE CURAT...

...Curioasă era, însă, o expresie, aparent banală și stingheră, dintr-o frază, care apărea în raportul alcătuit, de comun acord și în grabă, de cele două cadre medicale semianalfabete, aflate de serviciu (asistenta Anișoara și asistenta-șefă, cea deosebit de rafinat-intuitivă...): „*Decesul obiectului experimentului medical* (...și urmau, aici, numărul experimentului, precum și datele despre începutul și finalitatea experimentului medical, la care fusesese supus „*ex-rarissimul*”...pe când era doar...”*rarissim*”!) *s-a produs, între orele patru și cinci dimineața ante meridiane, DIN PRICINĂ CĂ BECUL DE LA MORGĂ S-A ARS, INTEMPESTIV...*”

143-O VITRINĂ DE CANIBALI

¹²⁶ -CUPÍD, -Ă, *cupizi*, -de, adj. Apucător, avid de câștig; lacom, hrăpăreț. – Din fr. **cupide**, lat. **cupidus**.

¹²⁷ -HEMORAGIE, *hemoragii*, s. f. 1. Scurgere abundentă de sânge, internă sau externă, în urma ruperii sau tăierii peretelui unui vas sangvin; hemoree. ♦ Hemoragie intestinală = enterohemoragie. Hemoragie nazală = epistaxis.

...O vitrină, ca toate vitrinele...plină, ticsită de buze (...de bărbați, de femei, de copii...de vaci, de boi, de cai, de iepe, de iepuri și de iepuroaice, plină buze de porci, de scroafe...de capre și de țapi, de oi și de berbeci și de miei...), plină, ticsită de capete tăiate (...de bărbați, de femei, de copii...de vaci, de boi, de cai, de iepe, de porci, de scroafe...), o vitrină de măcelărie (...te făcea să-ți curgă balele, de poftă...de pofte!), plină, ticsită de ficați (...de bărbați, de femei, de copii...de vaci, de boi, de cai, de iepe, de porci, de scroafe...)... - ...o vitrină plină, ticsită de picioare-labe, de mâini-labe, de labe-mâini, de labe-picioare (...de bărbați, de femei, de copii...de vaci, de boi, de cai, de iepe, de iepuri și de iepuroaice, de porci, de scroafe...de capre și de țapi, de oi și de berbeci...) – ...de aripioare de pui și de coate proaspete de copilași... - ...o vitrină plină, ticsită de bucăți-bunătăți-specialități, toate sângărând abundent și teribil de delicioase...

...O splendoare de vitrină (...nu chiar același lucru îl spunea, printre buzele lui mișcătoare, „*sotto voce*”, băiatul de prăvălie, cu poruncă de la patronul măcelăriei să absoarbă, cât mai bine, cu un burete, sângele hiperabundent, care făcea să nu mai fie deosebite, ca lumea, speciile măcelărite...erau capete de bărbat, sau de porc? ...erau ficați de copii, sau de miei? - ...erau mâini de femeie, sau labe de scroafă?...)!

...O vitrină de canibali! Sau...nu sunteți de acord?! Nu.

Haideți, dacă-i așa, s-o mai analizăm o dată..vitrina!

În mod cu totul și cu totul democratic...democratico-cosmic...dumnezeiesco-democratic...hmmm...

.....*N'est-ce pas?*”

-,*Ba spa, maître!*”...cum să nu?!

144-VREMURI GRELE...DINTOTDEAUNA

...Măi Gheorghe, se vede treaba că, de o vreme, zeii, rând pe rând, dezertează din ceruri... – se cuibări în gânduri tuciuriul.

-De ce zici asta, Visarioane? – întrebă, mai mult pentru a întreține conversația, cu noul său vecin, Gheorghe.

-Păi...tu nu vezi ce haos și ce beznă sunt în lumea asta? – răsări, din cuibarul lui de gânduri, Visarion.

-Dar ce anume ți se pare atât de ieșit din comun? – insistă, cu un început de curiozitate, Gheorghe.

-Măi omule, dar nu-i de azi, de ieri chestia asta...ar fi bine ca ăla dintre zei, care va mai fi rămas, acolo, la butoane, să schimbe lungimea de undă...și să pună la conducerea lumii altă specie, decât criminalul ăsta de om...căzut și parșivit...întru toate cele!

Stătu o clipă, să aleagă între comoditatea cuibarului de gânduri, și desfacerea cuibarului, în ouăle sparte ale discursului...și se decise:

-Ți-am zis, vreodată, în lunile de când ai venit în sat, și ne-am și împrietenit, cred...ți-am spus povestea mamei mele, cumva?...

-Nu, Visarioane... – șovăi Gheorghe, care nu prea avea chef să-și piardă vremea cu povești și filosofii „*visarionești*”...căci le cam știa pe de rost. Mama lui Visarion murise de vreo 3-4 ani.

-Ei...să ai oleacă de răbdare, să-ți spun cum au înnebunit până și părinții, și s-au îmbrăcat în blăni de fiare...știu că n-ai chef de palavre, dar lasă-mă să mă răsuflu, către careva...că mă înăbuș de tot...

Celălalt oftă, și dădu din cap. Visarion interpretează cum îi cădea lui bine...și începu:

...Era după primul război mondial...bunicul, tatăl mamei, se întorsese din Italia, unde stătuse, sub zăpezi, în Alpii Italiei, doi ani, din 1914 și până prin aprilie 1916...până i-au găbjit, acolo,

în munți, pe toți soldații, bucovineni și ardeleni (că erau puși, toți românii, într-un regiment...), din armata austro-ungară...și italienii care i-au luat prizonieri pe strigoii ăia, care băuseră, **DOI ANI**, numai zăpadă topită și se hrăniseră cu...Dumnezeu știe cu ce...cu cetină, te pomini... pentru că italienii avuseseră grijă să taie toate liniile de aprovizionare austriece, spre Alpii Italiei... - ...i-au pus la muncă silnică, pe prizonieri, mai ales în zonele moșiilor nobiliare ale Italiei de Nord...

Bunicul mamei era cât pe ce să fie înfiat de un prinț italian...căruia tocmai îi murise fiul, pe frontul de est...

Gheorghe simți că e momentul să-și curețe gâtul, hârâind groaznic...dacă voia să rabde povestea asta, începută de la Adam și Eva.

Visarion, ca-n somn, nu-l luă în seamă, ci privea, hipnotizat de imagini, drept înaintea lui...trecând cu privirile prin trupul lui Gheorghe, ca printr-un geam dechis către zări nemaivăzute de oameni pământeni...

...Dar bunicul trimisese și primise carte, de la maică-sa, de-acasă...Și bunicul a refuzat, cu plecăciune, să fie înfiat, rugându-l pe prinț, de toți dumnezeii, să-l lase să plece acasă, la el, în Bucovina...că avea mamă bătrână și neputincioasă, și avea și nevastă, cu care făcuse, deja, o fată, de vreo 8 anișori...și, în lipsa lui, poate că nevasta mai născuse și pe-al doilea copil, c-o lăsase grea, înainte de plecarea pe front...Prințul încuviință, cu inima rănită...îi căzuse cu tronc bunicul, că era cuminte, arătos și sfios...exact ca fiul cel mort, pe frontul din Franța, chiar la începutul blestemului celui mai cumplit, de pe fața pământului ăstuia păcătos - războiul mondial...toți împotriva tuturor, vrajba universală...

...Bunicul, ajuns acasă, întâi se duse la mă-sa (...care nu era atâta de bătrână, pe cât era de rea, tiranică și egoistă...) - ...c-așa era rânduiala, pe-atunci: trecea băiatul-bărbat, întâi, când d-ntorcea dincotrova, pe la părinți - și apoi, abia, pe la familia nou-întemeiată de bărbat...Și mă-sa îi porunci să-și lase partea de moștenire surorii lui mai mari, care tocmai se pregătea să se mărite (...că aveau pământ mult, dar nu atâta cât voia baba și nici tocmai atâta cât râvnea ginerele...),...și bunicul meu o ascultă...dar întrebă:

-Și cu nevasta asta a mea...a născut, deja...ce să fac...ce le dau de mâncare cop...?

-S-o alungi, pe putoarea asta de moldoveancă! – se stropși maică-sa, la el, nelăsându-l nici măcar să întrebe de soarta copiilor...Ai să trăiești aici, pe lângă mine, să mă ajuți, că-s bătrână și bolnavă, băiete!

De fapt, ca s-o slugărească, pe degeaba...

...Jumătate din satul bunicului era de-o parte a graniței, la austrieci...iar cealaltă jumătate era la România: deci, iaca – dacă erai de partea austriacă, însemna că ești **gospodar cu vază**...dacă erai de partea română, erai „**putoare**”...și toți erau, de fapt, și de-o parte, și de alta... - ...români, din același sat!

...Zis și făcut - pentru că, pe-atunci, părinții erau cel puțin cât Dumnezeu de importanți, în fața copiilor (păcat că nu toți părinții devin demni de acest respect, totdeauna...). Bunicul urlat o vreme, apoi a luat-o de păru-i (lung și mătăsos...) pe bunica mea („**târnui tăță ograda cu tine!**”... - ...dar nu-i zicea **de ce** și **pentru ce**...) - ...taman de la războiul de țesut a smuls-o (...unde ea, bunica mea și nevasta lui, tocmai îi țesea bunicului un rând de straie noi...), i-a zis, și el (cum altfel?), cu glas de tunet, „**putoare**”, după tipicul scorpiei de mă-sa...și, pentru că mama mea (...și fata lui, nu?), la cei 8 ani ai ei, prea semăna cu bunica (...soția lui, „**putoarea**”, deh!), la chip – voi, pe loc, să și-o scoată, și pe ea, pe fiică-sa, „**putoarea cealaltă, aia mică**”, din casă și din suflet și din minte (...nu-și păstră decât pe nou-născutul băiat, pe care scorpia de mă-sa se legase să i-l crească, așa cum știa ea!) - ...așa că bunicul meu răcni la bietul copil...la mama mea, adică...

-Să ieși din casa mea, și tu, putoare mică...deodată cu mă-ta...să nu vă mai văd în ochi, să nu mai aud de voi...diavolițelor, că numai răzmeriță mi-ați făcut, în viață, și zăzanie băgați...zi și noapte!

...Era rău bunicul? Eu l-am cunoscut. Mă iubea mult și sincer, se juca, deseori, cu mine...m-a învățat să număr, să fac mici socoteli, cu boabe de fasole, albe și negre...Avea o răbdare infinită, cu ghibirdicul și „**loaza**” de mine... - ...la care două fasole negre și cu trei fasole albe făceau...**orișicât aveau ele chef să facă!**

Nu, nu era rău, ci fusese învățat și educat, cu strășnicie, de scorpia de mă-sa, să se poarte barbar și neîndurat, față de toți cei ce nu erau de-un neam, de-un sânge, cu el... și de-aceeași parte a graniței...și, mai ales, cu femeia lui – „**putoarea de moldovancă**”!

...Visarion se-necă (...salivă sau necaz...sau și una, și alta...), apoi reluă, sub ochii lui Gheorghe, care-și curăța și-și ascuțea cuțitul, de-o piatră cenușie, găsită pe prispa casei lui Visarion...:

-Cum îți zisei, le luă de păr pe-amândouă, pe bunica, pentru că-i poruncise scorpia aia de mă-sa, și pe fiică-sa (mama mea...), crescută binișor, copilița...cât el fusese sub zăpezi, în Alpii Italiei...o luă de păr și pe copilița de 8 anișori, și-o alungă, pentru că semăna, la chip, cu bunica...adică, soția lui...Pe amândouă le zvârlă, din ogradă, în praful uliței...

...Unde să se ducă, bieteles femeii? Știa că, în sat, nimeni n-avea curajul să se pună cu bunicul...deșcă bătrână, priceput la arme, de la instrucția austriacă... - ...așa că fugiră, amândouă, în pădure, cu cât aveau pe ele...mama mea, pe-atunci copiliță, care nu pricepea nimic din coșmarul care li se-ntâmpla, ei și mamei ei: era așa de speriată, biata copilă, încât se împiedica într-una, ori că era vreun ciot, ori că nu...bunica a trebuit s-o ducă în brațe, până într-o poiană mai depărtată de poalele codrului – o poiană mai largă și luminoasă, unde curgea și un pârlăuș...

...Numai că fuga bietelor zdrențăroase alungate de bunicul, din casă, mamă și fiică, nu rămăsese fără martori...dar, dintre toți martorii alungării și fugii lor, numai cea care-i moșise, pe mama și pe unchiul meu, îndrăzni să se strecoare în pădure...ajunse („**moșica**”, așa i se zicea...), pe ghicite, până în poiană...cu o plapumă rea sub brațul drept... - ...plapumă în care pitise și adăpostise o fiertură caldă, de cartofi, și un dărab de pâine...

Și așa, o vară întreagă și-o toamnă mai mult de jumătate (...până pe la începutul lui noiembrie...), cele două alungate au supraviețuit, în pădure, ca două fiare...mama și puiul...datorită inimoasei „**moșici**”...!

-Și satul nu s-a revoltat, de așa neomenie? – întrebă Gheorghe, prins de-a binelea, acum, în firul poveștii

-Nu, dragul meu: pe atunci, bărbatul casei era Dumnezeu, așa cum bărbatul casei avea, la rândul lui, un Dumnezeu mai mare: pe părinți...Tot ce-a realizat fapta bunicului a fost să producă vreo câteva străngeri, indiferente, din umeri...adică: „**Așa se cuvine...e treaba bărbatului, să-și orânduiască familia și casa**”...Numai preotul satului, un bătrân tare cumsecade, nu era zi, lăsată de la Dumnezeu, aproape, să nu-i facă, măcar câte-o „**vizită**”, încăpățânatului și înverșunatului meu bunic:

-, „**Măi creștine, ai să le ai pe suflet, pe nevastă-ta și pe copilul ăla frumos, fetița ta cea cuminte...de 8 anișori...lasă-le să se-ntoarcă acasă, nu le lăsa pe seama lupilor și urșilor din pădure...!**”

Că, trebuie să-ți zic, aceste păduri de la noi erau pline, pe atunci...fojgăiau, ce mai! - ...și de lupi, și de urși, de mistreți...

Singurul răspuns al bunicului, toată vara, a fost:

-, „**Așa a zis mama, așa fac! Și la Sfânta Scriptură, părinte, scrie că trebuie să-ți iubești și respecti părinții!**”

-, „**Dar la Sfânta Scriptură, omul lui Dumnezeu, năruitule ce ești tu, nu scrie că trebuie să-ți ucizi copiii și nevasta! Așa ne învață Domnul Hristos, nefericitule? Ai înnebunit chiar de tot?**”

-, „**Deh...eu ascult de...**”

...Bătrânul preot răbdă ce răbdă orbirea bunicului, până pe la 1 Noiembrie. Odată se trezi bunicul cu popa în pragul casei, fără ca acesta să fi bătut în poarta ogrăzii, și-l strigă popa cel bătrân - scurt și tăios! - pe bunicul:

- „*Ia vină, omule, încoace!*”

- „*Da, părinte, săru' mâna...ce-i?*” – se scutură bunicul de paie, de pleavă și de grăunțe, de la hrana animalelor.

- „*Una și cu una fac două: ori te duci și le cauți în pădure...și, poate, nu-i găsi numai ciolanele lor...ori te afurisesc, duminică, în plină biserică! Alege! Hai! Om, sau ne-om! Acum, pe loc! Vorba lungă, sărăcia omului! Vine iarna și a venit și vremea faptei, nebunule!*”

Hotărârea crâncenă a bătrânului preot îl cutremură pe bunicul...numai așa a putut fi convins, cu afurisenia, să-i însoțească, pe preot și pe dascăl, prin bunget, până la malul unui pârâiaș, dintr-o poiană...unde, dintr-o colibă de vreascuri și crengi, ieșiră două arătări, cu chipurile înnegrite de fumul micului foc, pe care-l făcuseră, de vreo săptămână, să nu înghețe, noaptea, de frig...cu ochii arzând de febre și de o foame nestăpânită...două arătări, slabe și îngrozite...mai îngrozite decât dacă ar fi fost înșfăcate în colți, de lupi și de urși...ba, cred, și de tigri...că și tigroaica are pui, pe care-i iubește mult tare...în felul ei, firește...

Când au văzut alți oameni, înafară de „*moșica*”, s-au zvârlit, de spaimă, tocmai în adâncul beznelor colibei - și numai țipau, ca niște bufnițe...și suspinau, și țipau, acum, pliscuiau, precum cocorii, toamna târziu...și boceau, de ți se rupea inima...Cel puțin mama mea (...pe care bunica o îmbrățișase, de mii de ori, acolo, în pădurea deasă - dar, când să-i vorbească fetei, nu putea...o podideau lacrimile...și tăcea, de parc-ar fi muțit de groază!) - mama mea scotea mici urlete nearticulate, și numai îi scânteiau ochii, de groază, în întunericul colibei, ca unui pui de lup...și se strângea, mai s-o sufoce, în ghemotocul de zdrențe afumate, care devenise maică-sa...bunica mea...

În cele cinci luni de zile din codru, mama mea aproape că uitase să mai vorbească...

...Și așa s-au întors, acasă, la bunicul - bunica și mama mea...două sperietori de ciori, zdrențuite de ploi, de vânturi și brume... - ...de li se vedea pielea neagră de fum, peste tot...da, mama mea, de-atunci, pentru toată viața, a căpătat o căutătură furișă, de fiară încolțită...a trăit, aproape 91 de ani, printre oameni, dar în nimeni n-a avut încredere...de-atunci...

N-au avut zile bune, nici în restul vieții lor...dar, măcar, aveau, iarăși, un acoperiș deasupra capului, și o vatră, lângă care să se încălzească...Cu oamenii din sat n-avea prea multe de vorbit...nici cu cei mari, nici cu cei mici...că toți aveau aceeași minte!

...Mama mea nu s-a fotografiat decât când a fost obligată de Miliție, pentru buletin...nu se fotografia, căci, mereu, își vedea chipul pe care, o vară și-o toamnă, i-l reflectase apa limpede a pârâului...un chip răătăcit, de ființă adusă la pragul nebuniei...nu doar de sălbăticia pădurii (...pe care n-avea voie s-o părăsească, n-avea voie să vadă sau să fie văzută de vreun chip de om...altul decât al „*moșicăi*”...ființa aceea bună, ajutoasă și curajoasă, cu suflet de adevărat **om de treabă**...), ci și de plânsul, neîncetat, și de rugăciunile și blestemele, disperate, șoptite cu văpaie și printre lacrimi, ale mamei ei...ci și de furtuni și de fiecare mișcare a vreunui tufiș...care putea însemna un salt de fiară a codrului și, pe loc, moartea prin sfâșiere bestială, în fiecare clipă...

...Visarion nu se mai uita la nimic...se uita doar înăuntrul lui.

Gheorghe, abia acum, la sfârșitul poveștii, ar fi vrut să fie mult mai atent...sau să-l roage pe Visarion să mai zică o dată, despre acele grozăvii, ale familiei sale...grozăvii de altădată...dar asta nu se mai putea, nici în ruptul capului: tuciuriul Visarion amuțise... - ...pentru cel puțin o săptămână!

*

...După vreo săptămână de la tresărire de povestitor a lui **Visarion-cel-Tăcut**, Gheorghe (care se dusesse să culeagă vreascuri din pădure) îl întâlnește, pe-o potecă, iarăși, pe prietenul său - și-l întreabă, ros de o reală curiozitate:

-Măi Visarioane, cum se face că, săptămâna ce-a trecut, când povesteai ce-au pățit bunica și mama ta, din pricina zăzaniei stărnite în familia bunicului... - ...povesteai atât de viu, cu atâta zbatere de suflet... - ...de-am crezut că, în timp ce grăiai, chiar și vedeai ceea ce-mi povesteai?

Visarion tăcu o vreme, întâi, împungând cu bărbia-n piept, după bunu-i obicei...apoi, după vreo câteva minute, zise, oleacă răgușit:

-Și dacă ți-oi zice, m-ai și crede?

Gheorghe zâmbi:

-Păi, eu te-am întrebat ca să te cred, Visarioane...pentru că știu că tu nu dai vorba din tine, niciodată, dacă nu te-nghesuie cumplit...

Visarion îl privi drept în ochi:

-Nu știu ce vrăjitorii făcuși...dar m-ai ghicit...Da, și eu zic că acele imagini s-au înscris, cu dalta și ciocanul, până și-n privirile Lui Dumnezeu...

-De ce zici așa? – se miră Gheorghe, ca de-un început de poveste (...iar lui Gheorghe, om serios, îi plăceau numai lucrurile „*reale*”...).

-Păi, uite de ce...Când aveam vreo cinci-șase ani, într-o iarnă geroasă foarte, m-am sculat cu noaptea-n cap (nu erau nici stele pe cer...), și de capul meu...ce mai! Mare erou al Castelelor Viselor de Noapte! (...bunica încă sforăia ușor, pe nas, întinsă-n pat și gemând prin somn, trudită de munca din ajun, în gospodărie...tu știi că bunica m-a crescut, până ce-am intrat la școală...)... - ...și m-am dus (eu, viteazul!), cu de la mine idee, să aduc apă de la fântâna aceea cu colac, care-mi părea ca o cale vrăjită, spre tărâmurile de poveste...atunci avea ghizduri joase, se vedea (când stăteai „*cătinel-în picioare*”, se vedea străfulgerul chemător al afundurilor de apă (...acuma-i acoperită cu un soi de cușcă, ori de căsuță din lemn tare, de stejar...atunci, când zic eu, nu era așa...și de aici **minunățiile de moarte care mi s-au întâmplat, în noaptea aceea de iarnă!**) - ...mai ții minte, fântâna aceea micuță, din colțul din dreapta al ogrăzii, dinspre grădină...de ziceam noi, copiii de-atunci, că prin adâncul ei fără de fund, răzbești taman pe tărâmul celălalt...

-Da, cum nu...țin minte... – zâmbi și se sumeți Gheorghe, cam încurcat și cam fudul...de parcă-și bătea joc și de amintiri, și de sine, și de tot...că, deh, nu se cuvenea ca un om mare să mai creadă în astfel de copilării...nici măcar să-și amintească de ele n-ar prea fi cu cale...

...Visarion se însufleți, deodată, și-și urmă povestirea, parcă dintr-o suflare:

-În jurul fântânii – gheață ca sticla! Și cum mă aplecam eu, peste ghizdurile joase, să vărs apa, din ciutura fântânii în cofa bunicii, deodată am alunecat în fântână...numai Dumnezeu știe cum m-am putut apuca, repede-minune mare, de-o piatră de ghizd, dinăuntrul fântânii, dar ieșită înafara celorlalte...și care piatră, nefiresc parcă, era **nu doar fără gheață pe ea...era USCATĂ DE-A BINELEA!** Și-am văzut, ca-ntr-o fulgerare, **în cele trei oglinzi deodată (în apa din ciutură, în apa din cofă și-n pojghița de gheață de peste luciul fântânii fără de fund...tot ce ți-am spus: pe bunicul și pe mă-sa cea zgrițuroaică...pe bunicul furios și dându-le-afară din casă, pe mama copiilor lui și pe cea care devenit-a mama mea...am văzut năcazul și chinul lor, și câte-au îndurat între beznele pădurii...le-am văzut și le-am auzit toate, așa cum te văd și ...cred că o să te și-aud, pe tine, uite-acuș, măi Gheorghe, zicând, neîncrezător, că bat câmpii și că-s, toate ce-am zis acum și până-acum, numai vedenii de copil întârziat și cu imaginație bolnavă și fără de leac...**

Visarion tăcu...Gheorghe tăcu și el...și, fără să mai scoată vreunul vreo vorbă, fiecare își văzu de drum și de treabă. Fără să mai comenteze cele spuse acolo, în pădure... - ...dar și fără să mai aducă, vreunul dintre cei doi, vorba, vreodată, despre toate cele grăite mai sus...

...Poate c-o să mă-ntrebați, în locul lui Gheorghe, cum de a scăpat Visarion cu viață, după ce căzuse în fântână, alunecând, „**ca fraierul**”, pe oglinda gheții din jur...gheța aceea, **ca oglinda din poveste**...!

Nici el nu-și mai amintește. Zicea, cândva, unor oameni, care veniseră să-l întrebe ceva, și rămăseseră, toți, la un pahar de vorbă... - ...că strigătul lui (...dinainte de-a leșina de frică și de-a scăpa dintre mânuțe colțul de piatră uscată, ieșit dintre celelalte pietre ale ghizdului...) a fost auzit de vecinul Sehlanek de peste gard (...un tâmplar slovac, de prin Poiana-Micului, de loc...)...care a sărit iute gardul, s-a băgat în fântâna-nghețată bocnă, riscându-și, el însuși, viața, și l-a adus, iarăși, la fața lumii (șiroind de țințuri!), pe „**puradelul**” cel neastâmpărat și cu fumuri eroice...pe-atunci.

Că, acum, în zilele noastre, mai tăcut și mai prudent om decât Visarion – nu-i nici papa de la Roma...

....Și tot el mai apucă a zice (atunci, când cu întâlnișul cu Gheorghe, la poiana din pădure), cum că bunica lui, ca să-l scape de aprindere la plămâni, i-ar fi dat, **prima oară în viața lui!** - țuică fiartă cu piper de-acela „**ca focul**”, de-i zice „**turcesc**”...

...Iar eu zic că bine face Visarion când tace mâlc, acum: **fiecăruia dintre noi i s-a întâmplat, măcar o dată în viață, O MINUNE...pe care e bine s-o țină ascunsă și ferecată cu șapte lacăte, în fundul sufletului lui!** - ...ca să nu-l ia lumea „**la vale**”...și să-și capete (...pe nedrept, dar și pe toată viața ce-o mai fi având-o el de trăit, pe fața pământului ăstuia, înnegrit de păcatele noastre!), porecla de „**lunaticul**” - ori, de-a dreptul – „**NEBUNUL**”...!

145-GREU DE DECIS

...Tatăl (...bolnav, de câteva săptămâni zăcând, neputincios, în pat...) aștepta, în fața telefonului de-acasă, cu groază în suflet – parcă-și aștepta ziua execuției, într-o pușcărie americană...pe „**culoarul morții**”...

Soția sa plecase, de urgență, la Iași, cu copilul lor (un băiețuș de vreo 8 ani, blând, deschizând, din când în când, niște ochi imenși, albaștri...dureroși, dar încrezători în mama sa...) – plecase, ca un trăsnet, cu un automobil al unui vecin. Vecinul conducea. Alergaseră, cu automobilul, ea și binevoitorul lor vecin – nebunește! Urgență excepțională! Medicul care-l eliberase pe copil, din spitalul unui orașel moldovenesc, mai spera ca, la Iași, să-i fie salvată viața copilului. Speră ca măcar la Iași să se poată acest miracol...el, medicul provincial, cu toată bunăvoința și cu toată medicația pe care o avea la dispoziție...(puțină...) – ...nu mai avea ce-i face.

-Numai la Iași, Doamnă! Cu maximă viteză! Dumnezeu și medicii de la Spitalul Municipal „**Sfânta Maria**”! Atât, doamnă! Numai în asta vă mai este nădejdea: în Dumnezeu și în medicii de la „**Sfânta Maria**”... – își frământase palmele, a exasperare și neputință copleșitoare, medicul de provincie.

Vă dați seama în ce hal era mama copilului, cum i se tăia respirația, de durerea deznădejzii...cum i se întunecau mințile...când asculta astfel de vorbe, de la un medic extrem de priceput, dar azvârlit, de soartă, în orașelul minuscul, de provincie a provinciei...

Copilul făcuse o infecție la unghia degetului stâng. Infecția se propagase, cu viteza luminii, la degetul mâinii drepte...apoi, i se umflase, de puroi, toată mâna dreaptă, până la umăr. Medicul de provincie detectă, imediat, că puroiul ajunsese la os...până la măduvă: **osteomielită**¹²⁸!

Febră de „**să spargă termometrul**”...pierderea, fluctuantă, a cunoștinței...dar copilul își păstra, neabătută, încrederea că mama sa îl va salva...ea putea totul...orice!

¹²⁸ - **OSTEOMIELITĂ** s.f. (Med.) Inflamație simultană a oaselor și a măduvei lor. [Pron. -te-o-mi-e-. / < fr. *ostéomyélite*, cf. gr. *osteon* – os, *myelos* – măduvă].

...Tatăl, care căzuse pradă imaginii impresionante și hidoase, a brațului de copil, tresări violent: sunase telefonul. Luă receptorul, cu ambele mâini:

-Alo!

Se auzi un plânset înăbușit, la celălalt capăt al liniei.

-Tu ești, nevastă?

Un glas sugrumat, de mamă ajunsă la capătul puterilor și a rezistenței Duhului, șopti în receptor:

-Da...eu...

Tatăl se repezi la striățiile de plastic ale telefonului, parcă voind să le smulgă acestora, mai degrabă, chipul și cuvintele soției sale...dar se cutremură: dacă vestea e...neagră, verdictul – definitiv?! Își dădu un pumn în cap, să-și trezească și ultimii nervi, care nu ar fi cedat, în acest catastrofal timp al așteptării:

-Da...spune...te rog...ce-au spus medicii, de la „*Sfânta Maria*”?

Din nou, un suspin lung...și, după un efort de a-și înghiți lacrimile (care-i curgeau șiroaie, pe obraji, fără ca ea să-și dea seama...), soția vorbi, ca de pe altă lume:

-...Au spus că nu sunt decât două alternative...

-Care? – se năpusti, din nou, tatăl, asupra striățiilor microfonului.

-...**Să-i amputeze mâna dreaptă**...sau **să moară**...

Fiori de gheață îl înțepeniră, ca pe un mort numai bun de dus la capela funerară - pe bietul tată, în pat. Ce să alegi, o, Doamne-Dumnezeule? Să-i taie mâna **DREAPTĂ**...adică, aceea cu care ar putea să lucreze, să-și câștige pâinea cea de toate zilele, în viața lui de aici...să-i îmbrățișeze pe cei dragi...

-...Ce spui? Spune și tu ceva... – se auzi, din depărtări cosmice, glasul soției, înecat în suspine.

Tatăl se cutremură. Și-ar fi dat viața lui, bucuros...numai să nu fie obligat să aleagă... - ...între mâna **DREAPTĂ**, și...viața copilului său...Bâigui, în telefon:

-Nu știu, femeie...nu știu...

-Dar, totuși... – insistă mama copilului, înnodându-și, din nou, lacrimile, în glas.

Tatăl tăcu...dar nu putea scăpa de nimic, din coșmarul aceluia moment (ca de atâtea altele, din viața sa...). Din nou, bâigui, cu gândurile sfărâmate:

-Nu știu, femeie...nu știu...Să te lumineze Bunul Dumnezeu...cum să hotărâsc eu, între schilodirea, pe viață, a copilului meu, și o viață chinuită...chinuită și umilită...?!

...La capătul celălalt, telefonul se închise...

...Mai târziu, după două zile, tatăl află ce se întâmplase, acolo, sub ocrotirea Preacuratei...

După ce toți medicii deciseră, în conclavul lor, ca, a doua zi, copilul să fie pe masa de operație, să-i amputeze brațul...spre seară, văzând, în salon, o femeie plângând deznădăjduit, un medic rezident arab (pelestinian mahomedan), Salah, se apropie de patul copilului, peste care mama bocea, ca după mort:

-Ce estem, pentru Allah, de ce plângeam așa?

Mama, la început, amuți...dar, ca luată de friguri, sau ca-n fața unei viziuni miraculoase, povesti, cu o repeziciune febrilă, ca-n delir, cazul copilului ei...decizia medicilor, pentru a doua zi dis-de-dimineată...

Salah-mahomedanul stătu în cumpănă câteva clipe, după ce femeia tăcu...apoi, luându-și inima în dinți, spuse, cu hotărâre:

-Tu iubim la copil mult?

Hohotul de plâns al mamei fu singurul, dar cel mai edificator răspuns dat mahomedanului.

-...Atunci, ascultam la mine, aici: luam gheață de la sectorul ala, de nașteri, puneam gheața la mâna copilului...și nu cumva sa adormim: toata noaptea puneam gheața, și luam mâna copilului: cinci minute mișcam mâna în sus, cinci minute mișcam mâna în jos... cinci minute mișcam mâna în sus, cinci minute mișcam mâna în jos...așa, toata noaptea-toata noaptea-toata

noaptea-toată noaptea...Și rugam la Dumnezeu al tău...rugam din adânc de suflet rugam, sa aiba mila și îndurarea...

Și, apoi, ca încheiere, parcă rugătoare spre cer:

-Auzim la Salah? Auzim la Salah? Auzim?

Zăbind, apoi, deasupra patului de fier, icoana Preacuratei Născătoare, cu Pruncul Sfânt în brațe, Salah adăugă:

-Și la Ea rugam, femei...și la Ea...Ea are mare grija la voi, la mame, și de copii de la voi..

Mama îi apucă mâna, cu care rezidentul Salah, până atunci, arătase (...înfierbântat de nădejde, ca de o viziune...), cum să miște mâna copilului...și i-o sărută, instinctiv.

Salah dispăru din salon, ca luat de vântoase...de parcă nici nu trecuse pe-acolo cineva...**umbră de lumină să fi fost?!**

...Dar mama e mamă: pentru copilul ei, discută și cu umbrele...ascultă și de umbre! Așa făcu, biata mamă, întocmai cum îi spusese Salah...și copilul o privea, în noapte, cu ochii lui imenși, din care, treptat, dispărea febra, și apărea o nesfârșită duioșie albastră...

...A doua zi, chirurgul-șef așeză copilul pe masa de operație, și-l anestezie, ca să-i amputeze brațul drept (...după cum fusese decizia luată, de comun acord, de toți chirurgii spitalului!).

Numai că medicul „**mâna a doua**” avu, așa, ca o străfulgerare, și se rugă:

-Domnule Asavei, haideți, vă rog, să ne mai uităm, o dată, la mânuța copilului...

-Ce să ne mai uităm? N-ai văzut-o ieri? Cum să mai întârziem...? Nici așa nu-s sigur că nu ne moare pe masă...ce, te-ai zărghit, Bălene?

„**Mâna a doua**”, însă, avea într-însul o încăpățănare absolut de neînțeles, absurdă...parcă avea într-însul un demon...sau o viziune...:

-Haideți, vă rog frumos, domnule Asavei...vedeți, și ochii îi sunt deschiși, până și după anestezie, și limpezi...

Până la urmă, doctorul Asavei se înduplecă...dar, cum dezveli mâna de sub bandaje, cum începu să urle, ca un smintit:

-Ce-ați făcut, nenorociților...imbecililor? Mi-ați adus alt copil...cum să-l tai pe ăsta?...nu vedeți că ăsta are mâna **PERFECT CURATĂ**...imbecililor?!

...Așa era. Mahomedanul Salah („**umbra de lumină**”, din noaptea deznădăjduirii de mamă...) și dragostea de mamă, nețărnută dragoste de mamă...învinseseră! Firește, deasupra tuturor, trona mila și îndurarea Lui Hristos-Dumnezeu...!

„Și rugam la Dumnezeu al tău...rugam, din adânc de suflet rugam, sa aiba mila și îndurarea...Auzim la Salah? Auzim la Salah? Auzim?”

...Da, mama auzise îngerul. Și, acum, după săptămâni întregi de spaimă și disperare, sărmana, dar atât de ferictă mamă nu mai plângea: în patul de spital, rămas pentru refacere, încă 24 de ore, copilul zâmbea, cu soarele intrat prin fereastră, dimpreună...Ochii mari și albaștri se ridicară către icoana de deasupra patului:

-El m-a vindecat, mamă, nu-i așa?

Mama izbucni în lacrimi...de bucurie, dar și de pocăință, pentru disperările ei, de atâtea zile și nopți...

*

...Tatăl stă și-și privește flăcăul cel de 8 ani, acum, acasă...cum șurubărește, printre jucării, cu mâna-i **DREAPTĂ**...: lua mâna unei păpuși... „**cinci minute mișcam în sus, cinci minute mișcam în jos**”...

...„**Auzim la Salah? Auzim la Salah?**

Auzim?”

-Ce faci, dragule, cu jucăriile alea? De ce le tot șurubărești atâta? Ai să le strici de tot!

Copilul își ridică privirile-i de înger, și rosti:

-Nu, tată...le vindec, cum m-au vindecat, și pe mine, Doamne-Doamne și Salah... „**cinci minute mișcam mâna în sus, la păpușă, cinci minute mișcam mâna în jos la păpușă**”...!

...Nu-l condamnați pe tată, că i-a fost atât de greu să decidă soarta copilului său: dar rugați-vă, oameni buni, pentru el și pe toți cei ca el, adică pentru cei **neîntăriți în credință**...

Dar mai țineți minte să vă rugați și pentru binefăcătorii cei neștiuți, ascunși de Dumnezeu, și vădiți numai la cumpenele cele mari...!

„*Necunoscute sunt căile Domnului*”...

Necunoscuți sunt și îngerii prin care Dumnezeu-Hristos își vestește și-Și face să lucreze Voia și Mila!

...Unii îngeri pot fi și mahomedani, la suprafață...: **rugați-vă, ÎNCĂ ȘI MAI FIERBINTE, pentru acești îngeri mistici, divin-învăluți!**

146-„**ROMEO ȘI JULIETA**” – VARIANTA AUTENTICĂ

-Sunt aici, iubita mea...sunt lângă tine... – bâigui, emoționat, iubitul...care nu-și mai văzuse iubita, așa, cu capul ascuns între palme...

Iubita își scoase capul dintre palme (...făcuse, până atunci, doar un gest teatral, atât de banal, la femeii...):

-Și dacă ești aici, **ce?** – făcu ea, sarcastic și caustic.

-Păi, sunt lângă tine... – se zăpăci junele, de tot.

-Și **ce dacă ești lângă mine?**

-Cum...

-Cu ce mă poți ajuta, idiotule? – nu-și micșoră causticitatea, iubita-i.

-Cum cu ce? Cu ce-mi vei cere...cu orice! – se avântă, entuziasmat și imbecil, iubitul...ca toți îndrăgostiții: „*pălit cu leuca-n cap*”.

-Da? Păi...eu sunt gravidă...ai să naști tu copilul, cumva? – mușcă, teribil de aplicat, iubita.

-Hăăăă...

-Ei, vezi? Să fac chiuretaj...n-am bani...tu ești sărac...babacu-tău, Montague, nu-ți dă un creișar...că te-ai îndrăgostit, ca fraierul fraierilor, de o...”*Capuletă*”!

-Dar...

-Niciun „*dar*”! N-am nevoie de darurile tale, nățărău patentat! Nici hainele de pe tine nu-s ale tale!

-Hăăă... – încercă, în zadar, să-și dezvolte discursul, idiotul iubit.

-Eu iubesc pe altcineva, care nu mă iubește...tu cu ce poți să mă ajuți, în chestiunea asta, peste măsură de delicată și teribil de importantă, acum, pentru mine, hai?

-Iubești pe altul...am auzit bine? – căscă ochii și gura, simultan, ca un pește exotic, iubitul cel subit detronat...

-Da. Deci: poți rezolva să fii iubită de cel pe care-l iubesc?

-Hăăă...păi cum, adică...altul decât mine...ha?! – paralel cu neputința dezvoltării discursului, se insinua o turbare taurină, în imbecilul, fost iubit...

-Ei, vezi? Atâta știți voi, bărbații – să fiți tauri, întărâtați de roșu...cât despre ajutor, **canci**...

-**CANCI**????!!! – repetă, uluit, siderat, ex-iubitul... - ...care nu-și mai auzise iubita, așa, vreodată...grăind în argou...!

-Da, **canci**! Făt-Frumos e..frumos...iar tu ești o borătură amărâtă! Deci, valea din fața mea...lasă-mă cu necazurile mele...și caută-ți-le pe-ale tale...dar vezi, să fie cele adevărate, nu cele visate...”*poetice*”...ptiu!

...Astfel s-a încheiat adevăratul, **AUTENTICUL** ultim dialog, dintre **Romeo** și **Julieta**!

...Ce zice Shakespeare...aaa, asta e treaba lui: apă de...”*plouă*”!

De aceea, nu-i mai ascultați, ca pe niște oracole sacre, pe escrocii ăștia de scriitori...mai ales când sunt și plagiatori notorii...pupăncuriști regali...și saltimbanci de doi lei grămada¹²⁹!

147-UNGHIURI DE VEDERE...

...Un telespectator, entuziast admirator al tenisului feminin, în sine – și un afemeiat, teribil de dezabuzat și sceptic (...din pricina experiențelor de viață, nu prea fericite...) - privesc, pe micul ecran, avântul trupului zvelt al unei sportive campioane (e drept, cam bătrâioară...peste 35 de ani...), care-și sufocă, prin personalitatea jocului ei, adversara...Comentariul admiratorului „*tenisului în sine*”, despre o măiastră lovitură, cu racheta, a tenismenei-veterane:

-Inspirată! – teribil de **inspirată!**

La care afemeiatul sceptic replică, cu ironie amară:

-Expirată, fratele meu alb...de mult, ooo, de mult **expirată!**

...Cam așa privim cu toții în jur, și-i judecăm, pe semenii, după înclinațiile noastre (...înclinații atât de...înclinate, uneori, că riscă a se răsturna, mereu, ca Turnul din Pisa...) – înclinații interioare care mai totdeauna deformează complet realitatea privită și așa-zis...”**„judecată”!**

Aceste așa-zise „**judecăți**” spun mai mult despre noi, decât despre cele privite de noi...!

148-„APĂ CHIOARĂ”

-Lichefiați mai degrabă aurul, să pot să-mi fac baia zilnică! – porunci **MIDAS-CEL-CU-URECHI-DE-MĂGAR**¹³⁰, cu glas stins de slăbiciune, sclavilor săi (...Midas era tras la față

¹²⁹ -Se pare că multe piese de-ale lui **WILLIAM SHAKESPEARE** (n. 23 aprilie 1564, Stratford-upon-Avon, Regatul Angliei – d. 23 aprilie/3 mai 1616, Stratford-upon-Avon, Regatul Angliei - considerat cel mai mare scriitor al literaturii de limba engleză; este, adesea, numit poet național al Angliei și “*Poet din Avon*” / “*Bard of Avon*” - sau “*Lebăda de pe Avon*” / “*The Swan of Avon*”) **sunt plagiate după poetul și dramaturgul CHRISTOPHER MARLOWE** (botezat la 26 februarie 1564, la biserica St. George, din Canterbury - d. 30 mai 1593 - ...dar înmormântat, într-un loc nemarcat, în curtea bisericii St. Nicholas, Deptford, pe 1 iunie, 1593) a fost un dramaturg, poet și traducător englez (...dar și spion, eretic și homosexual, precum și “*magician*”, “*duelist*”, “*consumator de tabac*”, “*falsificator*” și “*desfrânat*” etc.), din epoca elisabetană... Există și alte variante, date fiind inconsistențele de nepătruns, cu privire la povestea morții lui Marlowe: spre exemplu, a apărut continuu în prim-plan o teorie a conspirației, centrată pe faptul că Marlowe ar fi putut să-și înseneze moartea și, apoi, să continue să scrie sub presupusul nume de William Shakespeare – cf. *Encyclopedia Britannica*, 11th Ed. vol. XVII. Cambridge: Cambridge University Press, 1910.

¹³⁰ - **MIDAS** (sau **Mida**), rege frigan și fiul lui Gordius. Fiindcă s-a purtat bine cu Silenus, care se rătăcise din cortegiul lui Dionysus, zeul i-a făgăduit drept răsplătă să-i îndeplinească orice dorință. Lacom de bogății, **Midas a cerut ca tot ceea ce va atinge să se transforme în aur**. Voia i s-a împlinit. Când a vrut însă să se ospăteze n-a putut pune nimic în gură căci, de îndată ce le atingea băutura și bucatele se transformau în aur. Însetat și înfometat, bogatul rege i-a cerut atunci lui Dionysus să-l scape de darul său împovărător. Zeul l-a îndemnat să se scalde în apele Pactolului. Midas s-a supus și a redevenit muritor de rînd. În schimb, apele în care s-a scăldat au rămas de atunci aurite. O altă întâmplare atribuită regelui frigan este judecata la care a fost chemat de către Apollo și Pan, ca să-și spună părerea. Cei doi se întreceau odată în măiestrie cîntînd. Întrebat care cîntă mai frumos, Midas i-a dat întîietate lui Pan. Mînios, Apollo a făcut atunci să-i crească, de o parte și de alta a capului, o pereche de urechi de măgar. Cuprins de rușine, Midas și le-a ascuns sub o scufie. Nimeni nu știa de existența lor, în afară de un sclav care venea să-l tundă. Acesta, martor al unui lucru atît de neobișnuit, nu s-a putut abține și, fiindcă fusese oprit să vorbească sub amenințarea pedepsei cu moartea, a făcut o gaură în pămînt și a șoptit acolo că „*regele Midas are urechi de măgar*”. Din pămînt a răsărit însă o trestie, ale cărei crengi, la adierea vîntului, spuneau tuturor secretul aflat. În felul acesta, în scurt timp toată lumea a aflat de pățania regelui.

și gălbejit, de foame și de sete, dar ochii, încă, îi scânteiau a lăcomie...mai curând, acum, din inerție, decât dintr-o trăire adevărată...!).

Sclavii se buluciră, speriați (...știau, toți, pe pielea lor, cumplita mână ale urechiatului rege...acum de tot prăpădit!) – și aurul fu topit și vărsat în uriașul bazin.

Midas, tremurând de slăbiciune și de febră, își întinse piciorul spre suprafața lucie și strălucie, a lacului de aur...și, dintr-odată, când piciorul său atinse suprafața de aur – aurul se transformă în...**apă chioară!**

Midas scoase un strigăt...nimeni nu știe procentajul de dezamăgire și pe cel de fericire descătușată, după atâta amar de vreme a foamei și setei, din acel strigăt dintâi al lui Midas...dar înclinăm a zice că bucuria, aproape delirantă, predomina, acum, cu asupra de măsură! Mai ales, poate, pentru că, pipăindu-și, instinctiv, urechile, nu se mai scârbea și îngrozea de lungimea lor rușinoasă...erau, chiar, niște urechi frumoase și mici, ca niște scoici cuminți...:

-În sfârșit, **APĂ CHIOARĂ! APĂ CHIOARĂ...APĂ CHIARĂ...chiar APĂ! LIMPEDE APĂ!** O, zei, o, mărețule și generosule Dionysos, o, mărețule și luminosule Apollon...în sfârșit, m-ați iertat! Nu știu de ce m-ați iertat, dar m-ați iertat...

Midas plângea...plângea în hohote: nu-și plângea normalitatea recăpătată, naturalețea recăpătată... - ...nu-nu, ci plângea de o imensă fericire: tocmai pentru că-și pierduse anormalitățile, își pierduse (în sfârșit!) toate cele contra legilor naturii divine..."**dobândiri**" monstruoase, pricinuite de orgoliul și de lăcomia sa...și de snobismul său fără minte!

...Din clipa aceea, nu mai porunci nimic, nimănui: după ce bău și mâncă, pe săturatelea, de prin cămări și pivnițe... - ...singur, cu mâna lui, scoase, cu infinită răbdare, apa din bazin, și-o puse în sticle...înjugă un car, tot cu mâinile lui cele desăvârșit fine, și încărcă toate sticlele în car...

Midas-cel-normal își mână și-și îndemnă boii de la car, tot cu mâinile și cu gura lui, către un munte, cu codri stufoși pe coaste...Se refugie într-o peșteră și trăi acolo până la sfârșitul zilelor sale. Își alesese o peșteră cu fața spre Soare! – ...da, pururea spre Soarele atât de incredibil iertător lui.... Acolo, în bungetul codrilor și sub lumina Soarelui, cernută printre cetinile brazilor, Midas-cel-nou își potrivea, jur-împrejur, sticlele cu **apă chioară..."apă chiară"**!

Se uita, mereu, la ele, cu o fixitate dementă a privirilor: nu-i venea să creadă că zeii cei doi, marii zei, Luminatul Apollon și Iluminătorul Dionysos, îi iertaseră pornirile lui groaznice, împotriva naturii divine... - porniri atât de grețoase și atât de groțesti... - ...spre aroganță, egoism, lăcomie, snobism nedemn și carnavalesc...

149-BAGAJE PENTRU UN VOIAJ LA BĂI

...Doamna cu pricina sună la ușă. Nu era o surpriză – o așteptam demult, senin...Îi deschisei, cu un surâs, nu cu cheia...

-Gata! Mi-am făcut bagajele, valizele...Totu-i gata și-n ordine, cu etichete pe fiecare bagaj...! – mă prefăcu eu a fi tare voios de voiaj.

-Ce atâtea bagaje? E simplu și precis, totul... – mă luă la trei păzește, doamna, de cum intră...rămăsese cu mâna pe clanță, firește.

-Ei...stimată doamnă...când pleci la astfel de stațiuni...la **băi**...ai de luat cu tine destule bagaje: păcate, nedumeriri, uimiri, minuni...frumuseți și tristeți...Pe unele nu trebuie să le uit acasă, pe altele nu vreau eu să le uit, vreodată, oriîncotro m-ar duce...ducerea! N-aș mai fi eu...n-ar mai rămâne din mine chiar nimica!

-Ce să-ți zic, de parcă ai fi și însemnat ceva! – mă luă doamna peste picior...îi convenea, ba chiar „**îi ridicasem mînea la fileu**”!

-Eh...orișicât...o viață...și nu scurtă...când te duci la **băi**, trebuie să fii atent să nu te răcești de tot...ca o planetă ce n-a cunoscut apa și fapta luminată, vreodată...

-...Dar pe nimeni nu interesează bagajele tale...pe nimeni dintre directorii, judecătorii...toți funcționarii de acolo...de la **băi**...zi-le impiegați, și trage apa...dar tu chiar nu pricepi câtă incredibil de multă treabă (...înfiorător de multă treabă...), au ei, totuși? – se nedumeri doamna cea grăbită -... dar, cu mine, se vede lucrul, se dovedea a fi straniu de amabilă, pusă pe lungi comentarii explicative...ceea ce, trebuie să recunoaștem, nu-i prea stă în fire. Cu mine, părea să facă, acum, o excepție...**excepțională**.

De obicei, ea este rezumativă, în toate, și, mai cu seamă, teribil de austeră - în comportament și limbaj. Cu mine, părea să facă, acum, o excepție...

(Asta...de obicei: ...eu am auzit-o, prin somn,și înjurând cumplit...! – dar să rămână între noi...de-acuma, „**tac mă cheamă**”! - ...eu nu vreau să mă pun rău cu ea...e prea simpatică și îndatoritoare...nu mai vorbesc de înnăscutu-i spirit de onoare!).

-Da, da...stimată doamnă...pe conțopiștii de-acolo, de la **băi**, poate nu-i privește...doamna de la ghișeu, Conștiința...domnul grefier, Sufletul...ce să mai zicem de domnul Judecător...dar **pe mine, pe mine însumi**, tare mă interesează! Să știți de la mine: oriunde te duci, pe lumea asta, pe cealaltă...pe celelalte, care-or mai fi și cum se vor numi...dar tot **băi** rămân: se vrea să te speli și să rămâi curat și cu amintirile moarte, prinse în veșnicie, ca-n insectar...

-Hmmm...să zicem...da, s-ar putea exprima și așa situația... – mormăi, cam indispusă, de data asta, doamna cea prearăbdătoare.

-Ei, la mine nu-i așa...

-Ce să-ți zic! C-oi fi tu mai special! – ricană doamna, acidă.

-Oi fi, n-oi fi special, eu nu vreau să pierd nimic, din ce-am dobândit, cu atâta trudă și cinstit: păcatele au, și ele, farmecul lor, ineditul lor...ce să mai zicem de uimiri, la care chiar trag nădejde că „**undeva, cândva**”, mi se va aduce lumina...

-Lumânarea...vrei a zice... – mustăci doamna.

-Fie cum vrei tu, stimată doamnă...cum ziceam...vreau să păstrez minunile și uimirile, ca pe bijuterii neprețuite și chei, da, adevărate chei, cu care voi intra în raza privirii tuturor...a domnului Judecător, mai cu seamă...

Doamna, care, de multișor, se uita, impacientată, la ceas, zise, cu glas neliniștit și aproape alarmat:

-Hai mai repede...dacă ai spor la palavre, cu mine – nu la fel vei avea cu Charon...hai, că-i nervos, aud cum plescăie vâslele, impacientat...mi-e să nu ne răstoarne, pe amândoi, cu tot cu barcă...a mai făcut-o, și asta, de curând!...Ăsta n-are nici milă, nici bun-simț...niciun dumnezeu, ce mai!

-Ferească... – mă impacientai și eu...și ieșii pe ușă, fără s-o mai închid. Doamna cobora, deja, treptele debarcaderului.

-...Că de-ți vei îneca tu păcatele și uimirile, mare pagubă nu-i...dar ce se va face lumea...ce se vor face lumile... fără mine, ei?...Aud? - ...dacă voi cădea...bâldâbâc, în Styx...hai? ce rușine, acum, la bătrânețile mele și cu lumbago-ul meu nenorocit, cu care m-am pricopsit de la transportul, la **băi**, de data trecută...niște politicieni, o șleahță de șmecheri, toți...care m-au băgat și pe mine la apă...apa Styxului, la vârsta mea, auzi...**Olimpul lor de derbedei!** – își vărsă ea năduful, înjurând firav și gâfâind teribil, de mersul grăbit, ba chiar precipitat... - ...își vărsa năduful ei de-o veșnicie, taman asupra mea, acum, stimata...

Dar, ce-mi plăcea la ea, **nu-i pierise simțul ridicolului și al umorului ei binecunoscut, etern!**

„*Achiesai*” la graba ei apelpisită¹³¹ ...”*achiesai*” nu că așa credeam și eu, ci de nevoie și cu nostalgie și îngrijorare mare...nu de mine, nu! - ...ci de bagajele mele...

150-IRONIA DIVINĂ ȘI IERARHIILE CELEST-BATJOCORITOARE

...O babă cochetă, zurbagie și grotesc deșucheată, pentru vârsta ei, avu un vis premonitoriu (zice ea, a doua zi, amicelor ei, întru destrăbălare târzie...), la Monte Carlo-„*Cazinoul Lumii*”...pe undeva, într-o vilă superbă, din preajma „*Falezii Zburătorilor*”... – ...pe care vis premonitoriu îl împărtăși (culcato-lăfăită în pat...), a doua zi (...pe la amiază...), suratelor ei veștejite:

...Se făcea, dragele mele, că veniseră Dumnezeu și Scaraoțchi, la patul meu. Primul, adică Dumnezeu, se aplecă deasupra mea, cu figura Lui veșnic radioasă... - ...și, referindu-se, pare-se, la partida de pocker și la tururile cele două pe la jocul de ruletă..., pe care le-am pierdut, pe-amândouă, pe rând, azi-noapte...ooooh, și cu ce datorii astronomice am rămas, Doamne Sfinte! - ...ca o fraieră a pământului ce sunt... - ...dar referindu-se, cred eu, și la partida, cu totul specială, de după aia...mă rog, la amorul meu...**în trei**, cu prințul Alexei și...cu o fufă oarecare, murdară (de unde le-o mai strânge și prințul ăsta? – ...halal prinț!) - ...pe care fufă eu n-am mai văzut-o-n viața mea... – referindu-se Dumnezeu-Radiosul, cum vă zic, și la amorul meu, de azi-dimineață (cel puțin așa presupun, la un Atoateștiutor, cum e El...!)...azi-dimineață, când am venit, aici, în pat, beată criță...și cu vomă pe rochie...mi-a zis Domnul Dumnezeu așa...scurt și cuprinzător:

<<-**CE BINE-ȚI STĂ, când greșești, fiica mea...!**>>

Nici nu știți câtă ironie blândă a pus Dumnezeu, în aceste cuvinte atât de alese...păi, eu, deja, îmi pipăiam (...așa, culcată-n pat cum eram!) coafura deranjată de...mă-nțelegeți voi...Sunt sigur că Dumnezeu mă iartă, pentru toate deșucherile mele târzii...da-da-da... – rosti, împăcată cu sine, baba noastră cea visătoare de...”**premonitorii**”.

-Dar Scaraoțchi ce ți-a zis, draga mea? – că ziceai că era, și el, pe-acolo...sau o fi tăcut mâlc, bietul drac, în fața... „**șefului**”? - ...că ăștia respectă ierarhiile, ceva de speriat...! - o întrebă o **babă mai cu haz**, dintre „**frumusețile-adânc amurgite**”.

-A, nu! **NU!** - zise, hotărâtă, baba cu visul. Scaraoțchi s-a aplecat, și el, deasupra mea (...teribil de bruneto-întunecat și cu coarne înalte și țapoșe...o frumusețe!), și a șuiurat ceva...ceva cam ...cam **nu-știu-cum**...

-Zi, tu, odată, că murim, uite-aici, de curiozitate...ce ți-a zis Scaraoțchi? Hai, nu te mai lăsa implorată!

Baba visătoare se cam codea...dar, mă rog, acum nu mai pute da înapoi...icni și rosti:

...Păi, mi-a ziso-șuiurat cam așa:

<<-**Darămi-te când vei muri...nici nu bănuiești CÂT DE BINE-ȚI VA STA, bombonica mea...și-a lu' tăticu'!**>> - ...și șuiurul său se prefăcu într-un hohot de râs cam...cam...hmmmm...cam...

-Înfiorător, nu? – completă „**baba cea mai cu haz**”.

...Cam așa ceva... – se tulbură, nițeluș, dar numai nițeluș de tot, baba cea...”**bombonică**”.

-Ei, vezi tu, dacă nu suntem în stare să pricepem ironiile Lui Dumnezeu, măcar să-ncercăm a prinde sensul celor rostite de diavol...căci el e mai simplu, mai explicit și mai sigur, la nivelul...semanticii...al sorții noastre! – concluzionă, foarte serioasă și preocupată, baba care, până atunci (dar **NUMAI** până atunci!), putuse fi numită, de noi, „**baba cea mai cu haz**”...!

*

¹³¹ -**APELPISÎT**, -Ă, *apelpisiți*, -te, adj., s.m. și f. (Înv.) (Om) deznădăjduit, desperat, exasperat, care nu se mai poate stăpâni. – Din **apelpisi** (înv. „*a deznădăjdui*” < ngr.).

...Mulți amici mi-au spus, mereu, de-a lungul întregii mele vieți, ca pe-un refren:
-Ce tot dai zor și te dai mare cu durerile tale fizice?! Băi, dacă ai vedea cât de rău dor alea morale...!

Iar eu răspunsu-le-am, toată viața:

-Dați-mi, vă rog, toate durerile voastre morale, pe rând ori buluc...și luați-mi-le pe astea fizice...și-o să vedeți că mă descurc, de minune!

...Cu o excepție: **nu-mi dați tenebrele morale ale unui sinucigaș... - ...cu astea nu mă pun!**
Au întrînsele ceva atât de autentic și intens-demoniac, încât mă dau bătut, în fața lor!

...Din păcate, ierarhiile divine și-au bătut joc de mine, pur și simplu, mi-au făcut în ciudă: mi-au dat, claie peste grămadă, și dureri fizice, și de-„**alea**” morale...cât să crape șapte oameni titanici...iar nu numai un sfrijit ca mine.

Dar, și eu, am decis să mă fac că nu le cunosc...nici pe unele, nici pe altele: se înghesuie, unele-n altele – își dau ifose, nevoie mare! - ...iar eu stau la masa de scris, și mă prefac („**să crape, na!**”... - ...și le dau, aparent teribil de voios, **cu sâcul**...), că, peste ele, „**trec falnic, fără păs./Din pristolul de la Roma să dau calului ovăs...**”

...Despre care „**cal**” și „**pristol**” va fi fiind vorba...n-am vreme să vă explic acum...

Vă voi povesti altădată...când mă vor mai lăsa oleacă junghiurile, și tăieturile... - ...și toată armata asta de neputințe ale bătrâneții...plus falanga macedoneană a gândurilor negre!

Așa că...mai slăbiți-mă cu curiozitățile voastre, cele frisonând de „**setea de senzațional**”...maladive și demente, de-a dreptul!

Asta, dacă mai vreți s-o mai fac pe povestitorul, și altădată, cu o altă ocazie... - ...eh, dacă va mai exista acest „**altădată**”...atât de relativ și bicusnic...aproape evanescent.

151-INUTILITATEA ÎNTREBĂRII, ACUM...

...Când, oare, va fi și bine-n lume, nu numai rău, rău și tot mai rău, înțeleptule? – îl întrebă, copleșit, omul cel sărman, pe bătrânul ascet, care se sora, aparent fără nicio grijă, în fața intrării din peștera Muntelui.

-Atunci când nu durerea epidermei va avea prioritate, în existența fiarei, numită, acum, impropriu, „**om**”... – ...ci atunci când durerile Duhului vor avea prioritate...și, deci, atunci, **fiara va redeveni om**... – răspunse, agale, filosoful cavernei.

Și filosoful tăcu, pus pe gânduri, pesemne, de propriile-i rostiri...

Omul cel sărman dădu din umeri, în continuare năucit de aceleași suferințe, griji oarbe și neînțelegeri... - ...și plecă, la fel de nedumerit, precum venise...urcând, degeaba, Muntele.

152-„**FLATULAȚIA REZOLVĂ NAȚIA!**”

...Două curve se-ncaieră.

Doi ologi se-ncaieră.

Doi orbi se-ncaieră.

Doi calici se-ncaieră (...tot ca orbii...).

Doi intelectuali se-ncaieră (nu doar „**precum**” calicii – ci „**întocmai**”...ba și mai dihai!).

Doi bandiți, doi criminali - se-ncaieră și ei. Ce să facă altceva?

Numai oameni de bine și de foarte bine, nu-i așa?

Unul și una...

...Dacă aș fi mâncat ca lumea, la prânz (...nu să-mi mănânc, ca acum. prânzul o dată la trei zile...) - aș fi spulberat, toată lumea asta îngălătă, toată grămada asta de balegă - cu o singură flatulație, viguroasă și sănătoasă.

(Cum, deja, se zice, pe ici, pe colo: „**FLATULAȚIA REZOLVĂ NAȚIA!... - ...OFERIND DISTRAȚIA!**” ...și nu doar atât...).

Dar așa...

Mai așteptăm, până când ni se va da o rație cumsecade, grasă și sățioasă...de la catina săracilor, aia ce-i înființată de-un miliardar aflat în culmea nemerniciei... - ...miliardar în euro, nu așa...orișicum!

Frați creștini, din toate țările – **UNIȚI-VĂ!**

...Ă propos: vă lipsește, cumva, ceva? Dacă „**da**” - treceți, vă rugăm, pe la **Biroul Internațional de Ciordeală (B.I.C.)**...și nu veți mai avea absolut nimic...din pricina căruia sau căreia să vă plângeți că „**aveați, și, acum, dintr-odată și subit-miraculos, NU MAI AVEȚI!**”!

Nu veți mai avea ce aveați...și asta, **în mod oficial, stampilat și parafat!**

...Dacă nu vă consolați, singuri și discret, cu acest soi de „**ne-avut**”, vă rezolvă toate problemele rămase (...și încă mult mai multe, pe deasupra...spinării, sub formă de darabană „**cu amortizor**”!) organele de represiune ale oricărui guvern care se respectă...că doar de-aia-s plătite, atât de „**obez**”, aceste organe de represiune, pretutindeni în lume! -mai bine plătite decât brutarii, tâmplarii, învățătorii, medicii, artiștii...adică, decât toți cei care fac binele prin trudă creatoare și continuă („**ca fraierii**”!) - ...iar nu „**cu bastonul pe cocoașă**”, cu gaze lacrimogene și cartușe (...încă nu se știe proporția dintre gloanțele de cauciuc și cele de război, întru sporirea, substanțială, a numărului de „**crăciunuri**”, „**anafure**” și de „**paște al mă-sii**”, dăruite, cu incredibilă generozitate, de către conducătorii țărilor, prin decret prezidențial - ...sau regal – **EGAL!** - ...și, firește, prin intermediul gârbacelor legale... - ...**propriilor lor popoare „prezidențiale” sau „regale”**...atât de dornice de „**sârbe pe spinare**”, cât și de „**hore staccato, depline, aplicate la ficați, rărunchi ori spline**”...) – „**spre desăvârșita liniște și deplinul confort plutocratico-mondialisto-globalist**”!

*

...Ostenit-mort, m-am culcat în pat, azi-noapte, rugându-l pe Bunul Dumnezeu să-mi dea un vis **frumos și liniștitor**.

Preabunul mi-a ascultat, cred, rugăciunea, atent și „**cu bună-credință**”... - ...și a acționat „**în consecință**”, conform normelor „**în vigoare**”, care-s pe cealaltă lume: m-am visat că sunt **AL CINCILEA „GLONȚ MAGIC”**, în asasinarea lui J.F.K.¹³²....

153-ADEVĂRUL DESPRE ISTORIA TERESTRĂ

-Eu sunt patriot!

-Eu sunt **și mai** patriot!

¹³² -Asasinarea lui John F.Kennedy pe 22 noiembrie 1963 a generat mai multe teorii ale conspirației, decât oricare crimă din istorie, deoarece a fost un eveniment șocant și foarte dramatic, privind o personalitate cunoscută. Președintele a fost împușcat mortal, sub privirile publicului, în timp ce se deplasa în coloana oficială, într-o mașină decapotabilă, alături de soția sa. Dar se datorează și faptului că acea Comisie Warren formată în grabă, dar la o săptămână de la asasinat, în scopul anchetării celor întâmplate, nu a reușit să găsească explicații pentru numeroasele aspecte paradoxale ale crimei. Comisia a descoperit că un trăgător izolat, Lee Harvey Oswald, trăsese 3 focuri de arma asupra președintelui: - primul ratase coloana oficială - al doilea l-a rănit pe președintele Kennedy și pe guvernatorul statului Texas - John B. Connally, care se afla, și el, în limuzină - al treilea și ultimul foc de armă l-a lovit pe președinte în cap, ucigându-l.

Teoriile conspirației, asociate acestui eveniment, au devenit cunoscute: teoria trăgătorului izolat, sau „**teoria glonțului magic**”, deoarece era puțin probabil ca un singur glonț să treacă prin doi oameni. Ambele teorii au devenit plauzibile, nu doar pentru experți, ci și pentru publicul american, supus la sondaje.

-Eu sunt deștept!

-Eu sunt **și mai** deștept!

-Tu ești urât!

-Tu ești **și mai** urât!

...Dintr-o astfel de escaladare a spiralei prostiei provin toate războaiele și catastrofele sociale, politice, militare – ale Terrei.

Simple afirmații goale, cu iz de joc de copii retardați, afirmații mecanice și sfruntat-copilărești, nenorocite orgolii fără niciun temei, frustrări neținute în frâu și imbecile...

Toate astea alcătuiesc **Istoria Terestră!** – antică, medie, modernă și contemporană...

Și dacă această specie, profund degenerată, auto-numită „**umană**”, vrea să stăpânească Terra și toate ale Terrei...mă rog, n-are decât să creadă că poate și că totul va dura...dar adevărul este altul și îngrozitor de previzibil: nu vor trece multe veacuri, când, despre specia umană, se va vorbi, cu ifose, prin muzeele de istorie naturală, ale noii specii planetar-dominante - **CARACATIȚELE**... -ca despre **Epoca Brutozaurilor Tâmpiți**...ca despre **Mamuții Infatuați** și teribil de greu de suportat, de către scoarța terestră...

*

...**Sfârșitul Cărții Terestro-Umane** se apropie, dramatic (...grotesc și fără pic de tragism!) - vijelios, implacabil și teribil de îndreptățit.

154-NEDUMERIRI MARȚIENE

...Doi marțieni vorbeau între ei, stând pe acoperișul unui zgârie-nor:

-Uite, pe omul ăla, care traversează bulevardul, îl cheamă Potârniche. Deci, după legile imbecililor ăstora, pe care noi am venit, de atât de departe, să-i studiem – omul ăsta ar trebui să fie împușcat și mâncat – zise Marțianul I, cârmind din trompa-i încrețită, a dispreț și a greață.

-Păi de ce? Cretinii ăștia n-au ce mânca, și se halesc între ei...sau cum? (...după cum vedeți, în materie de lingvistică, marțienii ajunseseră departe, din moment ce auziseră de verbul „**a halî**” și chiar știau și ce înseamnă...) – îl întrebă Marțianul II, pe Marțianul I. ...Erau, și marțienii ăștia doi, fiecare cu specialitatea și specializarea lui, ordonată de Centrul de Studii despre Terra, din Marte (C.S.T.M.): Marțianul I se profilase pe religie, sociologie comportamentală și lingvistică, se pare, iar Marțianul II pe politologie și pe dinamica internă a gastronomiei... - ...sau cam așa ceva...

-Cică așa le-ar fi zis dumnezeul ăla al lor... – șovăi, oarecum, în cunoștințele-i acumulate de pe Terra, Marțianul I.

-Păi ce fel de dumnezeu au? Un canibal, un bucătar, un măcelar...? – se miră Marțianul II...ba se și cruci, pentru că Crucea este un simbol cosmic, nu-i așa?

-Mda...așa se pare...

-Și ei îl iubesc, îl respectă...pe canibalul lor de dumnezeu...sau ce naiba fac, cu dumnezeul ăsta? – se interesă Marțianul II...semn că nu se simțea prea confortabil în specializările sale ordonate și stricte...

-Îl iubesc, da, îl iubesc și-l respectă, ceva... „**maximum**”...cel puțin așa pretind ei, din gură... – dădu, afirmativ, din capu-i cu antene, Marțianul I.

-Păi, dacă-l iubesc, **de ce se lingușesc pe lângă el**, de ce îngenunchează, ca niște sclavi ordinari, în fața desenelor ălora...și statuilor ălora, care-l reprezintă, cică, pe Cel Nevăzut...de ce-l slăvesc, cu groază? – se neliniști intelectual Marțianul II.

-Nnnu știu...încă n-am ajuns la...la acest nivel de investigare a...minciunilor și...și...și-al ipocriziilor umano-terestre... – se bâlbâi Marțianul I, știind că devine tot mai penibil, prin gradul mic de avansare și concentrare, în problemele și chestiunilor umano-behavioristice...

-Și cum, ei mănâncă și se comportă după nume? – îl tot pisa Marțianul II.

-Cred că da... – își reveni, oarecum, din starea de blocaj al penibilității, Marțianul I.

-Uite, spre exemplu - pe mine mă cheamă **REGE** (se luă drept exemplu practic Marțianul II, ca să-l scoată pe Marțianul I din blocaj): asta ar presupune ca să mă sui pe vreun tron și să conduc o liotă de cretini tereștri? – își continuă raționamentul (mirat la culme de illogicul acestui raționament!), Marțianul II.

-...Nu știu, încă, dacă-i chiar așa...dar nici prea departe nu-i, de ceea ce sugerezi tu: denumirile te pot ucide sau te pot ridica în rang, după câte am observat...Cuvintele sunt mai importante decât orice...doar știi și tu... – încercă să se dea doct Marțianul I.

-Păi, atunci când se înjură între ei, atunci când și-l înjură, din toți bojocii, pe dumnezeul lor...**unde** stau ascunse iubirea și respectul ăsta, de care zici tu...**respectul față de dumnezeu...față de cuvinte...?** - aaa? – se cam înfoie Marțianul II, a scepticism jignit.

-Pe dumnezeul meu, nu știu! Nu-i înțeleg nicio buche, pe toți imbecilii ăștia, pe toată liota asta de mamifere inferioare, numite „**oameni tereștri**”...”**capodopere ale creației dumnezeilor lor**”...pe toți mamelucii ăștia (...vedeți ce cunoștințe istorice dobândiseră, totuși, cercetătorii marțieni, asupra tereștrilor?)...pe derbedeii ăștia ipocriți, impostori și criminali, egoiști și aroganți până la demență... - ...deicizi și fraticizi... - pe care noi îi studiem de vreo 500 de ani! – izbucni, sincer și cinstit, Marțianul I.

...Marțianul II dădu din cap, totodată înțelegător și compătimitor...și întrebă, apoi, voind să „**finalizeze constructiv**”, cumva, discuția lor...:

-Am auzit, mai zilele astea, de secta și de religia „**RAELIENILOR**”...oare, cu adevărat, ne vor contacta și pe noi, extraterestrii, ca să salvăm, împreună, situația, cam „**vânăță**”, a planetei lor proprii?

Marțianul I zâmbi, îngăduitor:

-Păi, din moment ce și-au extirpat, chiar de la numele lor, prima particulă silabică, „**is-**” (...sau or fi mâncat-o, cine știe, prin fenomenul lingvistic numit...cred...”**apocopă**”¹³³!), nu-ți dai seama, oare, că ei, de fapt... „**se turbează**”?

-Poate...”**turbează**”...e activ, **nu-i reflexiv**... – spuse, timid și șovăielnic, nespecialistul în lingvistică, Marțianul II.

-Nu-nu, știu bine ce zic...și zic în limba lor, aia „**sectantă**”, a...”**RAELIENILOR**”: adică, am extirpat, și eu, prima silabă a numelui „**activității**” lor cea de obște...

-Adică...? – tot nu se lămuri Marțianul II.

-Adică...adică! – se cam irită Marțianul I, din pricina punctului de intimitate nepermisă, la care ajunsese discuția lor. Adică...am scos prima silabă... ”**mas-**”...pricepi acu?...și a rămas „**-turbează**”! Ori trebuie să-ți fac și...desenul?!

...Toate deveniseră, în fine, clare („**crystal-clear**”!), pentru cei doi Marțieni - tocmai prin **bezna absolută**, care se lăsase, ca plumbul, **peste bunul-simț și peste logica existențial-terestră!**

155-„**SFÂRȘITUL**”

...Mulți spectatori și cititori se întreabă, după ce s-a isprăvit un film, sau după ce au închis coperta a IV-a a unei cărți interesante, citite, până în acel moment dramatic (...**al sfârșitului acțiunii și cuvântului cărții!**) - cu nesaț cvasi-nebunesc:

-Oare ce ar fi urmat, dacă regizorul sau romancierul ar fi avut mai multă răbdare (sau chiar imaginație...), și ar fi continuat filmul, sau romanul său...?

¹³³ -**APOCOPĂ** s.f. 1. Cădere a unui sunet, a unei silabe sau a unui grup de silabe, de la sfârșitul (dar și de la începutul sau mijlocul!) unui cuvânt. [< fr. *apocope*, cf. lat. *apocopa*, gr. *apokope* < *apo* – **afară**, *koptein* – **a tăia**].

Le putem furniza, în deplină cunoștință de cauză, un răspuns (...unul dintre multe...), prin cuvintele „*Jurnalului închipuit*”, al uriașului romancier kârgâz, **CINGHIZ AITMATOV**¹³⁴: -Evident că lucrurile cele mai importante se întâmplă nu în timpul rulării filmului, sau în timpul lecturării unei cărți...ci abia după terminarea filmului (după acel „*Koneț filma*”, „*Fin*” sau „*The End*”) – și, firește, după „*Sfârșitul*” romanului...Pentru că isteria disperată a vizionării sau a lecturii nu se poate lecui decât prin continuarea, inerțială, furibundă, dar multiplicată la infinit (până la un început de manie...demență!) a fantasmării...Totdeauna, spectatorul ori cititorul sunt nemărginit mai fecund-imaginativi, decât regizorul (plictisit și sâcâit, de „*războaiele platoului de filmare*”), sau decât autorul de romane, care și-a luat banii, plin de satisfacție, pe „*creația*” sa (...teribil de febril-grăbită, de nevoile imperative ale soției și cotidianului, în genere...!), de la editură...

...Să ținem un moment de reculegere pentru cel mai enervant de naiv om, dintre oameni: măruntul, cu totul neînsemnatul Autor...arogant și prost și impostor...care uită că orișice Creație este apanajul divinității...el, Autorul, nu-i decât **hamalul**, mai priceput sau mai puțin priceput la stivuirea viselor și gândurilor, pe care i le-a încredințat, cu mare și îndreptățită îndoială – **Singurul, Supremul Artist COSMIC: DUMNEZEU-HRISTOS!**

EPILOG (...ori monolog?)

...De scris, am scris eu, așa, într-o „*doară de durere*”...dar cine a citi, cele scrise de mine? - ăsta-i necazul cel mare!

Că, în ultima vreme, în Neamul Valahilor s-au întâlnit lepra și cu ciuma analfabetismului sufletesc și ale nesimțirii grase...nu „*crase*”! Li s-a îngrășat sufletul și obrazul, ca la porci, majorității celor ce-și zic că-s de-o limbă și-o durere de Neam, cu mine...!

Ce să mai zici? - că oricum ai zice, tot prost iese!

Ca-n *Doina* Sfântului Eminescu - adevăratul român, cel, adică, neuitător de Dumnezeu, de rușine și de Sfânta Muncă Cinstită (...nu cel nebun de-a binelea, care vorbește, de unul singur, cu fantomele, la celular...și nici cel vrăjit de ielele și de dracii cei din televizoare, ori de pe ecranele, clipocind a moarte, ale calculatoarelor...) abia-abia mai poate să răsuflă, „*de-atâta străinătate*”, câtă-a năvălit peste el, din patru zări, și-i suge tot sângele, toată vlaga și toată mintea lui...”*cea de pe urmă*”:

„*Vai de biet Român săracul,
Îndărăt tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se 'ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,
Nici e vară vara lui
Și-i străin în țara lui!*”

*

...Pentru cine scriu eu, oare, toate cărțile mele - și pentru cine-mi înșir eu poveștile mele „*cabotinice*”, cele lăsând urme groase de sânge, pe fiecare filă? Că s-au adunat și cam multe cărți, cam multe file – dar și prea mari și multe băltoace de sânge...

...Nu mai știu. Cred că am 'nebunit și eu, de le scriu cărțile mai curând pentru mine...cât nu mai am nădejde în sufletul, cel scos dintre oase, al semenilor mei!

¹³⁴ - **CINGHIZ AITMATOV** (în kârgâză: Чынгыз Айтматов, rusă: Чингиз Торекулович Айтматов - Cinghiz Torekulovici Aitmatov) (n. 12 Decembrie 1928, Șeker, RSSA Kirghiză, URSS - d. 10 Iunie 2008, Nürnberg, Germania), a fost un scriitor kârgâz, cel mai cunoscut al țării sale. A scris în limbile rusă și kârgâză. Opere reprezentative: *Geamilia*, 1958, *Vaporul alb* ("Belii parohod"), 1970, *Cocorii timpurii*, 1975, *Eșafodul*, 1987, *Cînd se prăbușesc munții*, 2006 etc.

Dar și dacă s-o afla vreunul (dintre semenii mei...), care să aibă nevoie de-un ceas de tihnă, dar și de un ceas pentru adâncirea și luminarea unei răni înviorătoare și înviitoare... – ...apoi, să ia hrisovul ăsta al meu în brațe, și să-și înceapă rugăciune de iertăciune, către părinții și moșii noștri, cât și către marile Duhuri ale Omenirii și Cerului...dar să și învețe a râde nu „mânzește”, ori „prostește” (ca la parascoveniile celea de la televizor, cu..., „răs înregistrat”...!), ci păstrându-și măsura și buna cuviință și rânduială, precum și înțelepciunea - atât în priviri, cât și în pieptul conștiinței lui, de om și de **valah**...adică, **SFÂNT!**

...De-o fi așa, ori de n-o fi deloc, eu nu-s răspunzător. Că eu, unul, totdeauna când i-am întâlnit, de-a lungul vieții mele, pe oamenii de tot soiul, i-am sfătuit de bine, și-am și stăruit (până ce m-am ales cu sudalme grele și înjurături păduchioase!), pe lângă toți analfabeții ăștia ai sufletului, care, acuma, au ajuns să nu mai sufere cartea...așa li-i de greu și greață de carte, că, atunci când o iau în mâini (cu scârbă și frică, de parcă i-ar arde para focului...), o țin invers...cu dosul în sus!

Oameni buni, eu v-am dat, aici, bună carte de învățătură, de-acuma numai de voi atârână ce-ți face cu ea și la ce veți crede că vă poate sluji (...unii, cei mai mulți, zic, deja, că „**la aprins focul, cu ea!**”...când merg de spurcă munții și câmpiile lui Dumnezeu, cu duhori de grătare țigănești!)... - ...cum Iancu Văcărecu le zicea valahilor, acum vreo 200 de ani:

"V-am dat teatru, vi-l păziți / Ca un lăcaș de muze; / Cu el curînd veți fi vestiți / Prin vești departe duse.// Cu el năravuri îndreptați, / Dați ascuțiri la minte, / Podoabe limbei noastre dați / Cu românești cuvinte!"...

Eu nu v-am dat **teatru** (că n-am atâtea parale, ca muhaiielele umflate de prostie și bani, ale zilelor noastre!) – dar v-am dat **cuvânt de învățătură bună** și **“ascuțiri la minte”**, de gândire, de amintire și, mai cu osebire, de stăruință asupra brumei de Duh, ce-o mai fi rămas prin voi...ca, la sfârșitul chinului vostru de îndreptare din strâmbare, **“năravuri să-ndreptați”** și **“podoabe limbei noastre să dați / Cu românești cuvinte!”**... (pe care le-ați uitat, de dragul năucitorului...”**O.K.**”). Că de nu-l vreți voi pe el, pe Duh, adică...apoi el, Duhul, nu-i ca Vodă-Lăpușneanu, să vă vrea el, împotriva voinței voastre (**“Dacă voi nu mă vreți, apoi eu vă vreau, și dacă voi nu mă iubiți pre mine, eu vă iubesc pre voi, și voi merge ori cu voia, ori fără voia voastră!”**): el, Duhul, e sămânța de Dumnezeu din voi, dar Hristos nu vă va face **“frații și prietenii Lui”**, cu forța! Luați-vă de-o grijă, din partea asta!

El este Iubirea, dar tot El, de la **voi** așteaptă răspuns, pe măsură, Iubirii...

...Dar, iar, de n-o fi rămas nimic, din toate astea, prin craniile voastre (...în plină putrezire!) și prin inimile voastre (...în toi de împietrire...!) - ...atunci, până ce-oi închide eu ochii, le-oi citi, cu fierbințeală, așa, de unul singur și mereu...ca nu cumva să mă infectez, și eu, de la virusul aprig al uitării depline și al puținei simțiri...pe care, cu mare drag, mi l-ați da, ca să nu mă mai deosebesc de voi și de fiare...adică să devin, deopotrivă cu uitătorii și nărozii de voi, necititorilor (...așa cum greu de răbdare, dar amarnic de adevărat ce mai zice nobilul cronicar Ureche): **“asemenea fiarelor și dobitoacelor celor mute și fără minte”**...

...Eu mă duc...și nu mă știu că-s pe ducă (...așa cum nici pân-acum!) decât **Dumnezeu și codrii mei cei bucovineni**... - ...vorba veche și **“pe șleau”** (...adică, pe **“ne-izmenitelea”**!), care vine (...dar cine s-o aștepte, s-o întâmpine și s-o mai bage în seamă? - când noi, cei care am mai apucat să vedem și știm Lumina Cunoașterii și pe cea a Duhului Dumnezeiesc, ne-om **“pitrece”** din astă lume, **“răpănoasă, janghinoasă și cu mult prea multă prostie jegoasă”**...?! - ...vorba de la bătrânii cei străvechi în sfințenie și strașnici paznici ascunși, ai comorilor acestui Pământ Sfânt...paznici vrednici și neînduplecați, ai tainelor și vorbelor întru Duh:

„Eu mă duc, codrul rămâne,

*Plânge frunza după mine...
După min' nu plângă nime,
Că n-am făcut nici un bine,
Iar de-oi fi făcut vreun rău,
Mi l-oi trage sângur eu"...*

*

...Eh, ăsta-i cântecul meu...asta-i jalea mea...dar nu trebuie să fie și-a voastră, numaidecât!
Parcă eu pot ști ce „*deal*” jidovesco-americanesc...ce înțelegere și afacere veți fi făcut voi
cu...cu ăia...de la „*cucurigu*”, de la „*mansarda lumii*”...?!

„*Oricine, dar și orice - are un preț!*”...sau nu?

Ziceți voi...răspundeți voi...că eu am zis și-am răspuns, prin tot ce-am scris!

...Apoi, dragele mele oi (...dobitoace, dar și crunt îndobitocite, prăpădindu-și Duhul, din prea
mare slăbiciune și aplecare către lucruri fără de rost și numai cu lustru-sclipici negustoresc, și
lăudate „*foc*”, taman de dracii neguțatori...dar și din pricina falei voatre celei deșerte, „*puțin
a pustiu*”, precum punga lui Dănilă Prepeleac!)...ce să vă zic, acum, a despărțaciune? Păi,
cam așa: „*Să ne revedem, cu mai mult bine...DREPT ÎN IADUL LUI SCARAOȚCHI!*”

Ori, mai bine, să nu ne mai vedem și cunoaștem niciodată...că ne-o fi mai bine și mai lesne,
atât nouă, celor cu slujba la Duh, cât și vouă, celor săraci cu Duhul, bogați în prostie și lene
sinucigașă, dar și împăunați cu răceala de moarte a banului...”*steagul de luptă al dracului*”,
împotriva Preabunului și Preaîngăduitorului Creator, a toți și a toate...!

Dacă, însă, v-a fi, vreodată, urât, stând, pe-ntuneric și-n groază... – ...să luați lumânare (și
luminare!) din cartea asta! Veți vedea, atunci, măcar o parte din Calea Cea Mare, către Zbor
și către Lumina Văzduhurilor!

Iar de vă veți simți, mereu și fără de răgaz al gândirii, fercheși și breji-mintoși, „*de vă vărsați
pe dinafară*”! – dați cu cartea asta de toți păreții...or, treceți pe lângă ea, fără să vă-ntoarceți,
spre ea, înapoi, cumva, privirea... – ...cum a pășit-o Orfeu, „*sireacul*”, în Infern!

Că, de-o vedeți (Cartea asta!) și nu v-a părăsit prostia – ...**apoi veți împietri de tot, precum
Niobe, cea care și azi plânge, că n-a știut citi, la vreme, Cartea Luminii, ca să afle că nu-
i bine (dar deloc-deloc!), să-i superi pe Luminătorii Zilei și-ai Noptii...!**

*

...Poate că **DRAGOSTEA (Eros agapé)** ar putea da vreo noimă, acestui haos, aproape
desăvârșit?

Poate...poate: să tragem nădejde că „*da*”... – ...pentru că **EROS-BĂTRÂNUL-CEL-MAI
BĂTRÂN** este o entitate spirituală identic dementă atât în ciocnirea cu **Viața**...cât și cu
Moartea...numai că are într-însa și indicibilul „*FRUMOS*”...ba chiar și **Revelatorul
TRAGISM-prin-ABSURD!**

Ceea ce, la urma urmei, s-ar putea numi și „*TRANSCENDENȚĂ*”...!

Răbdați (**cabotinismul**, adevărat ori trucat!) – și (dacă vă simțiți „*în vână*”!) – **CITIȚI!**
Citiți, măăă...de **să rupeți** pământul ăsta! – ...și să faceți **ALTUL**, incomparabil mai bun, mai
însorit...mai plin de **IUBIRE** (...fără stimulare de-arginți...!) – ...un pământ cu totul **NOU** și
(pentru noi, cei robiți lui **acum** și **aici!**) – incredibil de **FRUMOS!**

...Din care pământ să lipsească **TRĂDAREA!**

Trădare, trădare și iar trădare...asta ne mănâncă toate puterile, în orișice vremuri, la
orișice neamuri, dar, mai cu seamă, la Neamul Daco-Valah!

...Dar, deh, și eu, ca țiganul: **trag nădejde și-atunci când mor...!**

Mai ales atunci, da-da...că-i mai dulce (și mai dementă!) **nădăjduirea!**

...Dar dac-o fi, totuși, cartea asta pântecoasă, de sub nasul vostru...**MIRACULOASĂ „DE-A
BINELEA”**, și voi numai nu mă credeți...ha?

...Om mai vedea.

Mda...

De-om mai trăi și-om mai avea ce vedea!

...semnează, pe gânduri –

Autorul...

POST SCRIPTUM: „**SCRIITORUL SĂ SCRIE**”!

...Și când doarme, Platon produce sforăituri inteligente... – își încep **EVGHENII PETROV** fraza...

...pe când Măria Sa Prostul, până și în toiul celor mai intense scremete „**intelectuale**” ale sale, tot flatulații scoate! – continuă, din instinct, **ILIA ILF**¹³⁵.

Și „**cei doi scriitori într-unul**” izbucniră, simultan, în râs...așa cum le făceau pe toate: repede, împreună și cu folos...afară de moarte¹³⁶!

*

...Mda...Am auzit, odată, următoarea afirmație: „**Era așa de prost X, încât reușea să-i zăpăcească și să-i pună pe picior greșit până și pe adversari...și-i învingea!**”

Da, e adevărat, prostia îmbracă, uneori, forme năucitoare, cu totul și cu totul aberante, ba chiar, paradoxal, poate - **derutante**...și chiar „**glorioase**”!

*

...- „**Ar fi interesant de știut...**” – ...mi-ar sugera „**uni!**”, acum, la sfârșit, când nu mai pot îndrepta nimic... - „...**prin cele consemnate de tine, mai sus, oare ce vei fi produs: sforăituri platoniciene, ori...doar hilare flatulații verbale?!**”

...Răspuns-am eu acestor „**uni!**”, ca și „**altora**”...**tuturor**, de fapt: „**Interesant este altceva – și anume, ca scriitorul să scrie, să trudească, ooo, cu toată onestitatea să trudească, zi și noapte să trudească, neîngropând nimic din <<talantul hăruit>> lui... - ...și să nu asculte deloc, dar absolut deloc, precum <<năpârca surdă din Biblie>>¹³⁷, de judecata nimănui. Căci există un singur ARTIST SUPREM și un singur CRITIC ABSOLUT: Dumnezeu Atoatecreatorul. Și El, Bunul (și singurul DREPT!), se numește numai cu un nume, ales, precum mierea pe limbă, de nădăjduirea săracilor, orfanilor, orbilor și leproșilor, adânc-răniților și necăjiților...care-s, pe pământul ăsta - SODOM: IISUS HRISTOS îi zicem noi acestui ultim dumnezeu, singurul Frate mai Mare al fiecăruia dintre cei căzuți pe Cale și obijduiți, cumplit, de toți cei ce-i trimit, c-un brânci batjocoritor, pe Cale...**”.

...Așa că..., de-acuma... - ...”**TAC mă cheamă**”!

Da, pentru că de-acuma, are cine vorbește, pentru mine și pentru nădăjduirile mele, în locul meu și-al nădăjduirilor mele, de „**nebun întru Hristos**”.

*

...Cum explica, pe la 1639, eruditul, de toate tainele lumii frământatul și bunul abate franciscan **Bernardo Gaizca Mendieta y Savayo y Alcántara** (...pe care-l cunoaștem, atât

¹³⁵ - **ILIA ILF** (pseudonimul lui Ilia Arnoldovici Feinzilberg, rusă Илья Арнольдович Файнзилберг, ucraineană Ієхїєл-Лейб Арнольдович Файнзілберг, 15 octombrie 1897–13 aprilie 1937) și **EVGHENII PETROV** (pseudonimul lui Evghenii Petrovici Kataev, rusă Евгений Петрович Катаев, ucraineană Євген Петрович Катаєв, 13 decembrie 1903–2 iulie 1942) au fost doi scriitori ruși satirici, care au colaborat la o serie de romane, povestiri, foiletoane și schițe satirice.

În cele mai valoroase scrieri ale lor — *Douăsprezece scaune* (în rusă Двенадцать стульев, 1928) și *Vișelul de aur* (în rusă Золотой телёнок, 1931) — ei critică birocrația, lăcomia, noii profitori din perioada NEP-ului.

Cei doi au scris mult împreună, fiind aproape mereu menționați sub numele de „**Ilf și Petrov**” – cf. Wikipedia (ca și aproape toate explicațiile de subsol, din acest volum).

¹³⁶ -**ILIA ILF** a murit de tuberculoză (probabil contractată în timpul unui periplu american), pe 13 aprilie 1937. Pe când **EVGHENII PETROV** a murit în iulie 1942, într-un accident aviatic, pe când se întorcea din Sevastopolul aflat sub asediu. Este considerat erou de război.

¹³⁷ -**BIBLIA**, Institutul Biblic și de Misiune al B.O.R., Buc., 1941.

de bine, dintr-o carte anterioară acesteia – „*Nălucirile abatelui Bernardo*”!...), în opera sa *Întâmplări ciudate, la răscrucea dintre lumi* – faptul că povestitorul, din când în când, își încetinește povestea, obosește și-adoarme?

„Dalba Lebădă-a Cuvântului ostenește de praful grosier, care se tot depune, clipă de clipă, pe vorbele spuse, adică intrate-n contact cu această căzută și jalnică lume.

Atunci când acest praf devine insuportabil de gros, și vorbele încep să tragă, brutal, în jos, a <<mlaștină>> și-a <<crâșmă>> – Dalba Lebădă a Cuvântului îl lasă, aici, jos, adormit, pe povestitor (...adormindu-l, spre-a nu se lăsa infestat, în lipsa ei, de toate otrăvile lumii, pe care otrăvi el nu le poate osebi și nu se poate feri de ele, dacă n-are, cu el, în Duhul lui, drept Sfântă Călăuză, Lebăda Cristică...putând re-deveni, fără de ea, neputincios, grosolan, brutal, nedeosebit de gloata puturoasă... - ...surd și și mut!) – și o ia înainte, ca să traseze, în largi volute celeste, prin baletul zborului ei extatico-sideral, LABIRINTICELE, DAR FASCINANTELE PROIECTE DE DRUMURI VIITOARE ALE CUVÂNTULUI, devenit din nou respirabil, din nou iscat-revelat, viu, printre stele și sfînți...

Când aceste pregătiri sunt gata, și cuvintele își întrezăresc, printre cereștile lumini, Calea Cuvântului, Calea slobodă de praf, slobodă de brutalitatea oarbea fiare, slobodă de umilire și-njosire...povestitorul se trezește (de fapt, e re-trezit de Dalba Lebădă!), și-și continuă cântecul extatic al Poveștii - înviorat, îmbujorat și inspirat, întru tămăduirea Lumii, prin Logos Sacru - precum însuși Orfeu.

...Povestea, deci, nu se termină niciodată, ci doar se întrerupe, spre a reînvăța povestitorul să-și respire curat cuvintele, printre stele... - ...cuvinte supuse, mereu, doar Libertății Cerești, într-o mereu reînnoită rugă, cuvintele cu priviri podidite de lacrimi fericite, într-una ațintite spre Cuvântul-Stea, spre Izvorul de Cleștar Feciorelnic, al Tuturor Lumilor”.

Adrian Botez

II-CHIROMANTUL REGINEI -nuvelă-

CUVÂNT ÎNAINTE

În mod sigur, autorul acestei povestiri va fi luat de rău, de către domnul cititor de azi, atât de pornit, alergic, contra aristocraților **autentici** (pe care nu-i cunoaște/recunoaște, pentru că istoria **daco-valahilor** nu se mai predă în școli...cum nicio istorie, cât de cât lămuritoare, asupra identității noastre de Neam!) și atât de scufundat în grosolănia, crima, ipocrizia și ticăloșia, care-l invadează, de pretutindeni, dar la care se complăce a fi și complice pasiv... - ...de la așa-zisul „*Palat de la Săvârșin*” (locuit, azi, de niște impostori „*regali*”, escroci și trădători, poate chiar și ucigași în leafă...aduși de valul de gunoi și de lături masonice pașoptiste...) - și până la președinții-derbedei, care „*se fac*” a conduce țara...de fapt, o distrug, la comenzi dinafară...de la golani și găinarii parlamentari, și până la măcelarii, ori „*intelectualii*” analfabeți, ajunși în posturi de prefecți, primari... - ...în demnități de mahala, ori de „*instituție*”... - ori chiar „*de bloc*”!

Autorul va vorbi (la pereți!), în această povestire, despre niște aristocrați „*născuți*” (sub stele negre!), iar nu „*făcuți*” (de către spuma otrăvită a gloatei de bestii a unei țări, devenită **mahala generalizată**).

Și nu va fi vorba, aici, în povestirea asta, de România, ci de Franța ultimului veac **aristocratic** și **autentic regal**: veacul al XVIII-lea, până pe la „*trei sferturile*” sale...)! Va vorbi povestirea asta despre o **autentică** regină, pe care hidra mahalalelor pariziene masonizate a poreclit-o, cu rânjete grețose, „*struțo-cățeaua austriacă*”¹³⁸ și a ajuns, chiar, s-o acuze de incest, cu propriul ei fiu...

Fiecare gândește și judecă lumea, după măsura păcatului dintr-însul...

Această **autentică** regină, despre care povestirea de față va emite (dincolo de ficțiunea unor personaje, ori acțiuni/dialoguri) doar adevăruri verificabile (dar și câteva adevăruri, mult mai

¹³⁸ - „*L'Autruchienne*”...

adevărate decât...istoria, adevăruri pe care numai **unii** au posibilitatea să le verifice...și anume, **vizionarii!**), este Maria Antoaneta¹³⁹. **Maria Antonia Iosefa Iohanna de Habsburg-**

¹³⁹ - **MARIA ANTONIA IOSEFA IOHANNA DE HABSURG-LORENA** (germană *Maria Antonia Josepha Johanna von Habsburg-Lothringen*; franceză *Marie Antoinette Joséphe Jeanne de Habsbourg-Lorraine*; n. 2 noiembrie 1755 - d. 16 octombrie 1793), cunoscută în istorie sub numele de **Maria Antoaneta** - s-a născut arhiducesă de Austria, mai târziu devenind regină a Franței și a Navarei. La vârsta de 15 ani s-a măritat cu Ludovic al XVI-lea al Franței, devenind apoi mama „**delfinului pierdut**”, Ludovic al XVII-lea. Maria Antoaneta este cunoscută mai degrabă pentru excesele sale legendare (considerate exagerări de unii istorici moderni), precum și pentru moartea sa: a murit executată prin ghilotinare, în toiul Revoluției Franceze, în 1793, pentru un așa-zis incest cu fiul ei, precum și pentru înaltă trădare, nedovedită, însă. S-a pretins pe durata vieții sale că ar fi fost lesbiană, că ar fi întreținut relații sexuale cu numeroși bărbați, inclusiv cu cumnații ei, dar nu există nici o dovadă în acest sens, toate acestea fiind acuze care au ajutat la declanșarea Revoluției Franceze. Născută la Palatul Hofburg din Viena în 1755, Arhiducesa Maria Antonia a fost fiica cea mică a lui Francisc I, Împărat al Sfântului Imperiu Roman și a Mariei Theresa, regină a Ungariei și Boemiei. Maria Antonia era descrisă ca „**micuță, dar o Arhiducesă complet sănătoasă**”. Arhiducesa a fost botezată *Maria Antonia Josepha Johanna*. La curtea austriacă era cunoscută drept *Madame Antoinette*.

Mama sa, Maria Tereza, ca toți suveranii epocii, au pus căsătoriile copiilor în slujba politicii de alianță între Casa de Habsburg și Casa de Bourbon pentru a face față ambițiilor Prusiei și a Marii Britanii. Astfel, printre surorile mai mari ale Mariei Antoaneta, Maria Cristina, copilul preferat al împărătesei, s-a căsătorit în 1766 cu Albert de Saxonia, numit duce de Teschen și regent al Țărilor de Jos, iar Maria Amalia s-a căsătorit cu Ferdinand I, Duce de Parma iar Maria Carolina s-a căsătorit în 1768 cu Ferdinand I, regele celor Două Sicilii. Căsătoria dintre Delfinul Franței, viitorul Ludovic al XVI-lea și Maria Antoaneta trebuia să fie apoteoza acestei politici. Arhiducesa de Austria era strănepoata de frate a lui Ludovic al XIV-lea, prin bunica paternă, Élisabeth Charlotte d'Orléans.

Maria Antoaneta a părăsit Viena în aprilie 1770, la vârsta de paisprezece ani. La 17 aprilie 1770 a renunțat oficial la drepturile sale asupra coroanei Austriei, și la 7 mai a trecut granița cu Franța. L-a întâlnit pe Delfinul Ludovic-August și, o săptămână mai târziu, pe mătușile acestuia (fiicele lui Ludovic al XV-lea, cunoscute drept *Mesdames*). Înainte de a ajunge la Versailles, și-a cunoscut cumnații, Ludovic Stanislav Xavier, conte de Provence și Carol Filip, conte d'Artois. Mai târziu, a întâlnit restul familiei inclusiv pe sora mai mică a soțului ei, Madame Élisabeth, care a devenit cea mai bună prietenă a Mariei Antoaneta.

Căsătoria Delfinului și a Delfinei a avut loc la 16 mai 1770 la Palatul Versailles. Populația Parisului a reacționat ambiguu la căsătoria dintre Maria Antoaneta și Ludovic-August. Pe de o parte, Delfina era populară, oamenii erau ușor fermecați de personalitatea și frumusețea ei. Totuși, la curte, căsătoria n-a fost atât de populară ca urmare a tensiunilor de lungă durată dintre Austria și Franța. Mulți curteni au susținut o căsătorie între Delfin și diferite prințese saxone. Pe la spatele ei, *Mesdames* au numit-o „**l'Autrichienne**” (austriacă). (Mai târziu, în ajunul Revoluției, când nepopularitatea reginei era din ce în ce mai mare, l'Autrichienne s-a transformat în **l'Autruchienne**, un joc de cuvinte care folosea „**struf**” (franceză : *autruche*) și „**cățea**” (franceză: *chienne*)).

Tânăra Delfină are dificultăți în adaptarea la noua sa viață, spiritul ei s-a pliat greu la complexitatea și la viclenia „**vieții de la curte**”, la libertinajul regelui Ludovic al XV-lea și al metresei sale, contesa du Barry.

Contesa a avut un rol esențial în înlăturarea de la putere a ducelui de Choiseul, care ajutase la orchestrarea alianței franco-austriece și la căsătoria Mariei Antoaneta. *Mesdames*, care o urau pe madame du Barry din cauza relației ei dezgustătoare cu tatăl lor, au manipulat-o pe Delfină să refuze să recunoască favorita, lucru considerat de unii a fi o gafă politică. După luni de continuă presiune din partea mamei sale și a lui Florimond Claude, conte de Mercy-Argenteau și ambasadorul Austriei la Paris, Maria Antoaneta a fost silită să vorbească cu contesa du Barry în ziua Anului Nou 1772. Deși conversația s-a limitat la un banal comentariu al Delfinei către metresa regală „**este multă lume astăzi la Versailles**”, contesa a fost mulțumită iar criza depășită. Mai târziu, Maria Antoaneta a devenit mai politicoasă cu contesa, mulțumindu-l pe Ludovic al XV-lea.

Încă de la început, Delfina a primit scrisori de la mama sa. Maria Theresa îi scria regulat fiicei ei și primea rapoarte secrete de la Mercy d'Argenteau în legătură cu comportamentul ei. Această corespondență voluminoasă este o sursă importantă de informații cu privire la toate detaliile vieții Mariei Antoinette de la căsătorie, în 1770, până la decesul Mariei Tereza, în 1780. Delfina era criticată, constant, de mama sa, pentru inabilitatea de a „**inspira pasiune**” soțului ei, care rareori dormea cu ea și care era mai interesat de hobby-urile lui, cum ar fi vânătoarea sau ceasornicăria. Împărăteasa a mers atât de departe, încât i-a spus direct fiicei ei că nu mai este frumoasă și că și-a pierdut grația.

Delfina a început să se împrietenească cu diferite doamne din suita ei. Cel mai mult s-au remarcat sensibila și „**pura**” văduvă, prințesa de Lamballe, pe care a numit-o superintendent al casei sale - și iubitoarea de distracții ducesă de Polignac, care, în cele din urmă, a format piatra de temelie a cercului intim de prieteni ai reginei (*Société Particulière de la Reine*). Mai târziu, ducesa de Polignac a devenit guvernanta copiilor regali și a fost prietenă atât cu Maria Antoaneta cât și cu Ludovic. Prietenia Delfinei cu aceste doamne, influențată de diverse publicații populare care au promovat astfel de prietenii, a cauzat mai târziu acuzația de lesbianism.

La 10 mai 1774, la trei după-amiază, regele Ludovic al XV-lea a murit de variolă, la vârsta de șaiszeci și patru de ani. Ludovic-August a fost încoronat ca regele Ludovic al XVI-lea al Franței la 11 iunie 1775 la catedrala din Rheims. Maria Antoaneta n-a fost încoronată alături de el, doar l-a însoțit la ceremonia de încoronare.

Maria Antoaneta devine regină a Franței și a Navarei la vârsta de optsprezece ani. Situația Mariei Antoaneta devine mai precară când, la 6 august 1775, cumnata ei, contesa d'Artois dă naștere unui fiu, ducele d'Angoulême - moștenitorul prezumtiv al tronului Franței când tatăl lui, contele d'Artois devine regele Carol al X-lea al Franței în 1824. Urmează o serie de pamflete grafice satirice, care se concentrează, în special, pe impotența regelui și pe aventurile sexuale ale reginei cu bărbați și femei.

Încă fără să fi oferit Franței moștenitori și încă considerată străină, regina devine în 1777 ținta primului cântec ostil care circulă de la Paris până la Versailles. Regina cheltuia neconținut prin cumpărarea rochii de la Rose Bertin și cu jocuri de noroc. A început să atragă diferiți admiratori masculini pe care i-a acceptat în cercul ei intim de prieteni, inclusiv pe baronul de Besenval, ducele de Coigny și contele Esterházy.

I s-a îngăduit renovarea Micului Trianon (*Petit Trianon*), un castel mic din Versailles oferit în dar de Ludovic al XVI-lea la 15 august 1774, cu deplina libertate bugetară. S-a concentrat în special pe horticultură, reproiectând în stil englezesc grădina. Deși *Petit Trianon* fusese construit pentru Madame de Pompadour, metresa lui Ludovic al XV-lea, el a devenit asociat cu extravaganța Mariei Antoaneta. Zvonurile care circulau spuneau că pereții sunt tencuiți cu aur și diamante. O problemă și mai mare totuși era datoria suportată de Franța în timpul Războiului de Șapte Ani, care nu fusese încă achitată.

În micul ei teatru, a jucat în piese ca *Bărbierul din Sevilla* de Beaumarchais, în rolul unei servitoare - spre amuzamentul lui Ludovic al XVI-lea. Prin dorința sa către plăcerile simple și prietenii exclusiviste, Maria Antoaneta își face din ce în ce mai mulți inamici, chiar și la curtea de la Versailles.

A fost tentată să influențeze politica regelui, de a face și desface ministrii, întotdeauna la sfatul prietenilor. Totuși, contrar zvonurilor, rolul ei politic a fost extrem de limitat. A existat o întreagă campanie împotriva ei, au circulat pamflete, a fost acuzată că are amanți (cumnatul ei contele d'Artois, contele suedez Hans Axel de Fersen) sau chiar amante (ducesa de Polignac), că face risipă de bani publici pentru frivolitate și pentru favoriți, că face jocurile Austriei acum condusă de fratele ei Iosif al II-lea.

Puțin înainte de Anul Nou 1778, Maria Antoaneta a născut primul ei copil. Au urmat alți trei.

1-Marie-Thérèse Charlotte, (19 decembrie 1778 - 19 octombrie 1851);

2-Louis-Joseph, Delfin al Franței (22 octombrie 1781 - 4 iulie 1789);

3-Ludovic al XVII-lea al Franței (27 martie 1785 - 8 iunie 1795);

4-Sophie Hélène Béatrice (1786-1787).

Acest lucru nu servește în mod necesar Mariei Antoaneta, deoarece apar calomniile care spun că copiii săi, inclusiv fiul său nu sunt ai regelui Ludovic al XVI-lea.

Regina a devenit un cititor pasionat de romane istorice și interesul său științific a determinat-o să asiste la lansarea de baloane cu aer cald. Ea a fost fascinată de filosofia lui Rousseau precum și de cultura incașilor din Peru, de cultul lor pentru soare.

În august 1784, când regina era însărcinată, a cumpărat Castelul de la Saint-Cloud, un loc pe care l-a iubit dintotdeauna, de la ducele d'Orléans, tatăl ducelui de Chartres, căzut în dizgrație. Aceasta a fost o achiziție extrem de nepopulară, în special în rândul unelor facțiuni ale nobilimii, care deja o disprețuiau, dar, de asemenea, și a unui procent în creștere a populației care s-a simțit șocată de faptul că o regină franceză ar putea avea o reședință proprie, independent de rege. Prețul mare a castelului, de aproape 6 milioane de livre, la care s-a adăugat costul suplimentar substanțial pentru redecorarea acestuia, a asigurat mai puțini bani pentru rambursarea datoriei substanțiale a Franței.

Deteriorarea continuă a situației financiare în Franța, deși s-au făcut reduceri în suita regală, a forțat în cele din urmă pe rege să colaboreze cu ministrul său de finanțe, Charles Alexandre de Calonne, pentru a apela la Adunarea notabililor, după o pauză de 160 de ani. Adunarea a fost convocată pentru a încerca să se adopte unele dintre reformele necesare pentru a ușura situația financiară, atunci când Parlamentul a refuzat să coopereze. Prima reuniune a Adunării a avut loc la 22 februarie 1787, la care Maria Antoaneta nu a fost prezentă. Mai târziu, absența sa a dus la acuzația de încercarea de a submina scopul Adunării.^[18]

Adunarea ar fi fost eșuat, cu sau fără prezența reginei, deoarece nu a adoptat nici o reformă și a sfidat regele, cerând alte reforme și consimțământul Parlamentului. Ca urmare, regele l-a demis pe Calonne la 8 aprilie 1787; ministrul de externe Vergennes a murit la 13 februarie. Regele, ignorând încă o dată candidatul pro-austriac al reginei, a numit un prieten din copilărie, contele de Montmorin, pentru a-l înlocui pe Vergennes ca ministru de externe.

În acest timp, deși candidatul ei a fost respins, regina a început să abandoneze activitățile ei și să se implice în politică mai mult decât oricând înainte, și mai ales împotriva intereselor Austriei. Acest lucru a avut mai multe motive. În primul rând, copiii ei erau *Enfants de France*, *copii ai Franței*, și deci viitorul lor ca lideri ai Franței trebuia asigurat.

În al doilea rând, prin concentrarea asupra copiilor ei, regina a încercat să îmbunătățească imaginea negativă pe care a dobândit-o prin „*afacerea colierul de diamant*” (implicarea la o infracțiune de fraudare a bijuteriilor coroanei). În al treilea rând, regele a început să se retragă dintr-un rol de luare a deciziilor în guvern ca urmare a unei depresii acute din cauza presiunilor făcute asupra lui.

Ca rezultat, Maria Antoaneta a apărut ca o entitate politică viabilă, deși nu a fost niciodată intenția sa reală. În noua sa calitate de politician, bucurându-se de o oarecare putere, regina a încercat cât a putut să ajute la reglementarea situației dintre rege și Adunare.

Această schimbare în rolul ei politic a semnalat începutul sfârșitului influenței ducesei de Polignac. Mariei Antoaneta a început să-i displace cheltuielile mari ale ducesei și impactul acestora asupra finanțelor Coroanei. Ducea a plecat în Anglia în mai, lăsându-și copiii la Versailles. De asemenea, în luna mai, Étienne Charles de Loménie de Brienne, arhiepiscop de Toulouse și unul dintre aliații politici ai reginei, a fost numit de rege pentru a-l înlocui pe Calonne ca ministru de finanțe. El a început să reducă cheltuielile curții. Brienne, totuși, nu a reușit să îmbunătățească situația financiară. Din moment ce el a fost aliatul ei, acest eșec a afectat poziția politică a reginei. La 25 mai Adunarea notabililor a fost dizolvată, din cauza incapacității sale de a duce lucrurile la capăt. De această lipsă de soluții a fost acuzată regina. În realitate, vina era o combinație de mai mulți alți factori. Au fost prea multe războaie costisitoare, o familie regală prea mare, cu cheltuieli mari și o lipsă a dorinței din partea multora dintre aristocrații responsabili de a ajuta la acoperirea costurilor de guvern din propriile lor buzunare cu impozite mai mari. Maria Antoaneta a obținut porecla de „*Madame Déficit*”, „*doamna Datorie*” (sic) în vara anului 1787, ca urmare a percepției publice că ea singură a ruinat finanțele națiunii.

Situația politică din 1787 s-a înrăutățit când Parlamentul a fost exilat și a culminat la 11 noiembrie când regele a încercat să utilizeze *lit de justice*. El a fost provocat în mod neașteptat de către vărul său căzut în dizgrație, ducele de Chartres, care a

moștenit titlul de Duce d'Orléans la moartea recentă a tatălui său. Noul duce de Orléans a protestat public la acțiunile regelui, iar ulterior a fost exilat. În cele din urmă, la 8 iulie și 8 august, regele a anunțat intenția sa de a convoca Adunarea Stărilor Generale, legiuitorul tradițional ales al țării, care nu fusese consultat din 1614.

Preocuparea principală a reginei la sfârșitul anului 1787 și în 1788 a fost îmbunătățirea stării de sănătate a Delfinului. Suferea de tuberculoză și avea coloana răsucită și curbată sever. A fost dus la castelul Meudon în speranța că aerul de la țară îl va ajuta pe copil să se refacă. Din păcate, mutarea a făcut prea puțin pentru a atenua starea Delfinului, care a continuat să se deterioreze. Băiatul, în vârstă de șapte ani, a murit la Meudon la 4 iunie 1789 de tuberculoză, lăsând titlul de Delfin fratelui său mai mic, Louis Charles.

Moartea sa, care în mod normal ar fi fost jeliată la nivel național, a fost ignorată de poporul francez care se pregătea pentru următoarea reuniune a Adunării Stărilor Generale.

La sfârșitul lui august a fost adoptată Declarația Drepturilor Omului și ale Cetățeanului (*La Déclaration des Droits de l'Homme et du Citoyen*), ceea ce a dus la începutul monarhiei constituționale în Franța. La 5 octombrie familia regală este obligată să se mute la Paris, **la Palatul Tuileries**, sub supraveghere. În ciuda încercărilor ei de a rămâne în afara interesului publicului, regina a fost acuzată de a avea o aventură cu comandantul Gărzii Naționale, marchizul de La Fayette. În realitate, ea îl detesta pe marchiz pentru tendințele sale liberale și pentru că era parțial răspunzător pentru plecarea forțată de la Versailles a familiei regale.

În acest timp, au fost proiectate mai multe comploturi pentru a ajuta membrii familiei regale să evadeze. Regina a respins mai multe, deoarece n-a vrut să plece fără rege. Alte ocazii pentru a salva familia au fost în cele din urmă anulate de regele nehotărât. Când în cele din urmă regele s-a angajat într-un plan de scăpare, indecizia lui a jucat un rol important în eșecul planului. Într-o încercare de a scăpa din Paris spre cetatea regalistă Montmédy, planificată de contele Axel von Fersen și baronul de Breteuil, unii membri ai familiei regale au trebuit să joace rolul unor slujitori ai unei baroneze ruse bogate.

Inițial, regina a respins planul întrucât acesta prevedea ca ea să plece doar cu fiul ei. Ea dorea ca și restul familiei regale să-i însoțească. Regele a pierdut timp pentru a decide pe care membri de familie ar trebui să-i expună riscului, care ar trebui să fie data de plecare și calea exactă a traseului care urmează să fie utilizat. După multe amânări, în cele din urmă evadarea a avut loc la 21 iunie 1791, și a fost un eșec. Întreaga familie a fost capturată douăzeci și patru de ore mai târziu, la Varennes, azi *Varennes-en-Argonne*, și adusă înapoi la Paris, într-o săptămână.

Deși noua constituție a fost adoptată la 3 septembrie 1791, Maria Antoaneta a sperat până la sfârșitul anului 1791 că noul drum politic ar putea fi oprit. A sperat că noua constituție se va dovedi imposibilă și că fratele ei, noul împărat al Austriei, Leopold al II-lea, va găsi o cale pentru a înfrânge revoluționarii. Ea a ignorat faptul că Leopold era mai interesat să profite de starea de haos din Franța în beneficiul Austriei decât de a-și ajuta sora și familia ei.

Rezultatul tendințelor agresive ale lui Leopold și cele ale fiului său, Francisc al II-lea, care l-a succedat în luna martie 1792, a fost faptul că Franța a declarat război Austriei la 20 aprilie 1792. Regina a fost privită ca un dușman, chiar dacă ea personal a fost împotriva pretențiilor austriece asupra teritoriilor franceze. Situația s-a complicat în vară, când armatele franceze erau în permanență învinse de austrieci și regele a exercitat dreptul de veto la mai multe măsuri care ar fi limitat puterea lui pe viitor. În acest timp, din cauza activităților politice ale soțului ei, Maria-Antoaneta a primit porecla de „*Madame Veto*”.

La 13 august familia regală a fost închisă în turnul Templului din Marais în condiții considerabil mai aspre decât cele de la Palatul Tuileries. O săptămână mai târziu, mulți dintre apropiații familiei regale, printre care și Prințesa de Lamballe, au fost interogați de către Comuna din Paris. Transferată la închisoarea La Force, ea a fost una dintre victimele Masacrului din Septembrie, fiind ucisă la 3 septembrie. Capul ei a fost aplicat pe o știucă și plimbat prin tot orașul. Deși Maria Antoaneta n-a văzut capul prietenei ei de la fereastra închisorii, ea a leșinat la auzul sfârșitului înspăimântător care s-a abătut asupra prietenei ei credincioase.

La 21 septembrie abolirea monarhiei a fost declarată oficial iar Convenția Națională a devenit autoritatea supremă a Franței. Familia regală a fost redenumită „*Capet*” și au început pregătirile pentru procesul regelui. La 26 decembrie Convenția a votat condamnarea la moarte a regelui iar Ludovic al XVI-lea a fost executat la 21 ianuarie 1793, la vârsta de 38 de ani. La 27 martie Robespierre evocă soarta reginei pentru prima dată în fața Convenției. La 13 iulie Delfinul este luat de lângă mama lui și încredințat cizmarului Simon. La 2 august, Maria Antoaneta este separată de prințese (fiica sa Madame Royale și cumnata sa madame Élisabeth) și este condusă la Conciergerie. În timpul sederii sale în închisoare, Maria Antoaneta a suferit de tuberculoză și posibil de cancer la uter, ceea ce îi cauza hemoragii frecvente.

La 14 octombrie, la Tribunalul Revoluționarilor, a avut loc procesul reginei. Spre deosebire de rege, căruia i s-a acordat timp pentru apărare, procesul reginei a fost mai mult o înscenare, luându-se în considerare timpul acordat (mai puțin de o zi) și punctul de vedere misogin iacobin. Acuzația cea mai infamă a fost că a abuzat sexual de fiul ei. După două zile, a fost declarată vinovată de trădare în dimineața zilei de 16 octombrie 1793. Întoarsă în celulă a scris o scrisoare cumnatei sale afirmând conștiința ei clară, credința catolică și sentimentele pentru copiii ei. Scrisoarea nu a ajuns la Élisabeth.

În aceeași zi, părul ei a fost tăiat și a fost plimbată prin Paris într-un coș deschis purtând o rochie albă simplă. La 12:15 pm, cu două săptămâni jumătate înainte de a împlini 38 de ani, a fost executată în Piața Revoluției (în prezent Place de la Concorde). Ultimele sale cuvinte au fost „*Iertați-mă, domnule, n-am vrut*” adresate călăului Sanson, pe care îl călcase pe picior. Corpul ei a fost aruncat într-un mormânt nemarcat în cimitirul Madeleine (care a fost închis anul următor).

Cumnata sa Élisabeth a fost executată în 1794, iar fiul ei a murit în închisoare în 1795. Fiica ei s-a întors în Austria printr-un schimb de prizonieri, s-a căsătorit și a murit fără a avea copii în 1851. Atât corpul ei cât cel și al regelui Ludovic al XVI-lea au fost exhumate la 18 ianuarie 1815 în timpul Restaurației, când contele de Provence a devenit regele Ludovic al XVIII-lea. Însmormântarea rămășițelor regale a avut loc trei zile mai târziu, la 21 ianuarie 1815, după 22 de ani de la executarea regelui Ludovic al XVI-lea, la biserica St Denis – surse: *Cartea neagră a Revoluției franceze*, coordonator **Renaud Escande**, Editura Grinta, Cluj, 2010; Jules Michelet, *Istoria Revoluției*, traducere de Angela Cismaș, Editura Minerva, București, 1973; Jacques Madaule, *Istoria Franței*, vol II, București, 1973; Th. Mathieu – *Istoria Revoluției franceze*; wikipedia.

iar prin nefericita căsătorie, cu un nefericit rege al Franței, Ludovic al XVI-lea, a dobândit, în franceză, numele de: *Marie Antoinette Joséphe Jeanne de Habsbourg-Lorraine*).

S-a născut pe 2 noiembrie 1755, a devenit regină a Franței... - ... și, apoi, a fost decapitată, de către regicizii și deicizii iudeo-masoni, la 16 octombrie 1793. A fost căsătorită, conform „*rațiunilor politice*” de atunci – la 14 ani. Cu viitorul Ludovic al XVI-lea.

A făcut patru copii (despre care oribila bârfă iudeo-masonică zice că nu erau concepuți cu regele).

Și această copilă (înstrăinată, cu sila, de țara ei de baștină...) a fost socotită, odată ajunsă regină (la 18 ani!), în mijlocul viesparului iudeo-masonic francez – „*beleaua supremă a Franței*”... - ...uitându-se, în mod voit, și de așa-zisul „*Rege Soare*” (Ludovic al XIV-lea), care a spoliat, cu adevărat, Franța, pentru construcția mamutului versailles-ez, și de Ludovic al XV-lea, cu toate „*pompadurele*”/paceaurele lui „*haremic*” (gen contesa du Barry... „*madame*”!), cu cinismul său, situat extrem de mult în afara de noțiunii de „*patriotism francez*”. Avem destule dovezi că expresia arhicunoscută „*Après moi, le déluge*” aparține amantei lui „*pompadurice*”¹⁴⁰, dar că a fost preluată, cu multă, preagrăbită și imbecilă plăcere, de către amantul ei regal...

Autorul povestirii de față nu apară monarhia ereditară, cu orice preț (mai ales, cu acela al supremei degenerări morale!), dar se miră de soarta cea obscură, îmbeznată (căci povestirea de sub ochii domniilor voastre se referă, din multe puncte de vedere, tocmai la **soartă** și la întunericul mofturilor ei sado-mazochisto-oligofrenice...) - **soartă** care, parcă, se joacă, în întunericul istoriei, cu omenirea... - ...omenire tot mai înjosită spiritual, tot mai iresponsabilă: ce socoteli și-o fi făcând Dumnezeu, oare, acolo, în ceruri, așa încât este martirizat **un biet rege-om de treabă și meșteșugar regal**, extrem de pasionat de tehnică (ceasornicar, lăcătuș, fierar...) și uluitor de iscusit – și-i cruță de hulă și moarte infamantă, tocmai pe acei regi care și-au uitat aristocrația regală, turnată (mistic și sublim!), de însăși divinitatea celestă, într-înșii...

¹⁴⁰ -Născută pe 29 decembrie 1721, în familia lui François Poisson, valet al unuia dintre cei mai mari finanțiști francezi, Le Normant de Tournehem și, după unele surse, era chiar fiica nelegitimă a acestuia, **JEANNE-ANTOINETTE** a primit o educație aleasă (plătită de prezumtivul tată), învățând să cânte la clavecin, să danseze, dovedind un talent de actriță, de care se va folosi din plin încă din tinerețe. Din copilăria ei datează și un episod în care, ducând-o la o ghicitoare, să-i descifreze viitorul, mama ei află că delicata Jeanne „*va domni într-o zi asupra inimii unui rege*”. Nimeni nu s-a gândit, că profeția se va împlini, întrucât reputația familiei Poisson era deplorabil: tatăl, prins cu nereguli financiare, fusese condamnat la exil, iar mama era o prostituată notorie. La 19 ani, Jeanne-Antoinette, avea deja o „*frumusețe periculoasă*” și era căsătorită cu nepotul protectorului său, cu care va avea doi copii: un băiat mort la doar câteva luni și o fată care va supraviețui. Tânărul cuplu pătrunde în lumea saloanelor pariziene iar doamna d’Etiolles își va deschide un salon, atrăgând lumea științifică și literară a vremii– Voltaire era un oaspete frecvent. Mama a făcut tot posibilul ca fata să fie remarcată de rege. În 1745, Ludovic XV, care se afla în doliu după moartea amantei oficiale, o observă. Invitată la un bal mascat, spre a celebra mariajul Delfinului Ludovic de Franța cu Maria Teresa, a Spaniei - doamna d’Etiolles, costumată în zeița Diana, dansează pentru prima dată cu regele, deghizat în cerb. Peste o luna era instalată în apartamentele amantei regale de la Versailles și ridicată la rangul de **MARCHIZA DE POMPADOUR**. Pentru a ajunge mai repede la ea, regele a poruncit ca între apartamentul său și cel al doamnei de Pompadour să fie construită o scară secretă, rămasă celebră. Este scara pe care el s-a strecurat adeseori pentru a pune țara la cale și aici au fost luate cele mai importante hotărâri ale domniei lui Ludovic al XV-lea, decizii în majoritate perdante. Marchiza de Pompadour este cea care îl va consilia pe rege în construirea palatelor Elysée și Petit Trianon și va susține prima manufactură de porțelan franțuzesc – Sèvres, concurența porțelanurilor de Saxonia. Cu o îndârjire de leoaică, Jeanne și-a aparat funcția atunci când mai tânăra Marie-Louise O’Murphy de Boisfaily a încercat să se strecoare în inima regelui. Doamna de Pompadour a dispus mărișul rivalei cu un aristocrat mărunț și alungarea ei de la curte. Influența politică, exercitată din umbră era incontestabilă. Regele slab, înrobit simțurilor, s-a lăsat condus de ea și și-a numit miniștri doar dacă erau pe placul amantei. Mai gravă a fost intervenția ei în negocierile dintre Franța și Austria. Măgulită de complimentele pe care ministrul austriac de externe i le făcea, doamna de Pompadour l-a convins pe rege să semneze o alianță, defavorabilă Franței. De aici și până la războiul de 7 ani, cu urmările sale dezastruoase pentru francezi – pierderea provinciilor din America de Nord în favoarea englezilor – n-a fost decât un pas. Doamnei de Pompadour puțin i-a păsat și a continuat politica de intrigi, chiar dacă Franța era pe marginea prăpastiei. Îmbătrânită înainte de vreme, din cauza exceselor, bolnavă de tuberculoză, a recurs la o ultima metodă de a-și păstra influența asupra regelui, furnizându-i amante tinere, care-i spuneau tot ce se petrece la curte. Madame de Pompadour va muri la 43 de ani pe 15 aprilie 1764. Văzându-i cortegiul funerar cum înainta încet, printr-o ploaie mocănească, cinicul rege ar fi spus: „Marchiza n-o să aibă vreme bună azi”. Pe scara doamnei de Pompadour se auzeau deja, așa cum anunțase Voltaire, pașii pantofilor auriți care coborau și cei ai tălpilor desculțe și aspre, care urcau. Venea Revoluția... – sursa: *wikipedia.org*.

Oare și Dumnezeu s-o fi “*zăluzit*”, deodată cu “*capodopera zilei a șasea*”...? - sau, poate, tocmai pentru că Dumnezeu și-a pierdut busola morală, se produc, de vreo câteva veacuri încoace, grozăvii cum niciodată n-ar fi putut fi imaginate, în multele milenii din urmă? Ne referim la timpul istoric despre care avem, chipurile, documente scrise...cât de falsificate vor fi fiind ele, numai Cel de Sus și falsificatorii înșiși pot ști și da dovadă, de-or vrea - vreodată...

Dar nu prea cred eu că se vor “*cinsti*”, dintr-odată, cei necinstiți din adâncul...”*ADN*”-ului lor!

*

Am dori, totodată, ca, prin cele dezvăluite mai jos, nu să demonstrăm că arta se nutrește din ficțiune, **ci, dimpotrivă, că viața însăși (și, în special, istoria despre viață!) este o continuă ficțiune** – ficțiune de care e vinovat, atât cât poate fi el - **omul**. Dar o ficțiune narată, sibilinic, de cineva de sus, foarte “*experimentat chiromantic*” (...asupra liniilor palmei unei regine, sau...a unei simple țărănci!). O “*ficțiune narată*” (...deseori prost, de cele mai multe ori - revoltător!) pe care se va dovedi că ar fi onorabil și n-ar fi rău - să ne-o asumăm...

Ceea ce se zice/scrie el (omul), în cărți, manuale, tratate, că s-a făcut și s-a întâmplat – e foarte posibil să nu se fi făcut și să nu fi dorit, unii și alții, să se întâmple – și nu s-a întâmplat. Sau, măcar, nu s-a întâmplat în acele forme și chipuri, în care spun manualele, tratatele etc. (fornăitoare și inchizitoriale!), că s-ar fi întâmplat.

Așa cum America n-a fost descoperită de Columb¹⁴¹, și nici nu se urmărea, prin așa-zisa “*descoperire*”¹⁴², scopul despre care vorbesc istoriile lumii – așa cum “*mișcările naționaliste*” din veacul XX n-au fost niciodată ce s-a pretins și se pretinde că ar fi fost – de ce să nu credem că nici povestea istorică și solemn-jalnică, a Mariei Antoaneta, n-a existat decât ca poveste... – ...și că faptele s-au petrecut cu totul altfel, decât ne poruncesc (fără niciun drept!) istoriile, să credem, din străfundul sufletului nostru năucit, că s-ar fi petrecut?!

¹⁴¹ - Oficial, **CRISTOFOR COLUMB** a descoperit America, dar există dovezi conform cărora normanzii au fost primii (sau nici măcar ei?) care au descoperit teritoriul american, ei au pășit, pe aceste meleaguri, **cu 5 secole înainte de Cristofor Columb**, descoperind mai întâi Groenlanda, la sfârșitul secolului X, sub conducerea lui **Erik cel Roșu**, iar apoi, sub conducerea lui **Leif Eriksson** (fiul lui Erik cel Roșu), au debarcat pe coasta sudică a Golfului Sfântul Laurențiu.

¹⁴² -În cartea sa “*Calea Speranței*”, **SIMON WIESENTHAL** (n. 31 decembrie 1908, Buczacz, Galiția, Austro-Ungaria – d. 20 septembrie 2005, Viena, Austria) face o afirmație foarte incitantă. Tot mai îngrijorați de agravarea situației lor (în Spania Isabellei de Castilia și Leon și a lui Ferdinand de Aragon...), evreii încep să se gândească la exil, ca la ultima modalitate de supraviețuire. Dar încotro? Într-o altă țară creștină de pe continent, sau spre “*pământurile indiene*” ale Asiei, în căutarea unei “*împărății semite*”, care ar găzdui, după cum povestesc unii călători misterioși, pe cele zece triburi pierdute ale lui Israel. Un vis, dar un vis care se putea împlini cu ajutorul unui om - un navigator împătimit al mărilor, a cărui obsesie era găsirea drumului maritim spre Indii: Cristofor Columb. Și Simon Wiesenthal își argumentează teoria, conform căreia Cristofor Columb este descendentul unei familii de evrei convertiți și, plănuiind să-și salveze coreligionarii, el găsește sprijin necondiționat atât la israeliții care și-au abjurat credința - **convertos**, cât și la cei care au făcut-o numai de teama violențelor, rămânând, însă, fideli iudaismului și profesându-l în intimitatea familiei - **marranos**.

Pe data de **2 august 1492**, înainte de miezul nopții, ora după care evreilor le era interzisă rămânerea pe pământ spaniol, sub amenințarea celor mai teribile pedepse, Columb pornește, cu caravelele sale, având în echipaj și un interpret de limbă ebraică (pentru a comunica ușor și sigur, cu evreii care burdușeau calele celor trei nave!). Oare de ce căuta el “*Indiile*”? Nu, evreii știau de mult, ceea ce europenii fuseseră prostiți și hipnotizați, să uite: continental American era cunoscut Europei cel puțin din vremea lui Platon (n. cca. 427 î.Hr. — d. cca. 347 î.Hr.) - și deci, pe **Santa Maria**, **Niña** și **Pinta** se aflau **noi coloniști** (...după...Erik cel Roșu?) **ai teritoriului american, evreii**. Motiv pentru care iudeo-masonii se mândresc, și azi, cu “*prima uriașă victorie a Franc-Masoneriei*” (cf. Emilian M. Dobrescu și Radu Comănescu, *Istoria Franc-Masoneriei Universale*, vol. I și II, Editura Tempus, 1992) – **crearea Statelor Unite ale Americii Evreiești**... - cf. Simon Wiesenthal, *Calea Speranței*, Editura Rao, 1993.

La o astfel de dezvăluire a măsluirii mistice a istoriei umane (de către cei interesați de a falsifica și măslui totul și de a-i înșela pe toți...chiar și pe coreligionari!) încercăm să vă facem martori, și în modesta noastră scriere, care va începe să-și desfășoare firele hipnotizante, dar, se pare, teribil de reale și adevărate, mai jos...și foarte curând!

...Să nu uităm a spune și anunța, încă de pe acum: suntem, cu **“piesa”** noastră tragică, în anul de răscruce, 1788...

...Vă rugăm (...încă înainte de a ne începe depănarea narativă!) ca, atunci când citiți povestirea ce urmează, să urmăriți, în paralel, **“solul”** (textul nostru literaturizat) și **“subsolul”** (notele din josul paginilor) – **“subsol”** în care gâlgâie istoria cea revoltătoare și cu duh de călău...

În povestirea noastră de mai jos, noi vom modifica, esențial, datele istorice, între care, ca într-un țarc nefiresc, sunt obligate, de transcendență (ori de către operațiunea de falsificare umană, a istoriei?), să existe și să se manifeste personaje de relevanță și de influență existențială, socială etc. majoră. Vom aduce (în **“solul”** povestirii noastre) **logica unei alte realități decât cea istorico-reală** (care se răsfăță, sfruntată și ticăloasă, în **“subsolul”** istoric/istoricizat...adică, povestit de indivizi fără talent epic, dar extrem de inspirați, în ce privește interesul lor nesățios, și în ce privește modalitățile de **“lichidare”** cât mai rapidă, a acelor oameni-piedici, în calea izbânzii egoismului/egotismului lor!) - ...pentru ca personajele vizate de noi, în prim plan, să fie măcar mulțumite (...și nu, mereu și mârșav, încovoiate și subjugate, veșnic umilite și nedreptățite, **de către istorie și de către mercenarii istoriei! - în mod flagrant și revoltător...exasperant și coșmaresc-repetitiv!**) - ...dacă nu chiar mântuite (eliberate de obsesii teribile, asasine!) – ...și, cine știe, chiar fericite?!

...Dar, oare, **vor fi ele, personajele noastre - fericite?** - ...oare este posibilă **FERICIREA**, în lumea asta sublunară, teribil de mizeră, din punct de vedere spiritual?

...Deh, noi am dori ca personajele noastre să fie **fericite**, măcar atât cât le-o dorim noi, ca **firesc și non-absurd** al vieții istorico-reale...dar mistica (incredibilă!) **“Cronica Akasha”**¹⁴³ - oare ce va zice/scrie/consemna, cu adevărat?!

Te pomenești că omenirea asta terestră s-o fi obișnuit, într-atâtea milenii de **“experimentare”**, pe pielea ei (de către o transcendență tiranică și dictatorială!), a **absurdului** și a **nefericirii cronizate...** **“natural”**! - ...te pomenești că omenirea asta terestră s-o fi obișnuit, ziceam, să sufere... - ...martiric, sau în jugul determinismului absurd- istoric, al vieții revoltătoare, ca **“dat definitiv și ultimativ”**... - ...o fi ajuns, din auto-înșelare în auto-înșelare istorică, la un grad de mazochism atât de avansat, încât nimeni n-o mai poate dezbăra de el...nici măcar concepțiile luminat-epicureice?!

...Se pare că soarta terestră, istorică ori literaturizată (cu rigurozitate!) nu pot aduce, nimănui, echilibrul interior, liniștea sufletului...**firescul trăirii!** Sau, dacă îl aduce, totuși – oare **CUI** (și din ce pricini reale...), dintre toate tipurile de oameni, este capabilă să-l aducă (...sau doar să-l mimeze?!)...?

...Veți citi și vom vedea.

Concluziile, vorba ceea: **“le va trage, fiecare, la el acasă”**...

¹⁴³ -**MEMORIA COSMICĂ sau CRONICA AKASHA**, termen a cărui însemnatate, în limba de origine, sanskrită, desemnează noțiunea de **“eter”**. Formula **“memorie akashică”** este utilizată, în teosofie și în antroposofie, pentru a descrie plentitudinea cunoașterii mistice, încifrate într-un plan non-fizic, paralel, al existenței. Adepții celor două curente ezoterice sunt de părere că aceste date conțin toată cunoașterea experienței umane, precum și istoria cosmosului. **Memoria akashică reprezintă un sistem universal care înmagazinează fidel, ca într-un fel de bibliotecă a destinelor, toate evenimentele petrecute vreodată în acest Univers, orice gând, cuvânt și faptă.** Amintirile sunt impresionate pe o substanță de natură subtilă, denumită **akasha** (sau **eter**). În misticismul hindus, **akasha** este considerată principiul primordial al naturii, din care celelalte patru principii fundamentale (apa, aerul, focul și pământul) sunt create. Împreună, cele cinci principii reprezintă, de asemenea, cele cinci simțuri ale ființei umane.

1-LA CEAS DE NOAPTE

-Dragă Hugues, în noaptea asta a sosit ceasul întrevederii tale cu regina Franței...draga ex-arhiducesă Maria Antoaneta...mai ții minte înțelegerea noastră, de alaltăieri după-amiază, nu-i așa? – îl întrebă Joseph Balsamo¹⁴⁴, pe un tânăr cavaler (destul de înalt, cu plete lungi, castanii, cu fața prelungă și smeadă și cu ochi verzi, îmbrăcat foarte simplu, ba chiar auster...să tot fi avut între 25 și 30 de ani...) - pe care-l chemase, cu câteva minute în urmă, în severul și misteriosul său cabinet.

Lumânarea înaltă, pe care-o ținea, în mâna dreaptă, “*messer Cagliostro*”, zis și Joseph Balsamo, își tremura, cu calm, lumina, spre colțurile unui cabinet extrem de sobru: o masă, cu un glob alburii pe ea, câteva scaune extrem de comode – și un scrin negru, în care “*il maestro*” nu umbla decât când era perfect încredințat de discreția desăvârșită a singurătății...

-Da, maestre, cum să nu țin minte înțelegerile noastre despre noapte...făcute peste zi? – răspunse, cu o foarte ușoară nuanță de ironie, tânărul cavaler, chemat de “*il maestro*”, în miez de noapte - cavaler care se numea, se pare, Hugues, după cum îl apelase însuși Joseph Balsamo. Și nu era vorba de un simplu cavaler, ci de un urmaș al celei mai vechi familii aristocratice din Bretania...urmaș al ducilor de Bretagne¹⁴⁵...deci, Hugues de

¹⁴⁴ - **CONTELE ALESSANDRO DI CAGLIOSTRO** (2 iunie 1743 – 26 august 1795) a fost pseudonimul ocultistului **Giuseppe Balsamo** (sau **Joseph Balsamo**), un aventurier italian.

¹⁴⁵ - **DUCATUL DE BRETANIA** (Breton: Dugelezh Breizh, franceză: Ducat de Bretagne), a fost un stat medieval feudal care a existat între 936 și 1547, ocupând teritoriul regiunii Bretania de astăzi, precum și departamentul Loire-Atlantique. În 1547 devine parte a regatului Franței.

Bretagne...curios, acest Hugues purta numele nepotului ultimului rege de Bretagne și primului duce de Bretania, **Barbetorte**...Deci, numele întreg al personajului nostrum ar fi trebuit să fie: **Hugues Barbetorte de Bretagne**...! Dar, atât pentru a nu încălca povestirea, cât și pentru a nu îmbâcsi memoria cititorului, cu nume atât de complicate, în străvechimea lor... - ...noi ne vom folosi, la modul cel mai simplu, în general, de numele prim: “*cavalerul Hugues*”.

-Da? Mă bucur... - sesiză, imediat, maestrul Balsamo, nuanța, boarea ironică, din răspunsul ucenicului său, și deveni, dintr-odată, mai țeapăn și ceva mai reținut în ipocritele-i efuziuni.

Și continuă, pe un ton de emfază, de parcă ar fi ținut un discurs academic, unei mulțimi elitiste, în fața căreia trebuia să-și dovedească înalta-i erudiție - iar nu s-ar fi adresat unui singur om, unui fost și actual ucenic... - ...care om, deja, se înfundase, extrem de confortabil, aproape euforic, într-unul dintre fotoliile, teribil de moi și bizar de adânci, presărate prin cabinetul maestrului:

-Înalta știință și artă a chiromanției¹⁴⁶, pe care eu o posed în gradul cel mai înalt, după cum și bănuiești, poate... - ...va trebui, cel puțin în noaptea asta, să te aibă **pe tine** ca protagonist, iar nu pe mine, pe scena palatului regal... deocamdată, la Micul Trianon...foarte curând, însă, la Palatul Tuileries...sub supravegherea noastră, firește...

-De ce eu, dragă maestre? Treaba asta ați face-o cu mult mai eficient și infinit mai înalt-științific și profund artistic, decât umilul ucenic al domniei voastre... - își continuă tânărul Hugues discursul, păstrând nuanța lejer-ironică, deși sesizase că-l deranjează, vădit, pe maestrul Joseph. Eu am acceptat rugămintea domniei voastre, cuvântul mi l-am dat și, deci, mi-l voi ține, cavaleriește - dar, totuși, nu înțeleg de ce țineți morțiș să mă băgați pe mine în cabalele astea, care miros, de departe, a politică...politică primejdioasă...și zău că nu e un miros plăcut...cel puțin nu pentru unul ca mine...

-Nu cred că mai are importanță, acum, cine se duce la regină – eu sau tu. Știi bine, în definitiv, că eu am fost expulzat, oficial, din Franța¹⁴⁷ - și, deci, risc prea mult, arătându-mă, după scandalul oribil, după cabala murdară (care avea, ca prim și ultim rost, să mă compromită și să scape de prezența și influența mea, decisivă, în Franța...) - ...acea nenorocită și insalubră cabală popeasco-aristocratică, în legătură cu colierul de diamante al Mariei Antoaneta¹⁴⁸...În fine, știi, de asemenea, că s-a pus un preț bun pe capul meu...o, nu

Ducatul ia naștere în 936. Alain Barbetorte, nepotul ultimului rege al Bretoniei, Alain I cel Mare, eliberează țara de sub ocupația normandă și devine primul Duce de Bretania. Timp de aproape trei secole, din secolul al X-lea până în secolul al XII-lea, casele feudale mari ale regiunii (Nantes, Rennes, Cornouailles) dispută ducatul, acesta trecând de la una la cealaltă.

La mijlocul secolului al XII-lea, ducatul vine în atenția celor două puteri vecine, Franța și Anglia. Dinastia Plantagenet și Casa de Franța încercau să pună duci loiali, la conducerea Bretoniei, pentru a putea controla mai bine regiunea. Până la urmă, ducii de origine franceză reușesc să se impună și să consolideze statul Breton, între anii 1360 și 1460.

După aproape 60 de ani de luptă, Regatul Franței reușește să controleze ducatul. În 1532, este proclamată unirea ducatului de Bretania cu Regatul Franței, însă aceasta va deveni oficială abia în 1547. Noua provincie franceză va rămâne, totuși, autonomă, până la Revoluția Franceză din 1789.

¹⁴⁶ - **CHIROMANȚIE** s. f. Procedeu și artă ocultă, prin care se poate ghici caracterul sau destinul cuiva, pe baza interpretării liniilor din palmă. – Din it. **chiromanzia**, fr. **chiromancie**.

¹⁴⁷ - Pe 22 august 1786, “**CONTELE DE CAGLIOSTRO**” a fost arestat, sub acuzația de furt al colierului Mariei-Antoaneta. La sfârșitul câtorva săptămâni, s-a aflat că era nevinovat, dar a rămas deținut în Bastilia timp de un an, după care a fost eluzat din Franța.

¹⁴⁸ - Punctul central al acestui celebru caz îl reprezintă un **COLIER DE DIAMANTE**. Alcătuit din 647 de pietre având în total 2 300 de carate, colierul valora 1 600 000 de livre (echivalentul a aproximativ 180 de milioane de franci). Fusesse montat de bijuterii Curții, Charles Auguste Bohmer (sau Boehmer) și Paul Bassange în 1773 pentru amanta lui Ludovic al XV-lea, doamna du Barry. Moartea subită a Regelui a făcut ca bijuterii să rămână cu colierul nevândut. Pentru a-l realiza, aceștia făcuseră numeroase împrumuturi. Printre alții, îi datorau

lui Claude Baudard de Saint James 800 000 de livre. Acest Saint James era trezorier general al Marinei, dar și Mare Cancelar în Ordinului egiptean al lui Cagliostro din Paris. Dacă ar fi vândut pietrele separat, bijuteriile ar fi ieșit într-o mare pierdere, așa că sperau să o convingă pe Maria-Antoaneta să îl cumpere. Regina s-a simțit ofensată la ideea că ar putea purta o bijuterie care fusese creată pentru amanta fostului rege. În plus, prețul era exorbitant așa că a refuzat colierul. Bohmer și Bassange s-au adresat altor curți regale din Europa și chiar Sultanului. Însă nimeni nu vroia să cumpere colierul care avea un preț exorbitant. Bijuteriile au revenit cu stăruințele pe lângă Maria-Antoaneta. Aceasta i-a refuzat în mai multe rânduri.

...Jeanne de Lamotte era al doilea copil al lui Jacques de Saint-Remy de Valois și al Nicolei de Savigny. Se născuse pe 22 iulie 1756 (în perioada Afacerii colierului avea, deci, 30 de ani). Tatăl său era descendent de gradul 7 din Henri de Saint-Remy, fiul nelegitim al lui Henri al II, rege al Franței (1547-1559). Mai avea un frate mai mare, Jacques și două surori mai mici. În 1772 părinții o abandonează pe fiica cea mai mică la Fontette și pleacă împreună cu ceilalți trei copii. Mezina familiei, abandonată la Fontette, este crescută de o familie de țărani.

Rămași orfani în 1762, cei trei frați sunt luați în grija marchizei de Boullainvillers. Aceasta le trimite pe fete într-un pension din Passy și pe băiat în Marină. Sora mai mică a lui Jeanne se îmbolnăvește și moare în timp ce se aflau la Passy. Tot acum, Jeanne se reîntâlnește cu sora sa cea mai mică, Marie-Anne care fusese abandonată la Fontette. Cele două fete fug de la Passy, după ce domnul de Boullainvillers încearcă să o seducă pe Jeanne (din câte povestește ea). Ajung la Bar-sur-Aube. Aici Jeanne îl cunoaște pe Antoine-Nicolas de Lamotte, nepotul doamnei de Surmont.

În septembrie 1781, Jeanne vine la Strasbourg, pentru a o căuta pe doamna de Boullainvillers, binefăcătoarea sa. Aici îl vede prima oară și pe Cagliostro, și tot aici îl cunoaște pe cardinalul de Rohan. În decembrie 1781 Marchiza moare, iar Jeanne este încredințată binefacerilor cardinalului. Acesta o ajută în repetate rânduri cu bani, fiind impresionat de sărăcia în care trăia o descendentă a fostei familii regale a Franței.

Relațiile dintre Maria-Antoaneta și cardinalul Louis de Rohan, preotul Curții, erau foarte reci încă din perioada în care acesta fusese ambasador la Viena. Cardinalul făcea tot posibilul să reintre în grațiile Reginei. Se spune chiar că ar fi fost îndrăgostit de Maria-Antoaneta. Tocmai aceste aspecte sunt speculate de Jeanne de La Motte. Începând cu aprilie 1784, Jeanne începe să îi facă *“mici confidențe”* cardinalului despre pretinsa e prietenie cu Regina. Îi spune că este decisă, în schimbul atâtor binefaceri pe care el, cardinalul, le-a făcut pentru ea, să își folosească influența dobândită, între timp, la Curte, pentru a-l ajuta să reintre în grațiile Reginei. Pentru a fi cât mai convingătoare cu privire la strânsele ei relații cu Regina, Jeanne intermediază începând cu mai 1784 o așa-zisă corespondență între Maria-Antoaneta și Cardinal. De fapt scrisorile *„Reginei”* erau scrise de secretarul și amantul lui Jeanne de Lamotte, Reteaux de Villette. Pe 11 august 1784 ea pune la cale o așa-zisă întâlnire între cardinal și Regină în parcul de la Versailles. Pe scena din *„Boschetul lui Venus”*, rolul Reginei este jucat de o prostituată de la Palais Royal, pe nume Nicole le Guay (sau Leguay) d’Oliva.

De atunci, Cardinalul este convins că Jeanne îl poate ajuta, în relația sa cu Regina. La câteva zile după scena din *boschetul lui Venus*, Jeanne îi solicită acestuia o sumă considerabilă de bani. Îi spune că Regina are nevoie de acești bani pentru că dorește să înzestreze o familie nobilă, dar săracă, și nu dispune pe moment de fondurile necesare. Rohan se împrumută la bancherul Cerf-Beer și îi dă contesei 50.000 de livre fără să clipească. Este chiar fericit că Regina îl onorează, făcând apel la ajutorul lui.

La scurtă vreme, *„Regina”* îi scrie Cardinalului o nouă scrisoare, prin care îl roagă să plece pentru o vreme în Alsacia. Cardinalul pleacă la Saverne, dar îl lasă pe baronul de Planta la Paris pentru a primi corespondența de la *„Regină”* și a-i da doamnei de Lamotte orice sumă are nevoie. Într-adevăr, doamna de la Motte solicită tot din partea *„Reginei”* încă 150.000 de livre, pe care Cardinalul i le trimite în noiembrie 1784.

Din acest moment, contesa începe să afișeze un lux care contrastează izbitor cu sărăcia în care trăise până atunci. În noiembrie 1784 își cumpără și amenajează chiar o casă în Bar-sur-Aube (o clădire cu două aripi, situată în centru). Cum povestea tuturor că această schimbare se datorează ajutoarelor bănești primite de la Regină, ajunge să fie vizitată de tot felul de persoane dornice să intre în relație cu o persoană atât de bine văzută la Curte. Printre ei se află și Laporte, ginerele procurorului general la Curtea de Cereri, Louis Francois Achet care era în bune relații cu Bohmer. Pe 29 noiembrie 1784, Laporte se afla în vizită pe strada Neuve-Saint-Gilles, la doamna de Lamotte. Conversația ajunge la bijuterii și cu acest prilej, Laporte îi spune doamnei de Lamotte că ar trebui să încerce să îi ajute pe Bohmer și Bassenge să îi vândă Reginei colierul. Contesa este de acord să se întâlnească cu bijuterii. La începutul lui decembrie, socrul lui Laporte, Achet le povestește bijutierilor că a cunoscut o contesă, care are toate ușile deschise la Regină, iar aceștia îi răspund că „vor da cadou persoanei care îi ajută să vândă colierul 100 de ludovici.” Laporte este încântat de perspectiva de a primi acești bani. Pe 29 decembrie 1784, Bohmer și Bassenge îi fac o vizitei doamnei Lamotte în rue Neuve Saint Gilles. Aduc cu ei și colierul. Aceasta este fascinată de ceea ce vede și își construiește deja planul.

Pe 3 ianuarie 1785 Cardinalul se întoarce de la Saverne la Paris. Pe 23 ianuarie 1785 contesa se întâlnește din nou cu bijuterii în prezența procurorului Achet și îi anunță că *„vor vinde în mod sigur colierul peste câteva*

zile, iar tranzacția va fi intermediată de un nobil de rang foarte înalt". Le cere acestora multă precauție și mai ales să nu-i menționeze numele.

Pe 24 ianuarie la orele șapte dimineața, Jeanne și Nicolas îi anunță pe bijutieri că nobilul de rang înalt, care va servi drept intermediar este cardinalul Louis de Rohan. La scurtă vreme Cardinalul le face și el o vizită bijuterilor și le confirmă aceasta.

Pentru a-l convinge pe Cardinal să intre în acest joc doamna de Lamotte insistă că Regina vrea să cumpere acest colier, dar fără ca Regele să știe, dat fiind prețul său exorbitant. Acest fapt pare credibil, mai ales că nu era prima oară când Maria-Antoaneta își cumpăra bijuterii pe ascuns. Doamna de Lamotte îi arată Cardinalului o scrisoare din partea „**Reginei**”, scrisă tot de Reteaux. Regina își manifestă dorința de a avea colierul, dar și nemulțumirea că nu are pentru moment fondurile necesare. Ar avea nevoie de cineva care să se ocupe de această tranzacție secretă în numele ei.

Convins de faptul că acest lucru îl va ajuta considerabil să reentre în grațiile Reginei, Cardinalul acceptă să fie intermediar. Se întâlnește din nou cu bijuterii pe 29 ianuarie în Hotel Strasbourg. Sunt fixate patru tranșe pentru plată, a câte 400.000 de livre fiecare, prima scadență fiind pe 1 august 1785. Este redactat contractul cu toate condițiile și înmănat doamnei de Lamotte pentru a primi aprobarea Reginei. Pe 30 ianuarie doamna de Lamotte îi spune cardinalului că Regina își dă acordul, dar că nu dorește ca semnătura ei să apară pe contract. Rohan insistă. Pe 31 ianuarie contesa îi aduce la Hotel de Strasbourg contractul. Lângă fiecare clauză apare cuvântul aprobat, iar la final, în loc de semnătură „**Marie-Antoinette de France**”.

În seara zilei de 1 februarie 1785, Rohan duce personal colierul la Versailles. Îl încredințează, chiar în casa doamnei de Lamotte din Versailles, unui bărbat care prezintă un bilet din partea Reginei. În acesta, ea cerea să îi fie dat colierul persoanei care aduce biletul. Câteva zile mai târziu, doamna de Lamotte îi spune Cardinalului că acesta este un valet de încredere al reginei, pe nume Desclaux. Cardinalul îl recunoaște într-adevăr ca fiind același valet care a însoțit-o pe Regină la întâlnirea din boschetul lui Venus, din august anul trecut. În realitate, acest „**valet de încredere al Reginei**” este nimeni altul decât Reteaux de Villette.

Pe 9 februarie, Jeanne îi dă lui Reteaux mai multe diamante din colierul dezmembrat, pentru a le vinde. Pe 12 februarie un bijutier din Paris, Adan îl sesizează pe inspectorul de Poliție de Brugnieres (același care avea să îl conducă la Bastilia pe Cagliostro în august, după cum vom vedea) că numitul Reteaux de Villette vinde diamante la un preț suspect de mic, deci este posibil ca acestea să fie furate. Adan adaugă că Reteaux i-a promis că dacă este discret îi va mai aduce și altele, mai mari. Pe 15 februarie, inspectorul de Brugnieres percheziționează locuința lui Reteaux din Rue Saint Louis și îl duce la Poliție, pentru a da o declarație. Reteaux povestește că a primit diamantele de la o doamnă de la Curte, pe nume Valois Lamotte, dar că doamna, rugându-l să nu îi divulge numele, solicită ca acest lucru să nu fie consemnat în declarație.

Este, deci, puțin probabil ca, începând cu februarie 1785, Poliția pariziană, domnul de Crosne și domnul de Breteuil să nu o supravegheze pe Jeanne și să nu fi descoperit escrocheria. Totuși nu face nimic. Jeanne își dă seamă cât este de periculos să vândă diamantele la Paris. Așa că îl trimite pe Nicolas pe 10 sau 12 aprilie la Londra. Acesta intră acolo în legătură cu mai mulți bijutieri. Aceștia au depus mărturie în timpul procesului, arătând că unele pietre erau lovite, ca și cum fuseseră extrase din montură cu forța și în grabă. Din acest moment doamna de Lamotte începe să afișeze un lux tot mai ostentativ. Și cum Cardinalul trebuia să fie în continuare convins că ea trăiește în sărăcie, „**Regina**” îi scrie din nou acestuia pe 12 mai și îl roagă să plece din nou la Saverne. Cardinalul se va întoarce la Paris pe 7 iunie.

Data scadenței, 1 august se apropie însă tot mai mult, iar doamna de Lamotte știe foarte bine că „**Regina**” nu are cum să plătească cele 400.000 de livre, iar ea riscă să fie descoperită. Tot prin intermediul lui Reteaux, scrie o nouă scrisoare din partea „**Reginei**” în care aceasta îi transmite Cardinalului că, dacă bijuterii nu sunt dispuși să îi acorde o reducere de 200.000 de livre, se gândește să dea înapoi colierul întrucât acesta este prea scump.

Pe 10 iulie, Rohan se întâlnește cu bijuterii pentru a le cere această reducere. Bijuterii refuză inițial, dar în cele din urmă, la insistențele lui Rohan se lasă convinși. Cu acest prilej, Rohan îi îndeamnă să-i scrie Reginei un bilet de mulțumire. Bijuterii scriu acest bilet chiar în prezența Cardinalului, iar acesta îl corectează și îi dă forma finală.

Pe 12 iulie, Bohmer reușește să intre la Regină, cu pretextul predării unor bijuterii comandate de aceasta pentru a le face cadou fiului contelui d'Artois, ducele d'Angouleme. Profită de ocazie și îi dă Reginei biletul de mulțumire.

Regina primește aceste bilet de la Bohmer, exact în momentul în care intra la ea Controlorul General, astfel încât nu îl citește pe loc. Bohmer este nevoit să se retragă fără a putea discuta cu ea despre acest subiect. De-abia mai târziu, Regina citește biletul în prezența doamnei de Campan. Doamna de Campan va avea ocazia să le transmită bijuterilor acest mesaj de-abia pe 3 august. La sfârșitul lunii iulie, doamna de la Motte îi transmite Cardinalului că Reginei îi este greu să plătească cele 400.000 de livre pe 1 august. Tot ea îl îndeamnă pe Cardinal să mijlocească un împrumut la Claude Baudard de Saint-James, trezorierul general al Marinei, cu care Rohan era în bune relații. Acesta însă avea de primit deja 800.000 de livre de la Bohmer, care se împrumutase

te revolta, nu fac nicio sugestie, aluzie...mă rog! Lucrurile stau, de fapt, cam așa: tu, cavaler bretono-vendéean ¹⁴⁹ (...adică, urmaș al Regelui Arthur și al Cavalerilor Mesei

tot la el pentru a confecționa colierul, așa că îi răspunde pe bună dreptate cardinalului: „*Să vă împrumut 400 000 de livre? Dar colierul este făcut cu 800 000 de livre date tot de mine*”.

Situația este într-adevăr absurdă. Saint-James ar fi trebuit să dea cu împrumut niște bani, care ar fi servit la plata unei datorii către el. Chiar și în aceste condiții, Baudard se arată într-un final dispus să accepte, pentru a nu-i displace Reginei. Însă pune o condiție: să rămână în posesia lui o scrisoarea de garanție prin care Regina solicită împrumutul și care să fie semnată de aceasta. Acest lucru este evident imposibil, așa că negocierile cu Saint-James sunt stopate.

Pe 27 iulie, doamna de Lamotte împrumută de la notarul Minguet 30 000 de livre, lăsând gaj câteva diamante de mare valoare.

Pe 31 iulie inventează o nouă scrisoare a „Reginei” către Cardinal, în care aceasta îl informa că nu poate plăti cele 400.000 de livre decât pe 1 octombrie, dată la care se angajează să plătească în plus 300.000 de livre, în total 700.000 (jumătate din valoarea colierului), în semn de mulțumire că a fost pășuită.

În acest moment, Rohan devine suspicios. Îi povestește totul lui Cagliostro și îi arată contractul. Cagliostro îi spune că Regina nu ar trebui să semneze Marie-Antoinette de France și că el, cardinalul, ar fi trebuit să știe aceasta. Îl sfătuiește să meargă la Rege și să îi povestească totul. Rohan refuză.

A doua zi, Cardinalul se întâlnește cu doamna de Lamotte care îi dă cele 30.000 de livre împrumutate de la Minguet ca venind din partea „Reginei”. Cardinalul care era convins de sărăcia în care trăia contesa, consideră că o asemenea sumă nu poate veni decât de la Regină și se liniștește. Bijuterii acceptă însă cele 30.000 de livre doar ca un acot la cele 400.000 pe care trebuiau să le primească. Se plâng că au nevoie urgentă de bani, că Saint-James, creditorul lor îi presează, iar dobânzile pe care i le plătesc acestuia pentru cele 800.000 de livre datorate sunt foarte mari.

Pe 3 august, doamna de Lamotte îl trimite pe părintele Loth, confidentul său, să îl aducă pe Bassange, în rue Neuve Saint-Gilles. Ajuns aici, bijutierul descoperă că Jeanne este pe punctul de a pleca. Doamna de Lamotte îi spune direct: „*Ați fost înșelat, semnăturile de aprobare sunt false, dar, oricum, cardinalul este foarte bogat, nu-l lăsați până nu se angajează să vă plătească totul*”.

În aceeași zi, 3 august, doamna de Lamotte se întâlnește cu Cardinalul și îi cere acestuia s-o ajute. În acea seară, Jeanne ține o cină cu mai mulți invitați în Rue Neuve Saint-Gilles, apoi se strecoară în toiul nopții însoțită doar de camerista ei, Rosalie până în Rue Vieille du Temple, unde se întâlnește cu Nicolas și cu Ramond de Carbonnières, secretarul Cardinalului. Acesta îi introduce pe ascuns în Palais de Strasbourg. Rămân aici două zile în apartamentele în care de obicei locuia abatele Georgel, administratorul Cardinalului.

Pe 4 august, Bohmer este chemat de Rohan la Palais Strasbourg. În locul lui se prezintă Bassange care cere lămuriri despre colier, dar nu îi spune nimic Cardinalului despre discuția cu doamna de Lamotte și semnăturile false. Îl întreabă doar pe Cardinal dacă este absolut sigur de intermediarul care se află între el și Regină. Văzând că bijutierul este pe punctul de a merge la Rege, Rohan îi propune să lase în posesia lui, pe post de garanție, documentele pe care apare semnătura Marie-Antoinette de France. Bassange refuză, dar îi vorbește Cardinalului despre situația dificilă în care se află și despre cele 800.000 de livre datorate lui Saint-James. Cardinalul încearcă să îl liniștească.

În finalul întâlnirii îi promite că va vorbi cu Saint-James pentru ca aceasta să se arate mai îngăduitor. Într-una din serile următoare, Cardinalul se întâlnește, într-adevăr, cu Saint James, la o cină. Se plimbă amândoi pe terasă, printre invitați și Cardinalul îl roagă să le mai dea un răgaz bijuterilor, asigurându-l că cu ochii lui că Regina are cele 700.000 de livre pentru a plăti colierul. Rohan se referea de fapt la scrisoarea primită, prin doamna de Lamotte, pe 27 iulie.

Pe 5 august doamna de Lamotte părăsește împreună cu soțul ei apartamentul din Palais Strasbourg și pleacă la Bar-sur-Aube. Era foarte sigură că Rohan nu va îndrăzni să spună nimic și va plăti colierul, pentru a nu fi implicat într-un imens scandal. Tot pe 3 august, doamna de Campan se întâlnește cu Bohmer.

Evenimentele se precipită pe 15 august, ziua Sfintei Fecioare Maria, una din cele mai importante sărbători la Versailles. Ludovic al XIII fusese încoronat în această zi, plasând monarhia și regatul Franței sub Fecioarei Maria.

Urmează o serie de arestări în lanț, în care, după cum vom vedea, baronul de Breteuil le lasă suficient timp principalilor suspecți să își șteargă urmele: Jeannei de Lamotte pentru a arde scrisorile falsificate care o incriminau, iar soțului ei, Nicolas, implicat în vânzarea diamantelor, pentru a fugi în Anglia. În schimb, Cagliostro și cardinalul de Rohan sunt arestați în grabă și cu un exces de zel, care demonstrează că erau **principalii vizați**...dar nu și, neapărat, **adevărații vinovați**!

...De aici începe, de fapt, aventura contelui Cagliostro, în lojile iudeo-masonice ale Revoluției...ca răzbunare, oare?

¹⁴⁹ -VANDÉEA ȘI BRETAGNE au fost singurele zone care s-au răsculat (sub „*Frații Chouan*”), nu doar în numele aristocrației, ci, în primul rând, al **Bisericii Romano-Catolice**, prigonite și pângărite, prin toate acțiunile

Rotunde!), nu vei putea fi, niciodată, un bun „*citoyen*”¹⁵⁰ ... – ...și, dacă, totuși, stăruiesc să te duci tu, la regină, în această noapte - este pentru că, foarte simplu de înțeles, eu voi pleca, imediat, spre a rezolva niște chestiuni importante... vitale...

-Vitale? – se miră cavalerul Hugues. Pentru cine – vitale?

-Deja pot zice că ești nu doar cam sfruntat și cam înfumurat, ci și mult prea curios, cavaliere... - se încruntă maestrul.

-Iertare, maestre, dar nu-mi dau seama cu ce v-am supărat, încât să merit înalte titluri de „*sfruntat*” și „*înfumurat*”?! Eu am, cum știți, un respect nemărginit...

-Da, da, l-ai avut și l-ai pierdut... – replică caustic, dar devenit nerăbdător, maestrul. Unii încep să se creadă, după ce le dezvălui câte-un fleac mistic, necunoscut gloatei - teribil de deștepți și atotputernici. „*Ucenici vrăjitori*”...Nici nu realizează că nu știu nimic despre alte

demente ale „*Revoluției*”. Represiunea „*revoluționară*” a fost, de fapt, **un genocid, combinat cu un deicid** – dar Vandeea și Bretagne n-au capitulat nici măcar în 1799-1813, sub Napoleon, cum afirmă istoriile oficiale franceze! Scrisoarea trimisă de unul din generalii armatei franceze, François Westermann, către Comitetul Siguranței Publice (în acel moment, instituția centrală de conducere a republicii) este elocventă, asupra atitudinii față de rebelii vandeeni:

„Vandeea nu mai există ... am îngropat-o în pădurile și mlaștinile din Savenay... Conform ordinelor voastre, le-am zdrobit copiii sub potcoavele cailor noștri (s.n.); le-am masacrat femeile, pentru a nu mai da naștere altor tâlhari (s.n.). Nu mai există niciun prizonier care să poată reproșa ceva. I-am exterminat pe toți. Drumurile sunt pline de cadavre. La Savenay, tâlharii apar într-una pentru a se preda, iar noi îi împușcăm fără oprire... Mila nu este un sentiment revoluționar” (s.n.).

Dincolo de tonul rece arătat față acțiunea de exterminare a prizonierilor vandeeni, scrisoarea arată clar faptul că această primă exterminare sistemică a venit ca urmare a unui ordin dat de guvernul revoluționar. Aceste acțiuni, însă, pălesc, atunci când vor fi puse față în față cu evenimentele de la începutul lui 1794.

Dacă în fazele incipiente ale războiului scopul a fost masacrarea vandeenilor în urma confruntărilor militare, un plan dezvoltat de generalul Louis Marie Turreau în ianuarie 1794 și ratificat de Comitetul Siguranței Publice în februarie prevedea eliminarea sistematică a întregii populații rămase în Vandeea. Asigurându-i-se o armată de 100.000 de soldați împreună cu câteva divizii de artilerie, Turreau a împărțit armata în 12 coloane – denumite „*colonnes infernales*” – ce urmau să traverseze toate așezămintele din regiune și **să-i execute pe toți locuitorii acestora, indiferent dacă aceștia participaseră sau nu la răzvrătire**. Posturi militare de frontieră au fost construite în jurul regiunii, pentru a evita eventualele tentative de fugă a localnicilor. Poate și mai important de atât – **ordinele trasate generalului nu specificau distincții privind vârsta, sexul sau starea de sănătate a celor ce urmau să fie executați, vizând omorârea în masă a acestora**.

Acțiunea a avut și scop de confiscare a bunurilor regiunii, estimate la 46.000 de animale de fermă, 153.000 de tone de grâu și 111.000 de livre de diferite metale. Problema principală a fost însă găsirea unei metode eficiente de efectuare a exterminării; deși aceasta a fost planificată pentru a dura șase zile, ea s-a extins până în luna mai a anului 1794. O cauză a fost reprezentată de excesele realizate de armata franceză, ce s-a „*distins*” în moduri cât mai grotești de a realiza execuțiile: de la crucificări și înjunghieri repetate cu baioneta, la arderi ale populației, înghesuite în hambare sau biserici. Se estimează că această perioadă (februarie-mai 1794) ar fi însemnat moartea a până la 50.000 de civili vandeeni în interiorul regiunii; alți circa 9.000 de fugitivi au fost omorâți în apropiere de Anjou (numarul real ar putea fi unul total diferit, deoarece autoritățile franceze nu au păstrat statistici referitoare la masacre). Sfârșitul acestei campanii de execuție în masă a însemnat, după unele surse și aplanarea temporară a conflictului în regiune, odată cu înlesnirea regimului autoritar, după mazitarea lui Robespierre. Alți istorici, precum Theodor Dodge, susțin că zona a rămas una conflictuală până în 1799, urmând a se revolta, din nou, spre sfârșitul epocii napoleoniene, în 1813.

¹⁵⁰ -În timpul Revoluției și, mai cu seamă, în timpul Marii Terori Iacobine, exista obligativitatea ca oamenii să se numească „cetățeni. Regele și regina, spre exemplu, erau numiți „*cetățeanul Capet*” și „*cetățeană Capet*”...Dacă nu te considerai „*cetățean*”, erai ghilotinat, fără multe marafeturi, ca „*dușman al Revoluției*” (se precede, astfel, Marea Teroare Stalinistă, a secului XX!). Perioada Marii Terori Iacobine (**Teroarea iacobină**: 5 septembrie 1793 – 28 iulie 1794, cunoscută de asemenea doar ca **Teroarea**, conform originalului franceză **la Terreur** - este perioada revoluției franceze, care a culminat cu **dictatura lui Robespierre, care își eliminase foștii camarazi de luptă, și cu instituirea Comitetului Salvării Publice**. S-a terminat odată cu încetarea puterii Directoratului, după executarea lui Robespierre, marcând sfârșitul Revoluției franceze), cea mai violentă din timpul Revoluției franceze, a fost pornită de conflictul, mereu mocnit, dintre girondini și iacobini, fiind marcată de executarea în masă a „*dușmanilor revoluției*” Deși numere exacte nu sunt cunoscute, numărul celor executați fusese de ordinul a zeci de mii la nivelul întregii țări, dintre care 16.594 per total (și 2.639 doar în Paris) au fost ghilotinați, și un alt număr de circa 25.000 au fost uciși în execuții sumare, de-a lungul Franței.

câteva fleacuri: ce-i viața, ce-i moartea, de ce s-au născut, pentru ce sunt trimiși în această lume...

-N-am pretins niciodată, maestre, că aș fi știind ceva...îmi pare rău că îmi vorbiți atât de aspru, fără ca eu să vă fi dat vreun motiv, cât de cât! – protestă cavalerul.

-Bine, bine – n-avem timp de hărțuiri inutile! – exclamă Joseph Balsamo. Avem lucruri mult mai importante de făcut! Și nici n-am apucat, bag seamă, să-ți dezvălui de ce te-am chemat, ce misiune ai de împlinit, pe lângă regină...

-Tocmai urma să vă-ntreb... – vorbi, foarte prudent și măsurat, devenit, dintr-odată, nespus de serios, de data asta, cavalerul. Am înțeles doar că misiunea mea ar consta în ceva care ține de extrem de șovăitoare și săracele mele cunoștințe de chiromanție...pe care vi le datorez, maestre, în întregime! – i se adresează lui Balsamo, mult mai vioi și deschis, cavalerul Hugues.

-Mda...Știi, cavale, dacă-ți mai amintești cele câteva lecții de chiromanție, pe care ți le-am oferit, cu generozitate și prietenie - că liniile palmei nu sunt fixate, în forma lor incipientă, niciodată, cât trăiește omul...sunt ca un fluviu care-și modifică, mereu, debitul și formația țărmurilor, sau ca un ocean, chinuit și schimbat, ritmic sau aleatoriu, de mareele sale...în funcție de viața pe care o ducem, de comportamentul nostru, de faptele ameliorative de soartă, sau de ratările șanselor, din viața noastră...

-Cum aș fi putut să uit tocmai aceste învățături importante, fără de care chiromanția nu ar mai fi o artă, ci...mecanică pură?

-Credeam că, având impresia..închipuindu-ți că te-ai ridicat la un nivel de cunoaștere apropiat de cel al "**maestrului**", cum îți place să-mi zici... - ai făcut uitate și aceste principii de bază ale artei destinului...

-Maestre dragă, te implor, hai să nu ne mai hărțuim... - făcu, de data asta, cavalerul.

Balsamo dădu din cap, cu oarece rămășițe de resentiment amar:

-Mda, bine zici, trece vremea, și se pierde oportunități extrem de importante! – exclamă Joseph Balsamo. Ia zi-mi, te rog, cavale: ai avut ocazia, de câteva ori, să mergi la balurile reginei...și "**il maestro**" se opri.

Aștepta o confirmare, sub o formă anume, din partea cavalerului.

-Da, am avut această înaltă onoare... - răspunse, prudent, cavalerul, cu privirea ațintită în ochii maestrului.

-Înaltă onoare...murmură, ironic, maestrul. Și, cavale, poate că, în timpul dansului, ai avut și prilejul de a întrezări, cumva, palma stângă (cea dinspre inimă, deci, dinspre **Adevăr!**) a reginei...?

-Da, am observat câte ceva, pe când se dansa un menuet... - șovăi cavalerul.

-Nu șovăi, știi bine că suntem singuri, iar eu sunt prietenul tău...cel puțin, de asta nu cred că te îndoiești...

-Nu, maestre...dar, în definitiv, chiar am pierdut, din pricina câtorva vorbe proaste pe care le-am rostit nepotrivit...am pierdut cu totul încrederea și dragostea dumneavoastră, dragă maestre?

-Știi bine că asta gândești doar tu...Dar, spune-mi, te rog, ce ți s-a părut că întrevezi, în palma reginei?

-Mda...cred că linia vieții indică o viață destul de scurtă...

-Adică? – se învioră, dintr-odată, maestrul.

-Ceva mai mult de 30 de ani, ceva mai puțin de 40... - rosti, din nou șovăitor, cavalerul.

-Și altele?

-Linia inimii foarte palidă...muntele lui Saturn¹⁵¹ mult prea puternic evidențiat...la fel, muntele lui Mercur¹⁵²...precum și cel al lui Jupiter...

¹⁵¹ - **MUNTELE LUI SATURN** - la baza degetului mijlociu.

¹⁵² - **MUNTELE LUI MERCUR** - la baza degetului mic.

-Să înțeleg că ...vrei să zici că regina este orgolioasă din fire, da? Dar asta o știe o lume întreag, dragul meu cavalier! – ricană Balsamo, aproape batjocoritor. Ce-mi torni tu...dar, te rog, continuă, cavaliere Hugues! – urmă, cu hotărâre aspră, în glas, Balsamo.

...Linia Soarelui-Apollo¹⁵³ - extrem de puternică...are multe ramuri... - continuă, netulburat, dar cu un accent bizar în voce, cavalerul.

-Nici asta nu-i o noutate, dragul meu cavalier Hugues: toți știm cât ceva despre talentele artistice ale reginei: dansează ca o zeiță, cântă la clavecin într-un mod hipnotizant, emoționant...pictează minunat...

Dar cavalerul continuă, ca-n transă, cu o voce parcă bizar ridicată, parcă într-o nouă tonalitate:

...Cruce pe muntele lui Apollo¹⁵⁴...

-Cum, nu are cruce pe Câmpia lui Marte¹⁵⁵?

-Nu...roști, înăbușit, cavalerul.

...Dar altceva, altceva, mai deosebit? – se prefăcu maestrul că nu bagă de seamă alternanțele de voce, ale cavalerului Hugues.

Și Balsamo parcă intră, din nou, în criză de timp, maestrul arătându-se nervos, tropăind ușor din picioare..., plin de grabă și parcă nemulțumit de tăgădărea discursului descriptiv al cavalerului.

...Nnnuuu...n-am prea am putut să văd multe...eram destul de depărtat, în lateral, de locul unde dansa regina...de traiectoriile dansului reginei...

-Domnule chiromant, cavaliere Hugues, ai început să pui, până și în cea mai banală frază, termeni ai artei destinului... - îl persiflă, cu o fină ironie, maestrul Balsamo.

Și, după o destul de lungă pauză:

-Dar...numele de **Gertrude** îți spune ceva, cavaliere?

-**Gertrude**? Nu, maestre... - cine este **Gertrude**...asta?

-Vom vedea...vei avea ocazia să vezi și să auzi, cât de curând...de "**asta**"! – surâse, malițios, Joseph Balsamo. Și, apoi:

-Ei, să ne revedem cu bine, cavaliere! Salut-o pe regină, te rog, din partea mea! Salută-le și pe prințesa de Lamballe...știu că ea va lansa o nouă modă, a capului de om, pe cap de știucă..., și pe ducesa de Polignac...pentru că, în mod sigur, chiar și la ora asta înaintată din noapte, se află, amândouă, cu regina, "**Madame Déficit**", la masa de joc...mizând cu înverșunare...știu, probabil, că regina a cumpărat (așa însărcinată, cum era...), acum patru ani, în 1784, Castelul de la Saint-Cloud, de la ducele d'Orleans, tatăl ducelui de Chartres, știu, cel căzut în dizgrația regală...

Maestrul se opri subit, din "**bavardaj**" (...pe care-l folosisese pe post de "**perdea de fum**", pentru cavalerul Hugues:

-Dar era să uit ce-i mai important (în noaptea asta, cel puțin...): sper că mai ai la tine cele două inele de recunoaștere, dragul meu cavalier...cel de arătat străjii de la intrarea palatului, precum și cameristei reginei... - ...celălalt, pentru regină, ca să se încredințeze că vii din partea mea...și nu mai ești doar un simplu "**cavaler Hugues**", cum i-ai fost prezentat, pe la balurile acelea atât de..."laterale", în raport cu soarta ei... - ...se simți, din nou, ironia fină,

¹⁵³ -**LINIA SOARELUI** sau **A LUI APOLLO**, în jargonul chiromaților: pornește de la baza mâinii și urcă până la muntele Soarelui (de la baza inelarului). Cei care au Linia Soarelui trasată, chiar dacă nu au profesii legate de artă, vor avea, totdeauna, gust pentru artă, ochi pentru culoare, ureche muzicală, sau o percepere a frumosului, în formă sau cuvânt. Dacă Linia Soarelui se împarte în mai multe ramuri, arată tendința de a cultiva mai multe arte (este ceva caracteristic diletanților).

¹⁵⁴ -În jargonul chiromaților: **CRUCE PE MUNTELE LUI APOLLO** înseamnă fie „**necazuri financiare**”, fie (și **aici** este esența și cheia povestirii noastre...) „**schimbarea norocului**”...

¹⁵⁵ -În jargonul chiromaților: **CRUCE PE CÂMPIA LUI MARTE** înseamnă „**moarte prin execuție**”.

dar și o amărăciune și ciudă ascunsă, în fraza lui Balsamo (neînvățat ca vreun muritor să-și ascundă gândurile de **“maestrul absolut Cagliostro”**, ca după un zid de fortăreață mentală...). Se auzi un foșnet ușor, ca de căutare într-o haină... - ...și cavalerul zise, cu un glas parcă vătuit:

-Firește că le am...cum aş fi putut împlini misiunea domniei voastre, dragă maestre, dacă le-aş fi uitat? – se miră **“ucenicul încăpățânat”**...dar extrem de prudent, în același timp, cu miraculosul, dar atât de periculosul maestru.

Și cavalerul scoase, dintr-un buzunar interior al tunicii, două inele ciudate (niciunul nu era de aur masiv – amândouă erau făurite din argint: pe primul era gravat (în locul în care, de obicei, se poartă, încrustată, piatra prețioasă...) un **câine negru, cu două chei de aur încrucișate, în bot** (vârfurile cheilor, ca două semi-cercuri aurite, ieșeau înafara botului canin) - în timp ce pe al doilea, la stânga și la dreapta minusculului rubin montat central, se vedeau gravate, foarte discret, ca un abur plutitor (în loc de basoreliefare): **silueta Licornului**, pe stânga rubinului, iar în dreapta rubinului, **silueta Lebedei-Hristos**...

-Bine, m-am încredințat că ești, măcar, ordonat, dacă nu și excesiv de sincer cu mine, în noaptea asta, cavaliere...

-Ce vreți să spuneți, maestre? – se arată foarte intrigat cavalerul Hugues.

-A, nimic, nimic...Și misiunea în sine, mai ții minte în ce va consta? – o luă Balsamo, pe un ton vădit pedagogic.

-Da, maestre: în primul rând, s-o rog pe regină să creeze intimitatea necesară unei cercetări chiromantice, cât mai amănunțite...

-Da-da, e îndestul de superstițioasă, ca orișice femeie orgoliosă, pentru ca să obțină sus-numita intimitate. Și, mai departe?

-Apoi – urmă cavalerul, pe tonul unui școlar silitor, care și-a învățat lecția... - ...apoi, să-i sugerez să nu mai stârnească poporul și pe franc-masoni, **și** prin acest nou gest necugetat: cumpărarea Castelului de la Saint Cloud...să-l revândă, înapoi, ducelui...

-Bine, mai departe! – supralicită Balsamo atmosfera de cabală, din budoarul reginei, atmosferă pe care și-o închipuia, și-o însuflețea, încă de pe acum, din cabinetul său.

-Păi... - urmă cavalerul, de data asta cu tremur în glas... - să-l salut pe Louis Charles, pe copilul de trei ani, al cuplului regal (în cazul în care-l văd pe lângă regină), cu următoarele cuvinte: **“Îl salut, în persona Maiestății Voastre, pe Adevăratul Delfin!”**... - aici, cavalerul parcă se înecă...și tăcu subit.

-Bun. Toate astea rămân, totuși, doar niște ipoteze de lucru, indiferent cât de silitor elev mi-ai fost, în chestiunea acestei seri, de fapt, nopți, de-acum... - ...de august 1788...nu știu cât din misiunea ta va deveni sarcină posibilă și reală, și cât doar plănuire...Vom vedea: văzând și acționând, vom crea turbulențele benefice, ale câmpului magnetic negativ, din jurul reginei, și vom putea, astfel, inversa polii magnetici ai sorții! Și încă ceva...asta ai uitat-o: să-i spui reginei, care știe engleza destul de bine, să nu mai confunde, între ele, verbul **“to rein”** (**“a ploua”**) și substantivul **“ride”** (**“plimbare călare”**)...Nu uita, te rog, și de acest aspect lingvistic al chestiunii...va veni o dată, 21 Iulie 1791, și un loc blestemat...Varennes...când această confuzie va deveni vitală...pentru această confuzie sunt nevoie, acum, să plec, în cea mai mare grabă! Altfel, pe 13 August 1792, regina, regele și copiii lor (câți vor mai fi rămas, atunci...), vor fi siliți să intre în **Turnul Templului din Marais**, din care, cel puțin regele, nu va mai ieși, decât pentru a fi decapitat, pe 21 Ianuarie 1793...

Degeaba cavalerul căscă gura de uimire nețarmurită...Multe voia să știe, de la acest **“maestro”** buclat (...ai fi zis că-i șef-bucătar, sau ...un **“concert-maestro”** de provincie...iar nu cel mai mare ocultist al lumii..., genialul mag, al tuturor timpurilor omenirii...) - ...dacă cele spuse de **“maestro”** erau date reale și precise, ori numai fantome sinistre ale orgoliului său de **“atotștiutor”**, pe care orgoliu voia să și-l țină sus, sus de tot...de neatins...

Fără să se uite la ceas, Balsamo simțea târziul din aer, din cer, din hăuri...

-Ei, și de-acum chiar că am plecat, s-a făcut teribil de târziu...nu știu dacă voi mai ajunge soarta din urmă... - se neliniște, dintr-odată, din nou, enigmaticul Joseph Balsamo.

Și, luându-și, în grabă, rămas bun de la cavalier (după aceste ultime cuvinte, foarte miterioase...criptice, probabil...), maestrul își strigă vizitiul și valetul, concomitent - valet căruia îi încredință lumânarea, pe jumătate arsă. Curios, de cum își schimbă stăpânul, lumânarea aceea, ca de înmormântare sau de nuntă, își tremură lumina, împrăștiind-o, în jur, cu o disperare dramatică și aproape orbitoare... - ...apoi, se stinse, de la sine. Valetul dispăru, subit... - ...în întuneric sau în cu totul alte puncte ale spațiului, decât secretosul cabinet al maestrului...

Casa lui Joseph Balsamo dispăru, parcă, și ea, în bezne - odată cu stingerea acelei bizare lumânări, ajunsă pe mâinile valetului...

Cavalerul își chemă, și el, trăsură (...renunțând să insiste, pe lângă Balsamo, pentru "**traducerea**" ultimei fraze criptice a acestuia...) - și cei doi porniră în direcții opuse.

...De la fereastra trăsurii, Balsamo se mai uită o dată înapoi, spre trăsură a cavalerului, care se îndepărta, cu viteză:

-Oare domnul cavalier Hugues nu spune cu mult, da, cu mult mai puțin decât știe? Eu sunt convins că da...și ne vom ocupa, pe drum, de descifrarea gândurilor lui, ca și de amintirile reginei...în globul meu magic¹⁵⁶...Dar de chestiunea cealaltă (...chestiunea lui ..."**asta**", cum îi zice vicelanul cavalier Hugues...care mă numește "**maestro**", pentru a-mi adormi vigilența...așa își închipuie el...ignorant amărât...și cam ipocrit, și cam fanfaron...!) - ...de chestiunea lui "**asta**", sunt, însă, perfect încredințat: **nimeni nu știe ADEVĂRUL, despre Gertrude!** Cel puțin, nu Adevărul despre ce va fi și însemna ea, în viitor!

Își scutură coama blond-roșcată, odată cu gândurile, și strigă, cu o voce de stentor, care aproape că... "**dereglă**" cețurile nopții:

-Dă-i bice, vizitiu! Suntem în mare întârziere!

¹⁵⁶ -Se zice că **JOSEPH BALSAMO**, alias **CONTELE CAGLIOSTRO**, purta cu el, în călătorii, permanent, unelte alchimice, dar și un glob de „**forțare a granițelor spațiului, timpului și ale sorții**”...

2-CE ȘTIA ȘI CE A AFLAT CAVALERUL HUGUES

Ajunsă trăsura cavalerului în dreptul porților palatului **Micul Trianon**, ucenicul lui Balsamo coborî în grabă, dar, apoi, în drumul spre pichetele de pază ale palatului, își alcătui un mers degajat, cu pași rari, distinși - dar nu lipsiți de energie și decizie. Un mers de militar.

Pe această porțiune de drum, să-i analizăm, cu luare-aminte, statura și trăsăturile. Era înalt și bine făcut, dar zvelt (contrastând cu statura celui pe care nu de mult, îl părăsise – „**Contele de Cagliostro**”...cam bondoc și roșcovan...de fapt, părul său, de-a lungul unei zile, lua nuanțe coloristice, care puteau oscila între negru ca pana corbului și blond-aprins!). Nu purta perucă, pentru că pletele sale, negre precum pana corbului, se alcătuiau, singure, într-o podoabă capilară splendidă: își lăsase părul să se reverse, peste umeri, în plete întunecoase, cu vârfurile părului rebele. Chipul era alungit, smead, dar nu melancolic, ci cu trăsături pline de forță și caracter. Toate ale feței (cam palidă și ușor umbrită) erau bine proporționate: se distingeau, cu multă energie, ochii, verzi și umezi, care-i dădeau aerul (fals) că ar fi de o sensibilitate și de o slăbiciune feminin-romantică – de fapt, luminile lor fulgerau, din când în când, ca două săbii de oțel.

Odată ajuns la șeful străzii palatului (care ieșise, cu o făclie în mână, din camera ofițerească a pichetului de pază), îi arătă acestuia inelul de la Balsamo, cel cu un **câine negru, cu două chei de aur încrucișate, în bot** – și, ciudat de repede, nu mai fu întrebat nimic, ci, pe loc expediat în interiorul palatului.

Urmară coridoare lungi, pe care lumina șovăitoare a făcliei ostașului-cavaler, dat drept călăuză, de către ofițer, le făcea mai mult decât sinistre (“**Cum naiba de-i place reginei să locuiască în acest palat în care, dincolo de labirintul coridoarelor, ți se pare că, la fiecare cotitură, îți poate ieși în cale un întreg sobor de vrăjitoare?**!” – se întrebă, oarecum mirat, dar cumva și amuzat, cavalerul Hugues, de așa capriciu bizar al reginei...) – apoi, un rând de scări în spirală, care duceau la primul cat, unde regina își avea budoarul...aici, regele nu avea voie să pătrundă...de aceea și alimentarea imediatei bârfe, precum că regina-i este infidelă regelui, și că ai săi copii, patru, nu ar fi și copiii regelui. Și, apoi, se rosteau, în gura mare, cu obraznicie, fel de fel de nume – de la grăjdar și vizitiu, până la toți ducii și prinții regatului!

În sfârșit, îi întâmpină camerista reginei, scăpându-l, de însărcinarea de călăuză, pe cavalerul cel trimis, cu recomandare, de ofițerul de la poarta palatului. Camerista îl recunoscu pe cavalerul Hugues, îl introduse pe acesta în budoarul stăpânei sale - și-i spuse:

-Nu mie trebuie să-mi arătați semnul de recunoaștere, ci Maiestății Sale...

Și, în aceeași clipă, de parcă l-ar fi așteptat de mult și cu nerăbdare, regina ieși de după o draperie a camerei. Înaltă, frumoasă, dar de o frumusețe distinsă, foarte dreaptă și cu capul sus, de parcă, în fiecare clipă, știa că trebuie să-și înfrunte, cu demnitate autentic regală, un adversar nevăzut, dar pururi prezent, la pândă... – ...era îmbrăcată foarte elegant, dar deloc ostentativ, la acea oră din noapte - de parcă chiar aștepta o vizită...să tot fi având 30-33 de ani. Spre uimirea cavalerului, n-o însoțea nimeni, la acel ceas târziu de noapte...nici prințesa de Lamballe, nici ducesa de Polignac (cum îi sugerase, sardonice, contele Cagliostro!) - ...regina era singură (...părea chiar emoționant de singură...) - și arăta foarte îngrijorată. Nici vorbă de joc de cărți.

Doar un candelabru enorm, din budoarul reginei (...dar, acum, candelabru avea lumânările pe trei sferturi stinse..., lumânări blânde și alungite, a discretă și distinsă rugăciune... - ...lumânări stinse, pe trei sferturi, nu din economie, ci pentru a sugera și păstra calmul,

liniștea și starea de veghe discretă, asupra Delfinului, foarte bolnav, de îndelungă vreme¹⁵⁷...) - ...un candelabru plin de îngeri, parcă, plutea, ocrotitor - aparent, imponderabil! - deasupra neliniștilor celor de jos...aducând o alinare mistică, o stare de continuă rugăciune, pentru vii și pentru morți, deopotrivă...

„*Oare maestrul s-a înșelat (ar fi prima oară...), sau și-a bătut joc de mine?*” – se întrebă, pe drept cuvânt, cavalerul Hugues. „*Tachinare, sugestionare...dorința de a mă stimula, să vin numaidecât, la palat?*” – continuă el să analizeze și investigheze neadevărul rostit de Cagliostro...

În timp ce reflecta la contele Cagliostro, „*il maestro*” - cavalerul puse un genunchi jos, în fața suveranei, și-i sărută mâna fină și albă, purtând doar un inel cu safir, pe degetul mijlociu... – ...dar aceasta îl ridică, grabnic, plantându-l într-unul dintre fotoliile cu care era presărat budoarul, întrebându-l, cu vocea încordată:

-Ce mai vești de pe la cluburi, cavaler? – fu prima întrebare a reginei, când rămaseră absolut singuri, camerista retrăgându-se ca o umbră, cu o discreție exemplară. Nici nu pomeni de vreun semn de recunoaștere...îl așteptase, cu nerăbdare, pe tânărul cavaler, din obișnuință, chiar dintr-un fel de rutină a așteptării... - ...dar cavalerul Hugues era un om de onoare: scoase inelul și i-l prezintă reginei, subliniind că este ideea lui Joseph Balsamo. Regina privi, cu atenție și maximă concentrare, semnele de pe inel (...aștepta, biata suverană, în aceste vremuri tulburi... – aștepta, de pretutindeni, mesaje revelatorii, cât mai grele, miraculoase - de descifrat...!) - dar, aproape imediat, ridică ochii către cavaler, în așteptarea răspunsului.

Și aici e cazul să spunem că maestrul îl obligase pe cavalerul Hugues, în ciuda silei de politică, pe care nu doar o arăta cavalerul, ci o și declara deschis, de câte ori avea prilejul... - ...îl obligase să facă parte din mai toate cluburile revoluționare din Paris. Cluburi care, în ultimul an, răsăriseră precum ciupercile după ploaie...te și mirai de unde atâta nevoie de atâtea cluburi...și ce naiba făceau, cu ce rost fuseseră întemeiate, și la ordinul cui? Căci nu apăruseră nici inutil, nici fără orientare politică – unic-antiregalistă, unic-anticlericală și (logic!) anti-aristocratică (...regaliștilor, rebeli și clandestini, li s-a zis „*muscadini*”, abia de prin 1794... – ...adică, după ghilotinarea regelui, pe 21 Ianuarie 1793, și a „*reginei*”, pe 16 Octombrie 1793... - ...adică, apărători ai regelui și reginei, **ca entități spirituale**, absolut necesare exprimării ideii de **regalitate/guvernare divină!**), deși „*clubmanii*” păreau, în rest, să se încaiere pe idei periferice.

Dar, înainte de toate, cavalerul Hugues trebuia să o facă pe „*ochii și urechile împăratului*” (pentru Balsamo...), nescăpând nicio ședință a clubului iacobinilor¹⁵⁸...

¹⁵⁷ - Preocuparea principală a reginei, la sfârșitul anului 1787 și în 1788, a fost îmbunătățirea stării de sănătate a Delfinului. Suferea de tuberculoză și avea coloana răsucită și curbată sever. A fost dus la castelul Meudon, în speranța că aerul de la țară îl va ajuta pe copil să se refacă. Din păcate, mutarea a făcut prea puțin pentru a atenua starea Delfinului, care a continuat să se deterioreze. Băiatul, în vârstă de șapte ani, a murit la Meudon (se zice...), la 4 iunie 1789, de tuberculoză, lăsând titlul de Delfin fratelui său mai mic, Louis Charles.

¹⁵⁸ - **CLUBUL IACOBINILOR** a fost o grupare politică radicală din timpul Revoluției Franceze. Ea își trage numele de la cel dat de francezi călugărilor dominicani, nume la rândul său provenit de la strada Sf. Iacob (în franceză *rue Saint-Jacques*), în care dominicanii și-au înființat prima mănăstire în Paris; Clubul Iacobinilor își ținea ședințele în clădirea dominicanilor din strada Saint-Honoré din același oraș.

În timpul revoluției, iacobinii au constituit în același timp un grup de presiune politică și o rețea extrem de eficientă. Activitatea clubului, esențială încă de la începutul lui 1790, a devenit dominantă între 1792 și 1794. În această perioadă, adjectivul „*iacobin*” a ajuns să însemne „*partizan al politicii Comitetului de Salvare Publică*”. La sfârșitul lui 1793, clubul colabora cu circa 6.000 de societăți de același tip în toată Franța. Căderea lui Robespierre a marcat sfârșitul exercitării rolului politic de către club și a antrenat dizolvarea sa în noiembrie 1794.

Din această epocă, numele și adjectivul au început să desemneze un politician ostil oricărei idei de slăbire sau de dezmembrare a statului.

Istoria Clubului Iacobinilor poate fi împărțită în trei perioade, pe care Michelet le-a caracterizat după figurile cele mai reprezentative: „**A existat iacobinismul primitiv, parlamentar și nobiliar, al lui Duport, Barnave și Lameth, cel care avea să-l ucidă pe Mirabeau. A existat iacobinismul ziariștilor republicani, orleaniști, Brissot, Laclos etc., în care dominant a fost Robespierre. În cele din urmă, a învins iacobinismul de la 1793, cel al lui Couthon, Saint-Just, Dumas etc...**”

În secolul al XVIII-lea, criza religioasă a obligat puținii dominicani rămași să caute surse financiare, închiriind refectoriile mănăstirii din strada Saint-Honoré, săli impunătoare devenite inutile. Astfel, Societatea Prietenilor Constituției a închiriat în 1789 așa-numita sală a iacobinilor, în aceeași perioadă când Adunarea Națională s-a mutat la Paris. La 30 aprilie 1789, deputații bretoni din Stările Generale – în principal Le Chapelier, Lanjuinais și Glezen, avocați la baroul din Rennes – au înființat la Versailles un club breton, deschis și altor deputați patrioți. După zilele de 5 și 6 octombrie 1789 și după mutarea Adunării Constituante la Paris, împreună cu regele, clubul s-a reconstituit sub numele de „**Societatea Prietenilor Constituției**” (în franceză *Société des amis de la Constitution*) și s-a instalat la mănăstirea iacobinilor, nume ce avea să o facă celebră.

La început, scopul clubului a fost să pregătească ședințele Adunării, discutând în avans textele care urmau să fie dezbătute, precum și cel de a acționa pentru alcătuirea și consolidarea Constituției. Succesul a venit repede: 200 de membri la înființare, deja mai mult de o mie în decembrie 1789. Recrutarea nu mai era acum rezervată doar deputaților, dar cotizația de 24 de livre și obligativitatea recomandării din partea a cinci membri îi confereau un caracter elitist. Erau membri toți liderii curentului patriot, de la Mirabeau la Robespierre, de la La Fayette la Pétion, și cu triumviratul Duport, Barnave și Lameth.

Foarte rapid, clubul s-a înconjurat în provincie de filiale cărora le-a acordat investitura. La sfârșitul lui 1790, avea deja 150 de filiale, constituind o vastă rețea națională, dotată, începând cu luna octombrie 1790, cu *Journal des Sociétés des amis de la constitution*, publicație înființată de Choderlos de Laclos. Un comitet de corespondență, cel mai important din club, controlat de Barnave și de prietenii săi asigura legăturile între societatea-mamă și filiale.

O analiză socială a membrilor, atât a celor din Paris cât și a celor din provincie, arată aceeași predominanță a elitelor stării a treia: negustori, magistrați, ofițeri, medici, arendași.

La Paris, Mirabeau, prin elocvența sa, a exercitat, cel puțin până în decembrie 1790, cea mai mare influență în rândul Clubului Iacobinilor. La 2 martie 1791, Lameth i-a distrus influența, acuzându-l de complot cu „**aristocrații**”. Începând de atunci, iacobinii au fost dominați de triumvirat.

Dar fuga regelui, în iunie 1791, și reîntoarcerea sa, au schimbat datele problemei. Decretele care declarau inviolabilitatea regelui și revenirea în funcțiile sale au provocat o scindare. La 16 iulie 1791, în ajunul schimbului de focuri de la Champ-de-Mars, Barnave a părăsit gruparea, împreună cu majoritatea moderată (aproape toți deputații) și s-a instalat la Club des Feuillants. La iacobini au rămas circa zece deputați: Robespierre, Pétion, Roederer, Buzot, Grégoire și alți câțiva. Dar scindarea provocată de Barnave avea să se dovedească a fi un eșec politic, atât în Paris cât și în provincie (în toamna lui 1791, existau 442 de societăți iacobine și doar 60 feuillante, 110 fiind nehotărâte). În iunie și septembrie 1791, societatea a trecut la mai multe excluderi legate de introducerea chestiunii coloniale în viața politică franceză. La 10 și 12 iunie, la cererea lui Danton, au fost suspendați mai mulți deputați ai coloniilor (Gouy d'Arcy, Moreau de Saint-Mery, Jean-Baptiste Gérard, Joseph Curt) pentru că au boicotat adunarea națională de la votul din 15 mai 1791 prin care s-a acordat egalitate politică unei părți a negrilor liberi. Ei au aderat la Club de Feuillants. La 25 septembrie a fost rândul lui Barnave, Alexandre et Charles Lameth, Goupil de Prefeln și Adrien Duport, ale căror nume au fost din nou scrise în procesele verbale ale societății. În acest caz, ei au fost șterși pur și simplu deoarece, cu o zi în urmă, ei revocaseră același decret.

În pofida acestei victorii, iacobinii au obținut doar un succes relativ în alegerile din septembrie 1791 pentru Adunarea Legislativă: candidații au fost învinși în Paris, deși în Province au avut o soartă mai bună. În noua Adunare, 136 de deputați s-au înscris la iacobini, și 260 la Feuillants. Ceilalți, peste 300, au refuzat să aleagă între cele două facțiuni.

Dar clubul și-a schimbat rolul. Grégoire și Roederer au reformulat principiile de organizare și doct Brissot a enumerat într-un discurs ținut la 28 septembrie misiunile ce reveneau clubului: discutarea legilor de adoptat și crearea condițiilor pentru disciplină parlamentară, dar și „**supunerea conduitei funcționarilor publici la o cenzură riguroasă a tribunalului opiniei publice**”, și mai ales „**denunțarea legilor rele și căutarea mijloacelor pentru a obține revocarea lor**”.

Admiterea la ședințe a publicului, la 12 octombrie 1791, a supus clubul la presiunea activiștilor parizieni din tribune. Celor trei comitete existente (de corespondență, de admitere și de prezentare) li s-a adăugat un comitet de raportare și unul de supraveghere, dar comitetul de corespondență și-a păstrat rolul strategic și a regrupat liderii: Pétion, Brissot, Buzot, Robespierre, Réal, Carra, Bourdon, Billaud-Varennes, Collot d'Herbois, Desmoulin, Clavière.

Iarna 1791-1792 a fost marcată la Clubul Iacobinilor de dezbaterile pe tema războiului și de un duel între Brissot și Robespierre. Brissot era susținătorul războiului: „**A venit vremea**”, spunea el, „**pentru o nouă cruciadă: o**

cruciadă a libertății universale"; considera că este de datoria Franței să ajute revoluționarii din toată Europa. Distrugând centrul exilaților conservatori francezi din Koblenz, spera să restabilească ordinea. Robespierre îi era ostil. El se temea de dictatura militară și denunța idealismul lui Brissot. Grégoire și Roederer au reformulat principiile de organizare și doctrina. Dintr-un club de discuții, el a devenit o mașină politică în slujba unei a doua revoluții.

Începând cu toamna lui 1792, clubul și-a schimbat numele și a devenit „*Societatea Prietenilor Libertății și Egalității*”. Și-a schimbat, cu această ocazie, și imaginea publică. După Michelet, „*această a treia legiune convocată într-un fel în numele egalității diferea mult de celelalte două*”. În primul rând, era mult mai tânără. Apoi, marea majoritate era formată din persoane mai puțin intelectuale, cum ar fi tâmplarul Duplay etc. Acești curajoși foarte pasionați erau în general cinstiți și dezinteresați. Profund fanatici iubitori de patrie, erau conștienți de ignoranța lor și nu căutau decât un conducător, le trebuia un om cinstit, bineînțeles și puternic, și și-au pus conștiințele în mâinile lui Robespierre. *“Ei erau, dacă nu mă înșel, mai naivi și mai violenți, mai puțin rafinați și mai percutanți decât oamenii din ziua de astăzi. Fanatismul sincer, poate prea puțin luminat la unii, violența adevărată sau doar mimată a altora, conglomeratul de furie din rândurile lor, fiecare întrecându-se în furie patriotică, făceau societatea (oricât de disciplinată ar fi părut) foarte greu de controlat. Ea depășea adesea măsura, în multe situații”* – cf. Jules Michelet.

Clubul a devenit mai mult un club de militanți decât de deputați. Efectivele pariziene erau atunci de ordinul miilor, dintre care 205 de deputați în Convenția Națională în octombrie 1792, repartizați între: 38 girondini, 129 montagnarzi și 38 de deputați moderați din *marais*.

Până în zilele de 31 mai - 2 iunie 1793, clubul a fost centrul conflictului între montagnarzi și girondini, care dispuneau de majoritatea în Convenție datorită susținerii moderaților. Începând cu septembrie-octombrie 1792, clubul a fost dominat de Robespierre - și Brissot a fost exclus din rândurile iacobinilor, în octombrie, acuzat de complot și etichetat drept *dușman al poporului*. Acum, iacobinii au încetat să fie o contraadunare, ci o grupare de susținere a minorității mai radicale din Convenție.

Rolul iacobinilor a fost esențial, în zilele de 31 mai - 2 iunie 1793 (arestarea girondinilor). Programul a fost stabilit la începutul lui mai de fratele lui Robespierre, Augustin: „*trebuie ca toți bunii cetățeni să se unească în acțiunea lor, să dirijeze opinia publică într-o manieră mai utilă decât până în prezent, și să vină la lucrările Convenției și să ne oblige să punem în aplicare arestarea deputaților necredincioși*”. Iacobinii aveau să participe activ cu mai mulți membri în comitetul care a organizat insurecția. În ziua de 26, la club, Maximilien Robespierre a invitat „*poporul să înceapă insurecția contra deputaților corupți*”. La 2 iunie, o mulțime formată din 80.000 de oameni înarmați a încercuit Convenția. După o tentativă de ieșire în bloc care s-a înfruntat cu tunurile lui Hanriot, adunarea a trebuit să accepte să decreteze arestarea tuturor liderilor girondini.

Iacobinii, străjeri ai fundamentalismului revoluționar, aveau să se bazeze din ce în ce mai mult pe scrutinele de epurare din Paris și din provincie supravegheate de reprezentanți în misiune. La Paris, după epurarea din aprilie 1793 condusă de un comitet desemnat (nu ales), întrucât Robespierre a arătat că „*societatea are în sânul ei destui dușmani interesați să îndepărteze din acest comitet pe membrii de a căror severitate se tem*”. Epurările au fost urmate de eliminarea „*facțiunilor*” (hebertiștii, dantoniștii). „*Se votează cu mâna ridicată, prin definiție: secretul nu convine decât complotiștilor. Hotărârea trebuie luată înainte de reuniunea clubului, în conciliabulele șefilor, și ratificată de fanatismul sau de disciplina trupelor. Iar provincia va urma exemplul casei-mamă*”.

Iacobinii controlau acum o rețea de 5500 de filiale în Franța și reprezintă între 100 și 200.000 de militanți. Implantarea ei a fost puternică în nord și nord-est, în Ile-de-France, Aquitania, sud-vest și în Provence-ul de est, slabă în Bocage-ul normand, în Bretania interioară, în Vendée-ul de Vest, în Vosgi, Alsacia, Champagne, Berry, Bourbonnais și o parte din Masivul Central. În fiecare comună trebuia, conform unei instrucțiuni a Comitetului de Salvare Publică, să existe „*o societate care să reîncălzească spiritul public, să protejeze poporul și să-i supravegheze pe cei care i-ar putea face rău*”. Atribuțiile acestor filiale erau multiple: încurajau înscrierile și susțineau efortul de război, urmăreau suspiecții, supravegheau aplicarea legii, impuneau noul calendar revoluționar etc.

Iacobinii au constituit baza puterii lui Robespierre în anul II. Acolo îi plăcea lui să meargă, să-și testeze ideile, unde era mereu aclamat. El era acolo „*ca un pește în apă*”, după cum spunea François Furet.

Pregătirea complotului din 9 thermidor (27 iulie 1794) este celebră. Comitetul de Salvare Publică s-a divizat. Robespierre nu a mai apărut acolo de o lună. Collot d'Herbois, Billaud-Varenne, Carnot se simțeau amenințați și au luat legătura cu alte grupări: foștii reprezentanți în misiune demși de Robespierre pentru că au „*abuzat de principiile revoluționare*”, Comitetul de Siguranță Generală care nu a acceptat să renunțe la unele prerogative ale sale în materie de menținerea ordinii, deputații moderați care se sufereau și deplâneau regimul Terorii.

Clubul Iacobinilor l-a susținut până la sfârșit, dar nu a reușit să-i ridice la luptă pe *sans-culottes* din secțiunile Parisului, cum a reușit la 2 iunie.

La 8 thermidor, Robespierre a luat cuvântul la Convenție să ceară pedepsirea trădătorilor (fără a-i numi) și epurarea comitetului. Intimidată, Adunarea a încuviințat discursul său, după care mai mulți deputați au cerut

Trebuie să mărturisim (cu toată admirația noastră, pentru cutezanța, eleganța, noblețea, inteligența scriitoare și caracterul cavalerului Hugues ...), încă de pe-acum, că onoratul cavaler își propusese, de la-nceput, niște...**”limite ale onorabilității”**, dacă putem vorbi despre așa ceva, în cazul unui aristocrat. Și încă unul cu strămoși cruciați...iar inteligența lui, de multe ori, depășind-o, în profunzime, pe aceea a „**magului Cagliostro**”...ca să nu mai vorbim , aici, de buna credință a unuia și a celuilalt...pentru că, încă, nu știm mare lucru despre ele...Haideți, deci, să luăm această periculoasă expresie (...**”limite ale onorabilității”**...), în sensul că-și permitea să facă (atât cât îi stătea în putință... - ...având în vedere, aici, în primul rând, „**fața de lemn**”, inexpressivă și făcută, parcă, anume, pentru atitudini ludico-batjocoritoare, a lui „**il maestro**” Cagliostro, care, se pare, își închipuia că este adevăratul rege al Franței...ba chiar Adevăratul și Atotștiutorul și Atoatefăcătorul Dumnezeu-„**Păpușar Cosmic**” - ...,**”precum pe pământ, așa și-n ceruri”**!) un joc dublu: pe de o parte, căuta să fie corect cu „**il maestro**”, dar, văzând că, acesta din urmă, avea, față de ucenicul său, o atitudine de condescendență, ba chiar de zeflemisire și persiflare permanentă, de pe poziția atotștiutorului, față de un mucos de novice – nu ezita s-o informeze pe regină (...un **aristocrat autentic** trebuie, **ESTE DATOR!** - în fața Lui Dumnezeu, **să fie fidel, în orice ocazie, față de regii și regalitatea țării sale!** - iar față de „**adușii de vânt**”, de aventurierii cu gânduri obscure, oricât i-ar respecta, pentru anumite calități - limitate! -, să aibă o continuă stare de alarmă interioară și, mai ales, de „**mefiență**”...ba, chiar de respingere!) - ...s-o informeze pe regină, spuneam, în legătură cu tot ce se discuta nu doar la cluburile „**revoluționare**” (de fapt, iudeo-masonice) – ci, în primul rând, despre propaganda ticăloasă, dar minuțioasă, pe care aceștia, în laboratoarele numite „**cluburi**”, o adaptau, nu doar în funcție de Paris și provincie, ci și în funcție de fiecare cartier în parte, față de fiecare grup social în parte...nu lipsea aproape nimic, să înceapă să-și adapteze discursul și bârfele lor propagandistice, în funcție de fiecare persoană în parte, pe care o aveau în vedere, spre manipulare...

...Și „**il maestro**” ce zice, când îi dai aceste rapoarte? – întrebă regina, după ce ascultă, cu atenție, darea de seamă a cavalerului, asupra activității din cluburi (fie vorba între noi, cavalerul își găsea timp să-i relateze reginei despre aceste activități, cel puțin săptămânal...dacă nu mai des!).

Era imposibil ca un diavol intuitiv și hipnotic, cum se vădea a fi „**magul Cagliostro**”, să nu fi știut, în amănunt chiar, despre toate aceste întâlniri ale cavalerului Hugues cu regina...Dar Balsamo se mulțumea să treacă sub tăcere tot ce ținea de vizitele (...deloc lipsite de curtoazie, dar neavând, drept scop în sine, curtoazia!) ale cavalerului, la Micul Trianon...și să se folosească de sentimentul de culpabilitate al cavalerului Hugues, pentru a „**plasa**”, în misiuni și pretenții (cel puțin, asta era impresia pe care și-o făcuse cavalerul Hugues, despre această atitudine a lui Joseph Balsamo, față de „**întâlnirile**” cavalerului) - ...pentru a nu-și stăvili

nume, iar Robespierre a refuzat să le dea și Adunarea a hotărât să trimită discursul să fie examinat de comisii. Seara, Robespierre s-a dus împreună cu Couthon la iacobini. Billaud-Varennes și Collot d'Herbois erau deja acolo. Cu toții au cerut cuvântul, Robespierre l-a primit. El a recitat discursul într-o cu totul altă atmosferă decât la Convenție: iacobinii l-au aclamat. Collot și Billaud au vrut să răspundă, dar degeaba; sub huiduieli și strigăte: „**La ghilotină!**”, au fost izgoniți din sală. Dumas, președintele tribunalului revoluționar, le-a strigat: „**Vă aștept mâine la tribunal!**” A doua zi, 9 thermidor, la Convenție, după o dezbateră dramatică, s-a decis arestarea lui Robespierre. Insurecția instigată de iacobini a eșuat și el a fost ghilotinat, împreună cu susținătorii lui, la 10 thermidor.

Căderea sa n-a antrenat imediat sfârșitul iacobinilor. Clubul a fost închis, apoi epurat (n.n.: „**epurare**” înseamnă, de fapt, **ghilotinare!**) de elementele presupuse robespierriste, și și-a redeschis porțile la scurt timp. Dar presiunea opiniilor contra terorii și responsabililor ei a determinat Convenția să închidă sala de întruniri, la 12 noiembrie 1794. Ea avea să fie demolată după încă șase luni, în urma unui decret din 1795, prin care s-a ordonat transformarea clădirii iacobinilor în piață publică, sub numele de „**piața 9 thermidor**”.

ironiile, duse foarte aproape de batjocură. Pentru a-și păstra măcar aparența de autoritate, asupra cavalerului Hugues, inventase, pentru acea noapte, „*ședința chiromantică*”...să zicem așa: „*ca misiune sub poruncă*” (un mare cavaler băstinaș, sub porunca aventurierului „*il maestro*”...**tot era ceva, nu?**), din budoarul reginei Maria Antoaneta...

Trebuie să recunoaștem, franc: și senzația, și concluzia intimă de mai sus, aparțineau tot cavalerului...Nimeni nu știa, cu adevărat, ce gândește și simte, cu adevărat - ce plănuiește „*il maestro*”...

Se formase, deci (își zicea ucenicul), un cerc vicios: cu cât cavalerul Hugues se ducea mai des la **Micul Trianon**, cu atât sporeau batjocurile și șantajele nerușinate ale lui Joseph Balsamo, cu cât sporeau batjocurile și șantajele lui Cagliostro, cu atât se înverșuna mai abitir cavalerul s-o slujească mai ireproșabil pe regină, cu informații din tabăra adversă...

...Și, pentru venirea ta, în noaptea asta, aici...ce ți-a recomandat „*il maestro*” să-mi spui, ca...”*specialitate*”-...ca surpriză a... „*casei Cagliostro*” (...nimeni n-ar putea reda sarcasmul enorm, pus de regină, în aceste două vorbe...!), ca **noutate**...? – întrebă, cu o ironie amară, suverana Maria Antoaneta.

Cavalerul stătu o clipă să-și adune gândurile și amintirile. Apoi:

-Maiestate, „*il maestro*” mi-a spus așa: “*Să-l saluți pe Louis Charles, pe copilul de trei ani, al cuplului regal, în cazul în care-l vezi pe lângă regină, cu următoarele cuvinte: <<Îl salut, în persona Maiestății Voastre, pe Adevăratul și Ultimul Delfin!>>*”...

N-apucă să zică mai mult, căci regina izbucni, pătimașă:

-Nemernicul! Știe că Delfinul este pe moarte...jubilează în fața disperării unei mame...n-am să i-o iert niciodată! - ...dar, de cum izbucni, Maria Antoaneta își dădu seama că o regină n-are dreptul să se exteriorizeze ca orișice femeie de rând...și tăcu, dintr-odată... - înghițindu-și lacrimile de obidă și durere.

Se ridică din fotoliu, cu nădejdea că, dacă va face câțiva pași, se va mai liniști, valurile oceanului înfuriat, din sufletul ei, se vor mai îmblânzi...

Apoi, după aproape un minut de reculegere, pentru a-și recăpăta demnitatea rece, întrebă (vocea tot îi mai tremura, de mânie și de neputință, în fața sorții și a răului, stârnit, parcă, de mii de demoni, asupra Franței, așa, din senin...nu se mirase și nu se scandalizase Dumnezeu de Ludovic al XIV-lea, așa-numitul - de către lingăi, firește! - “*Rege Soare*”, de fapt, “*Regele Începutului Beznei Franceze*”..., cel care secătuisese Franța, cu Versailles-ul lui, enorm și babilonic, afară de această aripă cocheta, **Micul Trianon**, în care se mutase ea...da, nu se supărase divinitatea, pentru existența, prin spolierea întregii Franțe, a “*Magnificului Versailles*”, scos, dintr-odată, ca din legendele faraonilor egipteni... - ...nu se mâniase de Sodoma și Gomora, dezlănțuite de Ludovic al XV-lea, cu toate “*pompadurele*” și “*dubarry*”¹⁵⁹-urile lui... - ...dar se agățase de soțul ei, un atât de pașnic rege-meseriaș...ceasornicar fără pereche...probabil că Dumnezeu nu voia, acolo sus, să știe oamenii muritori, din umilitorul “*jos*”, despre **Marele Ceas Divin**!):

-Și, altceva?

Cavalerul tuși, stânjenit.

Tăcu o vreme, deși nu voia s-o îndurereze, mai mult decât era îndurerată, pe această mamă, atât de greu încercată, de atâtea ori supusă, pe nedrept, oprobriului public... - dar nu se putu stăpâni:

-Știți, Maiestate...la un moment dat, “*il maestro*” m-a îndemnat să vă reamintesc să nu mai faceți confuzia între verbul englezesc “*to rein*” (“*a ploua*”) și substantivul “*ride*” (“*plimbare călare*”)...

¹⁵⁹ - JEANNE BÉCU, CONTESĂ DU BARRY (n. 19 august 1743 d. 8 decembrie 1793) a fost ultima *Maîtresse-en-titre* a regelui Ludovic al XV-lea al Franței și una dintre victimele Regimului terorii în timpul Revoluției franceze.

Regina își mușcă buzele, gânditoare, neliniștită, parcă demonii și răul ar fi pândit-o din fiecare ungher al budoarului – apoi, șopti:

-Nu...nu înțeleg nimic...

-Spunea ceva de...Varennese...ori nu voi fi auzit eu clar...îmi cer iertare, cu adâncă plecăciune...

...Nu, chiar nu înțeleg nimic! – se prăbuși, în fotoliul ei, ca răstignită, regina.

Cavalerul tuși din nou...și din nou i se deschise gura, parcă fără voia lui:

-M-a mai întrebat, înainte să plec spre Maiestatea voastră, chipurile în misiune...dacă nu cumva numele de **Gertrude** îmi spune ceva...

Cele câteva lumânări, rămase aprinse, în enormul candelabru, tresăriră și scânteiară, tragic, ca un strigăt mut...

Regina se îngălbeni...dar, deși gura i se deschisese, ca și cavalerului (mai înainte), fără voie - tăcu. Era singurul mod de a se apăra, în acel moment crucial. Apoi, cu glas răgușit:

-Bine, cavaliere. Îți sunt recunoscătoare, pentru toate...pentru riscurile pe care ți le iei, aducându-mi vești din tabăra celor care, dacă ar putea, ne-ar măcelări pe toți, din familia regală...deocamdată, se pare că nu și-au făurit, încă, toate instrumentele legale de asasinat...de regicid...de deicid...

Regina se opri, sufocată. Dar știu să pareze criza sufletească prin care trecea, imediat, ca o adevărată fiică, nepoată, strănepoată...și, în fine, soție de rege, **ce chiar era!**

Cu un gest superb, grațios, dar și de o fermitate atotsuverană – având într-însul (acest gest maiestuos), în același timp, o rugămintă mută de-a fi înțeleasă și iertată, pentru toate ieșirile ei necontrolate de rațiune...pentru imposibilitatea ei, în acea noapte hâdă, de a continua să asculte informațiile fidelului și nobilului ei slujitor, cavalerul Hugues (care se dovedea, mereu, de o desăvârșită eleganță, care, în slujba regalității, știa că și-ar da, bucuros și oricând, viața!) – regina îl invită, în mod mut, pe cavaler, s-o lase singură, cu gândurile, durerile și încercările ei de a reface, din cioburi de informații disparate, acel „**tot**” monstruos, care trebuie că era complotul iudeo-masonic, de o cruzime și amploare care depășeau ceea ce se întâmplase în Anglia, cu un veac și jumătate, înainte de povestirea noastră...

Lumânările candelabrului tremurară, și ele, discret, a rămas bun...

Cavalerul se înclină și, fără a mai ingenunchia, părăsi, ca o umbră, budoarul reginei...

„**Chiromantul reginei**” (cel puțin, asta trebuia să-i fie misiunea, trasată de contele Cagliostro, „**il maestro**”...pentru această noapte) nu apucase să discute, cu regina, nici măcar un cuvânt, despre „**palma stângă**” („**cea dinspre inimă, deci, dinspre Adevăr!**”) **a reginei...**” – „**s-o roage pe regină să creeze intimitatea necesară unei cercetări chiromantice cât mai amănunțite...**” - ...nici măcar o silabă!

La fel, nu apucase să discute nimic nici despre înapoierea **Castelului de la Saint Cloud**, ducelui d'Orléans...

Iar va trebui să-și scotocească mintea și intuiția, cu mare grijă, spre a născoci o poveste...sau două...sau atâtea povești de câte va fi nevoie, în fața lui Joseph Balsamo, în fața acestui extrem de malign „**il maestro**”, spre a-l determina să creadă, fie și jumătate dintre minciunile lui...

...Acum, plecând de la suverană, cavalerul Hugues Barbetorte de Bretagne („**chiromantul reginei**”...) știa că numele de **Gertrude** nu fusese o diversiune a contelui Cagliostro: și „**il maestro**”, și regina, cunoșteau (...de văzut care dintre ei se va folosi mai bine și mai cu folos, asupra celui alt, de nume și, mai cu seamă, de persoana numită...) totul despre acea „**Gertrude**”...

Gertrude care, se pare, devenise, pentru monstruosul joc, început de iudeo-masoni, cu șerpăriile cabalelor și cu „**cluburile**” lor nerușinate, atât de violente (...deocamdată, în intenții și declarații - dar, până când doar atât?) - ...și atât de cinic-propagandistice - „**asul din mânecă**”...

3-REGINA RĂMÂNE SINGURĂ

După plecarea cavalerului, regina rămase ținută, pentru tot restul nopții, într-o singurătate incredibilă...ținută în exact același fotoliu, în care șezuse, în timpul întrevederii sale cu așa-zisul (pentru o noapte!) „*chiromant al reginei*” – cavalerul Hugues Barbetorte de Bretagne... – ...dând drumul la stăvilărilor celor mai vechi și mai dureroase amintiri. Și aceasta, cu o temeritate feminină de care numai Maria Antoaneta era în stare... - ...această „*intrusă*”, pentru francezii care nu pricepuseră nimic din personalitatea ei de excepție. E drept că, la această „*opinie*”, lucraseră iudeo-masonii ani mulți și grei...epoci întregi!

Stinsese până și acele puține lumânări, din candelabru, pentru a se afla, mai degrabă și mai deplin, singură cu sine...

...Firește, își aminti de copilăria ei, pusă, de la început, sub semnul unui destin vitreg și obscur. Copilăria ei – când i se spunea „*arhiducesa Maria Antonia*”...copilărie cât trăită și amintită, cât povetită, în șoapte grăbite, de mama ei, mai târziu, în pragul plecării „*arhiducesei Maria Antonia*”, spre împlinirea destinului ei, în Franța.

Și-i aminti pe părinții ei – ea fiind fiica lor cea mai mică: tatăl, cu o cută de încruntare îngrijorată, mereu, pe frunte...împăratul Francisc I...mama ei fiind celebra Maria Theresa, regina Ungariei și Boemiei...

Dar, în primul rând, cavalerul Hugues, prin ultimele sale dezvăluiri (...în primul rând, prin evocarea acelui nume, **Gertrude**, nume de care se silea, încă din copilărie, să-l uite, ca pe-o intuită imagine coșmarescă...), dezvăluiri pe care i le făcuse reginei, privind discuția sa cu

enigmaticul, genialul ocultist, „**nemuritorul**”¹⁶⁰ Joseph Balsamo... – ...îi amintise de „**doica imperială**”, Hedwiga...o biată femeie din popor...

De la acest punct al amintirilor regale, regina, de acum, a Franței, Maria Antoaneta, bănuia un excepțional concurs al transcendenței...combinat cu planuri „**palatin-imperiale**” vienez, extrem de labirintice și obscure. Poate chiar criminale...

„**Doica imperială**”, Hedwiga, era, pur și simplu, îndrăgostită de regina „**ei**”, de Maria Theresa... - regina Ungariei și Boemiei... - ...așa că născuse, în același timp cu regina, o fetiță, **care semăna, leit, cu fetița-arhiducesă, Maria Antonia**...și o numise **Gertruda** (...nu îndrăznise, blasfemic, a-și numi fetița, cu numele idolatru...nu îndrăznise mai mult decât educația de excepție!). Din atâta dragoste idolatră față de Maria Theresa, fata ei, **Getrude**, nu semăna decât cu regina și deloc cu tatăl său biologic! Și-i pusese numele **Gertrude**, și pentru că, deja, prin palatul imperial umblau bârfe, și nu voia să le alimenteze, și ea, numind-o (și pe fetița ei!), tot... Maria Antonia!

Faptul că, înainte chiar de a se naște **Gertrude**, tatăl ei biologic murise de o pleurezie, care-l secerase în mai puțin de o săptămână...faptul că și medicul obstetrician, adus, special, pentru Hedwiga, dar care o asistase și pe regina Ungariei și Boemiei, Georg Winckler, decedase, din pricina unui infarct, chiar a doua zi după nașterea **Gertrudei**...ei bine, aceste întâmplări bizare, dar perfect „**legale**”...și legate între ele, pentru a elimina (...definitiv, expeditiv și curat...!), „**martorii transfigurării**” ulterioare... (niciodată nu se stabilise altceva decât că și soțul Hedwigăi, și medicul Winckler decedaseră din pricina unor cauze naturale, și nicidecum instigate-„**stimulate**”, de cineva...) – toate aceste sinistre coincidențe îi dăduseră, pururi încruntatului împărat Francisc I - **o idee genială**. Cel puțin, pentru acele vremuri.

¹⁶⁰ - **GIUSEPPE BALSAMO** s-a născut în 1743, la Palermo. Fiu al unui băcan, de copil a avut o înclinație puternică pentru prefăcătorie și infracțiune. Dat afară la 12 ani din seminarul în care studia, din cauza unor furtușaguri, a intrat în serviciul unui farmacist al mănăstirii Misericordia. Aici a manifestat un mare interes pentru rețetele medicale, dar a fost dat afară și de aici, când a schimbat numele unor sfinte, dintr-o rugăciune, cu cele ale unor prostituate cunoscute de călugări. Fiind încă adolescent, Giuseppe Balsamo a părăsit orasul Palermo și casa natală, pentru a se stabili în Neapole. Nu pentru multă vreme: apucăturile sale infracționale l-au silit să părăsească Neapole, pentru Roma.

În Cetatea Eternă și-a sporit considerabil repertoriul de escrocherii, printre care cea cu „**apa tinereții veșnice**”. În această perioadă a cunoscut o fată frumoasă, pe nume Lorenza Feliciani, pe care a și luat-o în căsătorie. Tânăra și frumoasa lui soție nu numai ca era la fel de lipsită de scrupule ca el, dar era chiar mai ambițioasă. Această fată din popor și-a convins sotul să dea lustru numelui sau cu un titlu nobiliar. Atunci a avut loc cea de-a doua naștere a mincinosului Giuseppe Balsamo, al cărui nume devenise Alessandro, **conte de Cagliostro**. Lorenza a devenit, ca „**aristocrat**” – Serafina. Primul loc unde falsul conte de Cagliostro s-a stabilit și a practicat înșelătoria, printre persoane de rang înalt, a fost Madridul. Apoi, aristocrații din Londra, Rouen și Paris au căzut în mrejele „**soților Cagliostro**”. Marile orase au urmat unele după altele și în același timp creșteau și veniturile cuplului de impostori. Cu complicitatea Serafinei, Cagliostro a studiat posibilitățile ocultismului și ale alchimiei. După un timp, observând marea răspândire pe care o aveau pe atunci lojile masonice, a apărut în societate ca Marele Copt al Asiei și Africii. Noua sa istorie personală era cea a fiului regelui detronat din Trapezunt, crescut de un calif din Mecca, persoană care îl inițiasse în secretele islamismului, mazdeismului și hinduismului. Spunea că a deprins știința ocultă a dervișilor rotitori și a coptilor egipteni și că a ajuns la secretele alchimiei în Damasc și în castelele ascunse ale cavalerilor de Malta. Până în 1770, după o perioadă petrecută într-o lojă masonică, Cagliostro a pus bazele unei loji a așa-numitei **masonerii egiptene**, pentru care a stabilit regulile de funcționare, dotând-o cu o structură ierarhică piramidală rigidă. Dar contele de Cagliostro nu părea să-și dea seama (!) de faptul că, datorită ajutorului dat de acoliții săi Magneval și Saint-Costard, **crease un nou simbolism și o lojă masonică mistică originală, care se adaptau perfect ideilor liberale ale epocii**.

...Cagliostro, care continua să practice magia și prestidigitația, a făcut o greșală. Pe 22 august 1786, a fost arestat sub acuzația de furt al colierului Mariei-Antoaneta. La sfârșitul câtorva săptămâni, s-a aflat că era nevinovat, dar a rămas deținut în Bastilia timp de un an, după care a fost expluzat din Franța. Se pare, însă, că a rămas ascuns în Paris, nu se știe exact câtă vreme (cel mai probabil, până la Revoluție!)... – ...și, apoi abia, a plecat la Roma, unde, trădat de Serafina, Inchiziția l-a acuzat de practici satanice și l-a trimis în carcera castelului San Leon, unde a murit în 1795. Chiar și azi există multe dubii nu doar în legătură cu cauza morții sale, ci chiar și în legătură cu veridicitatea morții sale...

Având în vedere că, la palatul imperial vienez, de fiecare dată când se năştea o fată „**imperială**” (cu funcţie de „**iapă europeană**”...!), părinţii ei „**imperiali**”, imediat, îşi şi făceau socotelile matrimoniale, pentru un viitor relativ depărtat...îndepărtat cu circa 15-16 ani... – ei bine, împăratul Francisc decisese, de pe atunci, că arhiducesa Maria Antonia va deveni soţia Delfinului, adică a moştenitorului tronului Franţei.

Ca urmare, având în vedere situaţia tot mai încordată din interiorul Franţei, cât şi relaţiile ambigue, dintre Casa de Habsburg şi Casa Regală a Franţei („**Capeţiană**”!), Francisc decisese ca, prin **Gertrude**, să-i creeze fiicei sale, arhiducesa Maria Antonia, nici mai mult, nici mai puţin, decât o...**sosie**!

Zis şi făcut: imediat, o expedie pe „**doica imperială**”, pe Hedwiga (...în ciuda împotririlor ei, înlăcrimate şi desperate, dar desăvârşit tăcute... - ...pentru că-şi părăsea idolul vieţii, pe regina Maria Theresa!), în Elveţia, într-un sat de munte, cu tot cu fetiţa ei, de abia o săptămână privind lumea asta cumplit de ciudată...nimeni, din palat, nu apucase să afle (cel puţin aşa trăgea nădejde împăratul...) despre naşterea **Gertrudei**...şi, mai cu seamă, despre asemănarea izbitoare dintre arhiducesă şi fetiţa femeii din popor...

...Servitorul de credinţă al lui Francisc, Hans Stottlemeyer, fu trimis, drept călăuză a celor două, doica şi **Getrude**...şi, nu se ştie nici azi, nimic precis, despre întoarcerea sau nu, a lui Hans, înapoi în Imperiul Habsburgic, la Viena... Se pare că Hans alunecase într-o prăpastie din Alpi...pentru că, pur şi simplu, majoritatea curtenilor a constatat că... nu se mai întoarse!¹⁶¹

Şi, din acest moment, nu se mai pun întrebări...

...**Gertude** căpătase, cu o insistenţă destul de suspectă (dar era...în Elveţia!), profesori elveţieni, dintre cei mai buni (...nu şi vestiţi, fireşte...) şi cu cele mai diverse şi ciudate măiestrii...Dacă tot avea să devină **sosie**, apoi se cuvenea să devină una perfect credibilă, cu care viitoarea regină a Franţei să fie înlocuită, la momentul potrivit. Adică, în punctul culminant al „**crizei franceze**” – împăratul Francisc I avea, şi el, astrologii lui, care-i vestiseră (cel puţin în linii mari...) catastrofa ce urma să se petreacă în Franţa („**Sora mai Mare a Bisericii Romano-Catolice**”). O catastrofă pe toate planurile – dar, în primul rând, pe cel spiritual şi, mai cu seamă (asta îl interesa pe împărat!) pe plan social!

...Poate nu e lipsit de interes să amintim că lojile vieneze erau înfrăţite cu cele franceze, iar Francisc I era, şi el, membru, în cam toate aceste loji...şi nici să amintim că lojile masonice franco-austriece au folosit, ca „**poligoane de încercare**” psiho-militară (...dacă iobagii, oamenii plebei, au curajul să vâre cuţitul în stăpânii lor aristocratici...şi, o, Doamne, şi-au însuşit gloatele, destul de repede şi bine, această neasemuită „**artă**”!), atât Ardealul Valah, prin instigarea răskoalei bizare (cu multe necunoscute, până azi!), ştiută sub numele de „**răscoala lui Horia, Cloşca şi Crişan**” (...1784...adică, vor trece numai 5 ani, până la aplicarea, ca urmare a unei simple delaţiuni anonime, a asasinatului macabru şi a **GHILOTINEI** - ...pe post de...”**ROATĂ**”! -, a concluziilor „**ştiinţifico-masonice**”, trase în Ardeal - asupra Franţei...pe când, la Viena, „**împărătea**” Leopold al II-lea...), dar şi actualele State Unite Americane, prin aşa-zisul „**Război Revoluţionar American**” (1775 - 1783 - ...documentul de independenţă a fost ratificat de Congresul Continental, în ziua de 4 iulie 1776...cu 13 ani, înainte de grozăviile din “**republica**” francezilor!).

...Amintirile reginei Maria Antoaneta, legate de atât de mult-descrisa (de mama sa regal-imperială, Maria Theresa) **Gertruda** – deşi, cum spuneam, îi dădeau reginei Maria Antoaneta un soi de disperare, de disconfort şi nelinişte maxime, prin atâtea bănuieli funeste, legate de acţiunile părinţilor ei... – ...ei bine, aceste amintiri îi creaseră un soi de dependenţă psihică, de

¹⁶¹ - Abia peste mulţi ani (focurile Revoluţiei Franceze se stinseseră de mult, iar Franţa nimerise pe mâinile „**corsicanului**”...”**căpcăunul**” Napoleon Bonaparte! - „**micul caporal**”, ajuns ...împărat!!!), s-a aflat, tocmai pe o insulă din Croaţia, despre „**retragerea strategică**” a lui Hans Stottlemeyer – acum, un bătrân şi prosper rentier! - **nota autorului**.

obsesie maladivă și malignă, de „*sosia*” sa: a trebuit ca (...la comanda bătrânului împărat, Francisc I...), un pictor anonim (dar cu destul har artistic...), din acel sat elvețian, să i-o picteze pe „*sosia*” sa...în costumul ei tirolez, de țărancă...și portretul **Gertrudei** stătea, astfel, ascunsă într-un dulap secret, din budoar...Când soțul ei, Ludovic, al XVI-lea, în urma atâtor „*anchete personale*”, cauzate de bârfele iudeo-masonilor, infiltrați și la palatul **Micul Trianon**, a dat de fotografie – în bonomia lui, de rege-ceasornicar, a crezut că este vorba, pur și simplu, de o toană a soției lui regale, care, astfel, continua capriciul arătat curții Franței, cu prilejul interpretării, la Micul Trianon, a rolului unei servitoare, din piesa **Bărbierul din Sevilla**, de Beaumarchais¹⁶²...Și așa a rămas stabilit, tacit:

-Regina are, din când în când, capricii țărănești...

Dar asta nu i-a slujit spre binele, ci spre răul ei... – ...bârfele s-au întetit, pentru că o regină austriacă era „*aur*”, pentru propaganda anti-monarhică a iudeo-masonilor, „*infiltraților*” de la Versailles... - ...pe când o regină (fie ea chiar și austriacă!), îndrăgostită de oamenii de jos, le strica absolut toate planurile lor asatine și demonice...

Cu acest prilej, însă, a stabilit că, da, poveștile mamei sale regal-imperiale erau perfect adevărate, și că avea, undeva, o sosie...

Se pare, însă, că tatăl ei, împăratul Francisc I, efectuase și operațiunea de reciprocizare plastică a obsesiilor: îi trimisese, și **Gertrudei**, în Elveția (...mama **Gertrudei** murise, de câțiva ani...), un portret al **reginei** Maria Antoaneta – iar **Gertruda**, ca și mama ei, Hedwiga, începu să dezvolte, în același stil maligno-maladiv, o obsesie teribilă, pentru „*regina ei*”...„*sosia ei regală*”, din Franța: noaptea, înainte de culcare, **Gertrude** nu se mai ruga icoanei Maicii Domnului, ci...**portretului Mariei Antoaneta!**

...În acest punct al amintirilor, vaga lumină a zorilor, pătrunsă prin ferestrele, de la primul cat al **Micului Trianon**, produse un efect invers decât cel obișnuit, al luminii: în loc s-o învioreze, o adormi pe cumplit frământata regină a Franței...care se simțea atât de singură și speriată...cumplit de singură și cumplit de îngrozită, de ea însăși și de toate cele ascunse, în potirul sorții ei, precum un șarpe, disimulat în potirul, între petalele caliciului unei flori, din Grădina Regală...

4-CEI DOI, ÎN SFÂRȘIT, SE CUNOSC

-Te rog să nu mă minți, te rog să nu mă invadezi cu puhoiul tău de invenții „*pe picior*”, pe care mi l-ai pregătit, cu atâta trudă minunată a imaginației tale scânteietoare...să nu-mi torni în cap, să nu mă murdărești, iarăși, cu **minciunile** tale, na, că ți-am zis mai pe șleau...**minciuni**, da, care de care mai **gogonată!** – îl întâmpină, peste două zile, „*il maestro*”, pe ucenicul său, cavalerul Hugues. Știu tot, am văzut tot...de parcă aș fi fost de față!
Cavalerul amuți. Conte Cagliostro continuă:

¹⁶² - În micul ei teatru, regina Maria Antoaneta a jucat în piese ca **Bărbierul din Sevilla** de Beaumarchais, în rolul unei servitoare - spre amuzamentul lui Ludovic al XVI-lea. Prin dorința sa către plăcerile simple și prietenii exclusiviste, Maria Antoaneta își face din ce în ce mai mulți inamici, chiar și la curtea de la Versailles.

-Ți-ai făcut, așa cum mă și așteptam, o impresie complet contrară adevărului, despre mine, maestrul tău. Eu nu-i doresc răul reginei tale – dimpotrivă! Chiar dacă regii din urmă nu-mi sunt simpatici, **starea de regalitate** (autentică!) este absolut necesară unei nații...unui Neam...indiferent ce pălăvrăgesc iudeo-masonii tăi, „**clubmanii**” tăi...la care, e drept, eu te-am trimis! Dar tocmai de asta te-am trimis: să am dovezi clare că toate cluburile așa-zis „**revoluționare**”, oricât ar voi să pară de diverse în opinii, au o fixație: **distrugerea, pe veci, a ideii de monarhie!** Adică, **de stare de grație a omenirii...**

Și, vâzând că bietul cavaler tace, în continuare:

-...Of, of, of...da-da, „**chiromantul reginei**” iar a dat greș! Ce-ți tot ziceam și răs-ziceam eu ție: chiromanția și, în general, științele oculte, nu-s doar „**științe**”, ci, în primul rând, ele sunt **ARTE CELESTE!** Iar tu, cavaliere, oricât de veche, onorabilă, ba chiar eroică ascendență ai...și **AI!** – ..nu ești făcut să fii artist! În eroica familie a ducilor de Bretagne, n-a existat nici măcar picior de artist...Hai, acum, să ne întoarcem degrabă, la ale noastre misiuni practice, ingineresti...de inginerie umană...”**contra-revoluționară**”, dacă am prelua jargonul „**clubmanilor**” tăi! Am creat, și eu, o lojă, „**de rit egiptean**”, i-am zis...așa, de probă...dar scopul ei era tocmai de a restaura, de a întoarce la originea sacră, misiunea monarhiei! Dar să ne întoarcem la discuția și dezvăluirile reginei, nu către tine, ci către sine, după plecarea ta, de la **Micul Trianon...**”**cazul Gertrude**”, mai exact...

Și, pe scurt, îi povesti despre **Gertrude** (dar cu mai multe amănunte, pe care suverana, regina de acum, nu avea de unde să le știe...), ceea ce formase și subiectului amintirilor coșmarești, ale Mariei Antoaneta, la **Micul Trianon**, în acel rest de noapte, de după plecarea cavalerului **Hugues Barbetorte de Bretagne**.

-Dar...maestre, cum ați fost, cum ați putut fi de faț...

-Ei, asta e taina mea eternă – eternul meu glob fumuriu de cristal, care desființează și spațiu, și timp..., trece prin materie și modifică sortile, după dorința mea. Să nu mai vorbim despre asta, acum, când am dat, în sfârșit, cărțile pe față. Va veni, cât de curând - ...și te-am mai avertizat și data trecută! - acea zi când familia regală va fi strămutată, cu forța, de la Versailles și de la Micul Trianon, la palatul Tuileries și, apoi, sub presiunea voinței poporului – „**vox populi, vox Dei**”, nu-i așa, dragă cavaliere? – familia regală va fi târâtă și închisă în acel loc împutit, ca o baltă stătută, cum îi este și numele: **turnul Templului de la Marais**...asta va fi, ți-am zis, pe 13 August 1792...Până atunci, trebuie să ne grăbim și să neutralizăm, pe cât posibil, influența propagandistică a comitetetelor revoluționare, să înșelăm vigilența gărzilor cetățenești, infiltrându-le cu oameni fideli regelui, regaliști...atunci, adică peste exact cinci ani, li se va zice „**muscadini**”. Și, în felul acesta, să avem posibilitatea de a o infiltra, cât mai ingenios și credibil, și pe numita **Gertrude**, acum în Elveția, în calitate de cameristă a reginei. Am aflat că **Gertrude** a născut în același timp cu Maria Antoaneta (...bizare coincidențe mai produc și Dumnezeu, mână-n mână cu „**puioasa**” familie a Habsburgilor!). A născut un băiat, care, acum, are vreo 4 ani (se pare că-l cheamă **Herbert**). Am vorbit și cu Danton¹⁶³, singurul „**tigru**” uman, dintre toți răpănoșii ăștia sângeroși,

¹⁶³ -**GEORGES JACQUES DANTON** (n. 26 octombrie 1759, Arcis-sur-Aube, Departamentul Aube - d. 5 aprilie 1794, Paris), avocat și om politic, a fost unul din conducătorii Revoluției franceze și conducătorul primului **Comité de salut public** (până în 10 iulie 1793). A fost cunoscut pentru talentul său oratoric. A fost fondator al **Clubului cordelierilor**, membru al **Comitetului Salvării Publice** și **ministru de justiție**, după răscoala din 10 august 1792. Acuzat de moderație și de trădare de către robespierrști, **pentru că a cerut încetarea terorii!** - a fost, în final, ghilotinat.

Georges Jacques Danton era îndrăzneț și hotărât, un orator strălucit, dar totodată avea o fire oarecum dezechilibrată. Idealurile sale erau „**libertatea si proprietatea**”. Fiind întemnițat în închisoarea Luxemburg, Danton n-a plecat capul în fața dictatorului Robespierre. Vestitele lui fraze: „... **cu 12 luni în urmă am propus să fie instituit acest tribunal revoluționar. Acum îmi cer scuze pentru asta de la Dumnezeu și de la oameni**” și „**Robespierre va urma după mine**” (...și a avut perfectă dreptate!...pe 28 Iulie 1794, a fost ghilotinat

demenți...care-și zic „**revoluționari**” (...nu există instinct josnic, de fiară, care să nu fi fost dezlănțuit, cu o satisfacție perversă, din adâncurile aparenței omului, de către acești criminali patologici, numiți iudeo-masoni și „**revoluționari**”...de fapt, locul lor, al tuturor, era, fără doar și poate, în toate „*maisons de santé*”, ospiciile din Franța...pe care, firește, le-ar fi umplut „*ochi*”...și tot mai rămâneau, de sămânță, și pe-afară!). Danton mă va ajuta, mi-a dat cuvântul lui de onoare, și eu cred în „*cordelierul*” ăsta: trebuie s-o aducem pe **Gertrude**, cu tot cu băiat – și să-i „*operăm*”, cumva, obrazul băiatului (cu funingine, cu vopseluri...facem noi treaba, cumva...), ca să nu se prindă nimeni, dintre imbecilii ăia grosolani, din garda națională, de asemănarea dintre Delfin (atunci, **Louis Charles va fi Delfin**...cel de acum, peste câteva luni, va muri...Dumnezeu să-l ierte pe bietul nevinovat, din piesa asta, atât de plină de vinovați, de vinovăție și de interminabilă crimă...!). Când va veni vremea aceea, a „*turnului Templului de la Marais*”, cele două cupluri (regina și Louis Charles, respectiv, **Gertrude-Herbert**) vor face, pur și simplu, schimbul de identitate, între ele! Regina, prin Danton, va fiexpediată, alături de Louis Charles, în Elveția, iar cuplul **Gertrude-Herbert** le vor lua locul, în „*turnul Templului de la Marais*”. Noi vom lansa, în același timp, vestea fugii cameristei, cu tot cu fiul ei, în Spania...”*prinde orbul, scoate-i ochii*” și „*să le pună sare pe coadă*”...să vedem dacă fanatismul cuplului **Gertrude-Herbert** va ține îndestul și va duce lucrurile până la deznodământul final...Dumnezeu să-i ajute și să ne ajute...mai ales atunci când vor apuca, cei doi, mamă și fiu, Drumul Calvarului, în cotiga condamnaților la ghilotinare - și când vor urca, una câte una, treptele eșafodului...când se vor vedea, fiul pe mamă și mama pe fiu, cu capetele rostogolite în funestul coș...jertfa lor, cândva, se va găsi cineva s-o dezvăluie viitorimii, spre veșnic model de fidelitate și motiv de pioasă admirație...noroc că iudeo-masonii ăștia sunt și cam sărăcuți cu Duhul, dar se și hărțuiesc, zi de zi, hipnotizați, cumplit, de himera puterii...ar fi în stare să facă orice mișelie, numai și numai de dragul puterii... Mă întreb, uneori, dacă Dumnezeu, pe care noi îl concepem **antropomorf**, nu va fi având și apucături de...puturos și sulfuros „*antropos*”: în definitiv, când cineva n-are cui da seamă de faptele sale, când nu este **obligat** să se ghideze după un cod moral... - ...fie el și al Lui Dumnezeu! – atunci, devine tiranic, capricios și paranoic...nu mai strâmba din nas, cavalerie...sunt, doar, opiniile mele...nu oblig pe nimeni să le accepte și, în niciun caz, să le preia...Și să-ți mai zic ceva (de fapt, **să-ți repet și să-ți întăresc această idee fundamentală**!), iar tu fă bine și taci, tot așa ca până acum...adică, precum un pește de soi: **regalitatea-MONARHIA TREBUIE menținută, cu orice preț...altfel, involuăm cu mult mai jos decât fiarele: privește armonia stupului de albine, cu REGINA LOR SUBLIMĂ!** - ...dar, cavalerie, iarăși: **ATENȚIE LA DEGENERAREA SPIRITULUI REGILOR!** Și regii să nu fie niciodată străini de Neamul pe care-l conduc (..și asta ți-o zice tocmai un „*macaronar*”, un aventurier italian, hoinărind prin Franța!) – ci să aparțină, cu trup și, mai ales, cu tot sufletul, cugetul și Duhul – Neamului care i-a născut, întru Familie Sacră¹⁶⁴!

Robespierre, cu toți smintiții lui...de către aripa cea mai coruptă și pervers-vicleană, a „*revoluționarilor*”!), arată disperarea, dar și tăria de caracter a „*gigantului*” Revoluției franceze.

¹⁶⁴ -“*Un popor în întregimea lui ajunge la conștiința de sine, la conștiința rostului său și a destinului său în lume. În acest caz, șeful (Conducătorul) nu mai este un <<stăpân>>, un <<dictator>>, care face <<ce vrea>>, care conduce după <<bunul plac>>.*

El este expresia acestei STĂRI DE SPIRIT NEVĂZUTE. El nu mai face <<ce vrea>>. El face <<ce trebuie>>. Și este condus: nu de interesele individuale, nici de cele colective, ci de interesele NAȚIUNII ETERNE, la a cărei conștiință au ajuns popoarele. Între voința națiunii și voința șefului nu există decât un singur raport: RAPORTUL DE EXPRIMARE” – spunea un măreț patriot daco-valah interbelic.

...Cavalerul nu-și strâmbase nasul...Nici măcar nu auzise ultimele fraze ale maestrului...sau, oricum, le dăduse mult mai puțină atenție, decât meritau ele...

Nu putea să-și reprime uimirea încremenită, în fața acestui grăsun, cu părul bătând, precum firea lui proteică, în toate culorile: de la negru, la blond...: cum putea un om, pe care majoritatea europenilor îl etichetau drept „escroc” și „infractor” – să fie atât de inteligent, vizionar...da, **un desăvârșit vizionar**...mereu activ, mereu adânc cunoscător al rosturilor celor mai largi și mai profunde...divine...- ...și, care să duduie de o energie...pur și simplu, galactică! Acționa cu o naturalețe, cu o dezinvoltură nepământească...o dezinvoltură elegantă, armonioasă, chiar grațioasă! - precum lucrarea Lui Dumnezeu Însuși... - ...calități atât de înalte și luminos posedate și puse în lucrare, de „**il maestro**”, încât te lăsau cu gura căscată!

Cât s-a înșelat, până atunci, el însuși...dar, totuși, ce anume îl făcuse pe maestru să părăsească, definitiv și deloc diplomatic, „**barca revoluționară**”?

Probabil, un comandament intim, care-l trezise la realitate...or, așa ceva nu se poate întâmpla decât unui om care are moralitate...principii morale...

Dar, în definitiv, cine să știe Adevărul uman...? - ...atât de relativ, atât de proteic și retractil, din timiditate, de cele mai multe ori - din orgoliu, adeseori...fie că e vorba de un rege, fie de un fiu de băcan...!

Niciodată Adevărul și oamenii nu pot sta într-aceleași hotare!

...Și cavalerul **Hugues Barbetorte de Bretagne** nu greșea, pe când ceilalți se înșelau jalnic...și, mereu, spre folosul lui Cagliostro. Și, curios, folosul lui Cagliostro, când era interesat de ceva, devenea, ca prin farmec, folosul celor umiliți și crunt nedreptățiți!

EPILOG

...”**Revoluția**” s-a dezlănțuit, ”**Revoluția**” a măcelărit, „**Revoluția**” și-a adus regele la ghilotină (!), ”**Revoluția**” a pângărit și spulberat Trupul și Duhul Franței (ghilotinând **preoți și țărani demni, nevinovați, la hurtă!**)...dar a ajuns să degenereze chiar și Duhul Lumii Terestre!

Apoi, ”**Revoluția**” s-a spulberat pe sine însăși. Aparent, a dispărut. **Nu și consecințele ei – firește!** Fără să înțeleagă, însă, nimeni, că ”**Revoluția**” nici n-a existat: „**revolutio**” înseamnă **A TE ÎNTOARCE ÎNAPOI, la ORIGINI**...or, ”**Revoluția**” Franceză a vrut cu totul altceva...un „**altceva**” cu totul absurd și teribil de periculos, prin sterilitate și inutilitate: ”**Revoluția**”, Falsa ”**Revoluție**” - își propusese să schimbe...

Ce cu ce?

Numai pe Golgota, Dumnezeu-Hristos a făcut o Reală, deci, Durabilă, întru vecie, „**revolutio**”...numai și numai pentru redobândirea dumnezeirii, de către Om!

...**Timpul Marii Fiare Apocaliptice** a trecut, totuși - ca un vis urât...

Oare...a trecut, într-adevăr, cu adevărat a trecut?...sau Fiara pândește, încă și mai flămândă, din toate ungherele conștiinței individuale, personale?

...Da-da, Comitetul Salvării Publice, Convenția...au devenit amintiri rușinoase și demente, prin deciziile și, mai cu seamă, prin faptele și consecințele lor sângeroase și perverse. Dar până și amintirile demente și sângeroase și perverse... - ...se uită...

Poate că nu e bine, pentru că omenirea le va repeta, din vreme în vreme...

...Maximilien Robespierre-„**Incoruptibilul**”, Marat-Dementul (...Marat al celor 10.000 de capete pe zi...”**plusate**”, mereu, mereu, „**cotidian**”! – ...noroc de martiriul lui **Charlotte Corday**, ghilotinată pe 17 iulie 1793, pentru că...a înjunghiat, cu o temeritate mai mult decât bărbătească, mai mult decât arhanghelică – Minotaurul-Marat, **monstrul-canibal!**), Saint Just-Inumanul, Collot, Billaud, Lebrun...niște frustrați enormi, deveniți stingători ai vieții și ucigași de Neam...niște biete capete înfierbântate, răcorite de groapa comună...începând din 28 iulie 1794...”**10 thermidor**”...

Păcat că și capul uriașului Danton a căzut... - ...un cap poate mai corupt, poate și mai puțin pedant, decât al lui Robespierre...dar o inimă mult mai vie și păstrând, cât s-a putut, **dragostea de țară, alături de dragostea de om...**

...**Ghilotina a rămas!** - și gloatele cu puțină simțire n-o simt vibrând, și acum, pururi prezentă (ca o neagră umbrelă imensă, atârând „**ocrotitor**” și teribil de apăsător, asupra Franței și a Lumii!), încă din dreptul-nedrept al cuțitului ei, de **măcelar-campion**...de tăiat capetele umane, ca pe rondelele de morcovi! Și asta, după...”**Declarația drepturilor omului și cetățeanului**”¹⁶⁵... - ...omul/”**cetățeanul**” mort, da, rămăsese singurul cu „**drept**”, după **Marea Teroare Iacobină: DREPTUL INEXISTEȚEI!**

Gloatele Franței au rămas, și azi, tot gloate...Halele sunt populate de aceleași harpii și țate, care-au potrivit superbul cap al prințesei de Lamballe, ca pe un manșon sinistru - pe un cap de știucă...

...Au urmat „**variațiunile pe tema Revoluției**”: **Directoratul**¹⁶⁶...**Consulatul**¹⁶⁷...

Din păcate, Franța nu-și va mai reveni niciodată. Franța e moartă...sufletul ei e mort. Definitiv. Napoleon, încoronat împărat, în 1801, s-a dovedit un orgolios, mic la suflet, obsedat de putere, care dormea incredibil de bine, cu milioanele de cadavre (franceze și ne-franceze...**umane!**), zăcând pe zecile de câmpuri de bătălii europene...Era gata să dezlănțuie primul război mondial, dar a lăsat misiunea noii demente - următorului veac...

...Apoi – o jalnică, penibilă, scurtă „**Primă Restaurație Bourbonică**” (din Mai 1814)¹⁶⁸, cu momâia de regișor a lui Ludovic al XVIII-lea¹⁶⁹...apoi, o și mai jalnico-penibilă „**A Doua Restaurație**”...

¹⁶⁵ -**DECLARAȚIA DREPTURILOR OMULUI ȘI ALE CETĂȚEANULUI** (în franceză *Déclaration des Droits de l'Homme et du Citoyen*) este carta fundamentală, prin care, la data de 26 august 1789, au fost puse, în Franța și în lume, bazele democrației moderne (*n.n.: explicația aceasta figurează, și azi, pe wikipedia...fără niciun amendament moral!*). Declarația cuprinde un preambul și 17 articole, care combină dispozițiile privind drepturile a trei categorii de persoane: „**drepturile oamenilor**” (francezi, străini sau inamici) - articolele 1, 2, 3, 4, 7, 9 și 10, „**drepturi ale cetățenilor**” (cetățeni francezi), care reamintesc și întăresc libertățile civile - articolele 6 și 14 și „**drepturi ale societății**” (națiunea franceză), care sunt componente constituționale - articolele 13, 15 și 16. Textul declarației a fost votat, articol cu articol, între 20 și 26 august 1789, de către Adunarea Națională.

De fapt, drepturile egoismului umanoid, care uită, complet, sinucigaș – de Rădăcina Sa Divină – Neamul...!

¹⁶⁶ -**DIRECTORATUL** este regimul politic din Franța, însărcinat cu puterea executivă, între 26 octombrie 1795 (4 brumar, an IV) și 9 noiembrie 1799 (18 brumar, an VIII). Este urmașul Convenției Naționale.

¹⁶⁷ -**CONSULATUL** - Întors din Egipt, Napoleon este primit cu entuziasm de poporul francez. Profitând de această popularitate, el a răsturnat Directoratul și a impus dictatura personală în noiembrie anul 1799. Prin acest act, burghezia și-a consolidat puterea și au fost salvate cuceririle revoluției franceze. **Noua formă de conducere s-a numit consulat, în fruntea căreia se găsea Primul Consul (Bonaparte).**

Da, iată, deci, la ce au folosit măcelarii iudeo-masoni „*iacobini*”... - **la oribila caricaturizare a Franței**: Ludovic al XVIII-lea, Carol al X-lea¹⁷⁰, Ludovic-Antoine, duce d'Angoulême, Henric, conte de Chambord, nepotul lui Carol al X-lea...piticii leproși, aduși (în bătaie de joc și în mod perfid!) pe scena lumii, spre a compromite, pe veci, **Coroana Copacului Dumnezeuiesc...**

...Acesta din urmă (Ludovic-Antoine, duce d'Angoulême, Henric, conte de Chambord, nepotul lui Carol al X-lea) **nu este acceptat ca rege, sub titlul de Henric al V-lea, de către parlamentul dominat de liberali**. În urma unei perioade de ezitare și de „*frecușuri*” mahalagești (demne de vestitele țate din Hale!), între republicani și liberalii monarhiști (?!), Ludovic-Filip este numit rege... - ...ceea ce reprezintă începutul perioadei cunoscută sub numele de „*Monarhia din Iulie*”...”*Monarhia Bâlcuului din Liliput*”! ...Și, în fine, **A Doua Republică**¹⁷¹ (...prima fusese proclamată pe 21 septembrie 1792, în plină **Revoluție Iacobină!**). Dar „*asta*” nu mai prezintă nicio importanță, pentru povestirea noastră...

¹⁶⁸ -**PRIMA RESTAURAȚIE** -După înfrângerea lui Napoleon, în 1813, la Leipzig, în fața trupelor reunite ale prinților Europei, Franța a fost invadată, iar Napoleon, în ciuda unei rezistențe remarcabile în Franța, nu a putut să-i împiedice pe aliați să ajungă la Paris, la sfârșitul lui martie 1814. Talleyrand nu a încetat să conspire pentru aducerea Bourbonilor la Paris, a reușit să îl convingă pe mareșalul Marmont (este unul dintre puținii mareșali ai imperiului al cărui nume nu este purtat de vreun bulevard parizian), să se retragă și să predea Parisul Coaliției. Talleyrand va rămâne în Paris, fiind singura autoritate cu care Aliații au putut să poarte tratative. Îi va primi la hotelul său pe regele Prusiei și pe Țar și va obține de la aceștia **RESTAURAȚIA BOURBONILOR**, după consultarea Senatului. De asemenea, la 2 aprilie 1814, Talleyrand a proclamat căderea lui Napoleon. Acesta, neavând încotro decât să abdice pe 6 aprilie, abandonat fiind de mareșalii săi. Talleyrand a reușit să-i aducă pe Bourboni în mai 1814 (Ludovic XVIII).

A DOUA RESTAURAȚIE - La data de 1 martie 1815 regele este obligat să fugă din Paris la Gent din cauza reîntoarcerii lui Napoleon. Perioada este cunoscută sub denumirea de cele 100 de zile, care iau sfârșit la data de 22 iunie 1815, în urma înfrângerii lui Napoleon, în Bătălia de la Waterloo. Perioada cuprinsă între revenirea lui Ludovic al XVIII-lea pe tron la data de 8 iulie 1815 și Revoluția din 1830 este cunoscută sub denumirea de *a doua restaurație*. Perioada este marcată de domniile lui Ludovic al XVIII-lea și după moartea acestuia la data de 16 septembrie 1824 de cea a fratelui său, Carol al X-lea. Viața parlamentară a fost foarte agitată și a fost dominată de două facțiuni: ultra-regaliștii și liberalii, respectiv conservatorii ce doreau revenirea regimului absolutist și progresiștii. Din cauza represiunii susținătorilor revoluției și ai lui Napoleon, opoziția a fost practic inexistentă.

¹⁶⁹ -**LUDOVIC AL XVIII-lea** - Louis Stanislas Xavier, Conte de Provence, s-a născut la 17 noiembrie 1755 la Palatul Versailles, ca fiu al lui Ludovic, Delfin al Franței și al soției sale, Marie-Josèphe de Saxonia. Ludovic a fost nepot al regelui Ludovic XV.

La naștere, era al treilea în linia de succesiune la tronul Franței, după tatăl său, Delfinul, și după fratele său mai mare, Ludovic Auguste. În martie 1765, tatăl său moare, iar după ce, la 10 mai 1774, bunicul său, regele Ludovic al XV-lea, moare, urmează la tronul Franței fratele său Ludovic al XVI-lea. Contele de Provence devine succesorul prezumtiv al tronului: el este desemnat cu titlul de *Monsieur*, titlu sub care era cunoscut fratele mai mic al regelui. După căderea lui Napoleon în 1814, a fost restaurat în Franța regimul monarhic, deși Vechiul Regim, care a existat înaintea Revoluției, nu a mai putut fi restaurat. Constituția promovată de Ludovic al XVIII-lea a aplicat un sistem limitat de monarhie parlamentară.

¹⁷⁰ -Fratele lui Ludovic al XVIII-lea, contele d'Artois, a devenit rege al Franței, sub numele de Carol al X-lea.

¹⁷¹ -**A DOUA REPUBLICĂ FRANCEZĂ** (franceză *Deuxième République Française*) este numele dat regimului politic din Franța între 1848 și 1852. A fost un guvern republican ce a luat naștere după Revoluția de la 1848 și a supraviețuit până la lovitura de stat a lui Louis-Napoléon Bonaparte în 1852. A Doua Republică este un regim original în istoria Franței, în primul rând datorită duratei sale scurte și în al doilea rând datorită faptului că este ultimul regim instaurat în urma unei revoluții. Este regimul care a instituit sufragiul universal masculin și a abolit sclavagismul.

În 1848, Regimul monarhic francez instaurat în 1830 s-a lovit de o criză economic, datorată scăderii producției agricole. Aceasta, colaborată cu uzura puterii și cu aspirațiile democratice, au dus la izbucnirea unei revoluții. După abdicarea regelui, revoluționarii instaurează un guvern provizoriu, care propune o adunare constituantă aleasă, care editează o nouă constituție. Președintele este ales prin sufragiu universal și reprezintă puterea executivă, iar parlamentul este unicameral. Alegerile prezidențiale sunt câștigate de Louis-Napoléon Bonaparte, nepotul lui Napoleon Bonaparte, ales ca membru al unui partid conservator.

Însăși ideea de monarhie, însăși ideea de dumnezeire, dispăreau, se stingeau și se descompuneau, definitiv, în Franța (...cândva, **“Sora mai Mare a Bisericii Romano-Catolice”**...).

Precum **un amărât de buștean**, doborât la pământ de bezmetice furtuni pizmașe (...altădată, **UN FALNIC COPAC**, cu crengile-nfipite în ceruri, în **Lumina Cea Veșnică!**) – ...acum, putrezind (culcat la pământ), potopit de toate mucegaiurile și de toate gângăniile și gadinile iadului...

...O, biată Franță, ghilotinată, acum, întru Duh, de un destin neîndurat, cu totul obscur și feroce...!

*

...Oricum, absolut toate prorociile maestrului Cagliostro s-au împlinit, la nivel de zi și de ceas...firește, sub forme ciudate... - ...dar neremarcată, această ciudățenie, această horă a erorilor, de către nimeni dintre cei implicați în istoria clipei...de nimeni din gloatele vampirice, hidoase și puturoase... – de ai fi zis că au pătruns dihorii, în cămara istoriei...

...Pe malul lacului Geneva, azi, stau patru siluete, în amurg. Nimeni nu știe că țărancă îmbrobodită (**ȘI ACUM, bătrână, păstrează capul sus, cu inegalabilă demnitate, și păstrând o frumusețe tragică, pe care o va duce cu ea, acolo, sus, în ceruri...**), adică femeia aceea din mijloc, este regina legitimă a Franței, Maria Antoaneta...mă rog, legitimă, în sensul „**ante-revoluționar / ante-restaurativ**”: Danton (înainte de a muri...) s-a ținut de cuvânt (...mă rog, așa cum știa el și cum era obiceiul epocii: prin mituire și prin „**iuteală de mână și nebăgare de seamă**”!) - astfel că regala mamă, alături de fiul ei august, n-au ajuns în blestematul „**turn al Templului de la Marais**” ... - ...și, lângă ea, îmbrățișând-o pe bătrâna sa mamă-regină, este chiar „**Delfinul**” (...tot după legile „**ante-revoluționare**”!) - ...dacă nu vă place, atunci, ziceți-i **Louis Charles**...a ajuns matur¹⁷². Un bărbat frumos, dar cu ceva nefiresc, artificial, în înfățișarea sa: chipul lui avea o culoare stranie, bolnăvicioasă, de un alb precum burta de broască...amintind de „**morții vii**”...vampirii!

Să tot aibă vreo 40-45 de ani.

Louis Charles-„Delfinul”/Ludovic al XVII-lea știa prea puține despre sine, pentru ca să fie ros (**până la osul conștiinței!**) de amintiri și remușcări...

*

...Dar **mama-regină** avea întipărită pe față ceva din durerea infinită a lui Niobe: nu reușise, cu tot ajutorul avântat și „**profesionist**” al unor devotați și bravi bărbați...nu reușise să scape cu viață și amintiri terestre decât ...pe „**unul din patru**”...ba, chiar „**unul din cinci**” (...dacă e să-l adăugăm, la **numărul copiilor, pe demnul ei soț, Ludovic al XVI-lea**¹⁷³ ...**tot un copil nevinovat – COPIL AL FRANȚEI!**)¹⁷⁴.

¹⁷² -...Istoria cea imperativă și perversă/pervertită ne spune că Louis Charles, Delfinul, „**a murit în închisoare, în 1795**”...

¹⁷³ -Luni, 21 ianuarie 1793, depozat de toate titlurile și toate onorurile de către guvernul republican, **Citoyen Louis Capet** (...așa a fost numit, de iudeo-masonii atotputernici, **regele Ludovic al XVI-lea!**) a fost decapitat, prin ghilotinare, în ceea ce este astăzi Place de la Concorde. **Călăul, Charles Henri Sanson, A DEPUȘ MĂRTURIE CĂ FOSTUL REGE ȘI-A ÎNFRUNTAT CU DEMNITATE ȘI CURAJ SOARTA.**

¹⁷⁴ -Conform istoriei (dar nu și Adevărului!) singura/singurul copil al Mariei Antoaneta, care a supraviețuit Revoluției Franceze, a fost **Marie-Therèse**, primul copil al Mariei Antoaneta. Aceasta a mai fost reținută pentru o perioadă, după moartea întregii sale familii, dar a fost eliberată la vârsta de 17 ani. La scurt timp după aceea, Marie-Therese s-a căsătorit cu Ducele de Angouleme, nepotul noului rege și moștenitor al tronului acestuia.

Viața sa nu a devenit însă mai bună. Mariajul lor nu a fost consumat niciodată, iar fiica Mariei Antoaneta și-a petrecut o mare parte din viață în exil. În anul 1830, Marie-Therese a fost Regina Franței, pentru circa 20 de minute, înainte ca soțul său să abdice. Ea a murit în octombrie 1851, la vârsta de 72 de ani, aflându-se în continuare în exil. În testament, Marie-Therese a scris că îi iartă pe cei care i-au făcut viața nefericită, urmând, spunea ea, exemplul părinților săi.

...Pentru o mamă, de aici începe **cancerul adevărat**, ucigaș fără de greș. Dar mai era ceva, încă și mai hidos, în acest suflet obscur-damnat, de femeie-regină...**o icoană gorgonică**, tragică și măreață, în același timp: **Gertrude-„sosită”** (...care atinsese paranoia martiric-idolatră, în ce-o privește pe regina Franței!) și (lângă sânul Gertrudei!) fiul ei, **Herbert**: aceștia doi fuseseră ghilotinați, **în locul reginei Maria Antoaneta și a fiului acesteia din urmă – Louis Charles**...și asta, regina-mamă n-o putea uita, nu și-o putea ierta, în veci de veci...și în toate viețile posibile, **după ce-și lămurise întreg conținutul icoanei atroce, a expierii celor doi - Mamă-Martiră și Fiu-Martir**... - ...nu știu în ce proporție conștient, fiecare, **de măreția revoltătoare a gestului său!**

...**Gertrude** moștenise, de la mama sa, cultul idolatru, față de **Regina Franței!** Și, cu o putere hipnotică incredibilă, reușise să-i impregneze, în suflet, și fiului ei, cultul idolatru, față de un Delfin, pe care nu-l cunoscuse, în această viață...

Cei doi „**oameni din popor**”, **Gertrude** și **Herbert** (dar ce forță, miraculoasă și atât de periculoasă, mânuiau cei doi, în Duhurile lor obsedate, fanatizate!), pe 16 Octombrie 1793, fuseseră târâți, în cotiga condamnaților, până în **Piața Revoluției** (azi, **Place de la Concorde**...ce ipocrizie și ce sarcasm, cinic și mizerabil!)... – ...și, pe tot parcursul Calvarului, scuipați într-una de gloate...până când au ajuns la șiroaiele de sânge, care se scurgeau din coșul cu capete, de la capătul ghilotinei...apoi, amândoi, mamă și fiu, cu capetele sus... - ...capete demne, fanatice! - urcaseră, una câte una, treptele eșafodului. Se spune (...și aceasta este singura mărturie, indirectă, a provenienței umile a sărmanei obsedate, **Gertrude**...) că ultimele cuvinte ale **sosiei Mariei Antoaneta** ar fi fost: „**Iertați-mă, domnule, n-am vrut...**” - cuvinte adresate călăului Sanson, pe care îl călcase pe picior...

(Poate că, totuși, **sosia fusese de mai bună calitate morală, decât regina oficială**...poate că educația, făcută departe de orice palat, în Elveția, a dat roade mai înfloritoare, paradisiace, față de cele de la **Tuileries**-urile și **Versailles**-urile Parisului...păcat, numai, de acest mister, de această „**hierofanie pe dos**”, oribilă, pe care o constituie, mereu și oriunde, **pericolului fanatismului idolatric!**).

...Apoi, mamă și fiu, succesiv, fuseseră legați de bascula sinistră a ghilotinei, rând pe rând, întâi fiul, apoi mama..., apoi urmasă vâjâitul implacabil al cuțitului monstruos, prăvălit din înălțimile ucigașe... - ...da, iar apoi, în fine, nu mai fusese decât un zgomot surd, apoi al doilea...care anunțau că sinistrul coș își mai primise, pe rând, două capete, devenite, din acel moment, anonime...însăpăimântător de anonime, incredibil de...

Da, prin acest cuplu straniu și nefericit, **Gertrude** și **Herbert** – ea, Maria Antoaneta, **devenise, în istorie, martiră a Franței...iar nu prin jertfa ei personală...și a fiului ei...!**

...Aici, de obicei, gândurile Mariei Antoaneta se blocau, pur și simplu, într-un bocet irațional, sterp și înăbușit.

Nu se mai gândea, nu se mai simțea în stare să se gândească la un fapt miraculos, și el incredibil, de niște minți cât de cât raționale și echilibrate: nu numai că niciun membru al Convenției...dar niciun om din gloata sângeroasă nu și-a dat seama, nici măcar o clipă, că, spre eșafod, nu se îndrepta, nu pășea, **regește**, adevărata Maria Antoaneta („**Autruchienne**”), ci **sosia ei perfectă**...o simplă femeie din popor...**Gertrude**, cu fiul ei (și el, **fiu din popor!**) - **Herbert**...

*

...O, Doamne, superbă și tragică ai făcut Tu această asemănare...dar încă și mai superb, și mai greu de înțeles, este fanatismul absolut, cu care această femeie din popor, dimpreună cu fiul ei, și-au însușit, la perfecțiune, educația, comportamentul, „**AERUL**” **Regal!!!** A vrut să semene, întrutotul, cu idolul ei (văzut doar în portretul dăruit de împăratul Francisc I, „**sforarul**” întregii afaceri „**SOSIA**”, cel puțin, la „**rădăcinile**” ei!) - și l-a convins, până și pe fiul ei, să-i semene unui „**idol**” (Louis Charles), pe care nici măcar nu-l văzuse, bietul **Herbert**, vreodată (nici în poză, nici altminteri, ci numai auzise, zi de zi și ceas de ceas,

descrieri peste descrieri, învățături după învățături, mimări după mimări ale atmosferei și gesturilor de la Curtea Franței...din partea mamei sale, care nici ea nu-l cunoștea pe pruncul ocrotit de mama Hedwiga-„**prima idolatră**” a unui șir de idolatri...ooo!)...Câtă putere de imaginație, câtă forță latentă titanică și atât de misterioasă, la aceste „**făpturi din popor**”, absolut unice și excepționale, în credința faptelor lor, care transcend spre ritualuri sacre și sacralizante, de mult amurgite, în abisurile conștiinței omenirii...!

...Dar să ne întoarcem, acum, din nou, pe malurile lacului Geneva, la regina oficială:

-Ce-i mai lipsește unei inimi, pentru a sângera mereu, pentru a nu se putea vindeca de groază și de vină, niciodată?!

Maria Antoaneta, bătrâna aceea de pe malul lacului Geneva, de acum, vă va răspunde, simplu și răspicat (...și cu beznele deznădejdiei cotropindu-i sufletul, clipă de clipă otrăvinduo-i viața):

-,**NIMIC**”.

*

...Cine or fi fiind, însă, cei doi bărbați, care stau, cu bărbiile sprijinite de genunchi, ca niște phoetuși gigantici și gânditori...? Unul e **grozav de bătrân** (...lumea zice că-i mort, încă din 1795...în carcera castelului San Leon, unde-l închisese Inchiziția...) – gras, tot mai gras... - ...și (dacă și-ar ridica obrajii dintre genunchi...) cu fața numai crețuri...nu vesele, nu-nu! - ci teribil de ostenite, ca niște permanente crispări ale ambilor obraji, simultan...el, despre care, pe vremuri, se zicea că ar avea „**față de lemn**”... Acum e chel...deci, nu mai avem grija „**proteismului**” părului său...Și nici capacități profetice nu se știe dacă mai are...le-a pierdut, sau și-a pierdut exercițiul lor...?!

Celălalt e ceva mai tânăr, în putere (...dar nu-i deloc foarte tânăr: se apropie, vertiginos, de 60 de ani!), dar mult mai temperat...parcă și mai sănătos, deci: a greșit, deja, prea mult, nepermis de mult, pentru un...”**alchimist-chiromant al reginei**”...! – dar din greșeli a învățat, nu a perseverat în repetiții sterile, ci, atât cât i-a ajutat harul, a progresat **spiritual**... - ...și, uneori, i se pare (...poate să nu fie întrutotul adevărate presentimentele și intuițiile sale...) - și **vizionar**...!

Dar sufletul lui este, oarecum și oricum, cel mai împăcat (**dar nu totdeauna!**), dintre cele patru: cu ajutorul și călăuzirea lui “**il maestro**” (prin “**peștera orbilor**” platonicieni, “**revoluționarii orbi**”, înfuriații demento-luciferici, din pricina propriei orbenii, pe care o socotesc, cu o încăpățănare absurd: **suprema virtute!** - ...prin “**peștera orbilor**”, care se instaurase în Franța sfârșitului de veac XVIII...când “**hybris**”-ul¹⁷⁵ și “**hamartia**”¹⁷⁶ antice dăduse peste marginile “**oalei lumii**”, într-un clocot vulcanic și prevestitor de alte “**hybris**”-uri, la fel de aberante, dacă nu și mai și!), a ajuns la capăt cu bine, făcându-și datoria, demn și fără șovăieli ori “**proteisme**” cameleonice...**datoria față de o idee sfântă: aceea de Regalitate de Neam!**

...Maestrul Cagliostro făcuse (sau își închipuise, poate, că ar face...) o ultimă „**minune chiromantică**”: privind, de multă vreme și extrem de intens și concentrat, **Linia Vieții**, din palma stângă a reginei („**cea dinspre inimă, deci, dinspre Adevăr!**”) și văzând că, în ciuda a tot ce se străduiseră, el, Danton, cavalerul Hugues... - ...ea, **Linia Vieții**, rămăsese tot la acea

¹⁷⁵ -**HYBRIS** s.n. (Lit.) Termen denumind excesul, violența, mândria nemăsurată a unui individ, supraapreciere în confruntarea cu destinul – considerate, în literatura greacă antică, una din sursele generatoare (alături de destin) ale conflictului și prăbușirii eroului unei tragedii [< gr. *hybris*].

¹⁷⁶ -**HAMARTIA** („**păcatul**”) este „**universal**”. Păcatul direct, față de zei/Dumnezeu. Este ceva în care este implicată fiecare ființă umană și de care s-a făcut vinovat fiecare. Păcatul nu este doar o erupție sporadică și episodică, el este starea universală a omului. Cuvântul grecesc „**hamartia**”, tradus în limba română, înseamnă „**a da faliment**”. Din punct de vedere spiritual, firește. Păcatul (lat. *peccatum*; gr. *hamartia* - lit. *ratarea țelului*) este călcarea voii lui Dumnezeu, în chip voit și conștient.

lungime, exasperant de limitată, indicând o moarte precoce, înainte de 40 de ani...ei bine, o sedase pe regină, în cabana de pe lacul Geneva (pe când ceilalți doi tovarăși erau pe mal, la pescuit...), luase un bisturiu, și-i tăiasse reginei, adânc, pe **Linia Vieții, o dâră însângerată**, care ajungea să treacă și peste **Linia Capului**, și peste **Linia Inimii**...: magia lui Cagliostro încercase, deci, să prelungească, artificial, forțat, demoniac (...deci, dizarmonios, în raport cu Natura Divină!), „**Însemnul Mistic și Pecetea Divină al Vieții**”! Cu puterea sa taumaturgică, cu forța sa fantastică de concentrare și, mai cu seamă, presărând, pe rana proaspătă, o pulbere albă (...probabil, răzuitoră din **Cornul Inorogului**¹⁷⁷...), Cagliostro făcu în așa fel încât, peste numai câteva clipe, sângele tăieturii de bisturiu să se oprească, iar, peste alte câteva minute, rana nu doar să se cicatrizeze, ci să pară a fi devenit **O LINIE ALB-ROȘIE**, „*perfect integrată în structura, atât de mistic ramificată, a liniilor palmei*” (...ar fi afirmat un ochi lipsit de experiența privirii în profunzimi...experiență de...”*expert chiromant*”!) - ...creând iluzia unei în prelungiri (nefirești, în Adevărul ei!) a Liniei firești a Vieții Adevărate!

„*Cagliostro a învins Soarta!...ba a putut modifica până și Decizia Divină!*” – ar striga naivii, entuziasmați...

...Dar, oare, Dumnezeu va fi ținut, cu adevărat, cont de această operațiune taumaturgico-magică? Greu de spus...și încă și mai greu de afirmat că, până și cel mai iscusit mag și vizionar al lumii, Joseph Balsamo-conte de Cagliostro, putuse să-l „*păcălească*” pe Dumnezeu...să „*înșele*” vigilența și misiunea Sorții...

...Poate că va observa, și singur, cititorul, meditănd atât asupra celor scrise, de noi, cu câteva paragrafe mai sus, cât și asupra celor ce vom scrie mai jos, dacă voința ultimă a „**Maestrului Cagliostro**” s-a putut impune, într-adevăr, total și până la capăt, în fața Transcendenței și a Sorții – sau nu.

*

...Valurile lacului Geneva devin tot mai roșiatice...amintind, celor patru, de vremuri cu totul și cu totul neplăcute lor. Coșmarești. Un coșmar care nu se va termina decât... „*dincolo*”. Cei patru se scutură, viguros, și pornesc spre o cabană, de pe malul lacului, pe care o vor încălzi strașnic...și, poate (...trag ei, absurd, nădejde...) va fi ca-n rai...un rai unde nu te ferești să evoci, dar nici să moralizezi și, mai cu seamă, să ai curajul de a te auto-moraliza...adică, de a te scufunda, iarăși, în infern!

...Cine știe? - vor veni, curând, fiii și nepoții celor doi bărbați (unul matur, altul spre amurg...), „**Delfinul**” și chiar **Hugues Barbetorte de Bretagne** mai puteau încă să aibă urmași, moștenitori... - ...care fii și nepoți nu vor trebui să provoace și să accepte, prea curând, astfel de sorți și vremuri nebune și înnebunitoare, cum au fost cele descrise, succint, în această scurtă povestire a noastră...

Pentru că, toți cei patru, simt că, chiar dacă nu au acceptat-provocat Marele Demon-Irinwe/Sângerosul, cel puțin au fost, parțial, martori (uneori extrem de neputincioși...), alteori chiar complici, voluntari sau involuntari, la crimele veacului care a trecut...

Da, despre cei patru se poate spune că au traversat, cu mai mult sau mai puțin curaj, cu mai mult sau mai puțin succes, cu mai multe sau mai puține pierderi spirituale...toate cercurile iadului, ale ispitelor...pe rând și deodată... - ...care ispite, aparent și la început, par banale și inofensive, pentru ca, apoi, treptat, să se umfle și să se întărească, precum vânturile cele rele, spulberând totul în calea lor...

...În tragedia greacă, „**miasma**” (pângărirea) trebuie urmată de ritualuri severe, colective și îndelungate, de purificare, pentru **mântuire/eliberarea Duhului de „idolii sinucigași”**... -

¹⁷⁷ -**INOROGUL-UNICORNUL** (cf. Webster) : „*un animal mitic în general descris ca având corpul și capul unui cal, picioarele din spate ale unui cerb, coada unui leu, cu un corn în mijlocul frunții*”. Cornul/răzuitori din cornul său au virtuți magice: vindecă boli, detectează/anihilează otrăvurile... - oferă nemurirea!

...”*sotere*”. Și tot nu se știe dacă ritualul a fost suficient, pentru „*miasma*” cea perfidă, caracatiformă, strecurată în toată fibra, materială și spirituală, a ființei, lumii, firii cosmice...

...Cei patru, strânși în jurul vetrei, nu puteau fi, deci, nici pe departe atât de fericiți, pe cât ar fi vrut, cândva - pe cât au crezut, uneori... - ...ba, deseori, dimpotrivă: stăteau, acum, tăcuți și gravi, și ascultau furtunile cumplete de pe lacul Geneva - furtuni care rezonau, perfect, cu viețile și destinele lor.

...Oare n-ar fi fost mai bine să urmeze calea martiriului asumat istoric...și să nu se prevaleze de adevărul ficțiunii artistice...?!

...Aceasta le va rămâne, veșnic, întrebarea, în acest limb al artei, **în care divinitatea nu intervine nicicum și niciodată**. Ci îl lasă pe om să-și asume toată schimbarea cea ieșită de sub timp, de sub înlănțuirile grosolane, dar firești, ale istoriei, brutale, nedrepte...perverse și nemernice. Dar naturale...sau, cel puțin, prin trăirea **absurdului** sau **tragediei „cu adresă”**, aflate în relativă consonanță cu legile cosmice generale.

...Oare n-ar trebui, totuși, ca orișice ființă, pentru a scăpa, întru vecie, de **povara incertitudinii artistice** (...aparent elegantă, dar, în realitate, pe măsură ce se schimbă anotimpurile și valurile își reiau rechizitoriul – această „*elegantă*” estetică se dezvăluie drept ceea ce **ESTE**, cu adevărat: „*elegantă*” artei devine mai urâtă și mai groaznică, **decât însăși Gorgona Meduza!**) - ...pentru a scăpa, pe vecie, de **povara incertitudinii perfecte...perpetuată, prin Arte, în eternitate... – ...să-și trăiască, pur și simplu, destinul și viața, care i-au fost „repartizate”, din transcendență?!**

Fără operațiuni de „*alchimie și ocultism*”, ci, firese, simplu, natural - întru **Familia Sacră a Vieții Cosmice** – reflecta, cu seninătatea înțeleptului pătit, cavalerul **Hugues Barbetorte de Bretagne**.

...Și, înainte de a închide ochii, întins în patul său – cavalerului îi trecu prin minte ceva ce-l liniști, de toate **TERORILE-ISPITE**, create de alții, dar prin acceptarea noastră, oarbă și pervertitoare: „*Omul și salcia (ori „trestia”, cum zice Pascal) au în comun vehemența afirmării dumnezeirii, adică, a Căutării Suprasinelui Divin. Omul se împotrivește absurdului, creând, la rândul lui, un absurd mult mai periculos - pentru alții, dar, în primul rând, pentru el... – ...pe când salcia se pleacă vânturilor...revenind, la fel de proaspătă, în esența ei eternă, după orișice furtună. Cu cât ne asumăm viața mai fără cârtire, luptând să trăim, să afirmăm, iar nu să schimbăm (...ce cu ce să schimbăm? - cât de mare poate fi discernământul nostru, de locuitori ai Pământului, la nivelul alegerilor macro-cosmice?...)* - ...cu atât Armonia Cosmică din noi se simte mai deplin realizată, și simte, deci, apropierea de Sinele Ei Adevărat – Cel Dumnezeiesc...”.

*

...Valurile lacului Geneva foșneau, în noapte, uniform, dar perfect expresiv. Ele **ȘTIAU TOTUL**, dinainte de a-și fi pus vreo întrebare!

...O lumânare aprinsă și o rugăciune, cu palmele unite către ceruri (...deci, cu Liniile Vieții ascunse, în mod deliberat, premeditat...). Atât rămăseseră ființări vii, luminoase, în fereastra cabanei de la malul lacului Geneva.

Probabil, fie **BĂTRÂNA MAMĂ-REGINĂ**, fie **CAVALERUL** („*chiromantul reginei*”)... - ...prea osteniți, amândoi, de amintiri și de gânduri, ca să mai și adoarmă...

SFÂRȘIT

CINE ESTE ADRIAN BOTEZ?

Născut pe 10 noiembrie 1955, la Gura Humorului, județul Suceava.

Tatăl: **IOAN** – lt. colonel de aviație, în Flotila Gărzii Regale; tatăl este descendent (stră-stră-stră-nepot), pe linie maternă, din “*martirul Bucovinei*” – **GRIGORIE GHICA al III-lea VOIEVOD**, domnitor al Moldovei (1764-1767 și 1774-1777) și al Munteniei (1768-1769); asasinat de turci, prin strangulare, apoi decapitat, la Beilic (casa de găzduire a emisarilor turci trecători prin Iași), pe 1 octombrie 1777, pentru că “*a protestat vehement împotriva cedării Bucovinei către Imperiul Habsburgic. Iritați de protestele domnitorului, austrieccii au cerut turcilor să-l înlăture. Este înmormântat la biserica Sfântul Spiridon din Iași*”.

Mama: **ADRIANA** - funcționară PTTR; mama, pe linie maternă, se trage (ca stră-stră-nepoată) din oameni ai Bisericii Ortodoxe Române și din cel mai important pictor bisericesc din România veacului al XIX-lea, **EPAMINONDA BUCEVSCHI / BUCESCU** (bunul prieten bucovinean al lui **MIHAI EMINESCU**), iar prin alianță (după cumnată), se înrudește cu familia **PORUMBESCU**, din Stupca (familie care a dat un alt martir bucovinean, pentru românism: pe **CIPRIAN PORUMBESCU**).

Școala primară (1962-1966) o urmează în orașul natal, cu învățătoarea **ELENA BUȚINCU - Dumnezeu s-o ierte și să-i odihnească vocea ei de leoaică!** Tot în Gura Humorului a făcut și gimnaziul (1966-1970).

Urmează examenul de intrare la liceu...: una dintre profesoarele din comisia examinatoare (ulterior, profesoara sa de Română, pentru un an...apoi, a plecat la ceruri!), doamna **ELEONORA CRAINIC**, îl remarcă pentru imaginația debordantă, cu care “*catindatul*” își completa...cunoștințele și răspunsurile, despre romanul sadovenian...

Liceul (1970-1974).

Absolvent, cu bacalaureat, al Liceului Teoretic din Gura Humorului – 1974.

Aici, la acest liceu, devine colaboratorul (din 1972), apoi, din 1973, redactorul-șef al revistei liceului: **NĂZUINȚE** – unde își face debutul (absolut!) și ca poet, dar și ca eseist și critic literar... (la **Posta redacției!**). Maeștrii săi, la acest nivel, sunt profesorul de Latina, **NICOLAE POPESCU**, și profesoara de Română, **ELEONORA MURARIU**, care-l stimulează și încurajează (ambii...) în gândul de a “*da*” la Filologie...**Fatală greșeală a “lumiștilor conspiratori”**(...constată Adrian Botez, abia azi!)

Absolvent al Facultății de Filologie (secția română-franceză) a Universității “**Al.I.Cuza**” – Iași – 1978. Maestrul de aici: prof. univ. dr. **DUMITRU IRIMIA** (mentor încă din primul semestru al primului an de facultate al lui Adrian Botez! – stimulându-l strașnic spre arta subtilă a hermeneuticii...).

Este repartizat guvernamental, în 1978, la **Liceul Agroindustrial** din Adjud (azi, **Colegiul Tehnic „Gh. Balș”**). Din 1978, devine membru al Cenaclului Casei de Cultură din Adjud – **LUMINA**. În 1979, când dl **TITUS VÂJEU** vine la Adjud, pentru a-i “*televiza*” pe scriitorii Adjudului, și răsfoiește, pentru eventuală cenzură, caietele cu poezii ale proaspătului profesor Adrian Botez, se îngrozește, pur și simplu: “*Păi, mata scrii numai despre hristoși și serafimi! Nu se poate, dom'le! Altceva nu ai?*”

Nu. Altceva nu avea Adrian Botez. Încăpățânat și al dracului, bucovineanul!

...Și, decât să fie publicat conform “*tipicului*” compromisului politic de atunci, **ADRIAN BOTEZ A PREFERAT SĂ AȘTEPTE DEBUTUL (POETIC)...19 ANI (ADICĂ, PÂNĂ ÎN 1998)!!!**

...Între timp, își ia toate gradele didactice: definitivat (1981), gradul al II-lea (1986) și gradul I (1992). Este și anul în care se înscrie, în paralel cu gradul I, la examenul de doctorat.

Doctor în științe filologice - cu lucrarea **Spirit și Logos, în poezia eminesciană** (coord. științific: prof. univ. dr. **DUMITRU IRIMIA**, de la Univ. “**Al.I.Cuza**”-Iași). – “*proclamat*” pe 14 februarie 1997, la Universitatea “**Al. I. Cuza**”-Iași, amfiteatrul III-12. Membrii comisiei de examinare și acordare a titlului de “*doctor în științe filologice*” sunt de la Universitățile din București (cercetător științific principal I, la Institutul de Istorie și Teorie Literară “**G. Călinescu**”-București – dna **ROXANA SORESCU**), Cluj-Napoca (prof. univ. dr. **MIRCEA BORCILĂ**), Timișoara (prof. univ. dr. **IOSIF CHEIE-PANTEA**) și Iași (prof. Univ. dr. **LIVIA COTORCEA**).

Între 1997 și 2001 – are un ultim maestru spiritual: **VICTOR OPRESCU**, secretarul Societății Antropozofice din România - cel care-l inițiază în rozicrucianismul antropozofic steinerian.

Actualmente, A.B. este profesor de Română, la **Colegiul Tehnic “Gheorghe Balș”**-Adjud.

Căsătorit, cu o femeie, **ELENA**, despre care ar trebui să scrie o carte cât **Biblia**, pentru a-i mulțumi că există. Și cu trei copii (slavă Lui Dumnezeu, sănătoși la trup și, mai ales, la Duh!), pe care i-a dăruit această femeie dragă: **OANA, OCTAVIAN, ELENA**.

RECAPITULĂM...și continuăm:

Debut absolut (cu poezie și eseu/critică) : în 1972, la revista **Năzuințe**” (căreia i-a fost și redactor-șef), a Liceului Teoretic din Gura Humorului.

Debut (cu poezie) în revistă culturală consacrată: 1988, revista **Steaua**-Cluj.

Debut (cu eseu) în revistă culturală consacrată : 1985, în revista **Collegium**-Iași, Buletin al Societății de Științe Filologice din România.

În 1999, **fondează** și devine **redactor coordonator** al revistei bianuale **CONTRAATAC - revistă de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice** – din Adjud.

Ediție on-line (în colaborare cu revistele ARP): **Contraatac – revistă de cultură și de atitudine creștină:**
<http://revistacontraatac.wordpress.com>

ACTIVITATE PUBLICISTICĂ:

I-în colectiv redacțional **Scara**-București, redactor la revista „**ONYX**”, **DUBLIN/IRLANDA**, redactor la **Starpress Vâlcea Turism** (revistă internațională **ROMÂNNO-CANADIANO-AMERICANĂ** online, de turism, cultură, afaceri, diaspora și știri), redactor la **Ziarul MIORIȚA USA**, **Singurul ziar românesc INDEPENDENT din America** - redactor **Ardealul literar**-Deva, redactor **Crezul nostru**-Bacău, redactor **Salonul literar**-Focșani, membru în Colegiul de redacție al revistei “**FOAIE NAȚIONALĂ**”-București etc.

Membru de Onoare al Colectivelor de redacție ale revistelor „**REGATUL CUVÂNTULUI**” și „**SFERA EONICĂ**” – Reviste de cultură universală, editate sub egida Ligii Scriitorilor Români.

II-A publicat în și colaborează (regulat sau sporadic) la revistele și ziarele: **Steaua-Cluj**, **Cetatea culturală-Cluj**, **Citadela-Satu Mare**, **Zodii în cumpănă-Oradea**, **Nova Provincia Corvina-Hunedoara**, **Vatra veche-Târgu Mureș**, **Viața Românească-București**, **Luceafărul-București**, **Dimândarea-București**, **Deșteptarea aromânilor-București**, **Permanențe-București**, **Rost-București**, **Origini-București**, **Cotidianul-București**, **Collegium-Iași**, **Poezia-Iași**, **Porto Franco-Galați**, **Plumb-Bacău**, **Credința Ortodoxă-Bacău**, **Fereastră-Mizil**, **Pro-Saeculum-Focșani**, **Oglinda literară-Focșani**, **Observer/München-Germania** etc. – precum și la revistele electronice **ARP-Artur Silvestri**: **Neamul Românesc**, **Ecoul**, **Epoca**, **Luceafărul Românesc**, **Dacologica**, **Studii etnoistorice**, **Monitor cultural**, **Arhiva românească**, **Scriitori români contemporani**, **Universul cărților** etc. - dar și la **Agero-Stuttgart**, **Noi nu**, **Clipa-California (SUA)**, **Vâlcea Turism-Canada**, **Miorița USA/California-SUA**, **Sfera online**, **Curentul Internațional/Canada**, **Revista Phoenix/Arizona-SUA**, **Bruxelles Mission** – portal al românilor din Țările de Jos, **Slova Creștină**, **Revista Zeit-Brăila**, **Napocanews**, **Starpress Vâlcea Turism/Canada**, **Destine literare/Canada**, **Pagini românești-Romanian Pages/Noua Zeelandă**, **costyabc - hatzegworld**, **Scurt Circuit Oltean-Craiova**, **ScrieLiber-Iași**, **Feed Back-Iași** etc. etc.

VOLUME DE VERSURI: **1-Jurnal din marea temniță interioară** (Axa-Botoșani, 1998); **2-Rog inorog** (Salonul literar-Focșani, 1998); **3-Povestea unui colecționar de audiențe** (Corgal Press-Bacău, 2003); **4-Epopoea Atlantică** (Corgal Press-Bacău, 2003); **5- Eu, barbarul** (Casa Scriitorilor-Bacău, 2005); **6- Crezuri creștine - 70 de sonete cruciate; Van Gogh – perioada Borinage (tumorile artei)**, Casa Scriitorilor, Bacău, 2005; **7-Nu mai ridicăți din umeri!** (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007); **8-În contra demenței de astăzi în cultura română** (Ed. ProPlumb, Bacău, 2008); **9- Aici – la-nălnirea tuturor câinilor**, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2009; **10-Cartea Profețiilor**, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2010; **11-Liniștea lumii**, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011; **12-Obârșii**, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2012; **13-La prohodul bradului**, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2013; **14-Cavalerii Apocaliptici. Psalmidieri în Vârful Muntelui**, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014; **15-Eliberarea de trepte**, Ed. Rafet,

Rm. Sărat, 2015; **16-ION – Patria mea**, Ed. Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2016; **17-Frumusețea DURERII**, Ed. Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2016.

Prezență în antologia bilingvă (română-franceză) *În căutarea îngerului – En quête de l'ange*, din creația poezilor vrânceni, selecție de prof. VALERIU ANGHEL, Pallas, Focșani, 2006 – trad. prof. univ. dr. CONSTANTIN FROSIN. Prezență în antologia engleză a prof. univ. dr. DAN BRUDAȘCU: *Voices of contemporary Romanian poets – selection and English version by Dan Brudașcu*, Sedan Publishing House-Cluj, 2007. Inclus în *Antologia sonetului românesc*, de Radu Cârneli - vol. al III-lea. Inclus în toate cele trei volume ale trilogiei *Cartea întâlnirilor*, de Eugen Evu.

PROZĂ: 1-volumul *Basme- pentru copii, pentru oameni mari și pentru foarte mari oameni* (Corgal Press-Bacău, 2004); 2-*Nălcucirile abatelui Bernardo – cinci povestiri fantastice*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014; 3-*„Prostul” – cincisprezece povestiri ciudate, cu EPILOG*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015; 4- *Domnul X – roman antepostmodernist*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015; 5- *“Revoluția” lui Lucio Ferrante - sau Cabala Nebunilor - poveste alchimică* - Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015; 6-*Ofițerul – nuvelă*, Editura Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2016.

CRITICĂ/HERMENEUTICĂ:1- *Prigoniții cavaleri ai Mielului - despre poezia cultă aromânească* (Ed. Dimândarea părintească, Buc., 2000); 2- *Spirit și Logos, în poezia eminesciană - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textului eminescian* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2005); 3-*Loja Iohanică Românească – ION Creangă, ION Luca Caragiale, IOAN Slavici - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Ion Creangă, Ion Luca Caragiale și Ioan Slavici* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2006) – a obținut Premiul de excelență al Ed. RAFET, pentru 2006; 4-*Cei Trei Magi ai prozei românești (Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Mircea Eliade) – și Epoca Mihaelică : pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu și Mircea Eliade* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007) – a obținut Premiul de excelență al Ed. RAFET, pentru 2007; 5- *Opera scrisă a lui Corneliu Zelea Codreanu – între vizionarism și alchimie națională*, Criterion Publishing, București, 2009; 6-**NORMALITATEA REACȚIONARĂ: sinergia scris-făptuire-ființare cosmică, la Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce – pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor cronicarilor moldoveni: Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce**, Editura Rafet, Rm. Sărat, 2012; 7-**DOSOFTEI – VESTITORUL LUI EMINESCU – prima abordare stilistico-poetică/hermeneutică, a operei Sfântului Mitropolit DOSOFTEI** – Editura Rafet, Rm. Sărat, 2014; 8-**EMIL BOTTA – închinător înfrânt Eminescului...?! ARHEII EMILBOTTIENI** – Editura Rafet, Rm. Sărat, 2015.

ESEURI: 1-*Ruguri – România sub asediu*, Carpathia Press, Buc., 2008 (postfață de dr. Artur Silvestri); 2-*Cartea Cruciaților Români*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2008; 3-*„Cazul Dacia...”*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2011.

CĂRȚI TRADUSE ÎN LIMBI DE CIRCULAȚIE MONDIALĂ (Edition spéciale pour LE PRIX NOBEL / Special edition for The NOBEL PRIZE):

I-În FRANCEZĂ (traduceri de prof. univ. dr. CONSTANTIN FROSIN):

1-Adrian Botez -*Journal de la grande prison intérieure* (poésie), Editura Rafet, Rm. Sărat, 2016;

2-Adrian Botez - *ÉPOPÉE ATLANTIQUE -Exercices systématiques de fantaisie sur LA VÉRITÉ* (poésie) , Editura Rafet, Rm. Sărat, 2016;

3-Adrian Botez - *LES PHANTASMES DE L'ABBÉ BERNARDO* (cinq contes fantastiques), prose - Editura Rafet, Rm. Sărat, 2016 ;

4- Adrian Botez - *CONTES DE FÉES (pour les enfants, les grandes personnes et pour les très grands hommes)*, prose - Editura Rafet, Rm. Sărat, 2016 ;

5- Adrian Botez - « *LA RÉVOLUTION* » *DE LUCIO FERRANTE ou LA CABALE DES FOUS - conte alchimique*, prose - Editura Rafet, Rm. Sărat, 2017.

II-În ENGLEZĂ (de prof. GABRIELA PACHIA și prof. PATRICIA OANA BOTEZ) :

1-Adrian Botez - *123 de sonete cruciate alese / 123 Selected Crusader Sonnets* (ediție bilingvă, româno-engleză), în viziunea traducătoarei întru engleză, GABRIELA PACHIA / *Imagined into English by GABRIELA PACHIA* (poetry) - Editura Rafet, Rm. Sărat, 2016 ;

2- Adrian Botez - *Diary of the great inner dungeon*, în viziunea traducătoarei întru engleză, PATRICIA OANA BOTEZ / *Imagined into English by PATRICIA OANA BOTEZ* (poetry) - Editura Rafet, Rm. Sărat, 2016.

-DIN 15 MAI 2004, ESTE MEMBRU AL UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA.

-DIN 18 SEPTEMBRIE 2011, ESTE MEMBRU COLABORATOR AL ASOCIAȚIEI SCRITORILOR DE LIMBĂ ROMÂNĂ, DIN QUÉBEC/CANADA.

-DIN 15 MAI 2014, ESTE MEMBRU AL ACADEMIEI DACOROMÂNE TDC («*TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA*»).

-Asociația cultural-umanitară și științifică „PROVINCIA CORVINA”-HUNEDOARA și Redacția revistei de ariergardă culturală „NOVA PROVINCIA CORVINA”-HUNEDOARA – îi acordă „DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ANUL 2011”: „Se acordă distinsului domn ADRIAN BOTEZ-senior, pentru opera sa poliedrică, impregnată de simfonia românească autentică” – pe data de 14 ianuarie 2012.

-Asociația cultural-umanitară și științifică „PROVINCIA CORVINA”-HUNEDOARA și Redacția revistei de Literatură și Artă „NOVA PROVINCIA CORVINA” – Președinte: dr. ing. ION URDĂ; Redactor-șef: academician EUGEN EVU - „îi acordă „DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ANUL 2013, distinsului domn ADRIAN BOTEZ-senior, pentru extraordinarul volum de versuri <<LA PROHODUL BRADULUI>> , cât și pentru originalitatea întregii sale opere literare”.

-Este laureat al Marelui Premiu al Salonului Literar-Dragosloveni - ediția a 26-a, noiembrie 1998.

-Premiul U.S.R., pentru POEZIE - pentru anul 2005.

-Premiul U.S.R., la CRITICĂ/HERMENEUTICĂ, pentru anul 2006.

-Marele Premiu al Festivalului Internațional de Literatură „Titel Constantinescu”, Rm. Sărat, 2011 – pentru volumul de eseuri „Cazul DACIA...”

PREMIUL PENTRU PUBLICISTICĂ: joi, 3 iunie 2010, la sediul Uniunii Scriitorilor din România, i-a fost decernat Premiul pentru publicistică (în cadrul Premiilor Asociației Internaționale a Scriitorilor și Oamenilor de Artă Români - *LITERART - XXI* și ale revistei *Origini – Romanian Roots*, pe anii 2008-2009): prof. dr. Adrian Botez (cf. revista *Conexiuni*, Anul VI, nr. 64, iulie 2010).

PREMIUL DE EXCELENȚĂ, LA CEA DE-A V-A EDIȚIE A FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL „TITEL CONSTANTINESCU” (organizat de Editura RAFET), acordat de ASOCIAȚIA CULTURALĂ „RENAȘTEREA RÂMNICEANĂ”, pentru volumul „NORMALITATEA REACȚIONARĂ: SINERGIA SCRIS-FĂPTUIRE-FIINȚARE COSMICĂ, LA GRIGORE URECHE, MIRON COSTIN, ION NECULCE - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor cronicarilor moldoveni: Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce”, Editura Rafet, Rm. Sărat, 2012.

PREMIUL “FĂNUȘ NEAGU”, al Festivalului Internațional “TITEL CONSTANTINESCU”, Ediția a VII-a, Rm. Sărat (Republica România)-Edineț (Republica Moldova)-2014.

“DIPLOMĂ PENTRU CONTRIBUȚIA SUBSTANȚIALĂ LA DEZVOLTAREA RELAȚIILOR DE PRIETENIE DINTRE ROMÂNII DE PRETUTINDENI”, în cadrul Festivalului Internațional de Creație Literară „TITEL CONSTANTINESCU”, Edineț (Republica Moldova) – Râmnicu Sărat (România).

DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ACTIVITATE PUBLICISTICĂ, ÎN ANUL 2013, acordată de către revista *SCURT CIRCUIT OLTEAN*, (redactor-șef: dna MARINELA PREOTEASA).

Nominalizat la Premiile ARP (Asociația Română pentru Patrimoniu), pentru 2007 - prin lucrarea “LOJA IOHANICĂ ROMÂNEASCĂ”.

-CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI ADJUD – 2009.

-I se acordă titlul de “DOCTOR HONORIS CAUSA” al Academiei DACOROMÂNE (ACADEMIA DACOROMÂNĂ-A.D.R. este principala parte componentă autonomă a Fundației ADRTDC și, totodată, continuatoarea și legătura unică a Institutului Național pentru Românităte și Românistică-INPROROM, fondat în 1991, și a Cercului de studii DECENEU), de către Președintele (domnul GEO STROE) și membrii ADR: “pentru întreaga activitate întru eternizarea valorilor naționale” (6 August 20015).

-Pe 21 Noiembrie 2015, în cadrul Festivalului “EMIL BOTTA”-Adjud, Ediția a IV-a, Președintele ADR-TDC, GEO STROE, l-a nominalizat, pe Adrian Botez, drept candidat unic (din partea ACADEMIEI DACOROMÂNE TDC), la PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ, pentru 2017.

Adrian Botez ESTE PREZENT ÎN: *-Dicționarul scriitorilor români de azi (din România, Basarabia, Bucovina de Nord, Banatul sârbesc, Europa Occidentală, Israel, America)* – de Boris CRĂCIUN și Daniela CRĂCIUN-COSTIN, Iași, 2011; *-Un dicționar al scriitorilor români contemporani (vol. V)*, Editura TipoMoldova, Iași, 2016 (Proiect administrat de dr. Roxana Alexandra Costinescu - Coordonator: Ioan Holban); *-O altfel de istorie a literaturii contemporane*, vol IV, de Dan Șalapa, Ștefan Doru Dăncuș, Ioan Adrian Mironov, Editura Singur, Târgoviște, 2016; *-Vocație și destin - dicționarul personalităților vrâncene*, Ed.Terra, Focșani, 2000, al lui Valeriu ANGHEL; *-Dicționarul scriitorilor și publiciștilor vrânceni*, al lui Florin MUSCALU, Ed. Revista "V", Focșani, 1999; *-Dicționar elementar de scriitori români contemporani* – în revistele electronice ARP; *-Album biobibliografic "OCTAVIAN VOICU" – Creatori din Moldova de Mijloc*, Ed. Casa Scriitorilor, Bacău, 2005; *-Ateneul Scriitorilor* – Ed. Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2008; *-CONSTELAȚII LITERARE VRÂNCENE (dicționar, volumul I)*, de Petre ABEABOERU, Editura Terra, 2013; *-Harfele harului - antologie de poezie creștină*, realizată de Eugen EVU și Ion URDĂ, Ed. Corvin-Deva, 2007; *-Cuvinte pentru urmași, vol II, Modele și exemple pentru Omul Român*, Carpathia Press, 2007 – ed. îngrijită de Artur SILVESTRI; *-Al Cincilea Patriarh*, Intermundus, Buc., 2007- ed. îngrijită de Artur SILVESTRI; *-Antologie literară*, Valman, Rm. Sărat, 2007, ed. îngrijită de Gh. NEAGU; *-Antologiile revistei SINGUR* (vol. I – Poezie + vol. al II-lea - Proză); *-ANTOLOGIA SCRITORILOR ROMÂNI CONTEMPORANI DIN ÎNTREAGA LUME*, Starpress 2011 (vol. I – Poezie + vol. al II-lea - Proză) – varianta în limba engleză – și *L'ANTOLGIE DES ECRIVAINS DE TOUT LE MONDE (Poezie+Proză)* – varianta în limba franceză, Ed. Fortuna, 2012 (sub îngrijirea Ligyei DIACONESCU); *-Antologia PARADOXISMULUI Internațional (vol. 7, 8, 9)*, editată de prof. univ. dr. Florentin SMARANDACHE (2011, 2012, 2013); *-ANTOLOGIA SCRITORILOR ROMÂNI – de pe toate continentele* (antologator: Elisabeta IOSIF), Editura Cetatea Cărții, București, 2014; *-ANTOLOGIA DE POEZIE CONTEMPORANĂ ROMÂNEASCĂ – „PORNI LUCEAFĂRUL”*, editată de dna Carmen CĂTUNESCU – Editura Scrisul contemporan, Ploiești, 2014; *-ANTOLOGIA DE PROZĂ CONTEMPORANĂ ROMÂNEASCĂ – „SĂRMANUL DIONIS”*, editată de dna Carmen CĂTUNESCU – Editura Scrisul contemporan, Ploiești, 2014, *Cuvântul în timp – antologie de poezie, proză și eseistică*, Editura Grinta, Cluj-Nnapoca, 2011; *-PAGINI DE ISTORIE LITERARĂ VALAHĂ DE MÂINE (volumul al II-lea)*, de Ion PACHIA-TATOMIRESCU, Editura Waldpress, Timișoara, 2015; *-CARMEN - Antologie lirică*, vol. I, III și VI, Editura ANAMAROL, București, 2016-2017, editată de Rodica Elena LUPU; *-Antologie de proză – SCRIPTA MANENT (vol. 9)*, Editura ANAMAROL, București, 2016; *Antologia USR-Filiala Bacău: Sub semnul lui Bacovia (antologie pentru „mâine și mai mâine”)* – Editura Artbook, Bacău, 2015, *SCRIPTA MANENT 9 – Antologie de proză*, Editura ANAMAROL, București, 2016 etc.

Criticul MIRCEA DINUTZ îi face profilul literar, în revista *Pro-Saeculum*, nr. 3-4, Focșani, mai-iunie 2005 (*Adrian Botez - un cavaler al Graalului*).

Scriitorul și criticul CONSTANTIN STANCU scrie o carte online, despre Adrian Botez: *CEASURILE VECHI BAT MEREU ORA UNU (ADRIAN BOTEZ ȘI LITERATURA EXILULUI ÎN PATRIA SA, LIMBA ROMÂNĂ)*.

Aceeași carte (completată și actualizată!), editată *“pe hârtie”* (cu numărul recenziilor dublat, de la 6, la 12!), se numește: *ADRIAN BOTEZ - CEASURILE VECHI BAT MEREU ORA UNU (UN ROMÂN sub semnul PREMIULUI NOBEL PENTRU LITERATURĂ)* - Editura Rafet, Rm. Sărat, 2017 (105 p.).

-MEMBRU DE ONOARE AL ASOCIAȚIEI INTERNAȚIONALE DE PARADOXISM – titlu acordat de Președintele dr. Florentin Smarandache, de la Universitatea din New Mexico/SUA, pe 17 septembrie 2011.

-CERTIFICAT DE APRECIERE ȘI RECUNOAȘTERE A VALOROASEI CONTRIBUȚII ÎN CULTURĂ, acordat prof. dr. ADRIAN BOTEZ, de către Departamentul „Math & Sciences Department”, al Universității din New Mexico – Gallup Branch/SUA, pentru 2008-2009.

-Este ales pentru distincția *THE RESEARCH BOARD OF ADVISORS*, este nominalizat ca *“MAN OF YEAR 2005”*, pentru merite în cultură și educație – și pentru *THE WORLD MEDAL OF FREEDOM* - de către *THE AMERICAN BIOGRAPHICAL INSTITUT*, Raleigh, North Carolina, U.S.A.

1-Adresa poștală: str. Moș Ion Roata, nr. 8A, blocul 70, scara A, etajul II, apartamentul 11 – Adjud, cod postal: 625.100, județul Vrancea.

2-e-mail: a.adrianbotez@gmail.com

3-tel. mobil: 0744/ 579.279.

Adresa electronică a site-ului: www.adrianbotez.eu

http://www.aslrq.ro/ASLRQ_fichiers/membri.htm

http://www.aslrq.ro/ASLRQ_fichiers/membri_files/adrian%20botez.htm

CUPRINS

I-ȘOBOGRÉ – 155 de povestiri scurte și ultracurte.....

CUVÂNTUL AUTORULUI.....

1-Fereastra.....	
2-Problema degetelor.....	
3-Reflecțiile centaurului Chiron.....	
4-Potir și copită.....	
5-Frânghia și patriotismul.....	
6-Sânge amestecat.....	
7-Lenea Ledei.....	
8-Taina lui Petru.....	
9-„ <i>Remember</i> ”.....	
10-Vremuri blestemate, oameni nefaști.....	
11-Împărăție.....	
12-„ <i>Viii cu viii și morții cu morții</i> ”.....	
13-Lucifer.....	
14-Dogma.....	
15-Problema merelor și a Evei.....	
16-Fortifiantul Satan.....	
17-Floarea-Soarelui – regăsirea Lui Dumnezeu.....	
18-Rezolvare urgentă.....	
19-Un bărbat decis.....	
20-„ <i>Sobogré</i> ”.....	
21-Necazurile lui Procust.....	
22-Filosofie contemporan-elevească.....	
23-Musca și Corbul.....	
24-Necesitatea zarurilor.....	
25-Atitudini.....	
26-Povești și necesități.....	
27-O impostoare...” <i>tragediană</i> ”.....	
28-Confruntarea.....	
29-O intrare.....	

30-Candidatul.....	
31-„ Ce se dă ”.....	
32-Agentul de asigurări pe viață.....	
33-Cuvântul de onoare.....	
34-Afiș.....	
35-...Pe cărarea codrului.....	
36-Nevoia de napalm.....	
37-Puștiul nărăvaș.....	
38-„ Locuri împușite ”.....	
39-Serbarea extratereștrilor.....	
40-Dispută păcătoasă.....	
41-O moarte de invidiat.....	
42-„ Cele două mame ”.....	
43-Respectul față de proverbe și zicători.....	
44-Palinca nucleară.....	
45-Cronica modei de toamnă.....	
46-Problema apei.....	
47-Un adaos logic.....	
48-Paradoxul realității.....	
49-Marele superstițios.....	
50-Problema atitudinii.....	
51-Un tip.....	
52-Crucea Iubirii.....	
53-Cavalerism modern.....	
54-Grădina.....	
55-Axa lumilor.....	
56-Fiecare lucru, la timpul lui.....	
57-Deosebiri fundamentale.....	
58-Moartea unui funcționar....	
59-Ghicitorul și tocana.....	
60-Dialoguri cu amicul meu surd.....	
61-Amintiri apăsătoare.....	
62-O după-amiază, o seară, o noapte... - cu Kay Stricker!.....	
63-Cupluri eronate.....	
64-Betivul și Moartea.....	
65-În-crucișare ratată.....	
66-O profesie aleasă.....	
67-Prorocul și porcul.....	
68- Metamorfozele secrete (și discrete!) ale omului bacchic.....	
69-Sub semnul sacru al ștreangului.....	
70-„ Animaldi ”.....	
71-Întrebare și răspuns.....	
72-Darul Străinului.....	
73-„ Sinteze ”.....	
74-„ Dumnezei pe pământ ”.....	
75-Vorbe de spital.....	
76-Reclame.....	
77-Adevărul despre Faust.....	
78-Dialog civilizat.....	
79-Dispute științifice.....	

- 80-Nebun – sau o face pe nebunul?...
- 81-„*Țara lui <<DE AZI PE MÂINE>>*”....
- 82-Kufurenko și Agramatenko.....
- 83-Basme adaptate.....
- 84-Elan printanier....
- 85-Înălțare...
- 86-Călăul....
- 87-Noroc...”*vehiculat*”.....
- 88-Replici autumnale....
- 89-Câte ceva despre oamenii geometrici....
- 90-Dispute cenobite.....
- 91-Boul de la plug și ucenicul cel prost.....
- 92-Adevărul despre Pilat.....
- 93-Genialul impostor....
- 94-Fiu de libert și Mare Preot al Liniștii și Luminii...
- 95-Prima criză.....
- 96-Controversă sterilă...
- 97-Râsul....
- 98-“*Bic*”-ul.....
- 99-Moartea “*negrilor*”.....
- 100-Scriitori hrănitori.....
- 101-“*Dacă de asta vrei, de asta să-ți iei!*”...
- 102-“*Hans-Marele Câine*”.....
- 103-Longevivii....
- 104-“*Triumful Racului*”...
- 105-“*Preotelul*”.....
- 106-Mai mult sau mai puțin elevi.....
- 107-“*Păcățelele*”.....
- 108-Maeștrii.....
- 109-“*La mahala*”.....
- 110-Nerecunoscătorul Borges.....
- 111-“*Marele Șarpe*”.....
- 112-Grasul moare de râs.....
- 113-Vizitatorul de noapte.....
- 114-“*Marele Liliac*” neoplatonician.....
- 115-“*...Mi-ai adus, bădiță Mihai, Îngerii și Arhanghelii, drept pe prispa mea...*”.....
- 116-Să ne ferim de scriitori.....
- 117-Unul, Hortopan....
- 118-Fericiții.....
- 119-“*Undeva, cândva*”...o banală discuție.....
- 120-Flori și spini.....
- 121-Ploile....
- 122-“*P.L.C.*”.....
- 123-Planeta Idioților.....
- 124-Corcire hibernală.....
- 125-Replici pe malul apei....
- 126-Crima cosmică....
- 127-Experiența...
- 128-Walkiria....
- 129-Minciuni istorice...

130-Ninja....
131-Haiku.....
132-“ <i>Prințul paradoxurilor</i> ”...
133-“ <i>Gessler</i> ” și viața.....
134-Congrese.....
135-Mânie și mândrie.....
136-Extraterestrul....
137-“ <i>Dar</i> ” și “ <i>har</i> ”....
138-Ghinion și Noroc....
139-Zeul ploii.....
140-Cârtitorul.....
141-Om de treabă.....
142-Raza de la morgă.....
143-O vitrină de canibali....
144-Vremuri grele...dintotdeauna.....
145-Greu de decis.....
146-“ <i>Romeo și Julieta</i> ” – varianta autentică....
147-Unghiuri de vedere.....
148-Apă chioară.....
149-Bagaje pentru un voiaj la băi.....
150-Ironia divină și Ierarhiile Celest-Batjocoritoare.....
151-Inutilitatea întrebării, acum....
152-“ <i>Flatulația rezolvă nația!</i> ”.....
153-Adevărul despre Istoria Tereastră.....
154-Nedumeriri marțiene.....
155-“ <i>Sfârșitul</i> ”.....

EPILOG.....

Post scriptum: “*Scriitorul să scrie!*”.....

II-CHIROMANTUL REGINEI - nuvelă

CUVÂNT ÎNAINTE.....

- 1-La ceas de noapte.....
- 2-Ce știa și ce a aflat cavalerul Hugues.....
- 3-Regina rămâne singură.....
- 4-Cei doi, în sfârșit, se cunosc.....

EPILOG.....

Cine este Adrian Botez?.....